

Bà Xã, Anh Chỉ Cưng Chiều Em

Contents

Bà Xã, Anh Chỉ Cưng Chiều Em	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	11
5. Chương 5	15
6. Chương 6	18
7. Chương 7	21
8. Chương 8	26
9. Chương 9 : Yêu ? Đâu Có Đơn Giản Như Vậy !	30
10. Chương 10	34
11. Chương 11	38
12. Chương 12	41
13. Chương 13	44
14. Chương 14	47
15. Chương 15	51
16. Chương 16	55
17. Chương 17 : Anh Và Em (1)	57
18. Chương 18 : Anh Và Em (2)	60
19. Chương 19 : Màn Đêm Khắc Hai Chữ Ngọt Ngào	63
20. Chương 20 : Rốt Cuộc Trong Tim Anh Có Bao Nhiều Người Phụ Nữ ?	66
21. Chương 21 : Em Không Dám Yêu Anh	70
22. Chương 22 : Hãy Để Em Có Thử Một Lần Bảo Vệ Anh	74
23. Chương 23 : Biến Cố Lớn (1)	79
24. Chương 24 : Biến Cố Lớn (2)	83
25. Chương 25 : Biến Cố Lớn (3)	87
26. Chương 26 : Biến Cố Lớn (4)	90
27. Chương 27	95
28. Chương 28	99
29. Chương 29	102
30. Chương 30	106
31. Chương 31	109
32. Chương 32	111
33. Chương Ngoại Truyện 1 : Một Ngày Hạnh Phúc (1)	115
34. Chương 33	118
35. Chương 34 (h)	122
36. Chương 35	126
37. Chương 36	129
38. Chương 37	132
39. Chương 38	136
40. Chương 39	139
41. Chương 40	142

42. Chương 41	146
43. Chương 42	150
44. Chương 43	154
45. Chương 44	158
46. Chương 45	161
47. Chương 46	165
48. Chương 47	169
49. Chương 48	175
50. Chương 49 + 50	178

Bà Xả, Anh Chỉ Cưng Chiều Em

Giới thiệu

Hắn - Tạ Phong là một con sói theo đúng nghĩa đen của nó. Hắn là tổng tài của DG, một trong nhữn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ba-xa-anh-chi-cung-chieu-em>

1. Chương 1

Những tia nắng ban mai đầu tiên của buổi sáng đầu tuần len lỏi qua kẽ hở trên rèm cửa, chầm chậm chiếu lên khuôn mặt vẫn còn chìm trong giấc ngủ của Lam Tử Tuyết.

” Không phải dạng vừa đâu, vừa vừa vừa vừa vừa vừa đâu...”

Tôi không phải dạng vừa đâu, vừa vừa vừa vừa đâu....”

Năm phút trôi qua, Lam Tử Tuyết mới chớp chớp rèm mi dài như cánh bướm. Hình như có cái gì đó không đúng ! Má nó, sao đèn sáng quá vậy ?

Lam Tử Tuyết ngồi dậy, lấy tay xoa xoa mắt.

6h 45’

” Á á á !!!” Lam Tử Tuyết lao nhanh như tên bắn ra khỏi phòng ngủ, vệ sinh cá nhân, cầm tạm một ổ bánh mì. Đồ dùng học tập, sách vở, tiền , điện thoại, may quá, đủ cả. Lần sau phải đổi chuông báo thức mới được, nghe bài này chỉ có nước ngủ thêm thôi.

Không thể phí phạm bất cứ một giây nào, Lam Tử Tuyết nhanh chóng lấy cái ván trượt mới toanh xà loanh, phóng ra khỏi nhà.

Hôm nay quả là một ngày đẹp trời. Bầu trời trong xanh, ánh nắng tuy có phần hơi gay nhưng nó cũng giống như ân nhân cứu mạng Lam Tử Tuyết nên nó cũng đẹp nốt.

Nghêu ngao hát vài câu, Lam Tử Tuyết một chân đạp một cái, cả người lao về phía trước.

“Ya” , cảm giác quả thực rất yomost !

Khoan, hình như có gì không đúng ! Lam Tử Tuyết nhìn các cặp đôi đang đi trên đường, mới sực nhớ.

Phải rồi, sao hôm nay phu nhân không tới đón mình nhỉ, bình thường đều là phu nhân tới nhà mình từ sớm, hối thúc mình đi học, không phải sao ?

Chẳng lẽ có chuyện rồi, hay là phu nhân đi sớm ?

Vì lo lắng cho an nguy của phu nhân, Lam Tử Tuyết càng ra sức lấy đà về phía trước.

Cổng trường đại học A đã nằm ngay trong tầm mắt, bốn năm học ở đây, Lam Tử Tuyết chưa một lần đi trễ, không phải học sinh gương mẫu nhất nhưng chắc chắn là một học sinh nghiêm túc chấp hành nội quy trong trường.

Đột nhiên cửa trường đóng sầm lại .

What ? Cái gì thế ? Lam Tử Tuyết nhìn đồng hồ, vẫn còn năm phút nữa mà ! Vậy là cấm đầu chạy về phía chú bảo vệ.

“Chú...vẫn còn...năm phút nữa mà....sao chú...đóng cửa sớm vậy ?” Lời nói đứt quãng do chạy quá nhanh.

“Cô yên tâm, đã quá năm giây rồi, bây giờ là 7h 1’ rồi đấy !” Bác bảo vệ cau mày đưa đồng hồ cho cô xem.

Đã lớn thế nào rồi, còn trễ học ! Bọn trẻ bây giờ đúng thật là không có kỉ luật gì cả !

Lam Tử Tuyết mắt mở lớn nhìn đồng hồ, một phút sau khi cổng trường “chính thức” đóng lại, mới kịp nhận thức được.

Sao lão nương lại quên chứ, tối qua vì đi chơi về muộn nên mới chỉnh lên năm phút để qua mặt bác chủ nhà hắc xì dầu, bây giờ thì sao chứ, Oh men, thảm rồi a~

Nếu là một cô gái đoan trang thùy mị nét na, gặp tình huống máu chó như thế này, chỉ có thể lủi thủi ra về, bởi vì Đại học A có một qui định, thời gian là vàng bạc và hiện tại là kim cương, cho nên đi học trễ chỉ có nước vác mông đi về.

Nhưng lão nương ta đâu phải loại con gái đó. Hôm nay cô mặc một chiếc quần jeans dài và áo phông rộng rãi , cộng thêm giày búp bê , rất thích hợp để “vượt cạn”. Ầ ầm , “vượt rào” !

Lúc này cô thật sự biết ơn hiệu trưởng đầu tiên của Đại học A, cái gì mà Tôm Rít rết gì gì đó, nếu mà lại đặt ra cái gì đồng phục của nữ sinh là váy ngắn gì đó , chắc cô chỉ có nước khóc ngất.

Đầu tiên là quãng cái ván trượt qua bên kia, nhẹ nhàng thôi. Tiếp theo thì dễ rồi, Lam Tử Tuyết bắt chéo một chân lên thành tường cao 1m5.

Không cao lắm !

Lam Tử Tuyết vươn hai tay nắm chặt thành tường. Một, hai , ba . Thành công quãng người ngồi lên tường. “Vù” , tiếp đất an toàn.

Lam Tử Tuyết nhanh chóng nhặt ván trượt, phi vào lớp học. Bây giờ đã vào lớp được năm phút nhưng Lam Tử Tuyết vẫn có thể ung dung đi vào.

Tiết nay là giờ của Chu Công Chúa, giáo viên dạy môn Toán cao cấp của bọn họ. Cô lúc nào cũng vào lớp trễ hơn 15’ mà, sợ gì.

Lam Tử Tuyết đẩy cửa vào, đúng là cô giáo vẫn chưa tới, lớp học vẫn bát nháo như thường. Lam Tử Tuyết ngồi vào ghế của mình, vừa định quay sang trách tội phu nhân thì phát hiện...

Phu nhân không đi học ?!

Hôm nay là cái ngày gì vậy, ngay cả phu nhân cũng muốn đi nghỉ mát sao?

Lam Tử Tuyết vừa nhìn màn hình điện thoại quay vừa suy đoán.

Một lần...

Hai lần....

Quái, sao phu nhân của ta hôm nay lại không bắt máy ? Chẳng lẽ có chuyện thật rồi ?!

Gọi lại lần nữa. Điện thoại đổ sáu hồi chuông, cuối cùng cũng có người bắt máy.

“Này, tại sao nàng lại không đi học ?” Lam Tử Tuyết nhảy vọt lên nói trước.

“Ây ui, phu quân của thiếp ơi, thứ lỗi hôm nay thần thiếp xin trốn tránh trách nhiệm vốn không phải của thần thiếp là đưa người đi học một lần có được không ? Thần thiếp hôm nay phải lo chuyện chung thân đại sự, là hạnh phúc cả đời của thần thiếp đó, thiếp không thể cứ sống đời độc thân với chàng được. Chàng cứ lo học để đỗ tú tài gì đó đi ha, thiếp xuất giá trước đây ! Bye !” Bích Chi phũ phàng cúp máy, không để Lam Tử Tuyết có cơ hội nói một câu dư thừa nào.

Lam Tử Tuyết chưa kịp nhận thức được tình hình, Bích Chi đã cúp máy. Bình thường nói năng đông dài lắm mà, sao hôm nay ra tay nhah-gọn-lẹ quá vậy ?

Mà khoan, hình như hồi nãy phu nhân có nói cái gì cái gì mà “chung thân đại sự” , “xuất giá”. A a a ~ Chết tiệt, bốn đại nhân không cho phép.

Lam Tử Tuyết liền bật chức năng định vị lên. Công nghệ quả thực là chúa cứu thế mà. Bích Chi lúc này đang ở Sky à ? Quán này chẳng phải là nơi hẹn hò nổi tiếng trong thành phố sao ? Lam Tử Tuyết nhanh chóng kích hoạt bị nã mồi meo đã lâu không sử dụng, xâu chuỗi thông tin lại.

Đáp án chỉ có ba chữ : Đi xem mắt.

Loạn rồi, loạn thật rồi ! Phu nhân của ta dám cấm sừng ta, à không, một mình đi xem mắt. Sao nàng ấy không biết đi xem mắt thực ra là một loại chuyện rất nguy hiểm, chính là gián tiếp kết thúc thanh xuân tươi đẹp, tại sao nàng lại không chịu sống đời độc thân với ta chứ ?!

Môi Lam Tử Tuyết hơi cong lên, để lộ một nụ cười nham hiểm.

Vội xách cặp lên, đi ra khỏi lớp.

Chu Công Chúa vừa đi ngang qua, còn đang định hỏi em đi đâu đấy thì Lam Tử Tuyết đã ngã bài trước :

“Cô ơi, hôm nay em xin nghỉ một buổi vì hạnh phúc một đời của em nha cô !” Nói rồi tiếp tục dùng tốc độ gió cuốn lao ra khỏi trường.

Chu Công Chúa : “.....”

Cô Chu lúc này không cần Lam Tử Tuyết lại một phần là do phản ứng không nhanh nhạy, nhưng chắc chắn bác bảo vệ thì không.

Không còn cách nào khác, đành phải trèo tường theo .

Học sinh nghiêm túc bốn năm, danh hiệu này nhanh chóng bị phá vỡ chỉ trong một ngày, hơn nữa còn là hai lần. Lam Tử Tuyết cảm thấy hiện thực quá phũ phàng.

Lần này tất nhiên là nhanh hơn lần trước, có kinh nghiệm rồi mà.

Để xem, Sky nằm ở bên kia cầu, khu 4.

Không xong rồi, xa quá ! Dùng ván trượt để đến đó, chắc họ đã ăn đám hỏi rồi cũng nên !

Vì thế, Lam Tử Tuyết nhanh chóng tìm xe taxi. Khu vực gần đại học A là trung tâm thành phố, kiếm một chiếc xe taxi trong giờ này không phải là chuyện dễ.

Lam Tử Tuyết cảm thấy cuộc đời toàn màu hồng, vận may lại mỉm cười với cô, kia chẳng phải là xe taxi sao, quá tuyệt !

Lam Tử Tuyết vội vàng chạy tới.

Khoan đã....What ?!.....Cái.....

Tại sao lại xuất hiện thêm một người nữa vậy ? Phải giành xe sao ?

Lam Tử Tuyết là một người nhân từ độ lượng, tình thương bao la, nên bình thường chắc chắn sẽ không nhào vào giành xe với người khác.

Nhưng mà, hôm nay bỗng dưng gia ta không ra tay thì đồng nghĩa với mất phu nhân, nên đồng chí thân ái à, xin lỗi nhé !

Hai người đàn ông vừa mở cánh cửa xe, Lam Tử Tuyết cách đó ba bước đã vội nhào xuống ôm chân một người, khóc rống lên, nước mắt nước mũi trong phút chốc ào ào tuôn ra như suối :

“Xin anh, xin anh, có thể cho tôi đi trước được không Ba tôi bị tai nạn giao thông đang hấp hối trong bệnh viện....Ông chỉ có mình tôi là con thôi.....Xin anh, cho tôi gặp ba tôi lần cuối đi.....Có được không ?”

Lam Tử Tuyết thầm phỉ nhổ chính mình có thể mặt dày như vậy, nhưng mà trong tình huống này, sĩ diện gì chứ, bỗng dưng gia không cần.

Nói xong lại càng khóc to hơn, mắt thấy người kia không có động tĩnh gì, Lam Tử Tuyết nhanh chóng giành lấy cửa xe, thành công chiếm đoạt.

Ngồi trên xe cười hớn hở. Bỗng cô nương thật tài ba, vừa mới ra quân đã chiến thắng trở về rồi !

2. Chương 2

Mười phút trước.

Tạ Phong bước ra khỏi khách sạn, trên mặt không một chút biểu cảm.

“Xử lý cho tốt vào .”

Đồng Văn cúi đầu rõ ý. Hôm nay boss của hắn lại “xử” thêm một con mồi nữa, nhưng vẫn là không nhận ra chút vui vẻ gì trên mặt y.

Hắn là thư kí cho Boss cũng được mấy năm rồi, loại chuyện này chẳng qua cũng chỉ như cơm bữa.

“Tạ tổng, lúc này phu nhân có gọi qua, nói hôm nay nhất định phải hoàn thành chuyện đó cho tốt vào.”

Tạ Phong không nói gì, chỉ đứng đó một lúc rồi mở cửa xe.

Đột nhiên 1 con nhỏ bí ngô nào đó xông tới ôm lấy chân hắn ra sức bôi nước mắt nước mũi lên ống quần hắn miệng không ngừng lầm nhảm vớ vẩn . Thật tâm Tạ phong hắn chỉ muốn đá văng con nhỏ này ra thật xa mà thôi ...

Đồng Văn không dám tin vào mắt mình, nhất thời cứng đờ.

Này, cô gái, cô chán sống rồi đúng không, đây là Tạ lão tổng của DG đấy, dân hắc ám đấy, không phải loại người dễ trêu vào đâu.

Vì một sinh mạng vô tội, Đồng Văn liền giơ tay muốn kéo cô gái đó ra : “Này, cô....”

Tay vừa mới đưa ra, câu nói chưa kịp nói hết thì đã bị Tạ Phong chặn lại. Đồng Văn nhìn lên, không tin nổi vào mắt mình.

Má ơi, anh ta cười kìa ! Kiếp này tôi được nhìn thấy anh ta cười, chắc đã là một trong những người may mắn nhất thế giới rồi ý nhỉ ?

Tạ Phong không phải là tượng đá, không phải hắn trước nay chưa từng cười, mà là há cười trước nay luôn giả tạo, tất cả đều có mục đích, chứ không phải như bây giờ, cười đến vô tâm vô phể.

Đồng Văn còn chưa kịp “thỉnh giáo” cao danh quý tánh thì cô gái đã leo lên xe từ bao giờ.

Tài xế vừa định quay xuống nhắc nhở thì đã thấy Tạ Phong nháy mắt một cái, hiểu ý liền đưa cô gái đó đi.

“Tạ tổng, sao anh dễ dàng cho người ta mượn xe vậy ?” Đồng Văn cảm thấy, trên đời này vẫn còn nhiều điều kì diệu lắm.

“Cậu không nghe cô ấy nói sao, nếu tôi không cho mượn thì thất đức lắm !” Tạ Phong nói cứ như thật.

Đồng Văn âm thầm phỉ nhổ trong lòng. Boss à, mấy năm nay chuyện thất đức mà anh làm có thể viết sách luôn rồi đấy, anh còn ở đây mở giọng khoe khoang ta là kẻ thấu tình đạt lý, có khí phách anh hùng. Anh không nhìn lại xem, tôi là ai chứ, kể cả size quần anh mặc tôi còn biết được, còn không hiểu lòng dạ tư mã chiêu của anh sao. Nói trắng ra là anh để ý con gái nhà người ta chứ gì, cái đồ đại sắc lang !Nghĩ tới đây Đồng Văn âm thầm cầu nguyện cho sinh mạng bé nhỏ ở trong xe...

“Anh quả thực là một người nhân từ độ lượng.” Nói câu này ra mà nội tâm Đồng Văn phải nói là giằng xé ghê gớm.

Tạ Phong hơi nhường mi, biểu hiện “Lời này nói không sai”.

“Vậy xin hỏi....Bây giờ chúng ta lấy xe đâu để đi đây ?”

Tạ Phong : “.....”

Lam Tử Tuyết thuận lợi đến được Sky, không quên quay đầu nói cảm ơn tài xế. Tài xế lúc này mới hoàn hồn, quay xe trở về chỗ Tạ Phong.

Sky không hổ là một trong mười điểm hẹn lãng mạn nhất dành cho tình nhân trong thành phố, một khuôn viên rộng lớn thế này tất cả đều được lát tường màu hồng nhạt, vừa lãng mạn vừa không quá màu mè. Cách bày trí ở đây dựa theo lối cổ điển của phong cách đồng quê Pháp, tông màu chủ đạo là màu be nhạt, rất sang trọng và trang nhã.

Lam Tử Tuyết đi một vòng mới phát hiện ra chỗ ngồi của Bích Chi, là ở cạnh cửa sổ.

Lam Tử Tuyết nhìn thấy Bích Chi, xem chút nữa thì rơi cả cằm ra ngoài .

Đây, đây hình như không phải phu nhân nhà ta !

Bích Chi chính là một tiểu thư nhà giàu theo đúng nghĩa, nhà cô bao đời nay kinh doanh bất động sản, rất nổi tiếng trong thương trường. Bất quá tuy là không thiếu tiền nhưng bình thường Bích Chi rất hiếm khi ăn diện, vẫn thường mặc những bộ đồ nhẹ nhàng nữ tính.

Hôm nay thì vẫn là màu trắng quen thuộc, nhưng không giống thường ngày. Bích Chi hôm nay nửa thả nửa cột mái tóc xoắn dài màu hạt dẻ của mình. Chiếc váy cổ vòng viền ren bó sát thân đến quá nửa đầu gối ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của cô, làm cho Bích Chi trông vừa trang nhã vừa gợi cảm.

Không biết có phải do chơi thân lâu quá hay không, cả hai người bọn cô đều thích màu trắng, chỉ là màu trắng trên người Bích Chi là điệu dàng mềm mại, toát lên khí chất của một tiểu thư khuê các. Còn Lam Tử Tuyết thì chính là màu trắng hoang dã, lúc nào cũng có xu hướng nổi loạn.

Đã 10' trôi qua, vẫn chưa thấy ai đến, ngay cả người ngoài cuộc như Lam Tử Tuyết cũng thấy phát bực.

Nếu như còn không tới, tôi trực tiếp dẫn “phu nhân” của tôi đi đấy !

Lam Tử Tuyết vừa tự nhủ trong lòng liền thấy một chiếc xe Martin màu vàng dừng trước đường. Nhìn hơi quen !

Nếu Lam Tử Tuyết biết được 10' trước chiếc xe này còn chở mình thì chắc sẽ té xỉu, cũng không trách được, Lam Tử Tuyết đâu có nhìn kĩ xe lần nào, vậy nên với một người mù tịt về các loại xe như cô thì không nhìn ra được cũng là chuyện bình thường.

Đồng Văn bước xuống xe trước, sau đó là mở cửa cho boss của hắn. Vốn Martin đã sáng chói lắm rồi, Đồng Văn cũng thuộc loại hình anh tuấn đẹp trai nên vừa bước xuống cũng thu hút nhiều ánh nhìn từ các cô gái.

Tuy nhiên, Tạ Phong vừa chạm chân xuống đất, trái tim của các thiếu nữ trong khu vực 100m xung quanh, tất cả những người nhìn thấy hắn, đều tan thành bọt nước.

Hôm nay Tạ Phong đeo kính râm, che đi một phần ba khuôn mặt. Nổi bật trên gương mặt sắc sảo này là vầng trán cao rộng, sống mũi thẳng tắp, đôi môi mỏng mang một chút sắc hồng khiến cho trên khuôn mặt băng lãnh của Tạ Phong hiếm hoi có được một chút huyết sắc.

Dáng người càng không phải nói . Đồng Văn cao 1m8 còn Tạ Phong thì chừng 1m85 nên Đồng Văn cũng giống như làm nền cho hắn mà thôi. Khiến các cô gái sáng mắt còn phải kể đến bộ Vanquish II khoác trên

người hấn, giá trị của bộ này lên tới hơn 9 vạn USD, hoàn toàn làm bật lên dáng người cao lớn quyền quý của Tạ Phong.

Tạ Phong cũng giống như nam châm hút người vậy, tất cả ánh nhìn của người trong quán cũng bắt đầu tập trung vào hấn. Ánh đèn flash từ khắp nơi chiếu tới. Cơ hội tốt như này, sao có thể không chụp !

.Cư dân thành phố A ai cũng biết Tạ Phong là tổng tài của một trong những tập đoàn lớn nhất thế giới, tên tuổi nổi tiếng toàn cầu.. Nhưng mà hấn cũng nổi tiếng là một người thần bí ít lộ diện, mới đây còn được một tờ báo uy tín bình chọn là một trong những người nổi tiếng khó “săn tin” nhất.

Chắc cũng chỉ có Lam Tử Tuyết là người không nhìn ra ngoài, mắt của cô có thị lực là 6/10, tầm nhìn xa rất thấp, nhưng mà bình thường Lam Tử Tuyết cũng không đeo kính.

Tạ Phong hơi chỉnh lại quần áo, bước vào quán. Hấn luôn luôn phải giữ gìn thân phận cao quý của mình.

Bích Chi vừa nhìn thấy người mình hẹn liền vội đứng dậy, dùng hết khả năng “diễn xuất” che dấu sự gấp gáp. Tâm tình của một cô gái trẻ đương nhiên là sẽ kích động không thôi rồi !

Trong lòng Tạ Phong thầm hừ một tiếng : Tầm thường !

Bước tới lại gần Bích Chi, Tạ Phong cũng chỉ mở miệng đúng hai chữ : “Chào cô.” rồi bắt tay .

Ngược lại Bích Chi lại rất niềm nở, luôn để nụ cười ở trên môi, ngồi hơn năm phút, cũng đều là cô mở miệng nói chuyện. Tạ Phong vẫn như trước giữ bộ mặt “không quan tâm” , “thích nói gì thì nói”.

Lam Tử Tuyết ngồi sau lưng Bích Chi hai bàn, đại khái cũng có thể nhìn thấy mặt Tạ Phong.

Nhìn là biết phong lưu, là loại đàn ông suy nghĩ chỉ bằng nửa thân dưới-con mắt “thần” của Lam thánh cho hay.

Nhưng hình như hai người nói chuyện rất hợp nhau, Lam Tử Tuyết có thể nghe được tiếng cười khe khẽ của Bích Chi.

Nói chuyện được một lúc, à không , phải nói là độc thoại, Bích Chi đã thấm mệt, cô vươn tay lấy ly nước trái cây, uống một hớp.

Lúc này, Tạ Phong mới lên tiếng :

” Bích tiểu thư, tôi biết cô tới đây là do mẹ tôi.”

Tạ Phong ngừng một chút, Bích Chi hơi gật đầu.

“Nhưng tôi cũng cho cô biết, tôi không thích cô, cũng có nghĩa sẽ không lấy cô, tôi cũng chẳng muốn lấy vợ.”

“Bất quá cô cũng biết tôi từng lên giường với không ít người, nếu cô muốn bước chân vào Tạ gia, nếu có thể làm tôi thỏa mãn trên giường, thì cũng miễn cưỡng.”

Nói xong lại dùng ánh mắt nghiêm túc nhìn Bích Chi. Những lời hấn nói là thật, không phải đùa giỡn. Thế nhưng khóe môi lại cong lên, một nụ cười đầy vẻ chế giễu lộ ra.

Bích Chi dường như không tin vào tai mình. Đây, đây là người đàn ông mà mẹ cô nói sao ? Không , nhất định không phải !

Chẳng phải mẹ nói người này tâm địa tốt, lại có tài năng, diện mạo xuất chúng, hơn nữa, sẽ nể mặt mẹ mà.

Đây là sao chứ ?

Đầu óc Bích Chi loạn lên, sưng người, nước mắt bất ngờ chảy ra như mưa.

Bất quá, Tạ Phong vẫn mặt lạnh như trước, tỏ ý không quan tâm. Hừ, lòng thương hại của hấn, không phải ai cũng có thể nhận !

Lam Tử Tuyết nhìn thấy một màn này, máu nóng bắt đầu nổi lên. Người chọc lăm người rồi đấy !

Lam Tử Tuyết rời khỏi chỗ ngồi, đến chỗ Bích Chi. Từ xa đã nghe thấy tiếng khóc của Bích Chi, Lam Tử Tuyết thật sự bùng nổ.

“Cậu, sao cậu lại ở đây ?” Bích Chi thấy Lam Tử Tuyết, hơi sững sốt.

Lam Tử Tuyết nhìn thấy vòng mắt đỏ hoe của cô, không nghĩ nhiều nắm lấy tay cô lôi đi. Trước khi đi còn không quên chỉ thẳng vào mặt Tạ Phong :

“Tôi cho anh biết anh đừng tưởng anh đẹp trai ,có địa vị , có tiền thì muốn làm gì thì làm,Phi, tôi kinh! Anh nhìn lại mình đi , cái loại đàn ông như anh sống phí khí trời chết phí đất chôn mà thôi , Loại đàn ông như anh cơ bản chính là đồ cặn bã , làm bẩn xã hội , cả đời này chỉ có ma mới thèm lấy anh thôi. Đồ lợn giống!” “Vụt” , lần đầu tiên Tạ Phong uống nước trái cây bằng mũi.

3. Chương 3

Tạ Phong từ khi sinh ra đã là công tử của thế gia vọng tộc, trước nay chưa từng có ai dám nói lời nào làm phật ý hẳn chứ đừng nói là vừa chỉ chỗ vừa chửi rửa lại còn hất nước lên mặt hẳn như vậy.

Quả thật chưa từng có ai !

Tạ Phong mang theo lửa giận bùng bùng, ngược lên nhìn xem là ai to gan như thế.

Nhưng mà Lam Tử Tuyết đã nhanh nhẹn kéo Bích Chi đi, chỉ để lại một bóng lưng.

Một bóng lưng cũng là quá đủ !

Lam Tử Tuyết mắt thấy đã ra tới khu trung tâm liền dừng lại xem xét tình hình của Bích Chi.

“Cậu không sao chứ ?”

Bích Chi hai mắt đỏ hoe, miệng thở hồng hộc lắc đầu.

Lam Tử Tuyết thở dài, bảo Bích Chi kể lại mọi chuyện cho mình nghe.

Lam Tử Tuyết nghe xong, càng tức giận hơn thật muốn xé xác hẳn ra moi nội tạng hẳn ra ăn sống mới hả giận.Lam Tử Tuyết vừa quay đầu lại định trở về Sky thì Bích Chi vội ngăn Lam Tử Tuyết lại , vẻ mặt hốt hoảng

“Tử Tuyết, cậu không được đi ! Cậu có biết hẳn là ai không hả ? Là Tạ Phong-tổng tài của DG đó ! Lúc này cậu đã đắc tội với anh ta rồi đấy, nhất định...nhất định phải mau trốn đi thôi !”

Lam Tử Tuyết vẻ mặt mờ mịt. Tạ Phong, hẳn là ai ? DG, hình như nghe quen quen ! Mà mắc mớ gì mình phải đi trốn hẳn .

Vì thế cười cười kéo tay Bích Chi, trấn an :

“ Ấy dà bà cô già , cậu không cần lo hẳn ta có giết tớ đâu mà !”

Bích Chi rống lên :

“Hắn có thể giết cậu chỉ trong một nốt nhạc đấy !”

Lam Tử Tuyết cũng chỉ ừ ờ không nói gì thêm. Đây là thời đại nào rồi, muốn giết người là giết người sao. Dễ dàng như thế thì mình đã giết không biết bao nhiêu người rồi.

Lam Tử Tuyết nhìn đồng hồ. Bây giờ đã gần 10 giờ. Sáng nay chỉ có tiết của cô Chu nhưng cả hai người đã không đi rồi, thì cả ngày hôm nay cũng trống tiết, nhất thời có thêm một ngày nghỉ.

Đối với Lam Tử Tuyết mà nói, chính là niềm vui khó có được. Còn Bích Chi lại càng lo sợ hơn, Lam Tử Tuyết chỉ ở một mình, nếu Tạ Phong cao hứng, hẳn chỉ sai một đám người tới, vậy là Lam Tử Tuyết chầu trời.

“Hôm qua ba mình mới đi công tác, hay là cậu qua nhà mình ở vài hôm đi, mẹ mình cũng rất nhớ cậu !” Đề nghị như này, thật quá tuyệt vời.

Lam Tử Tuyết cũng không suy nghĩ nhiều, liền đồng ý ngay. Cô từ nhỏ mất mẹ, sớm đã coi mẹ của Bích Chi cũng như mẹ ruột của mình rồi.

Tạ Phong không quay trở về công ty mà trực tiếp về nhà với bộ đồ còn ướt nước trái cây. Xe vừa vào cổng, đã có một đám người chạy ra. Một ông cụ hơi lớn tuổi mở cửa cho hắn.

“Thiếu gia, sao ngài lại về sớm vậy ?”

Tạ Phong không nói gì, cứ thế lên lầu. Lúc đóng cửa phòng mình, còn dặn dò :

“Gọi Đồng Văn đến đây cho tôi .” Dứt lời liền đóng cửa.

Tạ Phong lần lượt cởi từng lớp áo, trên mặt luôn ẩn hiện một nụ cười quỷ dị, lúc cởi xong cái áo cuối cùng, chợt nghe âm thanh quen thuộc truyền đến bên tai :

“Phong ~ Anh có nhớ em không ?” Một vòng tay tiến đến, ôm ngang hông Tạ Phong.

Tạ Phong hơi giật mình, đôi mắt hơi che giấu ẩn tình, rồi quay lại hỏi :

“Amy, em sao lại ở đây ?”

Amy hơi cười cười, đôi mắt ánh lên vẻ ngây thơ vô tội câu dẫn người khác. Cô chính là tiểu tình nhân được Tạ Phong yêu thương nhất bởi lẽ cô là con lai, có mái tóc vàng và mắt xanh của mẹ, khuôn mặt lại có nét của người phương Đông, khiến cho Tạ Phong có cảm giác hiếm lạ.

Amy nhướn người lên phía trước. Hôn nhẹ lên vành tai của Tạ Phong, thì thào : “Em nhớ anh !”

Tạ Phong biết thức ăn đã dâng tới miệng, không ăn quả thực rất lãng phí. Đúng lúc đó Đồng Văn đẩy cửa đi vào, trông thấy một màn này, mặt cũng không đổi sắc, những chuyện như thế này cũng không phải lần đầu tiên hắn thấy.

“Tạ tổng, anh tìm tôi ?”

Tạ Phong đang lẩn lộn trên giường với tiểu tình nhân, không thèm nhìn sang Đồng Văn, chỉ nói :

“Đem bộ đồ dơ kia xuống cho tôi, nhớ kĩ không được giặt, cứ treo lên là được. Còn nữa, điều tra cô gái sáng nay cho tôi !”

“Vâng.” Đồng Văn nhận mệnh, đi ra khỏi phòng. Thật không hiểu nổi tổng tài của hắn, đang ôm ấp tiểu tình nhân vẫn có tâm tư tìm người phụ nữ khác. Biết sao được, hắn có tiền, muốn gì mà chẳng được !

Amy khuôn mặt đỏ bừng, thở hổn hển, hỏi Tạ Phong :

“Anh lại sắp có thêm tiểu tình nhân nữa sao ?”

Tạ Phong hiếm khi lộ ra nụ cười :

“Không, cô ấy là tổng tài phu nhân tương lai.”

Mới đó mà Lam Tử Tuyết đã ở nhà Bích Chi được một tháng. Đã nhiều lần cô muốn về nhà, nhưng Bích gia vẫn khẳng khái giữ cô lại.

Bích Chi đã đem chuyện ngày hôm đó toàn bộ kể lại cho mẹ mình. Mẹ cô nghe xong thì biến sắc, Bích gia và Tạ gia cũng được tính là có chút giao tình, cũng vì thế mà mẹ cô mới đem cô giới thiệu cho Tạ Phong. Chuyện Tạ Phong nói nặng lời với Bích Chi, hắn nói nhỏ là nhỏ nhưng còn chuyện Lam Tử Tuyết đắc tội với Tạ Phong, hắn nói nhỏ thì cũng vẫn là lớn. Vậy nên trong thời gian này mới toàn lực giữ Lam Tử Tuyết ở lại, chỉ là không muốn có bất trắc gì xảy ra.

Nhưng hôm nay thật sự không giữ nổi cô nữa, anh trai của Lam Tử Tuyết- Lam Tường bảo là vài ngày nữa sẽ hoàn thành nhiệm vụ trở về nhà, Lam Tử Tuyết hiển nhiên phải về nhà đón anh trai rồi.

Bích Chi cũng không thể miễn cưỡng, đã một tháng trôi qua, không có động tĩnh gì, chắc là mọi việc đã yên ổn rồi.

Mấy hôm nay Lam Tử Tuyết bận tối mắt tối mũi vì chuyện của hội học sinh. Ngày mai là ngày kỉ niệm thành lập trường, năm nay vừa tròn 30 năm nên sẽ tổ chức long trọng hơn mọi năm. Lam Tử Tuyết suốt ngày phải nhanh chóng hoàn thành tiết học rồi lại đến hội học sinh. Có rất nhiều thứ phải chuẩn bị, từ đồ trang trí cho đến các loại thiết bị trên sân khấu, các loại tiết mục, thứ cần chuẩn bị nhiều không đếm xuể.

“Học tử, cái này để ở đâu ạ ?” Một cậu học sinh năm nhất trong tay cầm một thùng bóng bay hỏi.

“À, cứ để bên phòng chứa đồ trước đi.” Lam Tử Tuyết phát phát tay về hướng phòng chứa đồ. Chỉ còn vài món đồ nữa là coi như hoàn tất quá trình chuẩn bị, sau chuyện này cô nhất định phải hảo hảo ở nhà nghỉ ngơi vài ngày mới được.

Sự thật kinh hoàng : Trường Đại học A có chế độ đãi ngộ đặc biệt dành cho hội học sinh, mỗi khi làm việc gì đó giúp ích cho trường , sẽ được hưởng một vài phúc lợi như : nghỉ vài ngày, cộng điểm tiết học,...Nên một người lười như con đười ươi-Lam tiểu thư mới tham gia hội học sinh.

“Tử Tuyết !”

Lam Tử Tuyết quay đầu, nhìn thấy một người bạn trong hội học sinh đang đi tới.

“Uông Thanh, có chuyện gì không ?”

“À, Tử Tuyết, là thế này, thật ngại quá, cậu cũng biết đó,kỷ niệm trường năm nay còn có một tiết mục , chính là phần diễn thuyết trước học sinh toàn trường của một học trưởng đã tốt nghiệp khóa trước, tớ là người có trách nhiệm đi mời học trưởng đó. Nhưng mà đã 3 ngày rồi, người đó vẫn không có biểu hiện gì, nhà trường lại muốn nhất quyết là người đó. Vốn dĩ ngày mai tớ định thử lần cuối xem sao nhưng mà mẹ tớ đột nhiên bị ốm, tớ phải về quê ngay, nên.....”

“Cậu cứ yên tâm, chuyện này tớ nhất định sẽ giúp cậu, nhưng mà có được hay không thì tớ không chắc nha !” Lam Tử Tuyết không cần nghe hết cũng biết Uông Thanh có việc nhờ vả mình. Quan hệ của cô và Uông Thanh mặc dù không thân thiết lắm nhưng mà lúc trước Uông Thanh đã từng giúp cô, lần này coi như là trả ơn thôi.

Bất quá, kế hoạch nghỉ ngơi tận hưởng của cô coi như chỉ vừa nảy mầm đã bị lấp hố rồi.

Uông Thanh tất nhiên là rất vui mừng , cầm tay Lam Tử Tuyết liên tục nói : “Cảm ơn cậu, rất cảm ơn cậu !”

Lam Tử Tuyết cười cũng không được mà khóc cũng không xong. Làm người tốt thật khổ quá !

Lam Tử Tuyết đứng dưới tòa nhà 624 mà cảm thấy hối hận vô biên. Tòa nhà này là tòa nhà cao nhất trong thành phố, ngược lên nhìn muốn mỏi cả cổ, Đi cùng với cô còn có một người bạn, cô bạn này cũng kinh ngạc không thôi.

Không ngờ trường đại học A lại đào tạo ra một nhân tài như vậy, có thể trở thành tổng tài của một công ty lớn thế này, thực lực chắc chắn không phải tầm thường.

Đây mới chỉ là khởi đầu, chuyện kinh người còn ở phía sau. Hai người vừa vào trong tòa nhà, liền bị bảo vệ chặn lại, sau khi xác định danh tính mới được vào. Bên trong tòa nhà quả thực rất rộng, hai người nhìn một hồi mới phát hiện quầy tiếp tân. Cô nhân viên ở đây thái độ quả thực vô cùng kiêu ngạo, liền tỏ ý : Tổng tài chúng tôi là người mà các cô có thể tùy tiện gặp được sao, ít nhất phải hẹn trước vài tháng, à không cả năm đi ?!

Bất quá cũng phải nể mặt Trường đại học A , liền bảo hai cô ngồi đợi trong phòng chờ, sau khi boss họp xong sẽ thông báo.

Đã 3 tiếng trôi qua, vẫn chưa thấy có động tĩnh gì. Lam Tử Tuyết sắp chết vì chờ đợi rồi.

Hai người bọn họ là không biết, boss đã họp xong nửa tiếng trước, chỉ là cô tiếp tân đó đang bận bịu đỡ một vị khách quý, không rảnh đi thông báo dùm hai người.

Đồng Văn vừa từ công trường thi công trở về, đi ngang qua phòng chờ, liền thấy hai người bọn họ. Hai tay đưa lên mắt dụi dụi.

Sao lại ở đây ? Không phải đến tìm Tạ Phong chứ ? Sau khi hỏi thăm mới biết được mục đích đến đây của hai người, Đồng Văn không khỏi cảm thán. Boss quả thực may mắn, tìm kiếm người ta cả một tháng trời mà vẫn không tìm được, hôm nay người ta lại tự động đến nộp mạng.

Hì, coi như tôi làm việc tốt, giúp anh nối sợi dây tơ hồng này vậy.

Đồng Văn gõ cửa phòng , âm thanh trầm thấp vang lên : “Vào đi.”

Đồng Văn bước vào, đặt xấp tài liệu lên bàn, cười đùa hỏi :

“Tổng tài, nếu bây giờ cô gái kia đến đây tìm anh, anh sẽ làm gì ?” Nói chuyện giống như đang đùa.

Tạ Phong vẫn tiếp tục xem tài liệu, nghiêng răng ken két nói :

“Ăn sạch cô ta .” Hừ, một tháng nay hắn đã nhiều lần tìm kiếm, kết quả vẫn là bạt vô âm tín, chẳng lẽ sau khi chọc giận hắn rồi mới biết hậu quả, muốn chạy trốn sao ?

Đồng Văn cười như có như không. Lão tổng a, không ngờ cũng có một ngày, nhân duyên của anh là do tôi quyết định. Thật là vinh hạnh quá !

“Nếu bây giờ tôi nói cô ấy đang ở dưới phòng chờ đợi anh thì sao ?”

Động tác của Tạ Phong hơi dừng lại, ngược lên nhìn Đồng Văn đầy vẻ hoài nghi. Đồng Văn gật gật đầu.

“Bất quá, anh phải...”

“Còn không mau gọi người lên !” Đồng Văn bị tiếng rống của Tạ Phong ngắt lời. Nhất thời kinh sợ mà lùi ra xa vài bước.

Chết rồi , hắn vốn dĩ định nhân cơ hội này, nâng tiền thưởng cuối năm lên một chút, sao hắn lại quên mất, lão tổng của hắn cư nhiên là người có thể tùy tiện đòi hỏi sao ? Đương nhiên là không rồi !

Vì thế cho dù có chút uất ức, cũng đành phải đi mời vị kia lên.

Tạ Phong đứng dậy đến bên cửa sổ, hơi khói từ ly cà phê chồn bốc lên nghi ngút, Tạ Phong hít lấy một hơi, khẽ cười.

4. Chương 4

Lam Tử Tuyết và một người bạn học cùng Đồng Văn đứng ngoài cửa, Đồng Văn đưa tay lên gõ gõ vài cái, một âm thanh trầm tĩnh truyền đến :

“Cứ tự nhiên.”

Lam Tử Tuyết đột nhiên có một cảm giác mơ hồ, giọng nói này hình như mình đã từng nghe qua.

Thắc mắc của Lam Tử Tuyết nhanh chóng được giải đáp. Giây phút nhìn thấy Tạ Phong đang đứng cạnh cửa sổ nhắm nháp ly cà phê trong tay, khoảnh khắc đầu tiên là mập mờ hư ảo , trí nhớ ngủ quên trong tiềm thức được vực dậy, Lam Tử Tuyết một lần nữa khẳng định CHÍNH LÀ HẮN !!!

Cái người đã làm tổn thương sâu sắc phu nhân của cô, một cái tên vô liêm sỉ, bỉ ổi @*&^%\$ (từ ngữ thô tục, các bạn nhỏ nên hạn chế đọc =.=)

Tạ Phong quay người, trên môi nở một nụ cười khiến chúng sinh điên đảo, người đồng học đứng bên cạnh Lam Tử Tuyết không khỏi kêu lên : “Hảo soái a~”

Lam Tử Tuyết bĩu môi, thầm phỉ nhổ trong lòng.

Sau khi cả ba người ngồi trên ghế sofa, Tạ Phong mới thu lại nụ cười, nhàn nhã hỏi :

“Cô đến đây tìm tôi có việc gì không ?” Đúng vậy, câu này chính là muốn hỏi Lam Tử Tuyết, hoàn toàn không quan tâm đến người kia.

“Tạ tổng” nhưng Lam Tử Tuyết chẳng thềm để ý tới, một bộ dạng khinh bỉ trước sau như một vẫn lộ ra, ngược lại cô bạn kia lại rất nhiệt tình, liền nhanh chóng giành quyết trả lời câu hỏi này “Trường Đại học A sắp tới sẽ tổ chức lễ kỷ niệm trường, toàn trường chúng tôi đều mong ngài đến dự.”

Tạ Phong cau mày nhìn cô gái kia, sắc mặt âm trầm. Tôi đâu có hỏi cô, nhiều chuyện làm gì, dư hơi à ?

Cô bạn học nhìn thấy một biểu tình này của Tạ Phong, nhất thời run sợ, không dám nói nữa.

Tạ Phong hừ một tiếng, mới đó mà đã sợ rồi, sao không học hỏi đồng học của mình một chút bộ dạng trầm tĩnh của người ta đi.

Thật ra giờ này phút này, nội tâm của Lam Tử Tuyết đang nổi bão. Lúc này cô mới ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc. Tạ Phong là tổng tài của một công ty lớn thế này, mình lại đắc tội hắn, lần này còn tự đến nộp mạng, xem như xong rồi. Chỉ là bên ngoài không biểu hiện ra thôi.

“Được rồi, cô trở về đi, để người đồng học này ở lại nói chuyện với tôi là được rồi !” Tạ Phong thẳng thừng đuổi người.

Cô bạn học này giờ ngồi toát mồ hôi lạnh, nghe được câu này như nhận được lệnh ân xá, vội vàng đứng lên cúi chào ra về. Lam Tử Tuyết còn muốn kéo tay cô bạn này lại nhưng người ta đã nhanh chân chạy mất, chỉ để lại một câu : “Công sức của tất cả mọi người, đều trông cậy vào cậu đấy !”

Lam Tử Tuyết khóc không ra nước mắt. Đồng đội cái kiểu gì vậy ?

Trong văn phòng làm việc rộng lớn của Tạ Phong chỉ còn lại hai người, tất nhiên là Đồng Văn đã sớm biết điều bỏ đi rồi.

Tạ Phong nhìn Lam Tử Tuyết một hồi, cười nói :

“Trái bí nhỏ của tôi, cuối cùng em cũng xuất đầu lộ diện rồi !”

Lam Tử Tuyết hít một hơi, lấy dũng khí nói chuyện với Tạ Phong :

“Tạ tổng, anh còn nhận ra tôi ?”

Tạ Phong bật cười:

“Đương nhiên rồi, người đã hắt nước lên người tôi làm sao tôi có thể quên cô chứ!”

Lam Tử Tuyết phỉ nhổ trong lòng, người như con voi mà lòng dạ như con gà, một tháng rồi mà vẫn còn ghi hận chuyện đó.

Bật chế độ mặt nghiêm túc nói chuyện với Tạ Phong :

“Phong tổng, hôm nay tôi đến đây là để...”

Lời còn chưa nói hết đã bị Tạ Phong giơ tay ra, ngụ ý ngăn lại.

“Hôm nay tôi còn nhiều việc chưa giải quyết xong, đợi tôi làm xong chúng ta tiếp tục nói chuyện.” Hàm ý là em phải giúp tôi nhanh chóng xử lý đồng công việc này, chúng ta mới có thể bàn chính sự.

Lam Tử Tuyết chỉ cần nhìn biểu tình của Tạ Phong liền biết được. Hắn nhất định muốn nhân cơ hội này để trả thù mình, nhưng nếu lúc này bỏ về thì bao công sức của mọi người đều đổ sông đổ biển. Thôi thì nhẫn nhịn vậy, chỉ là giúp hắn giải quyết công việc thôi mà, chuyện nhỏ !

“Tôi sẽ giúp ngài.” Tạ Phong quả thực chỉ chờ câu nói này của Lam Tử Tuyết, khóe môi bất chợt cong lên.

Vậy là sáng hôm nay, báo lá cải của tập đoàn DG lại đưa tin “Tổng tài vừa mới thu nạp một em nhân viên chạy vặt làm việc không công”, nhân vật chính là Lam Tử Tuyết đáng thương.

Cô liên tục xử lý tài liệu Tạ Phong đưa, sau đó đem tài liệu đến các phòng ban, chạy đi chạy lại, cho dù có thang máy, cũng thật giết người.

Tạ Phong thì khác, cả một buổi sáng hắn chỉ ngồi nhìn Lam Tử Tuyết làm việc. Vốn dĩ đối với cô chỉ vì chút hứng thú nhất thời nhưng bây giờ thì hoàn toàn khác. Tạ Phong phát hiện ra, Lam Tử Tuyết là một người năng động hoạt bát, tràn đầy sức sống. Khi cô làm việc, thái độ thập phân tập trung, lúc bí bách sẽ liên tục gặm cắn đầu bút. Lúc hiểu ra rồi thì luôn vô thức mà cười đến ngây dại, đôi mắt to tròn dường như ánh lên. Lam Tử Tuyết chỉ là dễ nhìn, không xinh đẹp cũng không sắc sảo, nhưng Tạ Phong lại cảm thấy, ngắm cô còn thú vị hơn nhìn những cô gái nóng bỏng trên giường.

“Ở ngoài kia có một cái thùng cac-ton, cô mau đem xuống cho Trưởng bộ phận ở tầng 5.” Tạ Phong chỉ sợ, sau này mình sẽ yêu người con gái này mất nên tranh thủ lúc này ngược cô một chút mới vui.

Lam Tử Tuyết vừa mới biên tập xong một bản báo cáo, công việc này cũng thuộc chuyên ngành của cô nên không có khó khăn gì. Đưa mắt nhìn đồng hồ, đã gần tan ca rồi, chỉ cần đưa cái này đi nữa là xong.

Lê thân ra khỏi cửa, Lam Tử Tuyết đưa mắt nhìn, có cái thùng nào đâu nhỉ ? À, nó đây rồi !

Lam Tử Tuyết phát hiện một thùng cac-ton trong góc phòng.

Vừa mới nhắc lên liền phát hiện cái thùng này chứa đá hay sao mà nặng kinh khủng, ít nhất cũng phải 15-20 kg đấy chứ !

Trong lòng không khỏi lờ lảm đời tổ tông Tạ Phong ra chửi rửa, Lam Tử Tuyết lê từng bước đến cửa thang máy, lúc này đã quen hơn được một chút.

Nếu như cần định nghĩa hai chữ “phũ phàng” viết như thế nào thì có thể đưa tình huống lúc nay của Lam Tử Tuyết làm ví dụ.

Năm chữ “Thang máy đang sửa chữa” đập thẳng vào mắt Lam Tử Tuyết, lúc này cô thật sự chỉ muốn khóc thét thôi.

Đây là tầng 35, còn cách 30 tầng, 30 tầng nữa đó ! Lão tặc Thiên , có phải tôi đã đắc tội gì với ông hay không, sao ông lại đối xử với tôi như vậy ?

Đúng ra thì Lam Tử Tuyết có thể chọn cách ôm thùng cac-ton đó về, chờ thang máy sửa xong thì mới xuống tầng 5, nhưng mà vì lòng tự tôn quá cao, không muốn để Tạ Phong cười nhạo, nên cắn răng liều luôn.

Hừ, sợ gì chứ, 30 tầng thôi mà, chơi luôn !

Tạ Phong nhìn đồng hồ, quái , đã hơn 30 phút rồi, có cần lâu như vậy không ? Không nhịn được đành phải ra khỏi phòng xem thử.

Vừa đến chỗ thang máy, trông thấy năm chữ kia, Tạ Phong như hiểu ra, dở khóc dở cười. Có cần liều mạng đến thế không ?

Lam Tử Tuyết thắm chửi rửa bản thân, đặt thùng cac-ton xuống, thở không ra hơi. Bây giờ mới đưa thùng cac-ton xuống tầng 5 mà đã không còn một chút sức lực nào rồi, làm sao mà leo lên đây . Hơn nữa, lúc này bị ngã, hình như trật chân rồi.

Nhân viên của DG đi qua, ai cũng thắm cười nhạo cô, cố sức đi gặp tổng tài của bọn họ, muốn trèo cao thì té đau thôi.

Lam Tử Tuyết không quan tâm đến những tiếng cười nhạo báng bên cạnh, cắn răng leo lên cầu thang.

Cái thang máy chết tiệt, công ty chết tiệt, tổng tài chết tiệt, lão nương nguyên rửa các người.

Lam Tử Tuyết mải mê suy nghĩ liền đụng phải một bóng đen đi xuống, thân thể không tự chủ được ngã xuống. Giây phút tưởng chừng như xong rồi lại có một bàn tay đưa ra, ôm trọn lấy eo cô, kéo cô vào trong lồng ngực lớn rắn chắc. Lam Tử Tuyết toát mồ hôi lạnh, khuôn mặt đỏ bừng, nghe tiếng tim người kia còn đập nhanh hơn tim mình.

“Sao em không chịu cẩn thận vậy hả ?”

Giọng nói này.....Lam Tử Tuyết dùng tay đẩy người đó ra, khuôn mặt của Tạ Phong lúc này nhuốm một tầng khí lạnh, thập phần đáng sợ nhưng cô lại nhìn thấy một tia ôn nhu cùng sợ hãi.

Mình nhìn nhầm rồi đi ?

Tạ Phong cầm lấy tay Lam Tử Tuyết, muốn xem cô có bị thương hay không thì Lam Tử Tuyết đột nhiên giật ra, đi vòng qua người hắn.

“Liên quan gì đến anh ?”

Do đi nhanh quá, Lam Tử Tuyết lại bất cẩn ngã ra, mắt cá nhân đau buốt.

Tạ Phong nhanh chóng đi qua, cởi giày của Lam Tử Tuyết ra dưới sự giãy dụa của cô. Lúc nhìn thấy vết thâm tím kia, tim Tạ Phong bất chợt nhói đau.

“Còn nháo, em không biết bản thân mình đã bị thương thành dạng gì rồi à, em mấy tuổi rồi hả ?”

Đột nhiên rống lên làm Lam Tử Tuyết sững người. Đây là ý gì , quan tâm mình sao, không phải chứ ?

Tạ Phong cực kì tức giận, rất muốn nói với Lam Tử Tuyết : Em bị thương một còn tôi đau mười mấy nhưng rồi lại thôi.

Quan hệ giữa hai người vẫn chưa xác định, không khéo cô ấy lại giãy dụa muốn bỏ đi thì vết thương càng nặng hơn thôi.

Lam Tử Tuyết vẫn còn đang mơ mơ hồ hồ thì bản thân lại một lần nữa nằm trọn trong vòng tay Tạ Phong, thân thể lơ lửng giữa không trung.

Tạ Phong chỉ cần bỏ ra một phần mười sức lực là đã có thể nhấc bổng Lam Tử Tuyết lên, ôm chặt vào người, hấn sợ chỉ cần thả ra, người này sẽ lại lặn đi đâu rồi bị thương nữa mất.

Cảm giác được Lam Tử Tuyết lại muốn thoát ra khỏi vòng tay mình, tạ Phong nhẹ đặt môi xuống trán cô, giọng trầm xuống cực độ :

“Nếu em còn nháo nữa, tôi với em đều rơi xuống dưới, thịt nát xương tan.”

Lam Tử Tuyết nhất thời im lặng, cứng ngắc nằm trong lồng ngực Tạ Phong. Phải, hấn nói đúng, nếu như rơi xuống, quả thật mình không xong rồi !Hừ, coi như anh cao tay, tôi cũng thua anh rồi !

Tạ Phong nhìn người trong lòng, lại càng thấy giận bản thân. Đúng ra mình không nên bảo em ấy đi đưa đồ, hại em ấy bị thương như vậy.

Lam Tử Tuyết ngây ngốc trong lòng Tạ Phong, không biết rằng hấn đã ôm mình từng bước từng bước leo lên 30 tầng lầu. Bây giờ đã bắt đầu giờ nghỉ trưa, mọi người trong công ty đều đã xuống phòng ăn, hầu như không có một bóng người, chứ nếu không, Lam Tử Tuyết chỉ có nước đào hố để giấu mặt mình xuống.

Tạ Phong mở cửa phòng, đặt Lam Tử Tuyết xuống giường, bên trong phòng làm việc của hấn còn có một phòng ngủ để hấn thuận tiện nghỉ ngơi mỗi khi tăng ca. Tạ Phong mặc dù có nhiều tình nhân nhưng chưa bao giờ đem người lạ vào phòng này nên Lam Tử Tuyết là người con gái đầu tiên và cũng là cuối cùng được bước qua cánh cửa này.

Lam Tử Tuyết đưa mắt nhìn khắp phòng, nơi này đối với cô mà nói quả thực trong rất giống thiên đường, căn phòng rộng lớn đều được bao phủ bởi vật dụng màu trắng : giường trắng, rèm cửa trắng, tường trắng, kể cả tủ đựng đồ cũng trắng nốt. Bên ngoài còn có ban công nhìn ra thành phố rộng lớn, quả thực quá tuyệt.

Tạ Phong vẫn như vậy không chút sức lực bắt lấy chân Lam Tử Tuyết, nhưng lần này Lam Tử Tuyết đã chẳng còn sức để phản kháng nữa rồi.

Hừ lạnh một tiếng, lại nặn ra một ít thuốc trong lòng bàn tay, thoa thoa lên vết thương cho cô, sau đó dùng vải trắng băng tạm lại, suốt quá trình cả hai người không nói một lời nào. Lam Tử Tuyết im lặng vì quá bất ngờ trước hành động của Tạ Phong còn hấn thì dành hết sự tập trung vào công việc, chỉ sợ khiến cô đau.

Tạ Phong bỗng nhiên bóp lấy chân Lam Tử Tuyết khiến cô kêu lên một tiếng, ngẩng đầu lên nói :

“Để xem em còn dám nháo không ?”

Gió từ cửa sổ lùa vào làm mái tóc đen tuyền của Lam Tử Tuyết tung bay, má và môi cô bây giờ đều hồng hồng đỏ đỏ như nhau, Tạ Phong thấy cô cau mày vì đau lại nở nụ cười.

“Á” Tạ Phong ngã nhào ra phía sau, vừa nãy cười còn chưa quá năm giây đã bị Lam Tử Tuyết dùng chân không bị thương đá một cái vào chỗ mà ai cũng biết đó.

Tạ Phong đứng dậy nhìn Lam Tử Tuyết lò cò ra khỏi phòng. Hừ, đúng là ôn nhu với em còn không bằng ngược đãi em một chút, cho em biết thế nào là lợi hại. Tôi bị đoạn tử tuyết tôn thì em cả đời cũng sẽ không có con cái đấy !

5. Chương 5

Với cái chân chấm phẩy của Lam Tử Tuyết, lê lét ra đến chỗ cầu thang đã là quá tốt. Cô đảo mắt nhìn xuống, nuốt nước miếng ừng ực, cắn răng đi xuống.

Chân chưa bước xuống bậc nào, đã bị một bàn tay đưa ra phía trước cản lại : “Em còn chưa sợ sao ?” Cái biểu tình này của hấn sao thấy ghê ghê vậy.

Lam Tử Tuyết nhất thời lúng túng :

“Tôi...tôi muốn đi xuống.”

Tạ Phong nở nụ cười :

“Được thôi...”

“Không được ẵm tôi nữa !” Lam Tử Tuyết đột nhiên hét lên khiến Tạ Phong hơi ngậy người rồi hấn bật cười lớn.

“Em yên tâm đi, tôi chỉ muốn nói là chúng ta có thể đi thang máy chuyên dụng của tôi thôi.”

Thang máy chuyên dụng ? Đâu má , anh troll tôi hả ? Sao lúc này không nói sớm, hại tôi phải đi cầu thang bộ. Rõ ràng là anh cố tình, còn ra vẻ người tốt ?

Lam Tử Tuyết tức giận dùng dùng bỏ đi.

Thang máy chuyên dụng có khác, lớn gấp đôi so với thang máy bình thường, thang máy này chỉ được lắp đặt cho Tạ Phong để tránh trường hợp chen lấn xô đẩy trong thang máy.

Thang máy chỉ có hai người, không khí thập phần quỷ dị. Trên người Lam Tử Tuyết oán khí cùng sát khí nổi lên tầng tầng, nếu không phải mình có chuyện nhờ vả hấn, chắc chắn sẽ cho hấn một bạt tay, à không, hai à mà thôi , tốt nhất là đánh hấn liệt giường luôn !

Bên này Tạ Phong rất nhàn nhã, hấn đang gọi điện thoại cho thư kí, bảo chuẩn bị một số thứ.

“Đã trưa rồi, tôi mời em đi ăn.”

“Không đi !” Lam Tử Tuyết hùng hồn nói. Lỡ đâu anh bỏ thuốc sổ vào đồ ăn của tôi thì sao.

“Là nhà hàng Michel, em không đi sẽ uống phí lắm.”

“.....Không đi !” Michel, nhà hàng năm sao duy nhất trong thành phố ?

“Ở đó có rất nhiều món ngon, hình như bây giờ đang tổ chức buffet hải sản và bánh ngọt đấy, em chắc chắn không đi sao ?” Tạ Phong tiếp tục đả kích sự phòng bị yếu ớt của Lam Tử Tuyết.

“.....Không ..đi.” Không được, mình không thể vì miếng cơm mà bán đi danh dự được, mặc dù tiểu bao tử đang biểu tình rầm rộ, không ăn cơm có thể sẽ chết nhưng mình nhất định phải chết có mặt mũi.

Tạ Phong lắc đầu, bụng kêu ầm ầm như vậy mà cũng bảo là không muốn đi ,cũng may là còn có tôi không để em chết đói đấy :

“Em đi tới đó với tôi, chúng ta cùng bàn chuyện kia, thế nào ?”

“Tôi miễn cưỡng đi với anh đấy nhá !” Lam Tử Tuyết trong lòng nở hoa, tôi đi vì công việc không phải vì đồ ăn đó.

Tạ Phong gơ tay đầu hàng.

Lam Tử Tuyết vung dao lên, nhắm vào lồng ngực đối phương xông tới, nhưng đối phương lại nhanh chóng né được . Cô lại hướng dao đến cánh tay đối phương, dao đã cắm trúng tay nhưng đối phương vẫn không hề hấn gì vẫn giương đôi mắt to tròn đó nhìn cô. Lam Tử Tuyết thực sự bùng nổ, hai tay hai dao lao vào đối phương cần xé.

Tạ Phong quả quyết giục lấy cái đĩa, thành thạo dùng dao nĩa :

“Em xem, chỉ là ăn cua thôi, có ai mất sức như em không ?” Nhẹ nhàng bóc được vỏ, để lộ ra lớp thịt hồng hồng trắng trắng bên trong.

Lam Tử Tuyết then quá hóa giận, oán khí so với Tạ Phong chỉ có tăng chứ không giảm :

“Anh và nó là đồng loại, tôi còn tưởng anh sẽ không giết nó chứ !” Hừ lạnh một cái.

“Đồng loại ?” Làm gì có con cua nào vừa đẹp trai vừa giàu có như hân chứ ?

“Anh không biết sao, con cua với anh đều là tay chân loằng ngoằng, lúc nha lúc nhúc hơn nữa còn khác người, là loài bò ngang đấy !” Cho anh biết, đả kích tôi là một trong những chuyện đáng sợ nhất trên đời.

Nhưng mà Tạ Phong không có giận, hôm trước cô chửi hân như tát nước vào mặt hân vẫn không để ý, lần này có là gì.

“Ừ, anh giống con cua, em thấy sao thì là như vậy đi !” Nụ cười của hân đúng là còn chói hơn ánh nắng mặt trời lúc này.

Phải, triệt để khiến Lam Tử Tuyết nổi da gà, kinh sợ mà không nói nữa. Lam Tử Tuyết cảm thấy nếu tiếp tục nói chuyện với Tạ Phong, bản thân khẳng định sẽ buồn nôn chết nên di dời sức chiến đấu lên con cua trước mặt.

Con cua lúc này đã được bóc vỏ, trần trụi phơi bày trước mặt Lam Tử Tuyết. Lam Tử Tuyết nhìn chăm chăm vào thân hình tuyệt mỹ của con cua tưởng chừng như nó đang nói: “Hey baby ! I’m here...Eat me eat me!” Thịt cua thực sự tươi ngon, cắn vào lại có nước chảy ra, đúng là mỹ vị cuộc đời.

Đồ ăn là thứ có thể kích hoạt trí não của Lam Tử Tuyết nhanh nhất.

Lần đầu mình và hân ta gặp nhau, không phải là đã kết thù không đội trời chung sao ? Sáng nay hân chính là cố ý làm khó mình, Lam Tử Tuyết cúi nhìn cái chân bị thương, sao lại bằng bó vết thương cho mình ? Hơn nữa, còn dắt mình đi ăn. Chẳng lẽ, hân...muốn dụ dỗ mình rồi đem bán đi ? Quá thâm độc rồi ! (Phụt, nước văng màn hình ---)

Tạ Phong không hay biết gì, vẫn chăm chú giúp Lam Tử Tuyết lột tôm.

“Hội trường gì đó của em mấy giờ sẽ bắt đầu ?”

Tạ Phong không nhắc, Lam Tử Tuyết cũng quên mất , vội nuốt xuống miếng cua trong miệng :

“5h chiều nay, Anh nhất định phải đến đấy !” Lại thêm một miếng cua chui vào trong miệng, anh không đến là uống công tôi ở đây ăn cua đấy !

Tạ Phong gật đầu, đưa ly sinh tố ra trước mắt Lam Tử Tuyết :

“Đừng ăn nữa, ăn nhiều quá sẽ bội thực đấy, chiều nay em còn phải hoạt động nhiều nữa mà. Thứ em thích uống nhất này.”

Lam Tử Tuyết uống một hớp, ngạc nhiên hỏi :

“Sao anh biết tôi thích uống cái này ?”

“Tất cả những thứ thuộc về em anh đều biết, đều quan tâm.” Tạ Phong nở một nụ cười tự mãn, mặc dù bản thân hân chưa từng của gái lần nào, toàn là mơ dân đến miệng, cũng chưa từng quan tâm ai, nói lời ngọt ngào với ai như vậy nhưng mà hân tự cảm thấy bản thân mình làm rất tốt mặc dù có hơi sến súa.

Lam Tử Tuyết xem chút biến thành người đầu tiên chết sặc vì uống sinh tố.

Trên xe lại một lần nữa xuất hiện hai nhân vật sát phong cảnh. Lam Tử Tuyết sau một thoáng mê muội vì đồ ăn cuối cùng cũng lấy lại được lí trí, một lần nữa khẳng định : Tạ Phong là một tên bỉ ổi, vô liêm sỉ, tột chất đây người.

Tạ Phong thì lại rất vui vì đã dụ được Lam Tử Tuyết đi chơi cùng mình. Lí do sao ? Đơn giản thôi, chỉ cần đem cái hội trường gì đó ra là được rồi.

Lam Tử Tuyết nhìn ra bên ngoài, cảnh vật chạy lướt qua rất nhanh, hình như là đang đi về phía Nam ngoại ô-nơi đó có biển. Lam Tử Tuyết dần ngửi thấy được mùi muối nhàn nhạt trong không khí, cảm nhận được gió biển thổi lên mát rượi, có lẽ là có cả âm thanh rì rào ngoài kia...

Tâm tình nhanh chóng được thả lỏng, nhanh chóng quẳng nỗi bực tức mang tên Tạ Phong ra cái xó xỉnh nào đó, ngêu ngao hát một khúc :

”Trên bờ biển có một con cua nhỏ

Vì không thể đi dọc mà buồn tủi khóc than

Gió thấy thế thì thăm thăm hỏi

Biển thấy thế thì thăm hát ca

Này cua ơi, có chi sầu lo

Không thể bò dọc, bò ngang cũng được mà

Này cua ơi , có chi buồn phiền

Khắp thế gian này chỉ mình ta có thể bò ngang.”

Lam Tử Tuyết không biết, chỉ với vài câu hát vu vơ đã chính thức làm trái tim bao nhiêu năm nay chưa từng yêu ai của Tạ Phong đổ gục. Ngay lúc này hẳn chắc chắn với lòng mình vì phải làm bất cứ chuyện gì, bất cứ giá nào cũng phải đem người này về bên cạnh mình.

Lam Tử Tuyết tự hát ru mình rồi ngủ lúc nào không hay. Cũng phải thôi, mấy ngày nay cô dành hết thời gian cho lễ kỉ niệm trường, một ngày ngủ chỉ được 5-6 tiếng, thể lực dường như đã bị vắt kiệt, ông bà ta nói cấm có sai : Căng da bụng, chùng da mắt, Lam Tử Tuyết chính là tình trạng này.

Tạ Phong nhìn người con gái ngồi ở ghế phó lái. Khuôn mặt tròn trắn hồng hồng nhìn nghiêng của cô có thể nhìn thấy rõ lông mi dài rũ xuống, chốc chốc lại giật giật, phần tóc mai phát phơ trước gió để lộ vàng trán cao. Lam Tử Tuyết khi ngủ lại co thành một nhúm ở trên ghế.

Tạ Phong phì cười, đâu rồi cái người lúc chiều đã hẳn một cú thẩu trời vậy ?

Tạ Phong vươn tay qua, ôm người kia vào lòng, nhẹ nhàng thật khẽ. Vuốt nhẹ phần tóc mai không chịu yên kia ra, Tạ Phong lại tìm ra một lí do khiến hẳn yêu cô từ cái nhìn đầu tiên. Lúc ngủ trông cô rất giống một thiên thần.

Người bên ngoài nhìn vào, ai cũng ước ao được như hẳn. Nhưng mà cũng chẳng mấy ai biết được hẳn là một cô nhi, là năm hẳn được 5 tuổi cùng chị gái được nhặt về. Những thứ hào nhoáng bên ngoài này, đều là do hẳn một tay gầy dựng nên mới có được, hoàn toàn không có sự chống lưng của Tạ gia hùng mạnh.

Thấy Lam Tử Tuyết giật mình, Tạ Phong vỗ nhẹ vai cô, xe cũng đã dừng lại gần bờ biển.

Bãi biển xanh ngắt màu xanh của sự tươi mát, sự sống. Hẳn cũng là một sự sống, soa mẹ hẳn có thể nhẫn tâm vứt bỏ hẳn như vậy ?

Những cơn gió Nam từ biển lùa vào khiến tâm tình Tạ Phong buông thả một chút, hẳn cảm khái người con gái này thật giống như ánh mặt trời ngoài kia. Cho dù nhiều lúc gắt gỏng, nhưng sẽ cả đời này sưởi ấm hẳn, sưởi ấm hẳn....

”Có lẽ em là một mảnh ghép trong cuộc đời anh

Em đến khiến anh có một cuộc sống hoàn chỉnh

Mặc dù anh không phải một mảnh ghép của đời em

Nhưng anh nguyện vì em làm một mảnh ghép dư thừa

Khi anh nhắm mắt không mong có em bên cạnh

Nhưng khi thức giấc anh mong bên cạnh em sẽ có anh...”

6. Chương 6

Lam Tử Tuyết đầu óc mơ mơ hồ hồ tỉnh dậy một, hai lần vẫn là bị gió biển thổi cho ngủ tiếp, mãi đến lần thứ ba cô mới tỉnh hoàn toàn.

16h 30'

Lam Tử Tuyết dụi dụi mắt, thật sự không tin nổi vào mắt mình. Dùng toàn bộ sức lực đẩy Tạ Phong ra, còn lao vào đánh hấn :

“Củ lạc giòn tan, anh sao lại ngủ chứ hả, mau quay về cho tôi .” Rống một tiếng khiến Tạ Phong tỉnh táo hấn ra.

Nguyên lai là do mấy hôm nay DG có một hạng mục mới, hấn đã phải thức suốt mấy đêm , lúc này thực sự là ngủ quên mất.

Tạ Phong bị đánh nhưng không tức giận, hướng Lam Tử Tuyết cười cười hỏi :

“Em đừng tức giận, có hại cho sức khỏe. Bây giờ vẫn còn sớm, chúng ta vẫn có thể về kịp mà.”

Lam Tử Tuyết tức đến mức thở hồng hộc, mặt bắt đầu đỏ lên, lớn tiếng hét :

“Còn sớm ? Ba mươi phút nữa là lễ kỉ niệm trường khai mạc rồi, chúng ta bây giờ còn đang ở ngoại ô, cách trường của tôi 60km nữa đây, chưa kể còn có thể tắc đường, anh ...”

Tạ Phong vươn người qua cài lại dây an toàn cho Lam Tử Tuyết, dùng bàn tay lạnh của mình xoa xoa lên má cô giúp hạ nhiệt :

“Em yên tâm. Có tôi đây, việc nhỏ này cứ để tôi xử lí.” Trong ánh mắt tràn ngập sự tự tin và kiên định.

Lam Tử Tuyết im lặng ngồi ngay ngắn lại. Thôi, dù sao ngoài tin hấn ra mình đâu còn cách nào khác !

Tạ Phong chỉnh lại kính chiếu hậu, khởi động quay đầu xe.

Ông Thanh hết nhìn đồng hồ lại nhìn ra cổng trường, toàn thân ướt đẫm mồ hôi. Chỉ còn 5 phút nữa, sao vẫn chưa thấy hai người họ trở về :

Ông Thanh đi qua đi lại, đứng ngồi không yên.

Còn 3 phút...

2 phút...

1 phút....

“Bùm” , “Xin trân trọng thông báo, lễ kỉ niệm 30 năm thành lập trường đại học A chính thức bắt đầu.”

Tiếng của người dẫn chương trình vang lên, cả biển người lại nhiệt liệt vỗ tay rầm rầm. Ông Thanh triệt để hết hi vọng, thở dài, coi như là do ngay từ ban đầu, bản thân đã không tận trách nhiệm, còn có thể trách ai.

Xoay người bước vào, bây giờ đang là phần văn nghệ chào mừng, đứng trên sân khấu lúc này là Bích Chi-người được xem là “Giọng ca vàng” của trường đại học A.

Tiếp đó là phần phát biểu của hiệu trưởng, cả sân trường im thin thít, tất cả đều đang rất...buồn ngủ. Phải a, mấy năm rồi, cũng vẫn là một cái bài phát biểu cũ xì đó, không sai lấy một chữ, sinh viên trường đại học A hầu như ai cũng thuộc nằm lòng.

“Và tiếp theo là sự xuất hiện của một cựu học sinh của trường chúng ta, anh ấy là một trong những nhân tài xuất sắc nhất của trường, vừa được vinh danh là một trong những doanh nhân trẻ tuổi tài năng nhất toàn cầu. Xin chào đón, chủ tịch Tập đoàn DG - Tạ Phong.”

Tiếng của Mc vừa dứt, đèn được bật hết lên, cả một không gian rộng lớn sáng rực. Nữ sinh thì hò hét ầm ĩ, nam sinh thì hồi hộp trong lòng, cùng đưa mắt nhìn về phía sân khấu.

Đã một lúc rồi, tại sao không có ai ? Khi mọi người bắt đầu nghi ngờ rồi bàn tán xôn xao thì vang lên tiếng của một ai đó :

“Mau nhìn kìa !”

Tất cả ánh mắt của mọi người hầu như đều quay về hướng mà người kia nói-cổng trường.

Xuất hiện dưới tầm mắt của họ là một hàng 5 chiếc xe Martin màu đen trừ chiếc ở giữa là màu trắng.

Tất cả đều không khỏi thốt lên kinh ngạc. Một chiếc xe này, đủ để họ ăn cả đời đấy.

Từ trên xe đều có năm người vệ sĩ bước ra, tất cả đều là tây trang màu đen, cùng kính đen. Hai hàng nhanh chóng hiện ra, chừa ở giữa một khoảng rộng.

Người trên chiếc xe màu trắng kia bước xuống, Tạ Phong chỉnh lại bộ tây trang màu trắng, tại sao lại là màu trắng ư, đương nhiên là vì Lam Tử Tuyết thích màu trắng rồi.

Tạ Phong bước đi tiêu sái xuyên qua biển người , các sinh viên nhiều lần muốn lao lên tiến lại gần hẳn đều bị vệ sĩ giữ lại.

Uông Thanh nhìn thấy Tạ Phong trên bục , nhất thời vui đến nỗi không nói nên lời. Bích Chi đứng bên cạnh sắc mặt trầm xuống, nhìn thấy Tạ Phong thì chợt nhớ đến Lam Tử Tuyết, hôm qua đến giờ Bích Chi vẫn chưa gặp cô.

“Alo, Tử Tuyết, cậu ...”

“Bích Chi, mau cứu tớ với !” Bích Chi nghe được lời này của Lam Tử Tuyết giận mình hoảng sợ.

“Cậu đang ở đâu ?” Chắc chắn là cái tên Tạ Phong đó. Bàn tay Bích Chi nắm chặt thành quyền. Cho dù có đắc tội với Tạ gia, cô cũng sẽ xử hắn.

“Hu hu, tớ, tớ...đang ở trong cái xe màu trắng trước trường này , chỗ này đông quá, tớ không dám xuống xe, tớ sợ tớ bị lạc.”

.....

Lam Tử Tuyết được hít thở không khí thì thở phào nhẹ nhõm. Ngồi trong xe rất khó chịu, mà người ở bên ngoài thì đông không tả xiết, xuống xe chỉ sợ có khi bị đám người đó đè chết mất.

Lam Tử Tuyết định kể với Bích Chi chuyện hôm nay nhưng vừa quay lại đã ăn mắng xối xả vào mặt :

“Cậu sao lại có cái kiểu nói chuyện như thế vậy hả ? Tớ còn tưởng cậu gọi tớ đến nhật xác cậu nữa đấy ! Còn nữa, cậu năm nay mấy tuổi hả ? Cậu học ở đây 4 năm rồi mà cũng sợ bị lạc, có phải ý cậu là ngay cả đường về nhà cậu còn có thể quên không hả ?” Bích Chi bùng nổ như vậy là lần đầu tiên Lam Tử Tuyết thấy.

Thật sự Lam Tử Tuyết rất muốn nói, có một lần về khuya, cô đã ngủ quên ở nhà hàng xóm nhưng mà thấy Bích Chi quả thực hơi đáng sợ nên đành thôi.

“Lúc tôi còn học ở đây ...”

Tạ Phong bây giờ đang đứng trên sân khấu phát biểu mà hai người bọn cô thì đứng tại cổng trường, cách nhau rất xa. Đèn bây giờ đã được tắt nên Lam Tử Tuyết không thể nhìn rõ mặt hắn nhưng cô có thể nhận ra hắn.

Hắn bây giờ là đang đứng cao hơn cô một bậc, xa cô một trượng, cả người hắn toát ra khí chất cao quý, cho dù không có ánh đèn chói lóa hay vật chất mắc tiền đi cùng, hắn vẫn có thể ở đó , nổi bật như thế. Còn cô, mãi mãi chỉ có thể là một sinh viên bình thường mong muốn một cuộc sống bình thường, giữa cô và hắn còn cách nhau một thước, xa nhau một trượng, cô muốn với tới hắn, phải len qua biển người đó, leo lên chiếc bục đó. Cho dù hôm nay hắn có đối với cô như thế nào, hai người vốn không cùng một tầng lớp, sau này cũng không thể gặp lại, lí do gì thì cứ mặc nó đi, ân oán gì đó cũng đi luôn đi.

Lam Tử Tuyết cầm lon nước lên uống ừng ực. Đợi anh diễn thuyết xong là chúng tôi về đây nhá.

Vì hôm nay là lễ kỉ niệm trường đáng nhớ , vả lại ngày mai cũng được nghỉ học nên Lam Tử Tuyết phá lệ uống rượu. Rượu cũng chỉ là rượu nho , độ nhẹ nên Bích Chi không ngăn cản nên cứ mặc Lam Tử Tuyết uống.

“Cuối cùng, tôi muốn kể cho các bạn nghe câu chuyện của tôi. Tôi từ trước tới giờ chưa từng yêu ai nhưng hôm nay tôi đã thực sự yêu một người. Người con gái này không giống như những người khác tôi từng gặp, là thiên thần trong mắt tôi. Hôm nay, ngay giờ phút này, cô ấy cũng có mặt ở đây, tôi muốn nói với cô ấy, nói với các bạn, nói với cả thế giới...”

“Tôi yêu em !”

Lam Tử Tuyết nghe đoạn đầu đã ngửi thấy mùi mờ ám rồi, đến ba chữ cuối cùng thì thôi xong, không còn nghi ngờ gì nữa. Cái tên kia lại bị bung một cái giây thần kinh nào đó nữa rồi !

Sau này cô phải làm sao đây, cô phải sống trong sự soi mói của mọi người, ngày ngày phải chịu ánh mắt chằm chọc, không thể nào “bình thường” mà sống tiếp được.

Tạ Phong, tôi hận...

“Này, Dung Nhi, có phải anh ấy đang tỏ tình với cậu không ?”

“Này, có phải không, cậu nói đi !”

Cô gái tên Dung Nhi kia đỏ mặt, ầm ầm ấp úng gật đầu một cái.

Đúng rồi, sao Lam Tử Tuyết lại quên mất chứ, hôm nay đến gặp Tạ Phong còn có Tần Dung mà, mọi người không ai biết chuyện phía sau kia nên chắc chắn đều nghĩ đó là Tần Dung. Trong lòng Lam Tử Tuyết mừng thầm, có người đỡ đạn thay rồi.

Mọi người lúc nghe Tạ Phong nói đều ồ lên kinh ngạc, tầm mắt đều hướng về Tần Dung, bây giờ lại có thêm cái gật đầu e lệ của Tần Dung thì lại càng đỉnh ninh .

Tạ Phong thích Tần Dung. (Ấu shet=)

Tần Dung là một trong mỹ nữ của trường, sắc đẹp của cô ta không thua những minh tinh mới nổi trong làng giải trí, gia cảnh nhà cô ta cũng thuộc dạng cao quý, cô ta chính là lớn lên trong nhung lụa, là nữ thần toàn mỹ trong lòng mọi người. Bây giờ đôi má kia lại ửng hồng lên trông càng xinh đẹp hơn.

Tạ Phong không hề hay biết ngoại trừ Lam Tử Tuyết và Bích Chi ra thì ai cũng hiểu sai ý hẩn, lúc này vẫn đang tươi cười rạng rỡ, trưng ra bộ mặt : Đúng rồi, người tôi thích là cô ấy đấy.

Bích Chi ấy hả ? Hóa đá lâu rồi !

“Buông tớ ra, rượu ngon như vậy, tớ nhất định phải uống.”

Bích Chi cực khổ lôi Lam Tử Tuyết lên xe. Lúc này đúng là sai lầm mà đáng lí ra không nên cho cái thân già này uống rượu, thật là bó tay luôn, rượu mới uống mà vài chén đã say như thế này rồi.

“Phu nhân, buông ta ra, nàng sao lại hành xử như vậy chứ, phải để phu quân của nàng uống chứ. Ta muốn uống, ta muốn uống...”

Đối với những lời tào lao bí đao của Lam Tử Tuyết, Bích Chi lựa chọn không quan tâm, trực tiếp quăng người lên xe. Chưa kịp lau mồ hôi đang chảy xuống, Lam Tử Tuyết đã một cú xoay người lăn khỏi xe.

“Á ui.” Trực tiếp tiếp đất bằng mặt.

Bích Chi thật sự chỉ muốn đạp thêm một cái vào mông Lam Tử Tuyết, mặc cho người này tự sinh tự diệt. Thật không hiểu Lam Tử Uy đã luyện ra cái dạng gì thế này !

Nhưng mà cũng không cần Bích Chi lo nhiều. Lam Tử Tuyết lăn lết dưới đất đã bị người ta một phát nhẹ nhàng vác lên lưng mang đi, nhanh đến nỗi Bích Chi không kịp phản ứng .

“Này...” Anh không cần xe , cứ thế về sao ?

“Tôi muốn uống, muốn uống...”

Đã nằm trên lưng Tạ Phong mà Lam Tử Tuyết vẫn còn lải nhải đủ thứ. Tạ Phong chỉ ừ ừ dỗ ngọt cô vài câu, cô lại ngủ thiếp đi.

Bây giờ vẫn còn đang trong mùa nóng, rất dễ đổ mồ hôi, Tạ Phong bây giờ lại mang trên mình một cái lò sưởi, thật đúng như là đang ở trong lò luyện kim đơn.

Tạ Phong đứng trước cửa nhà Lam Tử Tuyết, không biết làm sao. Hắn chưa phải là chưa từng đến căn nhà này mà là một tháng trước Lam Tử Tuyết chỉ ở nhà Bích Chi nên chưa gặp được. Bây giờ xuất hiện một vấn đề cực kì nghiêm trọng..

Không có chìa khóa !

“Chìa khóa ở dưới chậu cây bên trái góc tường.”

Tạ Phong không khỏi bật cười, bà xã hắn cũng thông minh quá chứ nhỉ !

Trực tiếp đổi tư thế, vác Lam Tử Tuyết lên vai, Tạ Phong nhẹ nhàng mở khóa.

Đèn được bật sáng. Cả một căn hộ đập vào mắt hắn. Diện tích nơi này không lớn lắm, bất quá chỉ có một người ở thì như vậy là đủ rồi. Trong phòng không thiếu thứ gì, nếu như có thể thì đều là màu trắng.

Đúng là một tên cuồng màu trắng.

Tạ Phong đặt Lam Tử Tuyết xuống chiếc giường trong phòng ngủ, dèm chăn lại cho cô, sau đó đi nấu canh giải rượu.

Lam Tử Tuyết vui đùa vào chăn, đột nhiên bị một người dựng dậy, hơn nữa còn bị đưa cái gì đắng đắng vào miệng :

“Bảo bối, uống đi, đây là canh giải rượu đấy !” Tạ Phong thấy Lam Tử Tuyết lắc đầu mãi không chịu uống đành phải ra sức dỗ dành.

“Đau đầu .” Vậy nên đừng có bắt người ta uống.

Tạ Phong phì cười, thật sự thích cái bộ dạng không nheo này của Lam Tử Tuyết.

“Ngoan, uống rồi sẽ không còn đau đầu nữa .” Nhẹ vuốt phần tóc mai của cô sang một bên.

Lam Tử Tuyết cũng không phải kiểu con gái thích làm nũng, chần chờ một chút rồi cũng uống hết canh giải rượu.

“Đắng quá !”

Tạ Phong nhẹ hôn lên vầng trán cô một cái. Quay người ra về.

7. Chương 7

Lam Tử Tuyết nặng nhọc mở mắt, cảm thấy đầu đau như búa bổ, cả người không còn chút sức lực, trong miệng còn thoang thoảng mùi rượu , khó chịu cực kì.

Lam Tử Tuyết bước xuống giường, cơ thể loạn choạng đứng không vững, mất một lúc sau mới đi ra khỏi phòng.

Mùi thơm của bữa sáng lan tỏa khắp phòng, Lam Tử Tuyết từ tối qua vẫn chưa ăn gì, thập phần đói bụng.

Mà khoan đã, mùi đồ ăn ở đâu ra thế nhờ ? Trong nhà mình còn có ai sao ? Hay là anh hai về ?

Lam Tử Tuyết ghé mắt nhìn sang nhà bếp chỉ thấy đồ ăn trên bàn kèm theo là một mẫu giấy .

”Tôi chuẩn bị đồ ăn sáng cho em rồi, ăn đi rồi nghỉ ngơi. Có việc gì cứ gọi cho tôi . Số dt : XXXXXXXX

Tạ Phong”

Lam Tử Tuyết trở mắt nhìn hai chữ cuối cùng trên tờ giấy.

What ? Sao anh ta lại ở nhà mình ?

Lam Tử Tuyết cố gắng nhớ lại nhưng đầu óc trống rỗng, người ta nói đầu ngâm nước đã không dùng được rồi , đầu mình lại ngâm rượu chắc thành phế vật luôn quá.

Vừa lúc này điện thoại lại reo.

“Alo, Tử Tuyết, cậu dậy rồi à ? ”

“Ừ, tớ mới vừa dậy. Bích Chi, hôm qua cậu đưa tớ về à ?”

“.....” Bích Chi im lặng.

“Này !”

“.....Tử Tuyết” Bích Chi có ý muốn thăm dò “Cậu đừng sốc nha !”

“Thực ra thì hôm qua là Tạ tổng đưa cậu về.” Bích Chi ăn ngay nói thẳng kể lại toàn bộ đầu đuôi sự việc mà mình nhìn thấy, kết luận một câu : “Là thật đấy !” Phải, sự thật này cô cũng không dám tin.

Đầu dây bên kia bỗng nhiên im lặng. Bích Chi nhìn màn hình, vẫn chưa tắt máy mà.

“Á á á !” Tiếng cuối cùng mà Bích Chi nghe thấy.

Lam Tử Tuyết sau khi xác nhận thông tin kia thì não bộ lập tức “bùm” một cái. Việc đầu tiên là tay chân sờ loạn xạ kiểm tra thân thể, may quá, vẫn còn nguyên vẹn.

Tiếp tới là cảm thấy xấu hổ, lúc say mình có nói hay làm gì quá độ không nhỉ ?

Rồi sau đó lại cảm thấy Tạ Phong cũng là một tên tốt bụng đấy chứ, đưa mình về rồi còn chuẩn bị bữa sáng cho mình, hôm nào phải cảm ơn hắn mới được.

Nhưng mà để thoát khỏi tình trạng hai và suy nghĩ được điều thứ ba thì cũng mất cả ngày.

Lam Tử Tuyết mở mắt nhìn ánh nắng chiếu vào phòng. lại một ngày nữa lại tới.

Ăn sáng xong, Lam Tử Tuyết cảm thấy vẫn còn sớm, muốn chạy bộ đến trường. Vừa bước xuống khu chung cư đã thấy một chiếc BMW màu đen đậu trước cửa, Lam Tử Tuyết không khỏi cảm khái : Từ khi nào mình lại có hàng xóm giàu thế nhờ ?

Lam Tử Tuyết cũng không để ý nữa, chạy vụt qua chiếc xe đó. Vừa chạy tới, cửa xe đã mở ra, đập thẳng vào mặt Lam Tử Tuyết.

Lam Tử Tuyết cảm thấy cái mũi mình lần này thật sự không ổn rồi !

Người đàn ông kia vội vàng xuống xe, đỡ Lam Tử Tuyết đứng dậy, rồi rút xin lỗi cô.

“Tử Tuyết ?” Người đàn ông kia gỡ mắt kính đen xuống.

“Doãn Lâm ?” Người đàn ông kia gật đầu , cười rạng rỡ : “Chính là tớ !”

Lam Tử Tuyết vui sướng nhảy cẫng lên ôm chầm lấy Doãn Lâm :” Cái tên này, cậu về lúc nào vậy ?” Đắm đắm vài cái vào lưng cậu. Tớ thật sự...rất nhớ cậu !

Doãn Lâm cũng không lạ gì hành động này của Lam Tử Tuyết, cứ như vậy để cô bám vào mình, cười nói : “Mới hôm qua thôi, còn chưa kịp báo cho các cậu !”

Lam Tử Tuyết lúc này mới buông Doãn Lâm ra, ngây người nhìn cậu một lúc lâu : ” Nhanh thật, 4 năm rồi, cậu vẫn chẳng thay đổi gì so với kí ức của tớ .” Có lẽ cậu không biết kí ức của tớ 4 năm nay đều tràn ngập hình bóng cậu.

Doãn Lâm vỗ vỗ lên vai Lam Tử Tuyết : “Còn cậu thì càng ngày càng xấu rồi, nhìn xem , lại già đi mấy tuổi rồi.” Nói rồi còn nghịch ngợm véo má cô một cái.

Hai người nói chuyện một lúc, Lam Tử Tuyết mới nhớ tới việc đi học, chào muốn đi. Doãn Lâm không ngần ngại bảo Lam Tử Tuyết cứ lên xe mình, cô vui vẻ đồng ý.

Vừa bước vào trường, Lam Tử Tuyết đã nhìn thấy rất nhiều băng rôn màu đỏ, cái gì mà “Hãy ủng hộ cho Tần ủy viên.”, “Lá phiếu của bạn quyết định tương lai của học viện, hãy bỏ cho bạn học Tần.”, các người đang vận động tranh cử hả ?

Lam Tử Tuyết không thêm để ý nữa, bước vào lớp. Bích Chi từ xa trông thấy Lam Tử Tuyết thì thở phào nhẹ nhõm, hôm trước đột nhiên hét lên một tiếng, còn tưởng có chuyện gì.

Lam Tử Tuyết vừa ngồi xuống đã nghe tiếng của Bích Chi :

“Cậu nghỉ ở nhà một ngày đã chuẩn bị gì chưa ?”

“Chuẩn bị ?” Chuyện gì , bộ thầy giáo cho làm bài kiểm tra gì hả ? Đâu có!

“Cậu đừng nói là cậu không biết đấy nhá ?” Bích Chi ngạc nhiên nhìn Lam Tử Tuyết .

“Biết cái gì ?”

Haizz, mình quên mất, hôm đó cậu ấy uống rượu đến quên trời quên đất, còn nhớ được gì chứ .

“Hôm đó ở hội trường, hội trưởng có nói là anh ấy sắp sang nước ngoài với gia đình nên sẽ bàn giao công việc trước thời hạn. Bây giờ mấy người trong hội đang đua nhau tranh cái chức đó đấy .”

Lam Tử Tuyết à một tiếng, không nói gì.

Bích Chi cảm thấy khó hiểu : ” Cậu không lo lắng gì sao ? Bộ cậu không muốn làm hội trưởng hội học sinh nữa hả ? ”

Lam Tử Tuyết tay lật sách : “Muốn chứ. Nhưng mà tớ bây giờ đã là hội phó, chuyện này cũng sắp xếp trước đó rồi, đằng nào thì cũng là tớ thôi, lo lắng chi cho mệt .” Lam Tử Tuyết trước nay luôn hòa đồng, cũng tận lực với công việc, giúp cho hội không ít việc, cô không nghĩ là còn ai thích hợp hơn mình cho cái chức này.

Bích Chi thở dài : “Đó là trước kia, bây giờ khác rồi. Mọi người bây giờ đều đang ủng hộ Tần Dung.”

“Tần Dung ? Đùa hả ? Cô ta chẳng qua chỉ là một ủy viên, hơn nữa còn là đồ cảnh, ai lại đi bầu cho cô ta ?”

Nói tới đây Bích Chi lại nổi giận : “Còn không phải vì chuyện tốt mà cái tên kia gây ra sao ? Hôm trước hấn tỏ tình với Tần Dung, hôm sau cô ta liền làm tổng tài phụ nhân tương lai, người trong trường này bây giờ đều muốn dựa hơi cô ta mà kiếm một chân trong DG đấy.” Liếc mắt nhìn sang Lam Tử Tuyết, người ngoài có thể không biết, nhưng cô chắc chắn Tạ Phong sẽ không thích kiểu người như Tần Dung.

Lam Tử Tuyết hơi khựng lại, bất chợt ý thức được chuyện gì đang xảy ra.

Chuông reo vào lớp, cuối cùng vẫn không nói được gì.

“Tôi thay mặt cho hội học sinh, tuyên dương hội phó Lam đã hoàn thành tốt nhiệm vụ được giao trong Lễ kỉ niệm trường vừa qua.” Hội trưởng dứt lời, tiếng vỗ tay vang lên.

Lam Tử Tuyết đứng lên cười chào cảm ơn rồi ngồi xuống.

Hội trưởng thấy mọi người đã im lặng thì lên tiếng :

“Như đã nói hôm trước, vài ngày nữa tôi sẽ ra nước ngoài định cư cùng gia đình nên muốn trong thời gian sớm nhất bầu ra được hội trưởng mới.”

“Ngày mai tôi sẽ tổ chức một cuộc thuyết trình trước học sinh toàn trường cho mọi người trong ban quản lí, ai có số phiếu bầu cao nhất thì sẽ là hội trưởng hội học sinh tân nhiệm. Các bạn hãy về chuẩn bị đi !”

Lam Tử Tuyết đứng nói chuyện với hội trưởng một lúc rồi mới về, hai người dù sao làm việc cùng nhau đã lâu, tình cảm anh em tự nhiên cũng sẽ có. Lam Tử Tuyết vừa đẩy cửa, liền đụng trúng cái gì đó.

Má ! Bộ mình đắc tội với ông thần cửa hả trời, sao đụng ông hoài vậy !

Lam Tử Tuyết lom khom đứng lên lại bị một bàn tay đặt lên vai ấn xuống, lại té lần nữa.

Đây rõ ràng là cố ý !

Lam Tử Tuyết lần nữa đứng lên, một cánh tay vươn ra muốn tiếp tục đè cô xuống. Lam Tử Tuyết bắt lấy tay người đó trên vai mình, xoay người trực tiếp dùng lực từ phía sau quăng người đó xuống sàn.

Bàn tay Lam Tử Tuyết vẫn nắm cổ tay người kia, “rắc” một cái , cười lạnh :

“Cảm ơn đã đỡ tôi dậy.” Hiền ngang bước đi.

Tần Dung siết chặt lòng bàn tay, tức điên người.

Bích Chi đập bàn cái rầm, hung hăng mắng Tần Dung một trận, đến khi mệt rồi mới quay sang trách Lam Tử Tuyết :

“Cậu sao lại hiền như vậy, không nói không rằng bỏ đi, cậu như vậy là làm cho cô ta có cảm giác chiến thắng đấy !”

Lam Tử Tuyết đang soạn bài thuyết trình cho ngày mai, một lúc sau mới trả lời Bích Chi :

“Hiền ? Đây không phải phong cách của tớ, nhưng mà chẳng qua cô ta cũng chỉ muốn khiêu khích thôi, tớ cũng không muốn chấp nhận nhiều.” Chỗ này phải viết sao đây nhỉ ?

“Nhưng mà cậu cũng phải đáp trả chút chứ !”

“Ầy dồ, cái tên kia, chà, cũng không nhẹ đâu, một phát đó phải nằm viện 3 tháng là ít đấy.”

Nói rồi cả hai cùng nhìn nhau cười quỷ dị (tg:*Khà, khà*)

Đồng Văn đứng bên cạnh Tạ Phong, không dám thở mạnh. Chẳng hiểu bị ai chọc giận mà từ hôm qua đến giờ đều trưng cái bộ mặt diêm vương đòi mạng ra, lúc này khi họp còn xem chút nữa dọa chết vài người.

Tạ Phong cầm bút xoẹt xoẹt vài đường, nghĩ tới lại tức giận. Sáng hôm qua chính là hậu quả tình, là thời điểm tốt để hắn bày tỏ chân tình, một phát nắm gọn trái tim Lam Tử Tuyết. Còn chưa kịp nấu bữa sáng hay chuẩn bị nước rửa mặt cho cô đã bị Đồng Văn gọi đi mất, cái gì mà Boss của bên kia đã tới, muốn thương lượng ngay bây giờ.

Tạ Phong cho dù không muốn cũng đành phải xách áo tới công ty, chỉ kịp kêu người đem đồ ăn tới cho Lam Tử Tuyết. Mặc dù hắn rất rất “yêu” vợ nhưng cũng phải đi làm kiếm tiền nuôi vợ chứ, đây cũng được tính là một kiểu “yêu” mà.

Tâm trạng hậm hực của Tạ Phong không chỗ để phát tiết, hai hôm nay lại không rảnh ra chút nào để đi gặp cô, nắm chặt cây bút trong tay, “rắc” một cái, cây bút gãy đôi :

“Trừ nửa tháng tiền lương.”

Đồng Văn sợ đến mức không đứng vững, hai chân mềm nhũn ra. May quá, không bị đuổi việc, cái số làm thêm đúng là khổ quá. Trong lòng không biết bao nhiêu là nước mắt . (tg : *mắt rưng rưng* má hiểu, má hiểu mà, vợ chồng nhà nó là thế đấy con à !)

Lam Tử Tuyết đứng trước nhà, không hiểu sao lại thấy không ổn. Lắc lắc đầu, đây là nhà mình mà, có gì phải sợ.

Lam Tử Tuyết lại nghe thấy mùi thức ăn, má nó, không phải là.....?

“Anh , anh....” Lam Tử Tuyết chỉ vào mặt Tạ Phong, tức đến nói không nên lời.

Tạ Phong cúi tạt dề ra, cười cười đi đến chỗ Lam Tử Tuyết đang bị tức giận đến trào máu não, kéo cô ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh.

“Đừng giận, tôi làm cơm cho em ăn.”

Lam Tử Tuyết tức đến câm nín, thở dốc hồng hộc.

“Anh sao lại ở nhà tôi, nơi này không hoan nghênh anh. Biến !” Dùng toàn bộ sức lực đẩy nhưng Tạ Phong vẫn không nhúc nhích.

Tạ Phong vẫn tiếp tục nêm nếm món canh đang nấu trên bếp, mặc cho Lam Tử Tuyết đẩy đến khi mệt mỗi nắm vật ra sàn.

Lam Tử Tuyết thấy dùng sức lực không ăn thua, bèn chuyển sang vỗ mồm :

“Anh là đàn ông, tốt xấu gì cũng sống trên đời được hai mươi mấy năm rồi, sao lại vô liêm sỉ như vậy, tự tiện vào nhà người khác mà không được cho phép, anh có tin tôi báo cảnh sát không hả ?” Lam Tử Tuyết dùng chút sức lực còn lại rống lên.

Tạ Phong lúc này mới quay người bế Lam Tử Tuyết còn đang giãy giụa đặt lên ghế sofa, rót cho cô ly nước, ôn nhu không tả nổi, rồi ngồi xuống đối diện cô :

“Tôi nói cho em biết, khu chung cư này bây giờ là của tôi rồi, em không thể nói tôi xâm nhập bất hợp pháp được, còn nếu em muốn gọi cảnh sát thì chịu thôi, anh không chắc là người ta có giúp em giải quyết chuyện này hay không.” Nói rồi gạt gù mấy cái thể hiện hài lòng.

“Anh muốn gì ?” Trọng điểm chính là đây.

“Không có gì, anh chỉ muốn em chấp nhận sự có mặt của anh ở trong nhà này thôi ! Tôi không có ý định định cư lâu dài ở đây đâu !” Tạ Phong nhún vai, khẳng định lời của mình.

Lam Tử Tuyết không nháo nữa, im lặng suy nghĩ chuyện này. Không biết tại sao hần lại ở nhà mình nhưng với thân phận của hần thì tốt nhất là mình không nên trêu vào. Bây giờ khu chung cư này đã là của hần, hần có ra vào thì cũng có nhiều cớ, trong trường hợp này chính quyền có độ nặng bằng không. Nếu muốn tránh hần thì chắc chỉ còn cách thuê nhà khác, mà thuê nhà khác sẽ kinh động đến anh trai, không được. Thật ra chỉ cần hần không đụng chạm đến mình là được rồi, hơn nữa...

“Tôi biết bây giờ tôi có làm gì cũng không phản đối được chuyện này, nên tôi cũng không muốn phản kháng nữa.” Kể thức thời mới là trang tuần kiệt.

Tạ Phong cười đến sáng lạng.

“Mỗi tháng đều phải miễn phí tiền nhà cho tôi, tôi đi học về phải có cơm ăn, sáng ngủ dậy phải có nước ấm rửa mặt, nhà cửa lúc nào cũng phải sạch sẽ. Còn nữa, anh không được tự tiện đụng vào bất cứ thứ gì của tôi, không được ở lại quá chín giờ tối. Rõ ? Chưa ?” (chị dễ dãi thế ! --)

Tạ Phong thật muốn nhào lên ôm “vợ” hần một cái nhưng mà vì suy nghĩ cho đại cuộc nên phải thu “vuốt” lại.

Lam Tử Tuyết mài răng ken két, trong tay cô có cái đó, hần đừng hòng chạm được vào cô, lần giao dịch này lời to rồi !

Lam Tử Tuyết rinh cái bụng no tròn lê lét về phòng, ngồi nhìn bài diễn thuyết mới có mấy trang trước mặt, nhìn đến chán ghét.

Thật không muốn viết chút nào !

Tạ Phong đang ngồi trên ghế sofa xem tài liệu bỗng thấy một tờ giấy phe phẩy trước mặt.

“Ngày mai tôi có bài diễn thuyết, anh viết cho tôi.”

Tạ Phong không do dự cầm lấy, bắt đầu cầm cúi viết mà không hỏi gì nhiều.

“Tôi ở đây giám sát anh, đừng hòng lơ là. Cẩn thận tôi ”cắt” anh đấy !” Lam Tử Tuyết hai tay ôm gối ngồi trên ghế đối diện, gương gương cây kéo đe dọa Tạ Phong.

Tạ Phong cảm thấy vợ hần cực đáng yêu !

Tạ Phong viết được gần hết thì ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ, đã gần chín giờ rồi sao ? Quay sang nhìn lại thấy một sinh vật tròn như cái bánh ú cuộn người ngủ say trên ghế sofa.

Tạ Phong bước đến bên cạnh nhẹ nhàng ôm cô vào lòng lẳng lẳng rút cây kéo ra khỏi tay cô. Lam Tử Tuyết hơi lạnh, được Tạ Phong ôm thì cứ cố chui vào người anh tìm hơi ấm. Tạ Phong loay hoay một lúc mới đỡ được cô lên giường.

Hôn trán cô một cái, cầm bài thuyết trình trên bàn, lặng lẽ ra về.

Lam Tử Tuyết dùng tay vẩy nước vào mặt mình cho tỉnh táo, chỉ còn mười phút nữa là bắt đầu bài diễn thuyết rồi. Tâm trạng cô lúc này rất căng thẳng, phải liên tục vẩy nước để làm dịu lại. Lam Tử Tuyết cầm tờ kịch bản, hít sâu. Vốn cô cũng không có yêu cầu gì lắm với cái chức này nhưng Tạ Phong đã bỏ công sức ra viết cái này, nhìn là biết hẳn ta tốn công cỡ nào nên cô nhất định phải một lần đọc rõ nó đồng thời lấy luôn cái chức hội trưởng hội học sinh kia.

Lam Tử Tuyết xoay nắm đấm cửa, nước ở đầu đổ thẳng xuống đầu cô, cả người Lam Tử Tuyết ướt nhẹp.

Mẹ kiếp ! Giới hạn của tôi bùng nổ rồi đấy nhá !

Lam Tử Tuyết đứng dậy, một lần nữa vặn nắm cửa. Một lần, mười lần, hai mươi lần, đều không được.

Lam Tử Tuyết gấp đến không kịp thở lại nghe loa bên ngoài thông báo đã tới giờ. Hung hăng đập cửa mấy cái, nó vẫn không nhúc nhích. Lam Tử Tuyết mệt lả ngồi bịch xuống đất.

Đột nhiên chuông điện thoại vang lên.

Là.....

(Mấy thím đoán xem ai gọi, có quà nà =))

8. Chương 8

Lam Tử Tuyết bắt máy, hét lên :

“Đại học A phòng vệ sinh khu C, mau đến cứu tớ.”

Doãn Lâm vốn định gọi mời Lam Tử Tuyết đi ăn trưa, bây giờ vẫn còn ở công ty. Lúc đến nơi đã là 15’ sau.

Doãn Lâm hẳn thuộc kiểu thư sinh, cao ráo, hơi gầy nên sức lực cũng không tốt lắm, phải đập cửa đến lần thứ ba mới được.

Cửa vừa mở, Lam Tử Tuyết vội vùng ra ngoài, Doãn Lâm đuổi theo chậm một nhịp.

“Vậy là phần trình bày của tất cả mọi người đã kết thúc, tiếp theo là phần bỏ phiếu.”

Lam Tử Tuyết thở dốc hồng hộc, bàn tay siết chặt hình nắm đấm, đôi mắt rực lửa. Được lắm ! Các người tưởng tôi hiền thì muốn làm gì thì làm sao ?

Cơn giận của Lam Tử Tuyết chính thức bùng nổ, thật sự muốn đi tìm đám kia cho một trận.

Doãn Lâm thấy thế liền ngăn lại :

“Tử Tuyết, cậu bình tĩnh đi. Hiện tại quan trọng nhất không phải là việc cậu phải giành được vị trí hội trưởng hội học sinh sao, bây giờ đánh nhau chỉ càng thêm bất lợi cho cậu thôi.”

Lam Tử Tuyết ngừng lại, gật đầu với Doãn Lâm một cái rồi bỏ đi. Lam Tử Tuyết mãi về sau mới biết rằng, cậu ta nói những lời đó không phải vì mình, rằng mình thật sự đã có ít nhất một lần tin tưởng tình yêu hơn lí trí mà không nghi ngờ cậu ta : tại sao cậu ta biết chuyện này hay tại sao với tính khí dung túng cho người khác thì lại đi khuyên mình ? Lúc đó Lam Tử Tuyết chỉ biết rằng mình đã bị những lời nói của cậu ta thuyết phục.

Tạ Phong uể oải nhìn điện thoại , cuối cùng vẫn là không gọi. Lúc này hẳn đã gọi một cuộc để hỏi xem tình hình thế nào nhưng máy lại báo bận (Lúc này chị main chỉ bận nghe điện thoại anh kia), nghĩ chắc là Lam Tử Tuyết đang diễn thuyết nên thôi.

Bây giờ là 6h tối, vẫn chưa thấy Lam Tử Tuyết về. Tạ Phong còn 10' nữa là có chuyến bay, này giờ Đồng Văn đã gọi hơn 20 mươi cuộc rồi, quả thật không thể chần chừ nữa. Tạ Phong rút ra một mẫu giấy, viết vài dòng rồi để trên cặp lồng trên bàn, lưu luyến rời đi .

Lam Tử Tuyết lang thang trong khu phố đi dạo gần chung cư từ lúc chiều bây giờ mới về nhà. Toàn thân cả người co lại vì lạnh, phải rồi, từ chiều đến giờ cô vẫn chưa thay đồ.

Vừa mở cửa đã nghe thấy mùi thức ăn thơm lừng, Lam Tử Tuyết đột nhiên nhớ tới trong nhà còn có một người. Bước chân khựng lại tại cửa, không biết phải nói sao với Tạ Phong đây. Hôm qua lúc khuya cô có tỉnh dậy vì khát nước, phát hiện ra tờ kịch bản nằm ngay ngắn trên bàn, vết mực vẫn còn chưa khô nhưng trong nhà lại không có hơi ấm của con người nên cô đoán được Tạ Phong là ở nơi khác viết rồi mang đến đây.

Cái sự nghiêm túc chấp hành nội quy này lại khiến Lam Tử Tuyết khó xử.

Phòng bếp trống không, chỉ có cặp lồng kèm tờ giấy trên bàn. Lam Tử Tuyết đọc lướt qua rồi vo vo lại, thầm trách mình nghĩ nhiều rồi.

Thời tiết hôm nay chuyển biến xấu, mới hôm qua còn nắng chang chang, hôm nay đã lạnh thấu xương. Lam Tử Tuyết vốn hôm qua đã nhiễm lạnh gặp thời tiết như này thì không ngủ nữa, dậy sớm hơn mọi khi.

Trong tay là tách cà phê sữa ưa thích, Lam Tử Tuyết ngắm nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ. Hôm nay mặc dù rất lạnh nhưng tuyết vẫn chưa rơi, chỉ có một màn sương mù dày đặc bao phủ tầm nhìn. Lúc này khu chung cư chắc là chưa có ai dậy, vẫn rất yên ắng.

Lòng Lam Tử Tuyết chùng xuống, thứ cô cảm nhận được không phải là sự yên ắng mà là tịch mịch.

Đã bao lâu rồi mới có một ngày lạnh giá giữa mùa hè thế này ? Đã bao lâu rồi cô lại cảm thấy tịch mịch, lạc lõng giữa lòng thành phố đông đúc này nhỉ ?

Có lẽ đã là rất lâu rất lâu trước đó...

Lam Tử Tuyết hít một hơi, cố gắng điều chỉnh cảm xúc của mình. Chắc là do sự việc hôm qua nên đầu óc cô có hơi rối loạn, những lúc thế này hẳn là phải có bạn bè bên cạnh nhưng Bích Chi đã nghỉ học từ hôm qua nói là đi trượt tuyết với gia đình, lúc đó cô còn cười nhạo Bích Chi , bây giờ ngắm lại mới thấy đúng thật.

Bạn bè, gia đình là hai thứ trước nay Lam Tử Tuyết không thể hình dung được. Một thứ là quá ít ỏi, một thứ là mãi mãi không chạm tới được.

Chuông cửa vang lên, Lam Tử Tuyết bắn khoăn ai lại đến sớm thế nhỉ ?

Mở cửa ra mới biết, thì ra là người chuyển phát nhanh.

Lam Tử Tuyết nhìn vào dòng chữ người gửi, giật nảy mình, sao lại là Tạ Phong, hơn nữa còn là từ thành phố H.

Thành phố H cách thành phố S của cô khá xa, nhanh đến cỡ nào cũng phải mất hai giờ, bây giờ mới có 5 giờ, chẳng lẽ...hắn gửi lúc 3 giờ ?

Cái tên điên này, chuyển phát nhanh lúc ba giờ chỉ vì muốn mình ăn bữa sáng giống hắn, đều là đặc sản của H thị, cũng quá rảnh rồi rồi.

Nghĩ thế thôi nhưng Lam Tử Tuyết rất vui vẻ vừa ăn bánh bao nướng vừa tiếp tục uống cà phê sữa, trong lòng không ngừng bonus thêm điểm cộng cho Tạ Phong.

Mặc dù rất rất không muốn đi học trong cái thời tiết này nhưng Lam Tử Tuyết vẫn phải lê lét cái thân già ra khỏi nhà. Cô muốn xem xem là tài năng của bản thân được công nhận hay là bài diễn thuyết của Tần Dung xuất sắc.

Lam Tử Tuyết đến hơi sớm, cả sân trường mới chỉ lác đác vài học sinh, trong đó có Tần Dung.

Vốn Tần Dung với Lam Tử Tuyết không có thù oán gì nhưng từ sau vụ tỏ tình lần trước Tần Dung vẫn cảm thấy Lam Tử Tuyết là người duy nhất có mặt ở đó, có khi lại nói gì đó có hại cho mình nên thấy không ưa,

còn Lam Tử Tuyết : Chỉ có mấy tên không có não, tự trọng chó tha mới chịu cảnh bị người khác ức hiếp, nên hiển nhiên Tần Dung bị liệt vào danh sách đen.

Đôi bên gặp nhau, không khí lạnh hơn.

Tần Dung vẫn như mọi khi thể hiện bản thân là một người danh giá, mỉm cười giả tạo với Lam Tử Tuyết rồi đưa tay ra chào hỏi.

Lam Tử Tuyết tự nhận bản thân không phải tiểu thư khuê các gì đó nên không cần giả tạo như vậy, khóe môi nhếch lên nụ cười khinh bỉ, cứ mặc tay của Tần Dung lơ lửng giữa không trung.

Đám người đứng bên cạnh Tần Dung hình như chỉ chờ có vậy, liền mở miệng :

“Phó hội trưởng Lam, cô sao lại không biết cư xử như vậy chứ, có cần chúng tôi dạy cô không ?” Nói xong cười khúc khích, Lam Tử Tuyết đương nhiên hiểu ý của bọn chúng rằng cô mãi mãi chỉ là hội phó, Tần Dung mới là hội trưởng.

Nghĩ tới đây Lam Tử Tuyết lại thấy ghê tởm, tiếp tục cười lạnh, không đáp lời.

Mấy cô nàng đứng bên cạnh Tần Dung thấy Lam Tử Tuyết không đáp lời liền tưởng cô sợ bọn họ , một người khác tiến tới gần hơn, giọng điệu cười nhạo nói :

“Ây dô, Phó hội trưởng Lam , sao cô lại bốc mùi thế này ? Không phải là mùi nước trong nhà vệ sinh hôm qua chứ !” Thật ra cô nàng này vẫn còn nhớ chuyện bạn cô ta bị Lam Tử Tuyết đánh gãy tay nên không dám mạnh động, chỉ dám đầu khẩu.

Thế này không phải là tự nhận mình làm chuyện đó sao ? Quá ngu ngốc rồi ! Bất quá cũng đỡ khiến Lam Tử Tuyết giết lầm người vô tội.

“Có thối đến vậy vẫn thơm hơn cái miệng của các người. Nếu còn biết nhục thì mau chóng ngậm miệng lại chứ để lát nữa tôi không chịu nổi mùi thối này, không khéo lại làm cho mấy người vĩnh viễn không nói được nữa thì phiền.”

Lam Tử Tuyết kéo ba lô bỏ đi.

Tần Dung lúc này đột nhiên cười lớn khiến Lam Tử Tuyết hơi sững lại.

Lam Tử Tuyết đứng trước cửa phòng họp, thật sự không biết bản thân có muốn cái chức vụ đó hay không ? Nếu không có nó, mình có cảm thấy khó chịu không .

Tần Dung từ phía sau đi tới, vỗ vỗ vào lưng cô : “Chúc mừng một nhiệm kì mới của cô, Phó hội trưởng Lam.” Cười lớn rồi đi.

Trong lòng Lam Tử Tuyết xác định, cho dù mình không làm, cũng không được để Tần Dung làm.

Hội trưởng hội học sinh thổ thổ xấp văn kiện trên tay, hơi chỉnh lại kính, tất cả mọi người trong khán phòng đều im lặng nín thở.

“Qua cuộc diễn thuyết hôm qua, chúng ta đã có được kết quả bầu chọn của hơn 1000 học sinh trong trường. Sau đây, tôi xin công bố, hội trưởng hội học sinh mới của trường đại học A là.....”

Giờ phút này, Lam Tử Tuyết không muốn tin vào tai mình.

“Hội trưởng, tôi không đồng ý, chẳng phải anh không biết thực lực, học lực , hạnh kiểm của cô ta sao còn thông qua quyết định đưa cô ta lên làm hội trưởng, tôi không phục.”

Lam Tử Tuyết tức giận dùng tay đập lên bàn cái “rầm”.

Hội trưởng dùng tay chỉnh lại kính, giọng điệu bình thản : “Chuyện này không phải tôi quyết định là được.”

Lam Tử Tuyết cố tình phớt lờ ý của hội trưởng :

“Cho dù số phiếu của cô ta nhiều nhất nhưng chẳng lẽ không có người nào xếp kế sao, không ai có thể...”

“Tử Tuyết” học trưởng cắt ngang lời cô “Cái quan trọng là thân phận của cô ta. Chỉ là một cái hội trưởng hội học sinh thôi mà, người như cô cần gì phải tranh giành với cô ta.”

Đúng, người như tôi không cần phải tranh giành với cô ta, hào quang chói lọi gì đó cũng không phải thứ tôi muốn nhưng không có nghĩa là cô ta có thể cướp những thứ vốn thuộc về tôi, hơn nữa còn là cách như vậy !

Lam Tử Tuyết dùng dùng nổi giận, đập cửa ra khỏi phòng.

Tiếng chuông báo vào tiết 4 lại vang lên, đầu Lam Tử Tuyết bị cơn giận áp đảo, không hề có tâm tư để học.

“Alo, anh mau đến đưa tôi ra khỏi chỗ này đi.”

Tạ Phong không cần nghĩ nhiều quả quyết đồng ý, “Một giờ nữa nhé !” .

Thật ra Tạ Phong bây giờ đang ở sân bay chuẩn bị quay về S thị, nhưng mà cũng phải mất 1 tiếng rưỡi mới có thể đến nơi. Tạ Phong cúp máy , nói với Đồng Văn :

“Liên lạc với bên hàng không, tôi muốn trực tiếp dùng trực thăng riêng bay về.”

Đồng Văn không hiểu rõ sự việc vẫn phải cấp đuôi đi làm .

Lam Tử Tuyết ngồi trong phòng học, cắn nát cây bút lông vẫn chưa thấy hả giận. Hay là gọi cho anh nhĩ ? Không được, gọi cho anh là mình gián tiếp giết người rồi ! Hay là tới tắm cô ta một trận ? Cũng không hay lắm !

Thầy giáo đứng trên bục giảng thấy Lam Tử Tuyết không tập trung thì trực tiếp ném viên phấn trong tay xuống chỗ cô.

“Bụp” viên phấn hoàn toàn nằm trong tay Tạ Phong.

Khoảnh khắc này, cả Lam Tử Tuyết, thầy giáo và toàn bộ lớp học đều há hốc mồm kinh ngạc nhìn người đàn ông đang nửa người trong phòng, nửa người treo lơ lửng ngoài cửa sổ.

Đại ca, đây là tầng bốn đó !

“Anh...anh sao lại ở đây ?” Lam Tử Tuyết vẫn chưa hết sửng sốt vì sự có mặt của Tạ Phong, nhất thời quên mất chính mình kêu hấn ta tới đây.

Tạ Phong trừng thầy giáo một cái rồi mới dùng giọng điệu dịu dàng trả lời Lam Tử Tuyết :

“Bảo bối, em sao lại quên nhanh vậy, tôi tới chẳng phải để đưa em đi sao ?”

Lam Tử Tuyết còn chưa kịp mở miệng nói không cần nữa thì đã bị Tạ Phong lôi đi.

Cả lớp không một chút tiếng động chăm chú nhìn hai người. Thầy giáo chưa từng thấy qua cái thể loại nào như vậy , làm gì có chuyện ngang nhiên trốn học trong tiết của mình.

“Lam Tử Tuyết, em đứng lại cho tôi, nếu em dám bỏ tiết , cuối học kì đừng mong đạt loại giỏi.”

Lam Tử Tuyết nghe thế muốn giựt tay Tạ Phong ra , chạy lại xin lỗi thầy giáo nhưng lại bị hấn nắm chặt hơn.

“Nếu ông còn muốn tiếp tục tục đi dạy, thì tốt nhất nên thu lời này lại đi.” Thầy giáo nhìn cái bàn gỗ bị Tạ Phong một cước đạp gãy hơn nửa người kia còn dùng giọng nói đáng sợ đó đe dọa mình, nhất thời run sợ đến không nói nên lời.

Tạ Phong hiên ngang kéo Lam Tử Tuyết rời đi, thì thâm vào tai cô :

“Em yên tâm, tất cả những chuyện em muốn làm, tôi đều không cho phép ai cản trở.”

Lam Tử Tuyết không biết bản thân đang nghĩ cái gì nữa.

Đúng lúc này, người mà cô trong lớp vẫn luôn “nhớ mong” xuất hiện.

Từ xa hai người đã nghe thấy tiếng cười khúc khích của Tần Dung.

Tần Dung bước đến gần chỗ hai người, nở nụ cười với Lam Tử Tuyết : “Phó học trưởng Lam, cô như thế này là sao đây, đường đường là phó học trưởng, sao lại trốn học thế này ?” Giọng điệu như cười vui đùa giỡn này lại khiến Lam Tử Tuyết sởn gai ốc.

Tần Dung rất nhanh phát hiện ra sự xuất hiện của Tạ Phong, cái đuôi hồ li liền vẩy ra : “Tạ tổng, chào ngài, sao lại có nhã hứng đến học viện A vậy ?” Tần Dung đưa tay ra.

Giây tiếp theo, tiếp theo nữa vẫn không có ai nắm lấy tay cô ta, càng không có câu “Anh nhớ em” hay “Anh đến gặp em” mà cô ta mong chờ.

Tạ Phong cũng nghe ra ý khích tướng của Tần Dung trong lời nói của cô ta, liền cảm thấy không ưa gì.

“Cô ta là ai vậy ?” Rõ ràng là hỏi Lam Tử Tuyết.

“Xin chào, tôi là Tần Dung, hội trưởng hội học sinh của trường Đại học A, rất vui được làm quen.” Tần Dung lại một lần nữa mở miệng chào hỏi, mọng đẹp của cô ta vẫn chưa tắt hoàn toàn.

Ánh mắt Tạ Phong lúc này hiện lên sát khí. Hội trưởng hội học sinh, chẳng phải lần trước là hắn viết bài thuyết trình cho Lam Tử Tuyết sao, chẳng lẽ rút rồi ?

Tạ Phong dùng ánh mắt thập phần áy náy nhìn Lam Tử Tuyết. Lam Tử Tuyết cảm thấy ngứa ngứa trong tâm, mở miệng giải thích :

“Đừng nhìn tôi như vậy. Cả bài diễn thuyết của anh tôi còn chưa có cơ hội đọc đã bị người ta lấy mất cái danh hiệu này rồi.” Nói rồi lại tự cười nhạo bản thân.

Tạ Phong lẩn lộn trong giới nhiều năm, vừa nghe Lam Tử Tuyết nói đã rõ mọi việc. Mắt hắn lúc này đã không còn một tia xúc cảm chỉ có sát khí và sự băng lãnh.

Tần Dung mặc dù vẫn định ninh mình là Tạ Phong yêu nhưng thấy ánh mắt này của hắn vẫn bị dọa sợ, theo phản xạ lui lại vài bước.

“Còn muốn chạy.” Tạ Phong lúc này chỉ cách Tần Dung ba bước chân, nở nụ cười khiến Tần Dung thực sự muốn kêu cứu.

“Đừng...đừng....Á á á á á !!!” Tần Dung vẫn chưa kịp lên tiếng đã thảm thiết kêu lên, đứng không vững mà khuỵu xuống đất.

Đầu gối của cô ta lúc này có cảm giác nứt lăm đôi sau cú đá của Tạ Phong, đau đến mức tầm mắt phía trước bắt đầu nhạt nhòa, sắp ngất xỉu đến nơi.

Tần Phong hơi khuỵu gối, nắm lấy tóc Tần Dung giật ngược ra phía sau, khinh bỉ cười một cái :

“Nên nhớ trên đời này có một người vĩnh viễn không thể đắc tội. Là ! Cô ! Ấy !” Buông tóc Tần Dung ra, tiện thể cho cô ta thêm một đập.

Lam Tử Tuyết nhìn thấy Tạ Phong như vậy, cảm thấy hắn, hắn thật sự đáng sợ. Hiểu rõ được rốt cuộc lời Bích Chi nói lúc đầu là thật hay giả, hiểu rõ rốt cuộc hắn đối với cô nhân nhượng đến mức nào.

Nhìn theo bóng lưng đó, Lam Tử Tuyết phút chốc đổ mồ hôi lạnh.

9. Chương 9 : Yêu ? Đâu Có Đơn Giản Như Vậy !

Lam Tử Tuyết đang đứng chôn chân tại đó, không rời đi. Tạ Phong đi về phía cô, dùng ánh mắt dịu dàng nhất để nhìn cô. Hắn chỉ sợ, việc hắn làm khiến cô kinh sợ hắn.

“Tôi không sợ anh. Anh cũng không đáng để tôi phải sợ.” Một câu nói bấy giờ như vậy cũng khiến Tạ Phong vui cực kỳ, vội rảo bước theo chân Lam Tử Tuyết đang đi về phía cổng trường.

Lam Tử Tuyết không nói dối, lòng người là thứ đáng sợ nhất trên đời, nhưng cho dù những hành vi của Tạ Phong và anh trai cô có đáng sợ đến đâu đi nữa thì cô cũng không cảm thấy kinh sợ bọn họ. Tại sao ư ? Đọc hết truyện đi rồi biết.

Tần Dung siết chặt bàn tay đến rướm máu, miệng gằn từng chữ : “Lam ! Tử ! Tuyết !”

Lam Tử Tuyết bỗng thấy lạnh sống lưng, cô yên lặng ngồi trong xe không nói chuyện đã được hơn 15 phút, Tạ Phong cảm thấy có gì đó bất ổn liền cho xe dừng lại, vươn người đưa tay vuốt ve gò má cô.

Lam Tử Tuyết suy nghĩ đến thất thần, đợi đến khi Tạ Phong ăn đậu hủ đến chán chê rồi mới đẩy hắn ra nhưng cô không tức giận, tiếp tục duy trì trầm mặc. Tạ Phong hẳn quả thực không chịu nổi không khí trầm mặc này, hắn quay đầu xe, thẳng đến Công viên Trung tâm.

Lam Tử Tuyết nhìn cảnh vật lướt qua mắt mình, nhanh chóng suy nghĩ nghiêm túc, không nên tiếp tục dây dưa với Tạ Phong.

Tạ Phong dừng xe ngay bên đường, Lam Tử Tuyết vẫn không chịu xuống xe. Haizz, thật hết cách, vợ hắn tâm tình không tốt, đành chịu thôi.

Tạ Phong trực tiếp vác Lam Tử Tuyết xuống xe. Lam Tử Tuyết đột nhiên bị nhấc bổng lên, tầm mắt phía trước thay đổi, nhất thời hoảng sợ mà níu chặt lấy Tạ Phong. Tạ Phong khoái chí cười ha hả, Lam Tử Tuyết then quá hóa giận dùng đầu gối thúc mạnh vào đũng quần hắn.

“Á...Em, em sao lại !?” Tạ Phong đau đến nói không nên lời.

Lam Tử Tuyết nhìn sắc mặt vắn vẹo đến khó coi của hắn, tâm tình phút chốc được thả lỏng, quay người về phía Tạ Phong nhún vai rồi tươi cười chạy mất.

Tạ Phong đã bị nụ cười tỏa nắng của Lam Tử Tuyết che mắt, cắn răng chạy theo.

Công viên Trung tâm đúng là rất rộng lớn, Lam Tử Tuyết giống như một đứa trẻ lần đầu ra khỏi nhà, đi dạo mấy vòng vẫn chưa chơi trò gì.

Tuổi thơ Lam Tử Tuyết hầu như không có bóng dáng của những khu vui chơi, những nhà hàng hay những nơi giải trí khác nên bây giờ cô thật sự muốn tận hưởng tất cả những gì bản thân đừng bỏ lỡ, từng thứ từng thứ một.

Tạ Phong chịu đau đũa theo muốn hụt hơi nhưng vẫn không thấy Lam Tử Tuyết có ý định chơi cái gì, bèn tiến lại gần , hỏi :

“Em đứng đây làm gì, sao không chơi gì đi ?”

Lam Tử Tuyết mặt đầy u sầu nói :

“Trò nào tôi cũng muốn chơi nên không biết chơi cái nào trước.”

Khóe miệng Tạ Phong giật giật, bà xã hắn thật là....haizz....

“A, cái kia đi !”

Tạ Phong nhìn theo hướng tay của Lam Tử Tuyết liền nhìn thấy tàu lượn siêu tốc-trò chơi được yêu thích nhất tại Công viên Trung tâm. Tạ Phong ngược lên nhìn độ cao của đường ray, tạt lưỡi :

“Nhưng mà....Em chắc chắn muốn đi ?”

Lam Tử Tuyết nhìn chằm chằm Tạ Phong cười bí ối như phát hiện được gì. Kéo tay Tạ Phong cùng chạy đến chỗ bán vé : “Nhất định phải đi !”

Tạ Phong thở dài, lắc đầu. Bà xã, anh đã cố rồi, nhưng em thì...haizz !

“Aa.....a.....a.....!!!!!!!”

Lam Tử Tuyết hét đến khàn giọng, sống chết níu chặt lấy Tạ Phong. Tạ Phong vẫn điềm nhiên như không, ngoại trừ quần áo bị Lam Tử Tuyết kéo như sắp rách đến nơi thì mọi thứ khác vẫn còn nguyên vẹn.

Tạ Phong khóc không thành tiếng : Vợ à, cẩn thận, rách đấy !

Đoàn tàu đi vào một đoạn hầm tối, Lam Tử Tuyết chọn luôn cách an toàn nhất là không xem nữa, áp chặt mặt vào lồng ngực Tạ Phong, cả người dính lên người hắn. Thật ra đoạn hầm này cũng không có gì đáng gì chỉ là tăng cảm giác kích thích một chút thôi.

Ra khỏi đường hầm, Lam Tử Tuyết buông Tạ Phong ra, hai mắt mở to chằm chằm nhìn hắn mặt đầy máu mũi.

“Này, cầm lấy !” Lam Tử Tuyết đưa cho Tạ Phong một tờ giấy, mặt đầy hối hận : “Nếu như tôi biết anh sợ độ cao như vậy, sẽ không bắt anh chơi trò đó !” Thì ra còn có người nhát hơn mình ! (hí hí)

Tạ Phong : “...” Thôi kệ, thà để cô ấy hiểu lầm vậy còn hơn biết nguyên do thật sự.

Vậy nên sau đó Lam Tử Tuyết liền liệt Tạ Phong vào danh sách một trong những “trẻ em” cần được bảo vệ, suốt cả buổi chiều đều không chơi bất kì trò chơi mạo hiểm nào nữa, tất cả đều là : gấp thú bông, chơi thú nhún, chụp hình với gấu,...sửu nhi không gì sánh bằng.

Lam Tử Tuyết nhìn cây kem vani trong tay mình, chưa kịp cắn miếng nào đã bị Tạ Phong ăn trước một miếng :

“Anh làm cái gì thế hả ?” Lam Tử Tuyết bùng nổ, từ nhỏ đến lớn chưa ai dám giành ăn với tôi đâu nhá !

“Đương nhiên là ăn kem rồi !” Tạ Phong trưng ra bộ mặt vô (số) tội, lau phần kem còn sót lại trên miệng.

“Muốn ăn thì lần vô mua đi, sao lại giành của tôi ?” Giỡn mặt với chị hả !

Tạ Phong vẽ mặt đầy tội nghiệp : “Lúc này em chơi nhiều trò như thế, tôi thật sự chỉ còn tiền đủ mua một cây kem thôi !”

Đùa à ? Đừng tưởng tôi không biết thân phận của anh, có khi cả cái công viên này cũng là của anh rồi, ai còn dám thu tiền anh ?

Lam Tử Tuyết tức giận quay đi, không muốn nói chuyện với Tạ Phong nữa. Nhưng mà cây kem cũng không thoát khỏi số phận bị Tạ Phong một tay đoạt lấy.

Lam Tử Tuyết không muốn nói nữa , trực tiếp lao lên đánh người cướp kem.

Tạ Phong thấy Lam Tử Tuyết đột ngột lao tới, thân thể lui ra xa vài bước :

“Bình tĩnh, bảo bối, em đừng giận !” Chìa ra trước mặt Lam Tử Tuyết một cây kem socola còn nguyên vẹn.

Lam Tử Tuyết giựt phắt cây kem của Tạ Phong. “Coi như anh biết điều ! Còn nữa, cấm gọi tôi là bảo bối !”

Tạ Phong chỉ cười xòa không nói, thích chí ăn cây kem vani kia.

“Này, tại sao ngay từ đầu anh không mua luôn hai cây đi, việc gì phải lấy cái của tôi rồi mua cái khác cho tôi ?” Lam Tử Tuyết ăn hết cây kem mới nhớ tới việc này.

“Thứ nhất, em nói muốn ăn kem vani, tôi tôn trọng quyết định của em nên mới mua cho em. Tất cả những thứ em muốn, tôi đều có thể cho em. Thứ hai, tôi muốn cho em tất cả những thứ tốt hơn, tốt hơn nữa nên mới mua cây socola kia cho em.” Tạ Phong nghiêm túc nói. Bà xã, đó là cây đắt nhất trong tiệm đấy nhá !

Lam Tử Tuyết dừng lại, quay người mặt đối mặt với Tạ Phong, cô thật sự muốn hỏi một câu :

“Tạ Phong, anh tại sao phải tốt với tôi thế ?”

“Tôi tốt với em ?” Tạ Phong hỏi lại.

“Đúng” Lam Tử Tuyết thừa nhận “Chưa từng có ai ở bên cạnh lúc tôi uống rượu say, giúp tôi gãi rượu, vừa mới 3h sáng đã chuẩn bị bữa sáng cho tôi, còn vì tôi buồn mà đi chơi cùng tôi cả.” Lam Tử Tuyết thật sự không thể cũng không muốn lí giải nguyên do của những hành động này.

Anh ta vì sao lại đối xử với mình như vậy ? Anh ta đường đường là một tổng tài cao cao tại thượng, nếu như muốn tìm phụ nữ, không cần dùng cách này cũng không phải chọn một người tầm thường như mình. Nếu anh ta muốn chơi đùa, vậy thì nên dừng ở đây là được rồi.

Tạ Phong hơi nhếch môi, hai tay giữ lấy vai Lam Tử Tuyết, tạo cho cô cảm giác an toàn :

“Tôi cảm thấy như vậy chưa là gì cả ! Tôi muốn 12 tháng, 365 ngày, 53 tuần trong năm đều dành để quan tâm em. 24 giờ , 1440 phút, 86400 giây một ngày đều được ở bên em.”

Lòng của Lam Tử Tuyết như bị kéo căng ra.

“Tôi khẳng định một lần nữa” Tạ Phong một giọng nghiêm nghị “Em là người phụ nữ đầu tiên mà Tạ Phong tôi yêu, cũng là người cuối cùng.”

Nắng chiều nhân nhật tỏa lên chiếc bóng của hai người đổ dài trên mặt đất, gió chỉ nhẹ lướt qua mái tóc cô, ve cũng thôi không kêu nữa, từng làn mây không bay nữa, tất cả ngừng lại, trong một khoảnh khắc.

Tim Lam Tử Tuyết đập nhanh hơn bao giờ hết, cô cố gắng kìm chặt nó lại nhưng nó vẫn cứ không chịu yên, giãy giụa trong lòng ngực cô. Hai người mắt đối mắt, cô biết Tạ Phong không nói dối, thành tâm của hắn cô cảm nhận được.

Nhưng, tình yêu đâu phải đơn giản như vậy...

Điện thoại trên tay Lam Tử Tuyết đột nhiên rung lên, hai chữ Doãn Lâm đập vào mắt cô.

Rất lâu, rất lâu sau Lam Tử Tuyết vẫn không bắt máy, điện thoại hiển thị một cuộc gọi nhỡ.

“Nhưng tôi không yêu anh.” Giọng của Lam Tử Tuyết nhạt nhòa trong gió, cô vùng ra phải vòng tay hắn, quay người bước đi.

Đúng, cô đã làm đúng ! Người cô yêu suốt 6 năm nay là Doãn Lâm, Doãn Lâm, bây giờ cũng vậy, sau này cũng sẽ như thế. Không phải Tạ Phong, không phải một người cô quen chưa được hai tháng, không phải một người lần đầu gặp đã khiến cô chán ghét, không phải người từng làm tổn thương Bích Chi. Phải là cậu ấy, là cậu ấy, người ở bên cạnh cô suốt bao năm qua, cho cô cảm giác an toàn, quan tâm cô, chăm sóc cô...

Con người ta là vậy, đôi khi cứ cố chấp, vẫn biết quá khứ là sai, chỉ là vết thương hằn sâu trong tiềm thức nhưng lại không muốn từ bỏ. Lam Tử Tuyết yêu Doãn Lâm sáu năm trời, là một tình yêu đơn phương mà chính bản thân cô cũng thấy quá dài, quá mệt mỏi nhưng cô lại không dám buông bỏ, cứ mãi cố chấp giữ tình cảm thời tuổi trẻ bồng bột đó.

Không yêu cậu nữa, vậy cô phải yêu ai ? Một lần yêu là một lần mạo hiểm đánh cược cả con tim mình, cô đánh cược đã sáu năm rồi, bây giờ không chờ nữa, còn có ai tốt hơn cho cô lựa chọn không ? Biết đâu một năm, hai năm nữa, hạnh phúc sẽ mỉm cười với cô ? Vì vậy cứ cố chấp, cố chấp mà chờ.

Lam Tử Tuyết nhìn bóng mình trải dài trên đường, Tạ Phong vẫn đứng đó, hai người cách nhau càng ngày càng xa.

Lam Tử Tuyết hiểu rõ điều đó, hai người vĩnh viễn không cùng thuộc một thế giới. Lam Tử Tuyết thấy đã sắp đi hết cuối con đường, gượng cười, mối quan hệ mập mờ này, nên kết thúc thôi.

Tạ Phong lúc này cũng nhìn thấy hai chữ đó trên điện thoại cô, hắn đương nhiên biết Doãn Lâm là ai, đương nhiên biết quan hệ giữa hai người. Nhưng biết và chấp nhận sự thật là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Trước nay hắn gặp không biết bao nhiêu người phụ nữ, lên giường, cặp bồ rồi chia tay với không ít người nhưng đây là lần đầu tiên trong đời hắn nhận ra rằng, thì ra đối mặt với câu nói đó của người phụ nữ mình thật lòng yêu thương, lại đau đến như vậy.

Lam Tử Tuyết chỉ còn vài ba bước nữa là đi hết con đường. Tạ Phong như người trong cơn say bưng tỉnh, lao ra đuổi theo cô.

Lam Tử Tuyết vẫn cứ nhìn xuống chân mình, rồi lại nhìn thấy...một cái bóng khác...đuổi theo mình.

Lam Tử Tuyết dừng lại, Tạ Phong cũng dừng, hai người cách nhau chỉ ba bước chân. Tạ Phong đứng ngay sau cô, bóng của hai người ngã dài trên mặt đất.

“Em có thể chạy trốn khỏi tình cảm của tôi, nhưng vĩnh viễn đừng bao giờ biến mất khỏi tầm mắt của tôi.”

“Có thể ngay từ đầu, định mệnh đã sắp đặt em luôn đi trước tôi, tôi mãi mãi không đuổi theo kịp.”

“Nhưng, em đừng lo !” Tạ Phong bước lên đứng bên cạnh Lam Tử Tuyết “Chỉ cần em chịu dừng lại, tôi nhất định sẽ đuổi kịp em. Em không cần quay đầu, vì tôi luôn ở bên cạnh em.”

“Nếu ngay từ đầu tôi đã không thể chiến thắng người ở quá khứ thì tôi có thể chờ. Chờ một ngày người đã bước ra khỏi trái tim em, một ngày em chợt nhận ra em không còn yêu người đó nữa.”

“Lúc đó trái tim của em sẽ trống trải, mà chỗ trống đó, không ai có thể tranh giành với tôi.”

“Tôi có thể cam đoan với em, hiện tại và tương lai sẽ không có ai yêu em hơn tôi.”

Lam Tử Tuyết chưa từng nghe Tạ Phong nói nhiều như vậy, cả bản thân hắn cũng thế. Nhưng Lam Tử Tuyết lại càng không ngờ, những lời này của Tạ Phong đã ăn sâu vào tâm trí cô, rất nhiều rất nhiều năm sau đó, cô vẫn còn nhớ.

Ngày hôm đó, cô vẫn không thể buông bỏ tình cảm trong quá khứ, vẫn cố chấp yêu một người không yêu mình. Hắn cũng vậy, vẫn luôn cố chấp đi bên cạnh cô, đợi cô nhìn về phía hắn.

”Ngày hôm đó, anh hứa yêu em

Gió, hoa, cả bầu trời xanh ngắt đều rung động

Em thì không.

Ngày hôm đó, anh bước bên cạnh chỉ để chờ một cái ngoái nhìn của em

Em vẫn không dám quay đầu lại.

Vì em sợ thấy ánh mắt anh.

Ngày hôm đó, anh hứa yêu em

Nhưng em không thể đáp lại lời yêu đó

Vì em sợ một lần yêu là một lần sai lầm.

Ngày hôm đó, anh bước bên cạnh chỉ để chờ một cái ngoái nhìn của em

Nhưng em vẫn không thể quay đầu lại.

Khoảng cách của chúng ta không xa như em thấy

Nhưng lại xa hơn anh tưởng tượng.

Tình cảm của chúng ta không đơn giản như em nghĩ

Vì nó còn sâu đậm hơn cảm giác trái tim anh.”

(Mí nàng thấy chương này thế nào, đủ thâm tình chưa ><. câu=“” nhận=“” xét=“”>

10. Chương 10

“Rồi sao nữa ?” Bích Chi tò mò hỏi.

“Sao trăng cái gì ?” Lam Tử Tuyết xù lông lên “Cậu như thế nào là giảm đập lên nỗi đau của người khác đấy !”

Bích Chi cười híp mắt : “Cậu như thế này là có phúc lắm đấy, nỗi đau ở đâu ra ?”

Lam Tử Tuyết vẽ mặt ngờ nghệch : “Phúc ?” “Cậu điên hả, nghĩ sao thế này mà gọi là phúc.” Lam Tử Tuyết cau lên.

“Tớ cứ tưởng hôm đó là dứt khoát lắm rồi. Làm sao biết được, hôm sau hắn còn chuyển đến đối diện nhà tớ, định cư lâu dài rồi. Còn nữa, hắn cứ lấy cớ không làm người yêu thì làm bạn để bám riết tớ. Một tuần này sáng mở mắt ra là thấy hắn, tối trước khi đi ngủ cũng thấy hắn, chỉ còn thiếu gặp ác mộng thấy hắn nữa thôi.”

Bích Chi gật gật đầu, hỏi lại :

“Chẳng phải cậu có...cái đó sao ? Sao không dùng để hù dọa hắn ?”

Lam Tử Tuyết chột dạ. Phu nhân sao vẫn còn nhớ nhỉ ?

“Ừ, à...ừ thì....thật ra hẳn cũng không gây nguy hiểm gì cho tở, nên thôi !”

Bích Chi liếc Lam Tử Tuyết đầy khinh bỉ. Không nỡ thì cứ nói không nỡ đi, bày đặt làm cao chi hông biết !

“Còn anh trai cậu thì sao ? Ảnh mà biết thì...” Bích Chi đưa tay làm động tác chém đầu “Thê thảm lắm !”

“Ấy dô” Lam Tử Tuyết phẩy phẩy tay “Cái này thì cậu khỏi lo, anh ấy bây giờ đang ở bên Syria, chiến sự bên đó căng thẳng lắm, tạm thời vẫn chưa về được !”

Bích Chi thở dài, thấy thương thay cho Lam Tử Uy. Em gái hẳn nuôi lớn bao nhiêu năm, lại vì con nhà người ta mà không muốn gặp hẳn. Haizz, đúng là bi kịch !

Bích Chi dùng ống hút đảo đá ly coca, bỗng sực nhớ :

“À, Tần Dung sao rồi ?” Ý của cô là, Lam Tử Tuyết đã xử cô ta chưa.

Lam Tử Tuyết trầm mặc. Nghĩ lại vẫn là có chút lạnh sống lưng. T

Tần Dung là tiểu thư duy nhất của Tần gia. Tần thị là công ty chuyên về du lịch có tiếng trong ngành, địa vị trong giới cũng khá lớn, thế nên Tần Dung mới hồng hách như thế. Nhưng mà chỉ sau một đêm, tất cả đều thay đổi. Toàn bộ giấy tờ về tài chính và thuế má của công ty từ lúc mới thành lập đều bị tung ra. Tần thị lộ ra việc trốn thuế gần 3 tỷ đồng, hơn nữa còn có kinh doanh bất hợp pháp các loại, đều bị phanh phui. Tần thị chỉ trong một đêm liền phá sản, tổng giám đốc công ty-cha của Tần Dung còn đang đứng trước nguy cơ bị ngồi tù.

Cơ nghiệp mấy mươi năm của nhà họ Tần, đều bị hủy trong tay...

Lam Tử Tuyết lắc đầu thở dài, nói với Bích Chi :

“Cô ta còn đang nằm viện trị thương, nghe nói là gãy xương.” Lam Tử Tuyết cũng không ngờ, một cú của Tạ Phong lại mạnh đến như vậy. Hẳn ta quả thực khó lường.

Bích Chi à một tiếng, không nói gì nữa.

Tạ Phong đứng cạnh cửa sổ hút thuốc. Làn khói từ miệng hắn tỏa ra cũng ma mị như hình ảnh của hắn bây giờ vậy. Hắn mặc một cái áo khoác màu bạc nửa bao phủ lớp áo sơ mi màu xanh nhạt bên trong. Ánh nắng chiều tà chiếu lên khuôn mặt nhìn nghiêng của hắn khiến đôi mắt hắn lộ ra tia lạnh lùng, còn có chút cô độc.

Sự cô độc của một người đứng trên đỉnh cao danh vọng. Sự cô độc của một con sói lão làng. Sự cô độc của một người thiếu tình thương.

“Phong, hôm nay anh thật mê người nha !” Một vòng tay ôm lấy Tạ Phong từ phía sau, kéo hắn ra khỏi dòng suy nghĩ.

Tạ Phong cười nhạt, gỡ tay Amy khỏi eo mình, ngồi xuống ghế dựa.

Amy phát hiện tâm trạng của Tạ Phong cũng giống như thời tiết hôm nay vậy, trời âm u mù mịt, bất cứ lúc nào cũng có thể nổi bão.

Amy ngồi lên bàn, vắt chéo chân để lộ ra cặp đùi trắng nõn, thon dài, ngón tay khều khều lên hàng nút áo của Tạ Phong.

“Phong, tâm trạng anh hình như không tốt ?” Nhẹ giọng hỏi.

Tạ Phong nhìn người phụ nữ trước mặt mình. Bình thường hẳn rất ân cần với người này, cũng cảm thấy đối với người này có chút hứng thú. Nhưng mà giờ từ trong thâm tâm hắn bài xích người phụ nữ này, vì lí do gì hắn cũng không biết.

Tạ Phong gạt tay Amy khỏi người mình, đứng dậy.

“Không có. Tâm trạng tôi rất tốt .”

Amy hơi khựng lại, cách cư xử của Tạ Phong trước đây luôn rõ ràng, sao bây giờ lại không mặn không nhạt với cô như vậy.

Amy tiến lên ôm ngang hông Tạ Phong thăm dò :

“Em rất nhớ anh, đã rất lâu rồi chúng ta...” Bàn tay thanh mảnh vuốt ve lồng ngực săn chắc của Tạ Phong.

Tạ Phong lạnh lùng nói :

“Tôi vừa mới hủy Tầm thị, cô đừng để tôi tiếp tục đụng đến Lands.” Mở cửa bỏ đi.

Amy nhìn theo bóng lưng của Tạ Phong, trầm mặc một lúc rồi gọi điện thoại : “Alo, Nicolas, là tôi đây...”

Lam Tử Tuyết đưa mắt nhìn lên cao, ánh nắng gay gắt làm đầu cô hơi choáng.

Má nó, nắng thế này, nghĩ sao mà lòi cả lớp ra ngoài sân tập thể dục !

Đại học A có một truyền thống “Tốt đẹp”, đó là phải giữ vững sức khỏe để có thể học tới nơi tới chốn. Vì vậy cho nên, những buổi thể dục ngoài trời thế này vẫn thường hay diễn ra.

Nhưng cũng không nhất thiết là phải trong hoàn cảnh này chứ !

Bích Chi chỉ vừa mới đứng trong cái nắng này chưa tới 5 phút mà đã bủn rủn chân tay, vừa định vươn tay lấy chai nước trong giỏ đã bị người khác đoạt mất :

“Này, tôi lấy trước mà !” Bích Chi vươn tay qua định giật lấy.

Người kia làm sao lại để Bích Chi lấy lại dễ dàng, cười nhạo nói :

“Sao cô không bảo Phó hội trưởng đem đến đây vài thùng ? Hay là cô cũng sợ cô ta ?” Tiếp đó là hàng loạt tiếng cười khinh bỉ của những người trong lớp.

Lam Tử Tuyết lôi Bích Chi đang tức xì khói trong đám người đó ra, đưa cho cô một chai nước khác.

“Chuyện này là sao hả ?” Bích Chi gặng hỏi Lam Tử Tuyết. Trong một tuần cô đi còn xảy ra chuyện gì nữa, sao không nghe Lam Tử Tuyết nói gì ?

Lam Tử Tuyết thông thả uống hết nửa chai nước mới nói :

“Như cậu thấy thôi ! Miệng lưỡi thế gian, không cần để ý làm gì !”

Tầm Dung từ trước đến nay trong mắt mọi người đều là hình ảnh hiền lương thánh thiện chuẩn nữ thần. Bây giờ xảy ra chuyện như vậy, sinh viên của Đại học A đều thuộc hàng có đầu óc, làm sao lại không biết chuyện này có vấn đề.

Vậy nên mũi giáo của dư luận đương nhiên đều chia về cô- một người có xảy ra tranh chấp đồng thời sẽ nhận được lợi ích nếu Tầm Dung gặp chuyện, hơn nữa lần trước không ít người nhìn thấy Tạ Phong lôi Lam Tử Tuyết đi.

Chuyện này Lam Tử Tuyết có muốn nói không liên quan đến mình cũng khó.

Bích Chi vô lực nhìn Lam Tử Tuyết. Mặc dù nói là không cần quan tâm nhưng thâm tâm Lam Tử Tuyết lại vô cùng để ý, chỉ là không muốn cô nhìn thấy bất kì sự yếu đuối nào của bản thân thôi.

Tiếng còi phát lên, hơn hai mươi học sinh nhanh chóng tập hợp.

“Mấy em xem mấy em kia” Thầy giáo chỉ vào đám học sinh tập hợp muộn “Sức trẻ của mấy em dùng để làm gì mà giờ nhìn kiệt quệ thế hả ? Mau lên cho tôi !”

Một trong những đứa chạy đã tập hợp xong hét lên, chỉ vào mấy đứa đang chạy tới :

“Thầy ơi, tụi nó có bạn gái hết rồi đó thầy !” Rồi cả đám ôm nhau cười nghiêng ngả.

Thầy giáo hơi kéo mũ xuống, nghiêm túc suy nghĩ tụi nó nói cái gì. (=))

Lam Tử Tuyết cũng phì cười, cái nắng oi bức cũng được giảm bớt phần nào.

“Một, hai...” Lam Tử Tuyết mặt đỏ như gấc, thở hồng hộc.

Mẹ ơi, sao cái sân trường nó to thế này ? Năm vòng cho chết à !

Lam Tử Tuyết mới chạy được hai vòng đã thấy chân như nhũn ra, sắp khụy xuống sân.

Gắng gượng, phải gắng gượng !

Lam Tử Tuyết nhìn những người chạy lướt qua mình, cố gắng tiếp tục chạy. Một bóng đen lướt qua, đẩy bả vai cô một cái. Lam Tử Tuyết ngã xuống sân.

Lam Tử Tuyết nhìn lên, người kia còn để lại cho cô cái nhếch mép.

Bích Chi thấy vậy vội chạy lại đỡ Lam Tử Tuyết đứng lên, ngồi trên ghế.

“Cậu có sao không ? Có cần xuống phòng y tế cầm máu không ?” Bích Chi lo lắng nhìn vết thương trên đầu gối Lam Tử Tuyết hỏi.

Lam Tử Tuyết cố nặn ra một nụ cười :

“Chỉ hơi xây sát thôi, cậu lo cái gì ! Cứ để tớ ngồi đây là được rồi !”

Bích Chi đành để Lam Tử Tuyết lại đó, tiếp tục hoàn thành vòng chạy.

Lam Tử Tuyết nhìn quanh khắp sân trường. Ở phía bên kia là sân bóng rổ, trên sân bây giờ là đội bóng rổ của trường.

Lam Tử Tuyết rất có hứng thú với môn này nên chăm chú xem.

Đột nhiên, quả bóng lao tới, đập vào đầu Lam Tử Tuyết.

Lam Tử Tuyết cảm thấy một cú này quả không nhẹ, cả đầu cô đều quay mòng mòng, tầm mắt trở nên nhạt nhòa.

“Này, bạn ơi ! Bạn có sao không ?” Một giọng nam truyền đến.

Lam Tử Tuyết ngược mắt lên, hơi sững sờ. Người đàn ông đang ôm trái bóng kia cũng sững lại, một lúc sau lại nở nụ cười.

“Doãn Lâm, cậu sao lại ở đây ?” Kể từ lần gặp hôm trước, khoảng thời gian này hai người vẫn chưa từng gặp lại.

Doãn Lâm cười tươi, để lộ hai má lúm đồng tiền :

“Tớ có mấy anh em cũ học trường này, hôm nay rủ đến đây đánh bóng.” Nói rồi như để chứng minh, cậu nhồi quả bóng lên xuống vài lần. “Thấy không ?”

Lam Tử Tuyết bật cười, bao nhiêu năm rồi, Doãn Lâm vẫn vậy, vẫn có đôi chút giống trẻ con, khi cười vẫn để lộ lúm đồng tiền, khi ở bên cạnh vẫn khiến cô vui vẻ.

Lam Tử Tuyết kí đầu Doãn Lâm một cái, cười nói :

“Mau ra sân đi, bạn cậu chờ kia !”

Doãn Lâm cười cười ôm bóng chạy đi, còn không quên quay đầu vẫy tay với Lam Tử Tuyết.

Lam Tử Tuyết theo dõi trận bóng từ nãy giờ, nhưng chỉ là nhìn bao quát, bây giờ mới có tiêu điểm trên sân.

Lam Tử Tuyết nhìn rõ từng bước chạy đà, chuyển chỗ của Doãn Lâm. Quan sát kĩ từng động tác lên rổ, dunk (úp rổ) hay jump shot (nhảy lên và ném rổ) của cậu. Và khi Doãn Lâm dùng tay cướp quả bóng từ tay đối phương rồi bật nhảy hoàn thành một cú ném xa ba điểm tuyệt đẹp, Lam Tử Tuyết đứng dậy, không ngừng vỗ tay hoan hô.

Doãn Lâm chạy lại chỗ Lam Tử Tuyết nhận lấy chai nước trong tay cô. Vui vẻ để cô dùng khăn lau mồ hôi trên người.

“Bao nhiêu năm rồi, khả năng chơi bóng của cậu cũng tăng không ít nhỉ ?”

“Cũng giống như khả năng nói chuyện của cậu ngày càng sắc bén thôi !”

Hai người mãi mê nói chuyện, không phát hiện ra chiếc xe màu đen BMW đã đậu bên ngoài hàng rào sân bóng được hơn nửa tiếng.

Dưới cái nắng gay gắt, một thân ảnh cao lớn tựa vào cửa xe. Chiếc áo sơ mi màu trắng của hắn đã ướt đẫm mồ hôi, thấm vào da thịt.

Tạ Phong vẫn như trước không chớp mắt nhìn về phía Lam Tử Tuyết, còn có...Doãn Lâm.

Lúc này Tạ Phong có việc bàn bạc với hiệu trưởng trường Đại học A nên sang đây, bàn chuyện xong rồi thì không muốn đi nữa, muốn ở lại ngắm Lam Tử Tuyết.

Vậy nên toàn bộ hắn đều thấy. Từ lúc Lam Tử Tuyết bị người ta đẩy ngã trên sân, hắn khắc ghi hình dáng tên đó, chờ ngày hồi tội, rồi lại nhìn thấy Bích Chi diu cô đến ghế, hắn cảm thấy đau lòng.

Vừa lúc hắn định tiến vào thì Doãn Lâm xuất hiện, một cú bóng đá ném vào đầu Lam Tử Tuyết dường như cũng ném vào mộng hắn, bảo hắn mau tỉnh.

Người phụ nữ hắn yêu thương nhất, một tuần nay mỗi lần nhìn thấy hắn đều khó chịu bây giờ lại chăm chú ngắm nhìn một người đàn ông khác trên sân.

Người phụ nữ hắn yêu thương nhất, một tuần nay không thềm nói chuyện với hắn, bây giờ lại vui vẻ cười đùa với người đàn ông khác.

Trời càng lúc càng nắng, nắng đã chói tới mức nhìn xa cũng thấy đau mắt.

Nhưng trên sân, những chàng trai vẫn chơi bóng rổ.

Bên góc sân, Lam Tử Tuyết vẫn dõi theo một bóng người.

Bên ngoài hàng rào, Tạ Phong vẫn đứng đó. Chờ đợi một giây phút nào đó, Lam Tử Tuyết sẽ quay người, phóng tầm mắt qua đây, nhìn thấy hắn.

Nhưng mà hắn cứ chờ, cứ chờ, Lam Tử Tuyết vẫn không nhìn qua, chỉ một lòng hướng nhìn lên sân bóng.

Hắn cứ chờ, cứ chờ, mãi đến khi trời đổ mưa.

(Chả là tg thấy mạch truyện hơi nhanh nên muốn chậm lại chút. Mấy nàg thấy sao? Cmt cho t bik vs.

Bên cok lấy thì sửa lại thể loại lk ngôn tình dùm nha. Tks)

11. Chương 11

Mắt thấy trời sắp mưa, đội bóng rổ trên sân giải tán. Doãn Lâm chạy lại chỗ Lam Tử Tuyết, nói :

“Trời sắp mưa rồi, cậu có còn tiết không ? Hay là tớ đưa cậu về.”

Lam Tử Tuyết ngược mắt lên nhìn. Doãn Lâm vừa mới hoạt động xong, mồ hôi còn lãnlà từ trán xuống khóe mắt rồi dừng lại ở cổ, trượt xuống vùng ngực đã ướt đẫm. Chiếc áo phông đã thấm đẫm mồ hôi liền trở nên trong suốt,phơi bày vòm ngực rắn chắc của Doãn Lâm.Tim Lam Tử Tuyết dường như đã loạn nhịp.

Doãn Lâm cười, trong mắt là sự hoạt bát, sôi nổi, nhiệt huyết của người trẻ. Doãn Lâm để tóc mái, không nhiều nhưng nó khiến khuôn mặt cậu càng thanh tú, mũi Doãn Lâm rất cao, nghe nói là giống mẹ.

Lam Tử Tuyết ngăn ra một lúc mới lắc đầu nói : “Không, tớ hết tiết rồi. Cậu cứ về trước đi, tớ muốn ở lại đây ngắm mưa.” Lam Tử Tuyết vươn tay ra, đỡ lấy một vài giọt mưa vừa rơi xuống. Giọt mưa nằm trong tay cô, vỡ vụn.

“Cậu vẫn thích cái này sao ?” Doãn Lâm lớn lên từ bé cùng Lam Tử Tuyết, sở thích của cô có thể nói là nằm lòng.

Lam Tử Tuyết cười, không đáp lời. Doãn Lâm lắc đầu, tặc lưỡi, chạy đi.

Tạ Phong cảm nhận được bộ quần áo trên người mình hơi ẩm ướt, lúc này mới phát hiện ra bản thân đã đợi đến khi trời mưa. Ánh mắt Tạ Phong thủy chung vẫn đặt nơi đó, chỉ dành cho một người. Bây giờ hắn

mới phát hiện Lam Tử Tuyết rất thích mưa, vậy mà có lần cô nói với anh “Tôi rất, rất ghét mưa.” , đó là lúc hần nói hần thích mưa.

Tạ Phong nở nụ cười tự giễu, khóe môi không còn sức lực chỉ có thể hơi nhếch lên.

Lam Tử Tuyết cảm thấy mưa bắt đầu nặng hạt, bao kí ức từ trong mưa ùa về.

Năm đó, cô 5 tuổi, cũng là dưới trời mưa như thế này, cô đứng trước sân nhà, chờ mẹ. Mà cô không biết rằng, mẹ cô lúc đó đã vĩnh viễn không còn trên thế gian này nữa rồi.

.....
Tiểu Tuyết chờ mẹ đã nửa ngày rồi, sao mẹ vẫn chưa về nhỉ ?

“Mẹ ơi, mẹ đừng thất hứa với Tiểu Tuyết nha ! Tiểu Tuyết rất ngoan, vẫn chờ mẹ này !”

“Không cần chờ nữa !” Hừ, ai nói vậy chứ ? Tiểu Tuyết biết được liền biết tay Tiểu Tuyết.

“Cậu là ai hả, sao lại dám nói như vậy ?” “Hàng xóm với nhau 3 năm mà lại hỏi như vậy, cậu không tự cảm thấy mình ngốc sao ?”

Cái tên kia, dám nói Tiểu Tuyết ngốc ! Lại còn trưng ra cái bộ mặt ta đây hiểu biết đó làm gì ! Hừ !

“Tôi ngốc thì có liên quan gì đến cậu ? Cậu sao lại dám nói tôi không cần chờ nữa ?” Người dám nói dối ? Hôm nay người chết chắc rồi !

“Tôi không nói dối, mẹ cậu đã chết rồi, cậu tỉnh mộng đi thì hơn !” Ê này, nói vậy là sao hả ? Khoan đã, sao đi vậy ?

.....
Nếu lúc đó cô tin lời Doãn Lâm thì sẽ sao nhỉ ? Sau cùng, Lam Tử Tuyết lúc 5 tuổi vẫn phải nghe tin đó lần nữa từ cha mình, nhưng cô cũng không quá sốc. Có lẽ, nên cảm ơn Doãn Lâm nhỉ ?

Lam Tử Tuyết thở dài. Quá khứ thì cứ để nó mãi mãi là quá khứ đi thôi.

Mưa càng ngày càng lớn, nhưng không có gió, Lam Tử Tuyết cảm thấy những giọt mưa đó cô đơn vô cùng, nhịn không được một bước lại một bước rời khỏi mái hiên, một mình đứng giữa sân bóng rổ.

Mái tóc dài của Lam Tử Tuyết nhanh chóng ướt đẫm bởi những giọt mưa, Lam Tử Tuyết cảm thấy bao cảm xúc hỗn độn những ngày qua dường như đều được cơn mưa này gội rửa. Những giọt mưa trong suốt từ từ rơi xuống mái tóc cô, chảy qua khóe mắt cô, từ từ trượt xuống cổ, mát lạnh.

A, hết mưa rồi sao ? Lam Tử Tuyết mở mắt, phát hiện trời vẫn chưa hết mưa mà là trên đầu mình có một cái ô.

“Sao cậu lại quay lại ?” Lam Tử Tuyết mở to mắt ngạc nhiên nhìn Doãn Lâm cầm ô trên tay, tươi cười với cô.

“Mưa lớn lắm rồi, mau về thôi !” Doãn Lâm đưa tay phủi đi những hạt mưa dính trên tóc mình, nhưng chỉ làm cho nó thêm rối.

Lam Tử Tuyết lắc đầu ngán ngẩm cái sự trẻ con này, đưa tay lên tự mình vuốt lại những cọng tóc không chịu ngay ngắn kia, rồi xoa đầu Doãn Lâm như một đứa trẻ.

Hai người đứng dưới mưa, một giọt mưa cũng không lọt, vui vẻ cười đùa.

Ngoài hàng rào đó, cũng có hai người.

Lúc này, Tạ Phong thấy Lam Tử Tuyết đột nhiên dầm mưa liền chạy đi mua về một cái dù. Khi quay lại, thứ anh nhìn thấy chính là một màn này. Chiếc ô vừa mới được Tạ Phong mở ra rơi xuống đất. Ngay lúc này , Tạ Phong tự cảm thấy bản thân mình thực sự quá mạnh mẽ mới có thể làm một người đứng ngoài xa như thế này.

Chiếc ô được một bàn tay nhặt lên, che trên đầu Tạ Phong mặc dù bây giờ, hần và mưa dường như đã hòa làm một.

“Không cần cô thương hại tôi !” Một nụ cười tự giễu hiện lên trên khóe môi hần.

“Em không thương hại anh chẳng lẽ lại là cô ta ? Phong, anh mau nhìn lại xem bản thân mình đã tàn tạ đến mức nào rồi .” Quen nhau lâu như vậy, Amy vẫn chưa từng thấy Tạ Phong như vậy lần nào.

Tạ Phong đưa tay đẩy chiếc ô ra xa, Amy lại đưa chiếc ô lại gần, cứ như thế 3 lần, Amy trực tiếp bỏ chiếc ô xuống đất. “Anh thích dầm mưa chứ gì ? Được, em dầm mưa cùng anh.”

Bên trong sân trường có hai người đứng chung một chiếc dù, ánh mắt nhìn nhau say đắm.

Bên ngoài sân trường cũng có hai người đứng chung một bầu trời mưa, nhưng một người thì nhìn người còn lại, còn một người thì ngắm nhìn người.

Thời gian vẫn cứ vô tình lướt qua họ.

“A, Phong !” Amy bất ngờ bị Tạ Phong đẩy ngã xuống giường, không nhận được kêu lên.

Tạ Phong ánh mắt hần lên tia máu nhìn chăm chăm Amy, bàn tay vươn ra xé phăng lớp áo ngoài của cô, để lộ làn da trắng nõn.

Amy rất muốn được cùng Tạ Phong gần gũi liền vươn tay ra cởi bỏ nút áo của Tạ Phong. Một nút, hai nút rồi ba nút, cái áo của Tạ Phong hoàn toàn lộ ra để lộ lồng ngực trắng kiết còn dính những giọt nước mưa, ần ần hiện hiện dưới lớp cơ bụng.

Tạ Phong hai tay chống bên hông Amy đang nằm trên giường, hơi thở ngày càng trở nên gấp gáp.

“Phong, em muốn...” Amy vươn tay ra, ôm cổ Tạ Phong.

Tạ Phong bất chợt rùng mình, vùng ra khỏi vòng tay Amy, đá văng cánh cửa phòng ra ngoài.

Amy một mình nằm trên giường, đưa mắt nhìn trần nhà trên cao, khóe môi nhếch lên một nụ cười khó đoán : “Nicolas, thanks to you !”

Tạ Phong khó khăn lắm mới chợp mắt được một tiếng thì lại bị tiếng chuông đồng hồ báo thức làm cho tỉnh. Day day huyết thái dương, Tạ Phong cảm thấy đầu óc quay cuồng, cơ thể do mất nước mà không còn sức lực, bước xuống giường một cách khó khăn.

Tạ Phong nhìn đồng hồ, 6h30, giờ này Lam Tử Tuyết chắc sắp dậy rồi. Vậy nên không nghĩ nhiều, hần cầm chìa khóa xe, đến cả áo khoác cũng không mang , lái xe đến nhà Lam Tử Tuyết.

Lam Tử Tuyết hôm qua chơi đùa dưới mưa rất vui, buổi tối đi ngủ rất thoải mái nên sáng nay dậy sớm hơn thường lệ, vừa thay quần áo thì nghe thấy tiếng gõ cửa.

Sớm như vậy, không phải Tạ Phong chứ ? Lam Tử Tuyết vừa nhảy lò cò vừa mang tất đi ra từ trong bếp liền nhìn thấy Tạ Phong mở cửa bước vào, trên tóc vẫn còn ướt, áo sơ mi dính hần vào da. Còn có,... mắt Lam Tử Tuyết không tốt nên vẫn không nhìn ra Tạ Phong còn điểm gì lạ nữa.

“Này, Tạ Phong, anh...”

Tạ Phong nghe thấy tiếng Lam Tử Tuyết liền quay đầu, ánh mắt hai người vừa chạm nhau, Tạ Phong đã ngã nhào xuống sàn nhà.

Lam Tử Tuyết bây giờ mới phát hiện, hần ta đã mệt đến mức không mở nổi mắt nữa rồi. Bà nó, mệt thì tới nhà tôi làm gì ?

“Tạ Phong, Tạ Phong.” Lam Tử Tuyết chạy lại đỡ lấy đầu Tạ Phong đặt lên đùi mình, bàn tay khê vỗ lên má lay tỉnh hần nhưng không có hiệu quả.

Lam Tử Tuyết đưa tay sờ trán hần. Nóng quá !

Cô cố hết sức mới đỡ được Tạ Phong lên ghé sofa, tay đưa lên trán lau mồ hôi chảy dài. Lam Tử Tuyết vội chạy vào phòng bếp tìm thuốc. Đỡ đầu Tạ Phong dậy, lại chặt vật cho hần uống thuốc.

Được khoảng 10' thì Tạ Phong tỉnh dậy, tìm Lam Tử Tuyết cuối cùng cũng được hạ xuống. May quá, còn tưởng đầu hấn chết trong nhà mình rồi chứ ! Lam Tử Tuyết thấy Tạ Phong đã tỉnh lại, không còn gì nguy hiểm thì nói với hấn :

“Anh cứ ở đây đi, tôi ra ngoài trước.” Mặc vào áo khoác, Lam Tử Tuyết cảm thấy hôm nay trời hơi lạnh.

“Đừng đi.” Tạ Phong dùng hết sức lực mới có thể vươn tay ra nắm lấy tay Lam Tử Tuyết, miệng thều thào nói.

Lam Tử Tuyết giật mình, vội thu tay lại, bỏ đi không nói lời nào nữa. Tạ Phong cảm thấy khóe mắt mình trở nên nặng trĩu, không nhìn được mà nhắm lại.

Có gì đó rơi ra khỏi mắt hấn, chảy sâu vào tim hấn, lạnh buốt.

(*Chương này dở tệ ! - Trích lời bạn beta của tg. Pls, làm sao mà chương nào cũng hay được, sao lại trách mị ? *nước mắt rừng rừng*)

Nói vậy thui chứ gạch đá gì dùng để xây dựng được thì tg nhận hết nha ! Nhân tiện cũng thông báo là có thể chương sau ra hơi muộn, mn thông cảm nha !

Spolier : Mấy chương típ chỉ để chứng minh một chuyện : Đẹp trai, nhà giàu cũng là một cái tội nên anh main sẽ bị ngược đãi man con ngoan lun ==))

12. Chương 12

Tình cảm đích thực là thứ rắc rối, mà Lam Tử Tuyết hiện đang vướng vào rắc rối đó. Đứng giữa tình yêu của 2 người đàn ông, điều đầu tiên cô cảm nhận được là khó xử.

May thay ông trời vẫn còn nhớ đến cô, cuối tuần này Đại học A tổ chức một cuộc leo núi cho toàn bộ thành viên trong hội học sinh.

Những trò vận động quả thực không hợp với Lam Tử Tuyết một chút nào nhưng cô cảm thấy chí ít nó cũng là một cách giải tỏa tinh thần.

Bước từng bước nặng nhọc trên sườn núi dốc đứng, Lam Tử Tuyết không ngừng nguyên rủa Tạ Phong.

Tạ ! Phong ! Tất cả là tại anh , nếu như không phải do anh, tôi đã không tham gia cái hoạt động chết tiệt này, cũng không phải khổ sở như này !

Như hiểu thấu được tâm can Lam Tử Tuyết, thầy hiệu phó liền cho đoàn nghỉ ngơi.

Lam Tử Tuyết ngồi xuống phiến đá bên cạnh thỏ dốc, mồ hôi nhễ nhại rơi xuống, vẫn tiếp tục nguyên rủa Tạ Phong thì một cái điện thoại xuất hiện trước mặt cô.

Tên chết tiệt nào lại gọi vào giờ này chứ!

“Phó hội trưởng, có người tìm gặp cô.”

Lam Tử Tuyết ừ một tiếng cầm lấy chiếc điện thoại, đưa mắt liếc nhìn người kia.

Chỉ có bóng lưng.

Lam Tử Tuyết chọn nút nghe máy.

“Bật định vị trong máy, đi theo địa điểm đã chỉ định. Chờ cô.”

Lam Tử Tuyết đứng dậy, khóe môi nở nụ cười . Chuyến đi này, quả thực không uổng phí !

Lam Tử Tuyết đã đi bộ gần 10 phút, vẫn chưa tới.

Chỉ là “xử” mình thôi mà, có cần xa tới vậy không ?

“Lam Tử Tuyết.”

Một giọng nói quen thuộc của phụ nữ cất lên, như một liều thuốc định thần khiến Lam Tử Tuyết trở nên tỉnh táo hẳn.

“Lâu rồi không gặp, cô vẫn rất xinh đẹp đấy chứ !” Lam Tử Tuyết giễu cợt nói, hai tay chỉnh lại dây balo.

“Đẹp thì được gì, tất cả mọi thứ tôi đều hơn cô, nhưng vẫn bị cô giành lấy anh ấy đấy thôi !” Tần Dung mỉm cười, nụ cười này quả thực xa lạ, khóe mắt ẩn chứa tia hận thù, từng lời nói ra đều khiến người khác lạnh sống lưng.

Lam Tử Tuyết thoáng bất ngờ. Không tồi, xem ra cô ta đã có chuẩn bị trước, lần này đi hình như hơi mạo hiểm rồi.

“Ai bảo cô chỉ được cái vỏ ngoài, đầu óc kém thông minh như vậy, ai mà thêm !” Đã lỡ rồi thì tới luôn, dẫu sao tình hình thế này cô cũng không chạy được, cũng không muốn chạy, mặc dù có hơi khinh bỉ cái loại người này một chút nhưng dùng nó để chọc tức Tần Dung cũng không phải ý tôi.

Tần Dung nghe vậy liền hiện nguyên hình, miệng chữ rửa loạn xạ, ánh mắt nhìn Lam Tử Tuyết như muốn ăn tươi nuốt sống.

Lam Tử Tuyết liếc nhìn ra sau lưng mình, hừ một tiếng. Chọn chỗ cũng chuẩn quá rồi !

Phía sau lưng cô là vách núi, còn cách khoảng 5 bước.

Tần Dung sống trong xa hoa nhưng lựa từ nhỏ, cô ta cảm thấy là ông trời ưu ái mình, cho cô ta tất cả. Nhưng từ ngày hôm đó, tất cả đều chấm dứt, cái người chẳng có ưu điểm gì : gương mặt không nổi bật, gia cảnh bình thường, thành tích bình thường kia vậy mà dám cướp hết, cướp hết tất cả của cô ta. Đầu tiên là người yêu của cô ta, sau đó lại là gia đình của cô ta, phá tan tất cả những thứ vốn thuộc về cô ta. Tần Dung cô ta không cam tâm.

Cuối cùng hôm nay cô ta cũng đã có cơ hội, thù này nhất định phải trả.

Tần Dung nhân lúc Lam Tử Tuyết quay người nhìn phía sau, lao lên đẩy cô.

Một bước.

Hai bước.

Ba bước.

Bốn bước...

Lam Tử Tuyết xoay người chộp lấy tay Tần Dung, nhanh chóng tìm cách đứng vững trên mỏm đá.

Trong một thoáng đó, chỉ có tiếng gió rít gào bên tai, ánh mắt hoảng hốt của Tần Dung, nụ cười nhẹ lướt của Lam Tử Tuyết.

Ngay khi Lam Tử Tuyết sắp đứng vững trước mặt Tần Dung thì một bàn tay vươn ra, đẩy cô từ sau lưng. Tần Dung mặt biến sắc nhưng lại cười to lên, tầm mắt phía trước đột nhiên thay đổi và ...

Nỗi chua xót bất chợt ngập lên trong tâm trí. Điều cô không muốn chấp nhận nhất, bây giờ lại phải đối diện.

Liệu có phải nếu như rơi xuống rồi chết đi, cô sẽ không cần dằn vặt như vậy nữa, tim sẽ không đau như vậy nữa ?

Nhắm mắt, tôi mệt rồi.

Uông Thanh nhìn khắp nơi, vẫn là không nhìn thấy bóng dáng Lam Tử Tuyết. Phía trước, thầy giáo đang thúc giục mọi người nhanh chóng tiếp tục lên đường, Uông Thanh bần loạn, đành phải thông báo với thầy giáo.

Nghe tin có người mất tích, tất cả mọi người trong đoàn đều tản ra tìm kiếm, tất cả dường như đã lạc giọng thì điện thoại trên tay Uông Thanh đột nhiên đổ chuông.

Là điện thoại Lam Tử Tuyết bỏ quên đồ chuông.

Uông Thanh bắt máy, một giọng nam trầm ấm truyền đến :

“Em đã đến nơi chưa, có cảm thấy không khỏe không ?” Tạ Phong đang đứng trước cửa sổ , nhìn về hướng ngọn núi xa xa kia, nơi đó có Lam Tử Tuyết.

Uông Thanh cực kì thất vọng nhưng vẫn kiên nhẫn nói : “Xin lỗi, hiện giờ cô ấy đang mất tích, không thể trả lời câu hỏi của anh được.” Rồi cúp máy.

Mất tích ?

Tàn thuốc trong tay Tạ Phong rơi xuống, làm bỏng mu bàn tay hắn nhưng vẫn không thể xoay chuyển tầm mắt của hắn.

Mất tích ?

Tại sao lại mất tích ? Không phải bên cạnh cô ấy có rất nhiều người sao ? Mất tích từ bao giờ ? Cô ấy có ổn không ?

Hàng ngàn, hàng vạn câu hỏi hiện lên trong đầu Tạ Phong, khiến cho đầu óc hắn trong phút chốc rối loạn.

Bao nhiêu năm lẫn lộn trên thương trường cũng là chiến trường này, hắn vẫn luôn có thể bình tĩnh, chỉ là trong một giây này, sự bình tĩnh đó đã không thể hiện hữu nữa rồi.

Người có thể khiến bạn không thể giữ nổi bình tĩnh luôn là người quan trọng trong tim bạn.

Tạ Phong hét lên trong điện thoại :

“Lấy tất cả phi cơ riêng của tôi ra, nhanh chóng bay đến sườn núi phía Bắc, bằng bất cứ giá nào cũng phải tìm thấy người. Còn nữa, đem một chiếc đến công ty ngay cho tôi.”

Đầu dây bên kia nhận lệnh, nhanh chóng thi hành nhiệm vụ.

Tạ Phong thả người xuống ghế, tay đưa lên xoa xoa huyệt thái dương, cố gắng trấn tĩnh.

Trời đã bắt đầu tối dần, công việc tìm kiếm càng thêm khó khăn, vùng núi này về ban đêm rất lạnh, còn hay có tuyết rơi. Nếu như quả thực như vậy, chỉ sợ Lam Tử Tuyết không thể chịu nổi.

Đồng Văn mở cửa lao vào, vừa thở vừa nói :

“Sếp, đã dời lại cuộc họp hội đồng quản trị và vài cuộc hẹn quan trọng trong ngày. Lần này anh phải tăng lương cho tôi đấy nhé !”

Tầm mắt Tạ Phong phủ một tầng lo lắng, lúc này nhờ có Đồng Văn mà có thể vớt vát một chút bình tĩnh :

“Nếu cô ấy có thể trở về, tôi liền tăng tiền lương gấp đôi cho cậu, nếu cô ấy không thể trở về, cậu nên tự cuốn gói khỏi đây đi .”

Đồng Văn trong lòng cười khở. Nếu như cô ấy thực sự không quay về, có lẽ tên kia ngay cả công ty cũng không cần chứ đừng nói là cậu.

Tiếng gió như bị xé ra ngàn mảnh vang lên bên tai, trực thăng riêng của Tạ Phong ngay lúc này dừng lại bên cạnh cửa sổ nơi Tạ Phong đang đứng.

Đồng Văn thoáng thấy chút vui mừng trong ánh mắt của Tạ Phong, cười nói :

“Nếu sếp còn không nhanh lên, gió tuyết sẽ cướp cô ấy đi đấy !”

Uông Thanh và mọi người lo lắng đến nỗi lưng đã ướt đầm mồ hôi trong cái giá lạnh này. Tiếng gió tuyết đã át đi tiếng kêu của mọi người, tất cả tìm trong tuyệt vọng.

Ngay lúc này, tiếng gió như bị xé ra ngàn mảnh lại vang lên, những chiếc trực thăng trên cao như hi vọng cuối cùng của mọi người.

Tạ Phong bước xuống, trong nháy mắt chớp lấy tay Uông Thanh-người đang cầm điện thoại Lam Tử Tuyết :

“Tình hình cụ thể.” Đây dường như không phải là một câu hỏi, mà là một câu mệnh lệnh khiến Uông Thanh đứng như trời trồng, nhất thời không nhận ra người đàn ông lãnh khốc đứng trước mặt mình là người có giọng trầm ấm lúc nãy nói chuyện với mình.

Thầy hiệu phó chạy tới, trông thấy cảnh tượng này liền vội gỡ tay Tạ Phong ra, nói :

“Tạ tổng, Lam học phó đã mất tích được gần 5 tiếng rồi.” Dáng điệu đầy vẻ cung kính.

5 tiếng ?

Tạ Phong dừng dừng nổi giận, khiến mọi người xung quanh khiếp sợ, giọng nói tựa như còn lạnh hơn nhiệt độ lúc này .

“5 tiếng, đã 5 tiếng rồi mà vẫn chưa tìm ra, nhiều người như vậy chỉ để trưng thôi à ?”

Nếu như không phải thành phố B quá xa nơi này, thì giờ chắc hẳn đã có thể tìm thấy Lam Tử Tuyết rồi.

“Hắt xì !”

Lão Thiên ! Ông chà đạp tôi còn chưa đủ hay sao, lại còn để tuyết rơi thế này hả ?

Trong lòng Lam Tử Tuyết thật sự muốn hét lên như thế nhưng đã sức cùng lực kiệt, chỉ còn lại chút hơi tàn, căn bản chỉ đủ để hít thở.

Lam Tử Tuyết tựa lưng vào thành động, cũng may khu vực dưới vách núi này còn khá hoang sơ, chưa ai đặt chân đến nên cô vẫn còn cái để dựa lưng vào. (Chị chắc đây là chuyện tốt ?)

Ngoài trời tuyết rơi trắng xóa một mảng không gian rộng lớn, Lam Tử Tuyết chỉ có thể hình dung được, tầm mắt của, mình lúc này đều là tuyết, hoàn toàn không có thứ khác.

Lại là tuyết !

Lam Tử Tuyết mệt mỏi khép hờ đôi mắt, trong đầu lại hiện lên cảnh tượng khi nãy.

Lúc cả hai người cùng rơi xuống, Lam Tử Tuyết đã để mình ở trên, kìm Tần Dung dưới người mình nên lúc rơi xuống cũng chỉ bị gãy xương chân.

Lam Tử Tuyết nhìn người con gái xinh đẹp toàn thân đầm máu trên nền tuyết trắng dưới thân mình, trong lòng ngập tràn cảm xúc.

Nếu như lúc này là một người qua đường ở đây, họ sẽ nói cô máu lạnh, tàn nhẫn.

Nếu như là anh trai cô, anh ấy sẽ bảo sao cô còn bị thương.

Nếu như là Bích Chi, phu nhân sẽ bảo cô bị như vậy chính là vì cái lời phu nhân mà tham gia chuyến đi này.

Còn Lam Tử Tuyết lại cảm thấy hỗn độn . Ghê tởm có, thương tiếc có, đau xót có.

Chỉ là không hối hận hay tự trách gì.

Vì đơn giản trong cuộc chiến sinh tồn này, thương người chính là tự mình làm đau mình. Cái đạo lý khắc nghiệt này, từ nhỏ cô đã phải lĩnh ngộ. Cho dù có một phút yếu lòng nhưng cô tuyệt đối không phải người có thể buông bỏ cuộc sống dễ dàng như vậy. Nhất là khi...

À mà thôi !

Lam Tử Tuyết đứng bên cạnh Tần Dung, cúi đầu mặc niệm.

Suy cho cùng ban đầu là cô đẩy tôi xuống, nhưng người chết lại là cô, coi như không ai nợ ai, tôi thay gia đình cô tiễn cô lần cuối.

13. Chương 13

Tạ Phong nhìn đồng hồ, đã gần 1 tiếng rồi, vẫn là chưa thấy tung tích gì của Lam Tử Tuyết. Cứ tiếp tục như thế này, không biết cô ấy còn có thể chịu đựng bao lâu.

Mắt thấy Tạ Phong mặc đồ bảo hộ, đeo ba lô lên, Đồng Văn không khỏi sửng sốt :

“Sếp à, anh định...”

“Tôi tự đi tìm, cậu ở lại đây quản lý tình hình cho tôi, nếu như có tin tức gì phải báo cho tôi biết ngay.” Tạ Phong cắt ngang lời Đồng Văn.

Đồng Văn quả thực muốn ngăn cản, tuyết rơi ngày càng dày, có thể xuất hiện bão tuyết, đi một mình e là rất nguy hiểm nhưng lực bất tòng tâm.

Lam Tử Tuyết cảm thấy mí mắt nặng trĩu, thân thể vô lực bám trụ vào vách động, bản thân cảm thấy quả thực không ổn. Máu từ vết thương trên chân cứ chảy ra không ngừng, từ từ rút hết sinh khí của cô, cái lạnh khiến thân thể càng yếu hơn

Trong hang động yên tĩnh, chỉ có tiếng gió rít gào xen lẫn hơi thở yếu ớt của Lam Tử Tuyết.

Không ổn, mình không thể...bám trụ nữa...!

Ngay khi lúc tầm mắt mờ dần, Lam Tử Tuyết thoáng thấy bóng dáng...

“Doãn Lâm ?”

Tạ Phong một mình đi trong gió tuyết nhưng thân thể vẫn vững chãi, không ngừng ra sức gọi tên cô : “Tử Tuyết, Tử Tuyết.” Nhưng đáp lại hắn cũng chỉ có gió và tuyết.

Thời gian càng lâu, tình hình càng nguy hiểm, Tạ Phong tăng tốc độ, hệt như một con sói hoang đã giữa nền trời tuyết trắng. Lại một đoạn nữa, trước mắt Tạ Phong hẳn bây giờ là một hang động.

Khoan đã, hình như...có người !

Tạ Phong vui mừng khôn xiết, chạy như tên bắn vào trong hang động.

Ôm chặt người con gái ấy vào lòng, trong lòng Tạ Phong là muôn vàn mảnh dao cứa vào.

Thân thể Lam Tử Tuyết lạnh toát, sắc mặt trắng bệch, cả người không còn sức lực, mềm nhũn trong tay Tạ Phong, máu ở chân tuy đã ngừng chảy nhưng đã khô lại thành một mảng, nhìn như một khối máu.

Tạ Phong lôi hộp cứu thương ra, băng bó vết thương cho Lam Tử Tuyết, lại lấy nước trong ba lô ra, mớm từng chút vào miệng cho cô.

Lam Tử Tuyết chìm vào hôn mê, cảm nhận được có một chất lỏng mát lạnh từ miệng chảy xuống cổ họng mình khiến cổ họng bớt đau liền vô thức hơi mở miệng ra để Tạ Phong mớm nước.

Tạ Phong lau lau khóe miệng Lam Tử Tuyết, ghé sát vào tai cô, ra sức gọi :

“Tử Tuyết, mau tỉnh dậy !”

“Em mau tỉnh dậy đi !”

“Tử Tuyết..”

“Tử Tuyết...”

Đáp lại Tạ Phong chỉ là sự im lặng, Lam Tử Tuyết sức cùng lực kiệt, thần trí nửa tỉnh nửa mơ, cố nặn ra vài chữ :

“Doãn Lâm ?”

Tạ Phong cho dù là một người ôn nhu với cô cỡ nào, yêu thương, hi sinh cho cô cỡ nào thì cũng không thể chấp nhận việc này. Hắn bỏ lỡ công việc ở thành phố B, chạy đến đây bắt chấp tất cả tìm cô, đi bộ trong bão tuyết, từ khi sinh ra tới giờ, đây là lần đầu tiên hắn làm như thế vì một người.

Vậy mà, trong cơn mê sảng, cô lại gọi tên một người đàn ông khác, cô có từng nghĩ đến cảm giác của hắn không ?

“Lam Tử Tuyết, em mau tỉnh lại cho tôi !” Tạ Phong gào lên đầy tức giận, yết hầu nổi lên gân xanh, khuôn mặt ửng đỏ.

“Tạ Phong, ồn quá !” Lam Tử Tuyết dần dần hé mắt, môi muốn cười mà cười không được. Cô tham gia chuyến đi này là để trốn hấn, cuối cùng vẫn là không thoát được.

Đáng lí ra cô phải nhận ra điều này ngay từ đầu chứ nhỉ, sợi chỉ buộc chân hai người vốn chẳng dễ đứt đến thế.

“Nhầm lẫn chút thôi, làm gì gào lên ghê vậy !” Lam Tử Tuyết mấp máy môi, đem những lời này coi như một phần xoa dịu tâm trạng cho hấn. Thật ra cô hiểu cảm giác của hấn lúc này, nếu như là cô, chắc đã quăng người kia đi lâu rồi, thế mà hấn vẫn ôm chặt cô như vậy, quả thực...

Tạ Phong đưa mắt nhìn quanh hang động, dăm chiêu suy nghĩ. Với tình hình thời tiết như hiện nay thì hấn muốn công Lam Tử Tuyết về chỗ cũ cũng khó mà không động tới vết thương của cô, cũng không thể ngồi trong hang chờ cho cơn bão đi qua, phương án tốt nhất là gọi người tới đưa họ về.

Tạ Phong rút bộ đàm từ trong túi ra, thử đi thử lại vẫn là không có tín hiệu.

Chết tiệt !

Mắt Tạ Phong tối xầm lại, hấn lo lắng nhìn người trong lòng sắc mặt càng trắng bệch.

“Lạnh...lạnh...đau...” Lam Tử Tuyết không biết mình tỉnh hay mơ, chỉ là vô thức nói lên trạng thái của bản thân. Cô vốn chịu lạnh kém, bây giờ lại kèm theo vết thương, thân thể đã tới cực hạn của chịu đựng.

Trời càng ngày càng lạnh hơn, bản thân Tạ Phong còn cảm thấy không thể chịu đựng lâu được nữa, nói gì Lam Tử Tuyết. Lúc này hấn đi vội, không mang theo đồ giữ ấm. Tạ Phong cởi áo khoác ngoài ra, trùm lên người mình và Lam Tử Tuyết, bản thân cố gắng ôm chặt cô hơn.

Không khí dần dần ấm lên, tuyết cũng bớt rơi dần, thời gian trôi qua, không ai biết đã qua bao lâu.

Trong màn tuyết trắng xóa, ánh đèn mấp mờ nhanh chóng thu hút ánh nhìn của Tạ Phong, môi hấn lúc này đã đóng băng đến một nụ cười cũng khó nở.

Tạ Phong cảm thấy ý thức của bản thân mờ dần, nhưng người trong lòng thân nhiệt vẫn còn ấm, chắc đang ngủ say, đôi mắt hấn từ từ khép lại.

Mùi thuốc sát trùng nồng nặc trong không khí, khắp nơi đều là màu trắng nếu như Tạ Phong hấn không lằm thì đây ắt hẳn là bệnh viện.

Tạ Phong đưa tay gõ nhẹ lên trán, nhanh chóng tìm lại tỉnh táo, hấn muốn ngồi dậy.

“Sếp, cẩn thận.” Đồng Văn thấy Tạ Phong muốn ngồi dậy thì chạy lại đến đỡ, những người khác đứng ngoài cửa cũng định đi vào.

Tạ Phong hất tay Đồng Văn ra, khề chau mày. Hấn yếu đến vậy sao ? Cần người đỡ mới ngồi dậy được sao ?

Đồng Văn và những người kia thấy sắc mặt của Tạ Phong có dấu hiệu bùng nổ bất cứ lúc nào thì biết điều đứng hết ngoài cửa.

Tạ Phong đứng dậy uống một ngụm nước rồi cầm áo khoác nhanh chóng lao ra ngoài, thứ hấn quan tâm bây giờ chỉ có một.

Đứng trước cửa phòng bệnh của Lam Tử Tuyết, Tạ Phong loáng thoáng nghe thấy tiếng nước chảy.

Em ấy tỉnh rồi ?

Tạ Phong hé mở cánh cửa, hình ảnh đầu tiên đập vào mắt hấn không phải là Lam Tử Tuyết ngủ im trong vòng tay hấn mà là một người đàn ông.

Một người đàn ông.

Doãn Lâm kéo ra chiếc ghế, nhẹ nhàng ngồi xuống bên giường bệnh, bàn tay khề vươn ra vuốt lên mái tóc mềm của cô, nở một nụ cười ma mị.

“Doãn Lâm ?”

Ý thức dần trở lại, bằng tầm nhìn mơ màng nhất, Lam Tử Tuyết vẫn có thể xác nhận người ngồi trước mặt mình là Doãn Lâm.

Có chút mong chờ, cũng có chút bài xích, phần đa vẫn là chua xót.

Doãn Lâm cười tươi như ánh nắng mặt trời ngoài cửa sổ, khe ồm một tiếng. Lam Tử Tuyết nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, khô khan nói :

“Cậu sao lại ở đây ?”

“Tớ biết hết rồi nên đến đây thăm cậu. Cậu có khỏe hơn chưa ?” Doãn Lâm cầm lấy tay Lam Tử Tuyết đưa lên má, sưởi ấm tay cho cô. Lam Tử Tuyết không nói gì, chỉ gật đầu.

Sau đó, Doãn Lâm hỏi rất nhiều câu nhưng Lam Tử Tuyết cũng chỉ gật đầu...và lắc đầu.

Doãn Lâm ồm một tiếng, bàn tay vươn ra nhẹ nắm cầm Lam Tử Tuyết. để cô nhìn thẳng vào mắt mình.

“Tử Tuyết, tớ đã suy nghĩ nhiều, cho đến khi nghe tin cậu rơi xuống vách núi mới biết, kì thực tình cảm bao nhiêu năm qua của chúng ta không đơn thuần chỉ là thanh mai trúc mã. Tớ không muốn làm bạn tốt của cậu nữa...”

“Tớ muốn trở thành bạn trai của cậu.”

“Lam Tử Tuyết, anh yêu em !”

Từng lời này giống như gió thoảng qua lại khiến cho dòng lệ nơi khóe mắt của cô chợt trào ra, khiến trái tim ai chết lặng.

Lam Tử Tuyết quay đầu, không dám nhìn thẳng người con trai đó. Cô cố gắng nuốt nước mắt vào trong.

Có cần phải như vậy không ? Cần tàn nhẫn với tôi như thế không ?

Nếu chuyện này không có sự xuất hiện của người thứ 3, liệu tôi có dằn vặt như vậy không ?

Lam Tử Tuyết quay lại, nhìn Doãn Lâm đang thấp thoáng lo lắng trong đáy mắt, mỉm cười, vươn tay vuốt nhẹ gò má tuyệt đẹp của cậu :

“Đồ ngốc, bây giờ cậu mới biết sao, tớ chờ lâu quá rồi đấy !”

Gật đầu.

Giây phút đó, trên gương mặt Tạ Phong không có một chút biểu tình gì, sắc mặt hần trầm xuống rồi lại càng trầm hơn, đợi đến khi Doãn Lâm ôm Lam Tử Tuyết vào lòng, hần quyết định bước đi.

Điện thoại vừa bắt được tín hiệu , một giọng nói lạnh lùng vang lên : “Alo, mau điều tra cho tôi một người...”

(Hế nhô >< ,=“ tg=“ đây=“ tg=“ đây.=“ có=“ ai=“ thắc=“ mắc=“ tâm=“ tư=“ phức=“ tap=“ của=“ ltt=“ ko=“ nà=“ !?=“ đoán=“ đê,=“ đoán=“ đê=“ !!!=“ đáp=“ án=“ sẽ=“ hế=“ lộ=“ ở=“ chương=“ sau=“ nha=“>

À mà tg đag tìm cặp đôi phụ, mn có ý kiến j ko cmt cái coi nà >

Bye độc giả thân êu của tuổi <3>

14. Chương 14

Đồng văn trong tay cầm xấp văn kiện, do dự đứng trước cửa nhà Tạ Phong.

Sợ gì chứ, có gì phải sợ, cùng lắm thì...Nghĩ lại quá khứ u ám mà Đồng Văn toát mồ hôi lạnh.

Lấy hết can đảm để nhấn chuông, cuối cùng cửa lại không khóa. (-_-)

“Vào đi.” Giọng nói của Tạ Phong vang lên như một bản án tử hình với Đồng Văn, anh nuốt nước miếng, bước vào.

Phòng khách nhà Tạ Phong rất rộng, có khi rộng bằng cả căn nhà của Đồng Văn nhưng mà điều quan trọng ở đây là khắp nơi lúc này chỉ là rượu và rượu.

Đồng Văn cực kì ghét rượu, từ rượu “tây” đến rượu “ta”, từ rượu “chay” đến rượu “mặn”, không ưa bất cứ một chai nào. Ấy thế mà từ thời còn đi học, cái biệt danh “Đồng thiếu rượu nên mới nết” hay “Văn sợ rượu như sợ gái” đeo bám hắn cho đến tận bây giờ.

“Keng”, một chai rượu lăn đến bên chân Đồng Văn, hắn nhặt lên rồi lại phóng tầm mắt về phía trước, lắc đầu thở dài.

“Sếp, văn kiện này cần được kí gấp, hay là sếp...” Lời còn chưa dứt, một chai rượu đã bay tới thẳng hướng tay hắn, Đồng Văn vội vã đưa tay ra nắm lấy.

Thân ảnh cao lớn của Tạ Phong tựa vào tường, chiếm lấy một không gian lớn. Trong tầm nhìn tối tăm, Đồng Văn chỉ thấy được ánh mắt càng ngày càng sáng rực lên của hắn cùng những chai rượu đang dờ bên chân hắn.

Cần thiết phải dày vò bản thân như vậy sao ?

Đồng Văn chính xác là “ngụy” thư kí, trên thực tế hắn đã là bạn học của Tạ Phong từ nhỏ, chính vì mối quan hệ này mà một kẻ không tiền không thế cũng xuất thân từ trại mồ côi như hắn mới có thể có được công việc tốt như thế này.

Mặc dù bình thường Tạ Phong rất hay “chà đạp” hắn nhưng đối với hắn vừa có ơn vừa có tình, quan hệ của hai người cũng rất tốt.

Đây là lần thứ 3 hắn thấy Tạ Phong nhốt mình trong phòng uống rượu, dù là vì lí do gì, khiến hắn như thế này đều là chuyện kinh thiên động địa.

Đồng Văn tiến lại gần, vấp phải cạnh bàn, hắn kêu lên một tiếng rồi nhặt tờ giấy rơi dưới đất lên.

“Doãn Lâm, nam, 22 tuổi. Đang theo học Đại học Richnol năm 4, thành tích xuất sắc, con nhà gia giáo, lịch sử hoàn toàn trong sạch. Nhân cách được mọi người đánh giá là cực kì tốt, tiền đồ cũng rộng mở.” Tạ Phong lạnh lùng trần thuật khái quát nội dung trong tờ giấy.

“Vậy nên ?” Đồng Văn phẩy phẩy tờ giấy “Anh muốn nhường ?”

Tạ Phong hơi cuối gầm mặt xuống, ánh mắt đã không còn sáng như trước, dường như mắt hắn và bóng tối nay đã có màu giống nhau.

“Tạ Phong, anh muốn nhường ?” Đồng Văn nở nụ cười khinh bỉ, phải, chính là khinh bỉ “Anh đùa à, người như anh mà cũng biết nhường ?”

“Tạ Phong, anh phấn chấn lên cho tôi !” Đồng Văn nắm lấy cổ áo Tạ Phong, lôi hắn đứng dậy. (Cơ mà lôi hồng nổi ~)

Tạ Phong hất tay Đồng Văn ra, chỉnh lại cổ áo, đứng thẳng dậy.

“Đồng Văn, tôi không nhường, cũng không muốn nhường. Là vốn dĩ nó không thuộc về tôi.”

“Không thuộc về anh thì đi mà giành lấy, anh giỏi làm mấy cái này lắm mà !”

“Giành ư ? Cũng giống như cậu thôi !” Tạ Phong bắt lực ngồi xuống sàn nhà. Dù cho mặt sàn có lạnh, cũng không lạnh bằng tim hắn.

Không nhắc thì thôi, nhắc đến thì lại khiến người ta đau lòng. Ngay cả bản thân Đồng Văn cũng từng muốn giành mà giành không được thì làm sao có thể nói Tạ Phong.

“Được. Tôi khuyên không nổi cậu.” Đồng Văn cầm lấy một chai rượu trên bàn, trong phút chốc khóc không ra nước mắt. Má ơi, là Eagle, Eagle đó, có cần phải sang vậy không hả ? Mình cả đời chắc cũng chỉ có thể uống một chai như này, mà tên kia thì uống đến vô ngập tràn phòng khách. Thiên lí ở đâu ?

Mà cái đó không quan trọng , quan trọng là rượu này mạnh lắm đó !

Đồng Văn còn chần chừ thì Tạ Phong đã đưa mắt tới, hàm ý : Cậu sợ ?

Tôi sợ ? No ! Như để chứng minh bản thân mình không-yếu-đuối, Đồng Văn nốc cạn nửa chai rượu trong vòng một tích tắc.

Và “rằm”.

Tạ Phong : “...”

Lam Tử Tuyết bất động nhìn màn hình máy tính đã gần nửa tiếng khiến Bích Chi không khỏi toát mồ hôi.

Từ sau khi về viện cứ thấy Tử Tuyết là lạ, không phải là tai qua nạn khỏi sắp có được tình yêu rồi sao, sao bộ dạng lại cứ như người mất hồn vậy nhỉ ?

Điện thoại đã kêu hơn 3 lần , cứ gọi rồi lại tắt, gọi rồi lại tắt, Lam Tử Tuyết vẫn không chú ý tới.

Bích Chi quả thực là không nhịn được nữa, đi tới cầm lấy điện thoại, nhìn thấy tên người kia thì cười rạng rỡ, “đánh thức” Lam Tử Tuyết :

“Này, tỉnh. Người nhà người đang thăm thương ”chộm” nhớ gọi kia! Còn không mau bắt máy!”

Lam Tử Tuyết bị Bích Chi lay cho tỉnh, giật mình cười gượng đón lấy điện thoại vẫn còn đang reo.

“Tử Tuyết, bây giờ em có có rảnh không ? Tôi đưa em đi một nơi.” Đã lâu không nghe giọng nói này, nếu như không thấy tên hiển thị trên màn hình điện thoại, chỉ sợ Lam Tử Tuyết đã quên mất mình có quen một người như vậy.

Muốn quên nhưng không thể quên.

“Được.” Lam Tử Tuyết không nói ra một tiếng, cúp điện thoại, không nhịn được thở dài.

Bích Chi càng ngày càng không hiểu nổi tâm tình trẻ mới lớn.

Chiếc BMW đen quen thuộc lại đậu trước cửa nhà Bích Chi. Tạ Phong vừa mở cửa bước xuống đã thấy Lam Tử Tuyết đứng đó, khoác một chiếc áo lông dày, xem ra thân thể cô vẫn là chưa khỏi hẳn, mặc dù chân đã tháo bột nhưng vẫn chỉ có thể bước từng bước khó khăn.

Tạ Phong cố gắng ngăn lại cảm xúc muốn chạy lại đỡ cô, lạnh nhạt nói : “Lên xe đi.”

Cửa xe đóng lại, không gian ấm áp trong xe khiến Lam Tử Tuyết thấy nhẹ lòng, mở miệng nói chuyện :

“Anh muốn đưa tôi đi đâu ?”

“Đi thì biết.” Tạ Phong như người thả dây an toàn cho Lam Tử Tuyết, hành động ân cần này lại làm Lam Tử Tuyết cảm thấy giống như một mệnh lệnh, tựa như dây an toàn đã thả qua ngang hông, Lam Tử Tuyết không có quyền rời khỏi hay từ chối lời đề nghị này.

Xe BMW như một con dã thú lao nhanh trên đường quốc lộ. Lam Tử Tuyết nhìn cảnh vật chạy qua, rồi cứ chạy qua mình, chưa kịp nhìn rõ đã vụt mất.

Vậy là sao nhỉ ?

Đi hết đường quốc lộ, xe lại leo núi, Lam Tử Tuyết chưa từng tới núi này, cô quả thực không biết phía Tây ngoại thành còn có một ngọn núi nhỏ, hơn thế nữa, ở giữa ngọn núi này lại có một cô nhi viện.

Lam Tử Tuyết xuống xe, dòng chữ “Cô nhi viện Ánh Dương” đã cũ kĩ cùng dáng vẻ đã xuống cấp của cô nhi viện làm cô thấy chạnh lòng.

“Uhm..anh...”

Lời còn chưa hết, Lam Tử Tuyết đã thấy một đám trẻ từ trong cô nhi viện chạy ra, ôm lấy chân hai người, còn có các sơ theo sau.

Bọn trẻ quần lấy Tạ Phong, thi nhau trò chuyện với hắn, Tạ Phong cười với từng đứa, rồi lại mở ngăn sau xe, lấy quà đã mua từ trước ra.

Mãi đến khi một đứa bé nắm lấy tay cô kéo kéo, Lam Tử Tuyết mới thôi không nhìn theo cảnh đó nữa.

“Cô ơi, cô có mang quà cho cháu không ạ ?” Bàn tay nhỏ nhỏ nắm lấy vạt áo lam Tử Tuyết, cái má hồng hồng phồng lên, môi hơi vầu ra, đứa trẻ này, dễ thương chết đi được.

Lam Tử Tuyết bế đứa bé lên, cười hỏi :

“Con không sợ cô sao, chúng ta mới gặp nhau lần đầu mà !”

“Không đâu, cô đi cũng chú ấy, nhất định là người tốt.” Cô bé chỉ về hướng Tạ Phong “Với lại đây không phải lần đầu chúng ta gặp nhau đâu.”

Lam Tử Tuyết khó hiểu. Không thể nào, trí nhớ mình rất tốt mà, trước đây chưa từng đến đây.

“Mau qua phụ tôi đi, em đứng đó làm gì.” Lam Tử Tuyết ôm đứa bé tươi cười chạy lại, giúp Tạ Phong chuyển đồ đạc.

Bởi mới nói, giàu cũng khổ, Lam Tử Tuyết giúp Tạ Phong chuyển hết đồ vào trong xong cũng đã là gần trưa. Một sơ ân cần bước tới, đưa cho cô khăn tay.

“Con chắc là bạn thân của Phong ha ? Trước đây sơ và mấy đứa cũng nghe Phong nhắc tới con rồi.”

Lam Tử Tuyết mỉm cười, gạt đầu lấy lệ, ai biết được người hẳn nhắc đến có phải là mình hay không!

Lam Tử Tuyết nhìn đồng nguyên liệu trong phòng bếp mà thấy chán nản, cô biết nấu ăn nhưng chưa từng nấu nhiều như vậy lại còn là nấu cho con nít. Áo nào nhìn sang, người kia thì lại một mình lấy nguyên liệu ra, bảo cô xuống phụ hẳn mà chẳng nói gì cả, biết làm gì bây giờ?!

Lam Tử Tuyết đi loanh quanh trong phòng bếp mấy vòng thì sự chán nản bùng nổ, cô ngồi xuống một góc thì phát hiện một tấm ảnh.

Hình ai vậy nhỉ ?

Trong ảnh là một cậu bé đứng cùng một người phụ nữ xinh đẹp, tuy ảnh đã cũ nhưng không khó để nhận ra cậu bé này rất giống...cái người thái rau đáng kia, nhưng mà người phụ nữ kia là ai nhỉ ?

Một bàn tay vươn ra nhanh chóng đoạt lấy bức ảnh trong tay Lam Tử Tuyết để lại chỗ cũ, Tạ Phong lườm Lam Tử Tuyết một cái rồi lại tiếp tục...thái rau.

Lam Tử Tuyết đi theo sau, chăm chú nhìn bàn tay điêu luyện của Tạ Phong, trong tay hẳn, rau củ rất nhanh đều được sơ chế.

Hèn gì lúc trước hẳn nấu ăn cho mình đều ngon như vậy !

Mấy cái này dễ ồm, có gì đâu!

Lam Tử Tuyết cũng cầm một con dao lên, phô diễn tài nghệ. Trong phòng bếp của cô nhi viện bình thường đã yên tĩnh nay lại càng yên tĩnh hơn, chỉ có tiếng dao cắt xuống vang lên đều đều, thỉnh thoảng lại vang lên tiếng cười vui vẻ của bọn trẻ.

Lam Tử Tuyết chợt cảm nhận được niềm vui lạ thường mà trước đây cô chưa từng cảm nhận được. Lam Tử Tuyết vốn là người sôi nổi, cô sợ nhất chính là những lúc yên tĩnh thế này, cảm giác trống trải vô cùng. Nhưng mà lúc này yên tĩnh đem lại một cảm giác vô cùng thoải mái.

“Em có thích nơi này không?” Tạ Phong hôm nay hiếm lắm mới có nét cười.

“Thích.” Lam Tử Tuyết không chân chừ gạt đầu.

“Vậy thì sau này nhớ thường xuyên tới đây.”

Giữa hai người lại rơi vào một khoảng trầm mặc.

“Chiều nay tôi sẽ bay qua Mĩ, đây coi như là lần cuối chúng ta gặp nhau.”

Bàn tay đang cắt dao của Lam Tử Tuyết chợt khựng lại, cô cố gắng nỗ lực cười gượng gạo “Ừ”.

Trong lòng Tạ Phong chợt cảm thấy mất mát. Hôm trước Đồng Văn đã nói với hắn, nếu giữ không được thì buông đi, đừng dây dưa làm gì nữa nên hắn mới quyết tâm nhờ chuyến công tác này mà từ bỏ hẳn cô nhưng cuối cùng vẫn còn vướng vướng một tia hi vọng.

Chỉ cần cô ấy bảo mình đừng đi, ở lại hay chỉ là biểu hiện ra một chút cảm xúc cũng là được rồi.

Nhưng cuối cùng biểu hiện của cô cũng chỉ có vậy. Giờ hắn mới thấy thì ra một chữ “ừ” lại có lực sát thương lớn đến thế, một người bình thường lãnh đạm với người khác như hắn cuối cùng lại bị người khác lãnh đạm.

Tạ Phong buông dao, quay người rời đi, căn bếp chỉ còn lại mình Lam Tử Tuyết.

Hình như yên tĩnh cũng không vui đến vậy, hình như tiếng cười của bọn trẻ ngày càng xa gần, hình như...trống trải...tịch mịch.

Tiếng chuông điện thoại vang lên, phá vỡ bầu không khí yên tĩnh kia, Lam Tử Tuyết như tìm được cứu tinh, nhấc điện thoại.

Đã gần 6h, chỉ còn nửa tiếng nữa là sẽ bay, Tạ Phong liếc nhìn đồng hồ, chuẩn bị dọn đồ ra về mà vẫn không nhìn thấy Lam Tử Tuyết.

“Cô ấy về rồi !” Một cậu bé nhanh chóng giải đáp thắc mắc cho Tạ Phong.

Mí mắt Tạ Phong hơi sụp xuống, anh ừ một tiếng rồi lái xe ra về.

Sân bay đông đúc người nhưng không thể lẫn được đám người Đồng Văn. Đồng Văn nhanh chóng giúp Tạ Phong hoàn thành xong thủ tục, chỉ còn chờ bay.

“Sao rồi ? Kiên định chưa ?” Hiếm khi có cơ hội, cứ lên mặt với Tạ Phong chút đã.

Tạ Phong không đáp lời, hắn đang mở hộp thư, nhìn thấy tin nhắn vừa gửi của Lam Tử Tuyết.

”Tôi về nhà trước, anh đừng lo. Thượng lộ bình an.

Lam Tử Tuyết”

Máy bay cất cánh lúc 6h, lúc đó trời vẫn còn sáng nhưng ánh nắng mặt trời lại bị máy bay xuyên tạc, đến cả tia nắng nhỏ nhất cũng không còn.

Cứ thế mà ra đi...

Lam Tử Tuyết mơ hồ tỉnh lại, mắt bị cái gì đó chặn lại, cho dù cố gắng mở đến mấy cũng không hiện ra được một tia ánh sáng. Vật nhét ở miệng được lấy ra, Lam Tử Tuyết vẫn còn đang ho khan thì nghe một giọng nói.

“Tỉnh rồi à ?”

15. Chương 15

“Tỉnh rồi à ?” Giọng nói đối với Lam Tử Tuyết đã quá quen thuộc này bây giờ chẳng còn bất cứ cảm xúc gì, đối với cô như chưa từng quen biết.

Một cảm giác lạnh lạnh truyền đến cằm, Lam Tử Tuyết cảm nhận được có người đang nắm lấy cằm mình hơi hướng lên trên.

“Không sợ à ?” Người đàn ông mỉm cười hỏi, bàn tay nắm lấy cằm Lam Tử Tuyết hơi siết lại.

Chút đau này không là gì cả, Lam Tử Tuyết bật cười khinh bỉ :

“Sợ, người phải sợ là cậu chứ ?”

“Doãn ! Lâm !”

Người đàn ông đang ngồi trước mặt Lam Tử Tuyết sắc mặt hơi khựng lại, hần hơi bất ngờ, nhưng cũng chỉ là bất ngờ trong dự tính.

“Sao cô biết là tôi ? Giọng nói của tôi rõ ràng đã thay đổi rồi.” Nói với giọng điệu đùa cợt, hần che dấu kỹ như thế, vẫn là không qua được con mắt của Lam Tử Tuyết.

“Doãn Lâm, nên nói là cậu quá khinh địch, tự phụ hay là cậu đánh giá tôi quá thấp ?” Lam Tử Tuyết nở nụ cười nhàn nhạt, tựa tiểu phi tiểu nói.

“Ngay từ đầu, tôi đã biết.” Cho dù không muốn biết, thì cô cũng đã biết.

“Ồ, vậy sao ?” Doãn Lâm không cười nữa, ngay lúc này, hần cực kỳ chán ghét kiểu nói chuyện này của Lam Tử Tuyết, luôn là cao ngạo như vậy, từ nhỏ đã như vậy, gia thế hơn hần, tài năng hơn hần, thông minh hơn hần, cái gì mà bạn bè thân thiết, thanh mai trúc mã, tất cả chỉ là ngụy tạo! Cô ta vẫn luôn coi thường hần!

“Tôi đã phạm sai lầm lúc nào nhỉ, sao tôi lại bị phát hiện ra thế này, Lam đại tiểu thư, phiền cô mau nói cho tôi biết.” Hần quả thực muốn biết, người phụ nữ này thông minh đến cỡ nào.

Một sự chua xót vụt qua trong tâm trí đang cố gắng tỉnh táo của cô, lúc mới gặp nhau, cậu cũng gọi Lam Tử Tuyết như vậy, đã qua lâu như vậy rồi, mỗi lần nghe lại bốn chữ “Lam đại tiểu thư” này từ miệng Doãn Lâm, cô có cảm giác khoảng cách giữa cô và hần càng ngày càng xa, xa đến đáng sợ. Không được để cảm xúc chi phối, cô phải thật bình tĩnh, Lam Tử Tuyết nâng giọng mình lên, có phần tỏa ra chút kiêu ngạo :

“Ngay từ việc cậu đột nhiên từ Mĩ quay về đã là một chuyện bất thường, Richnol không phải muốn học là học muốn nghỉ là nghỉ, hơn nữa cậu là nhờ học bổng mới qua đó, với tính cách của cậu, có đánh chết cậu cũng không nghỉ học. Vậy nên, cậu quay về là có mục đích, hơn nữa không đơn giản.”

Doãn Lâm bật cười. Gì thế này ? Nghi ngờ hần chỉ vì hần đột nhiên xuất hiện ? Quá vô căn cứ rồi!

“Đùa à? Tôi có thể có quá nhiều lí do để trở về, cái này không phải tôi sơ hở, mà là cô quá đa nghi thôi, tiểu thư à!”

“Nếu đối với người khác, có thể có vô vàn lí do.” Lam Tử Tuyết ngừng một chút, giọng điệu chất vấn “Nhưng một người cha mẹ đều mất mấy năm trước, không người thân thích, một người tìm mọi cách để qua Mĩ, bốn năm rồi không quay trở về, nay lại đột nhiên xuất hiện ở đây.” Ngẩng cao đầu mà cười “Cậu không thấy kì lạ sao ?”

“Còn tôi thấy không bình thường.”

Doãn Lâm nghe Lam Tử Tuyết nói xong vẫn đinh ninh rằng chỉ là cô quá đa nghi nên đoán mò vậy thôi, chứ trong kế hoạch hoàn hảo này, hần chưa sai bất kì điều gì, kể cả người kia cũng bị hần lừa trót lọt vậy mà.

“Nếu tôi nói tôi nhớ cô mà quay về không được sao, cái có đó cũng hợp lí đấy chứ!” Hai tay bỏ vào túi quần, hần ung dung đi một vòng quanh Lam Tử Tuyết, quan sát biểu hiện của cô.

Lam Tử Tuyết cười nhạt, giọng nói lạnh lẽo.

“Tháng 3 năm thứ nhất cậu đi, sinh nhật tôi dù tôi gửi gần 100 tin nhắn, cậu vẫn không về, dù hôm đó là ngày nghỉ. Tết năm thứ hai cậu ở Mĩ, tôi sang đó chờ cậu ở nhà cả một ngày, cuối cùng cũng thành công cốc chỉ vì một tiết học thêm của cậu. Mùa thu năm thứ ba, tôi sống ở đó một tháng nhưng chưa một lần gặp được cậu. Cậu luôn như vậy, ích kỉ, không quan tâm đến người khác, vậy mà còn dám nói là về đây gặp tôi?”

“Nực cười.”

“Chát”, trước những lời bóc mẽ bản thân mình, Doãn Lâm không kiên nhẫn nữa, hần vung tay cho Lam Tử Tuyết một cái tát, lạnh lùng nói.

“Đừng bao giờ tỏ ra hiểu tôi, chẳng qua cô cũng vậy thôi!”

Khóe miệng Lam Tử Tuyết hơi rách ra, máu từ từ chảy xuống. Nhưng nó không khiến Lam Tử Tuyết thấy đau đến khóc hay gì đấy mà chỉ làm cho tim cô càng thêm lạnh.

Kể từ ngày đầu gặp lại, đã biết có gì đó không ổn, đã nghi ngờ nhưng rồi cô vẫn từ mình đắm sâu, đến giờ phút này, cuối cùng vì một cái tát này mà đã có thể hoàn toàn dứt bỏ mộng tưởng, đối diện với hiện tại.

Con người sau khi vấp ngã, không phải là càng yếu đuối, mà là càng phải trở nên kiên cường. Tim đau một lần sẽ có vết chai sạn, sau này sẽ không đau nữa.

“Đó chẳng qua chỉ là nghi ngờ.” Doãn Lâm châm một liều thuốc, tựa người vào thành tường, mùi thuốc lá giúp hấn lấy lại bình tĩnh tiếp tục nói chuyện.

Lam Tử Tuyết biết Doãn Lâm bây giờ đã bắt đầu mất bình tĩnh, cố tình nói khích.

“Đúng vậy, chỉ là nghi ngờ, nhưng sau này là khẳng định. Vì tôi đã tìm ra lí do cậu quay về.”

Doãn Lâm lúc này vẫn còn ung dung hút thuốc, nghe được hai chữ “Tạ Phong” từ miệng Lam Tử Tuyết, liều thuốc chợt rơi ra khỏi tay, làm cháy xém một mảng áo của hấn.

“Cậu ở bên đó vừa đi học vừa đi làm cho một công ty nhỏ, trong vòng một năm liền được thăng lên làm phó phòng, nhưng chỉ vì đắc tội với sếp tổng mà mất việc hơn nữa còn phải bồi thường rất nhiều tiền. Cậu đi xin việc làm thì ai cũng từ chối, bảo là đã bị người kia đuổi thì coi như không còn đường sống.”

“Cờ bạc, rượu chè, lúc đó cậu sa vào những thứ này, hơn nữa còn xém chút bị đuổi học vì ẩu đả trong quán bar nên cậu hận cái tên đó.”

“Tạ Phong. Phải không?” Lam Tử Tuyết nở nụ cười nửa miệng.

Doãn Lâm cười lớn, nhặt liều thuốc còn cháy lửa dính lên cổ cô. Sức nóng từ ngọn lửa chưa tàn không khiến da thịt cô bị cháy nhưng làn da ở cổ Lam Tử Tuyết giờ cũng đã đỏ rực một màu lửa.

Lam Tử Tuyết cắn răng chịu đau, một tiếng cũng không kêu. Doãn Lâm không tìm được một chút đau đớn nào trên gương mặt cô nên bỏ tay ra.

Tiếng đế giày va đập xuống sàn hòa trong giọng nói của hấn :

“Đúng, tôi trở về là muốn báo thù hấn. Hấn có trong tay tất cả, tất cả, nhưng sao hấn còn cƯỚP đi của tôi?”

“Giờ thì cô biết rồi đấy! Nhưng cũng chẳng sao cả! Cho dù kể cả hấn có biết ở đây có bấy đi nữa, hấn cũng sẽ cứu cô.” Điều này Doãn Lâm dám chắc chắn. Tạ Phong nổi tiếng là phong lưu nhưng cũng vô tình, hấn chỉ có bạn giởn chứ không có bạn tình. Vì cảm thấy hấn thật lòng với Lam Tử Tuyết nên Doãn Lâm mới nắm chắc cơ hội mà ra tay, không thể sai được.

“Thật sao?”, “Cậu dám chắc?” Lam Tử Tuyết mỉm cười “Vậy chúng ta đặt cược. Xem hấn sẽ đến hay không đến cứu tôi.”

“Thật xin lỗi, Lam đại tiểu thư. Tôi không có hứng chơi với cô.” Doãn Lâm tràn đầy tự tin nói “Vì trò này tôi thắng chắc.”

“Cô đừng tưởng hấn qua Mĩ một tuần là xong chuyện, tôi có thể giam giữ cô ở đây cả đời, nếu hấn không tới, cô cũng không rời khỏi đây được đâu.”

“Vậy nên tốt nhất cô nên ngoan ngoãn chờ người tình của cô tới cứu đi.”

“Hừ” Lam Tử Tuyết tựa tiểu phi tiểu nói :

“7862, cậu nhớ chứ? Đó là tên một loại thuốc mà lúc nhỏ tôi và cậu uống nhầm.”

“Đó là một loại thuốc cực độc được anh mua từ nước ngoài về, đặc điểm của nó là không mùi, không vị, trong suốt, có dạng chất lỏng. Khi uống vào trong vòng 1 tiếng sẽ chết bất đắc kì tử, không thể cứu được.”

Lời của Lam Tử Tuyết còn chưa dứt, Doãn Lâm đã chạy lại, đá mạnh vào bụng và lưng cô, vừa đá vừa hét :

“Mẹ kiếp, mày được lắm! Dám dùng chiêu này với tao! Mau nôn ra cho tao! Nôn ra!”

Lam Tử Tuyết ho sặc sụa, trong nước bọt đã xuất hiện tia máu nhưng vẫn chưa phun ra một chút thuốc độc nào.

Doãn Lâm như một con thú điên loạn, cúi xuống siết lấy cằm Lam Tử Tuyết, gằn lên giận dữ : “Phun ra cho tao.”

Đáp lại hần là nụ cười đến kiêu ngạo của cô, Doãn Lâm tức điên người, đập đầu cô xuống sàn nhà đến khi đã thấm mệt, hần mới dừng tay.

Lam Tử Tuyết không nhìn thấy một chút ánh sáng nào từ mắt mình, cô lại càng không thể tìm kiếm được dù chỉ là cái bóng của ánh sáng trong trái tim mình. Chân tay bị trói chặt, cho dù không trói, cô cũng không phản kháng. Chỉ có cảm giác đau đớn từ khắp nơi trong người truyền tới, sự dày vò cả thể xác lẫn tâm hồn.

Nhưng cô không hối hận, nếu Doãn Lâm muốn ở bên cô chỉ vì mục đích riêng của bản thân, lừa dối, phản bội cô, thậm chí là chà đạp lên thân xác của cô như bây giờ, có lẽ cô cũng không hận cậu, vẫn nuôi trong tim một hi vọng mỏng manh được ở bên cậu.

Con tim có thể sai lầm, có thể yêu đến mù quáng nhưng lí trí không cho phép cô làm vậy. Tạ Phong đối tốt với cô, hần yêu cô, những điều đó Lam Tử Tuyết biết, dù không thể đáp lại tình cảm của hần nhưng chí ít cô cũng không muốn hần vì cô mà bị liên lụy. Vậy nên...

“3 ngày. Trước đó tôi đã uống thuốc để kìm lại sự bộc phát của độc tố, nhưng chỉ trong vòng 3 ngày. Trò chơi của chúng ta sau 3 ngày nữa sẽ kết thúc.”

Doãn Lâm thở hồng hộc, cơn tức của hần nhờ câu nói của Lam Tử Tuyết mà được dập tắt. Đúng rồi, ai mà chẳng sợ chết, cô ta cũng vậy thôi, cần gì 3 ngày chứ, chắc chỉ cần 1 ngày tên khốn kia cũng đã tự chui vào lưới rồi.

Nghĩ tới đây, Doãn Lâm cảm thấy chiến thắng đã trong tầm tay hần. Sảng khoái mà cười lớn. Hần nắm lấy tóc Lam Tử Tuyết giật ngược ra đằng sau, cúi sát mặt cô nói :

“Cuối cùng tao cũng sẽ thắng thôi”

Lam Tử Tuyết nghe được bên tai chỉ toàn tiếng cười của Doãn Lâm, không phải là nụ cười tỏa nắng của cậu bạn hàng xóm mà lúc nhỏ cô từng hay nghĩ tới, không phải là sự ầm áp mà mỗi đêm trong suốt 4 năm qua cô mơ tới. Càng không phải...

Nuốt nước mắt vào trong, Lam Tử Tuyết biết đây không phải là lúc để bản thân yếu đuối.

“Tiếc quá, hiện giờ tôi đang dẫn trước rồi! Trước khi bị cậu bắt đi, tôi đã làm một số chuyện. Nói cách khác, chẳng có ai biết tôi mất tích cả. Đương nhiên, trong đó có cả Tạ Phong.”

Ánh mắt Doãn Lâm tối sầm lại, bàn tay nắm tóc Lam Tử Tuyết lại càng mạnh hơn :

“Cô đã biết trước mà vẫn tới đây?” Doãn Lâm bỏ tay ra, đầu của Lam Tử Tuyết theo đó lại đập mạnh vào tường.

“Được thôi, dù sao nếu tôi thắng mà không có chút trở ngại nào quả thực không cảm thấy vinh quang. Chi bằng chúng ta cứ thử đi, dù sao tôi cũng không mất mát gì.”

Khóe miệng đầy máu của Lam Tử Tuyết khẽ nhếch lên, hơi thở loạn nhịp. Đúng, cô cũng đang đánh cược, cược với số phận. Vốn dĩ cô đã biết, thời khắc cô phát hiện ra kế hoạch của Doãn Lâm mà vẫn che giấu, thì cô sẽ có kết cục ngày hôm nay, Lam Tử Tuyết không hối hận. Nhưng giây phút uống loại thuốc độc đó, có cảm giác dường như thứ gì đó níu kéo lại trái tim, hồng trần này, vẫn có chút luyến lưu, không nở rời. Cuối cùng vẫn uống thuốc kìm chế độc tính lại. Ba ngày, đủ thời gian để cô cược với số phận, với định mệnh một ván lớn cuối cùng, đủ thời gian để Doãn Lâm có thể nghĩ lại, dù rằng xác suất chỉ bằng không. Ba ngày cũng đủ để Lam Tử Tuyết tìm ra là thứ gì níu kéo bản thân, cô hối tiếc điều gì, là tình cảm bao nhiêu năm vẫn chưa thành, hay là...

“Anh!” tiếng hét của cậu trai trẻ như lời Tạ Phong về với hiện thực, hần dụi tàn thuốc, quay đầu nhìn cậu em họ đang đứng ở cửa văn phòng.

“Anh nghĩ gì mà thất thần vậy?” Tạ Nhạc hiếm khi nhìn thấy chút cảm xúc trên mặt anh họ mình, càng không nói là loại cảm xúc thất thần này, trông giống như.. “Anh đang nhớ ai à?” Nghĩ rồi lại trộm cười,

chuyện này quả thực không thể nào.

Tạ Phong hơi nhếch môi, đáp:

“Có lẽ vậy.”

(Đc xong chương này có ai rớt hàm hông ? ><>)

16. Chương 16

“Có lẽ vậy.”

Lời nói nhẹ như gió thoảng của Tạ Phong lại khiến Tạ Nhạc ngó người ra một lúc rồi lại phá lên cười :

“Anh đùa à, người đá như anh mà cũng biết yêu à?” Ôm sofa lăn lộn.

Tạ Phong lười để ý đến đứa em trai này, trong đầu hắn chỉ muốn đem toàn bộ công việc lấp đầy tư tưởng nhớ nhung kia.

“Anh, em có chuyện muốn nói.” Tạ Nhạc không đùa giỡn nữa, cậu ngồi ngay ngắn lại, giọng điệu nghiêm túc.

Tạ Phong mắt không rời văn kiện trên tay, hơi hất cằm bảo cứ tiếp tục.

“Chuyện Tần thị phá sản lần trước là anh làm đúng không? Ông nội biết chuyện rồi, vốn ông cũng không định truy cứu nhưng bác hai cứ nói ra nói vào nên ông gọi anh tuần sau về họp mặt đấy.”

Tạ Phong mặt không biểu tình, đi ngang qua Tạ Nhạc, lúc sắp ra khỏi phòng mới nói : “Đã biết.”

Mùi khói thuốc nồng nặc làm Lam Tử Tuyết lấy lại được chút tỉnh táo, không biết đã bao nhiêu lần ngất đi, nhưng mỗi lần nếu không phải là vì vết thương lở loét ra thì là bị Doãn Lâm tạt nước mà tỉnh. Mỗi lần đều là dùng hết toàn bộ sức lực để tỉnh lại.

Lam Tử Tuyết hơi động dậy cổ, vết thương do thuốc lá gây ra hôm trước đến giờ vẫn đau, vết máu trên trán cô vẫn còn, khắp người đều chẳng chít vết thương.

Bụng Lam Tử Tuyết kêu rầm rầm, đã qua rất lâu rồi, cô vẫn chưa ăn gì. Từ lúc bị giam giữ cho đến nay, Lam Tử Tuyết vẫn luôn bị bịt kín mắt, không nhìn thấy một tia sáng nào, không xác định được thời gian đã trôi qua bao lâu.

“Chát”, tiếng roi da văng xuống da thịt vang lên, để lại một vết máu dài từ cổ xuống cánh tay Lam Tử Tuyết.

“Chát”, “Chát”, “Chát”. Tiếng roi vang lên không ngừng đồng nghĩa với việc vết thương trên người Lam Tử Tuyết tăng lên, cô cắn chặt răng, gắng sức không để những tiếng rên hay khóc than bật ra khỏi miệng mình. Lam Tử Tuyết càng im lặng, Doãn Lâm đánh càng mạnh, vừa đánh vừa chửi.

“Mẹ kiếp, mày mau kêu lên cho ông! Giã vờ hả? Súc sinh!” Doãn Lâm khuôn mặt vằn vẹo, hệt như một kẻ lên cơn điên dại, ra sức vung roi.

Lam Tử Tuyết cảm thấy Doãn Lâm hẳn rất bất thường, đa phần thời gian giam giữ Lam Tử Tuyết hẳn đều không đụng đến cô, lúc nào không gian cũng rơi vào trầm mặc, nhưng cứ đến một đoạn thời gian vừa đủ để máu trên vết thương của cô khô đi thì hắn lại nổi điên, hệt như một con dã thú lao vào đánh người.

“Vu Nhi, Vu Nhi...”

Hơn nữa lại gọi tên ai đó, hình như là phụ nữ.

Nhắc đến cái tên này, nước mắt của Doãn Lâm lại trào ra, hắn như một kẻ điên vô lực gục xuống, khóc rống lên, tiếng khóc như muốn cào xé tai Lam Tử Tuyết.

Rồi hần lăm bầm : “Tất cả là tại người, tại người...Ya!”, tiếp tục vung roi tra tấn Lam Tử Tuyết.

Bích Chi đứng ngồi không yên, liên tục đi qua đi lại trong phòng. Đã 2 ngày rồi từ hôm Tạ Phong đưa Lam Tử Tuyết đi, cô vẫn chưa có trở về, dù Tạ Phong có đưa Lam Tử Tuyết đến đâu thì với tính cách của cô chắc chắn sẽ quay về đi học, nhưng cũng đã 2 ngày Lam Tử Tuyết không đến trường.

Chẳng lẽ có chuyện gì rồi?

Càng nghĩ Bích Chi càng bấn loạn, tay lại bấm phím gọi cho Lam Tử Tuyết, nhưng đáp lại cô vẫn là hồi “tút” dài đến não lòng. Bích Chi đã gọi gần 50 cuộc nhưng cũng chỉ có một lần bắt máy, nhưng chỉ trong vòng 5 giây rồi lại tắt, sau đó không gọi được nữa.

Điện thoại đột nhiên đổ chuông khiến Bích Chi giật mình. Chưa kịp vui mừng khi 3 chữ “Lam Tử Uy” đã đập vào mắt.

Trời ơi! Nước sôi lửa bỏng thế này mà còn gọi điện tới! Ông rảnh nhưng tui không có rảnh đâu!

“Tiểu Tuyết đâu, sao không gọi được cho nó?” Bên tai truyền đến âm thanh giống như tra khảo thế này khiến Bích Chi không thể không chửi thề.

Bà cũng đang tìm nó đây này!

“Umh...Nó đang tắm, điện thoại của nó lại hết pin nên không...” Chưa kịp nói hết câu, đầu dây bên kia đã cúp. Bởi mới nói, cũng chỉ có nói Lam Tử Tuyết tắm rồi mới cắt đuôi được ông này.

Lam Tử Uy cúp máy rồi, Bích Chi lại càng lo lắng, nói vậy là anh ta cũng không biết tung tích Lam Tử Tuyết, vậy là chỉ còn một người...

Đồng Văn thấy Tạ Phong vẫn còn đang tiếp khách trong phòng thì đi ra ngoài, vốn định mời anh ta đi ăn mà...Chắc, mặc dù sếp Tạ là người chăm chỉ nhưng cũng chưa bao giờ làm việc đến nổi bật mạng như thế. Haizz, là tôi muốn tốt cho anh thôi.

Tiếng chuông điện thoại vang lên, lại là số lạ, sao dạo này Tạ Phong dặt khách thế nhỉ.

“Alo?”

“Tạ Phong, anh mau nói cho tôi biết rốt cuộc anh đã giấu Tử Tuyết ở đâu rồi? Mau giao nộp đây cho tôi!”

Giây phút đó, Doãn Lâm cảm thấy bản thân kiếp trước hẳn đã mắc nợ người này, cuối cùng vẫn không dứt được.

“Xin lỗi, cô Lam không có ở đây, còn Tạ tổng đang họp.” cúp máy, Đồng Văn cũng không ngờ được, có ngày mình lại nói chuyện với cô ấy bằng giọng điệu lạnh nhạt đến thế.

Bích Chi nhìn màn hình di động vụt tắt, cười khổ, lại có thể giống đến như vậy.

Lam Tử Tuyết vì cơn đau một lần nữa tỉnh dậy, hình như trời đã tối, tiếng côn trùng kêu ngày càng rõ rệt nhưng lại không rõ bằng âm thanh “ong,ong” trong đầu cô kèm theo là cơn đau dữ dội. Cả người cô cứng đờ, cảm giác như có ai đang kéo giãn các khớp xương của mình vậy, thân thể dường như đã không còn là của bản thân nữa.

Máu trên môi Lam Tử Tuyết bắt đầu khô lại, lạnh toát, thị giác càng bị hạn chế thì xúc giác càng mãnh liệt khiến Lam Tử Tuyết bị dày vò đến chết đi sống lại.

Quái lạ, nếu bây giờ là ban đêm thì có lẽ chỉ vừa mới qua 48 tiếng, sao lại có dấu hiệu độc phát rồi...Có khi nào là lăm không...

Lam Tử Tuyết cảm thấy có gì vướng ở cổ họng, liền ho khan phun ra một bụm máu màu nâu thẫm, đủ để chứng minh, độc tố đã thực sự phát tác.

Tạ Phong bật đèn, để áo khoác lên sofa. Căn nhà rộng lớn nhanh chóng sáng bừng lên, nhưng hần lại cảm giác xung quang bản thân chỉ có một màu u tối.

Gió đêm ở Mĩ cũng khác ở nơi kia, cũng như hần, cô độc trong thành phố hoa lệ này. Tạ Phong day day huyết thái dương, công việc đúng là liều thuốc tốt nhất giúp hần tạm thời quên đi người kia.

Bỗng một bàn tay vòng qua eo hắn, xúc cảm nhanh chóng đưa Tạ Phong trở về hiện tại. Trong giây phút ngắn ngủi đó, hắn không hiểu sao bản thân vẫn nuôi hi vọng người đang ở sau lưng hắn là...

Nhưng hắn đã lầm.

“Phong, anh về trễ vậy!” Amy hơi cọ cọ đầu vào lưng Tạ Phong.

Tạ Phong đi ra khỏi vòng tay cô, ngồi xuống ghế sofa.

“Sao em lại ở đây?” Giọng nói nhàn nhạt trong cái lạnh của New York.

“Ông nội đưa chìa khóa cho em, bảo em đến thăm anh.” Amy ngồi xuống bên cạnh Tạ Phong, bàn tay luồn qua khe áo ở cổ Tạ Phong.

“New York về đêm lạnh lắm!” Cả người Amt lúc này hoàn toàn dán trên người Tạ Phong, chân không ngừng cọ cọ lên chân hắn.

Có lẽ thế này sẽ tốt hơn...

Tạ Phong đè Amy xuống dưới thân, bàn tay nhanh chóng lột sạch quần áo trên người cô. Thân thể Amy lộ ra ngay trước mắt nhưng hắn không cảm nhận được ham muốn, chỉ có ghê lạnh. (Ôi mẹ ơi, con thề là con không thấy gì nhá ><>)

Đột nhiên điện thoại đổ chuông, Tạ Phong thở dốc hồng hộc, bắt lấy điện thoại.

“Chuyện gì?”

Đồng Văn nhìn tập văn kiện trước mặt, rất lâu sau mới lên tiếng :

“Sếp, sếp không cảm thấy tên Doãn Lâm đó giống ai à?”

Tạ Phong hơi nhú mồm, hắn cũng không rõ. Số người hắn từng gặp qua đâu có ít, làm sao mà nhớ được.

“ ... ”

Khuôn mặt Tạ Phong tối sầm lại, tại sao lại là tên kia? Không ổn!

“Doãn Lâm, mau thu xếp cho tôi chuyển bay về sớm nhất, nội trong đêm nay càng tốt.”

Cúp điện thoại, bộ não của Tạ Phong nhanh chóng xử lý toàn bộ thông tin ập tới, điều đầu tiên và cấp thiết nhất ngay lúc này là hắn phải trở về.

Tạ Phong chỉnh lại quần áo, trước lúc rời đi còn không quên cho Amy một ánh nhìn phức tạp.

Lam Tử Tuyết đổ mồ hôi đến ướt cả áo, này giờ không nghe tiếng bước chân, hình như Doãn Lâm đã ra ngoài. Tác dụng của thuốc càng ngày càng mạnh, chắc cô chỉ có thể chịu đựng không quá 8 tiếng nữa.

Tạ Phong nhìn ra cửa sổ, phía chân trời không một ánh sáng đó, bằng mọi giá phải chờ hắn về...

(Ồ thì tác dụng chủ yếu của chương này chỉ là tăng tính kích thích và câu chương thôi hà ><>)

17. Chương 17 : Anh Và Em (1)

“Rầm” một tiếng, Tạ Phong bấm chuông mãi nhưng không có ai mở cửa, hắn đành một cước đá tung cửa ra.

“Lam Tử Tuyết!” nhưng đáp lại hắn chỉ là sự yên lặng. Trong nhà bám đầy bụi, chứng tỏ từ hôm đó Lam Tử Tuyết vẫn chưa về nhà.

“Tạ Phong?” Tạ Phong quay đầu, nhìn thấy Bích Chi. Bích Chi cũng vừa lóe lên suy nghĩ có khi nào Tử Tuyết quay về nhà liền đến xem thử, kết quả lại gặp được người này.

Tạ Phong nghe Bích Chi kể lại toàn bộ câu chuyện, liền nói : “Đưa điện thoại đây cho tôi!” Lục tìm lại nhật ký điện thoại, trong nháy mắt hắn đã tìm ra được địa điểm bắt máy.

Ngon núi phía Tây ngoại thành? Chết tiệt!

“Này, anh đi đâu vậy?” Vừa xác định được địa điểm, Tạ Phong liền rời đi.

Chết tiệt! Đúng lí ra ngày đó mình phải phát hiện được sự bất thường chứ? Nói vậy thì tin nhắn đó có khi không phải là cô ấy gửi. Mẹ nó! Mình trở nên dễ tin người từ lúc nào thế này!

Chiếc BMW lao đi vun vút trên đường quốc lộ, thoáng chốc đã đến chân núi.

Lam Tử Tuyết từ lúc thuốc phát tác không thiếp đi nữa, cứ như vậy mở mắt chịu dày vò đã gần được 5 tiếng, cơn đau ngày càng tăng, đến nỗi việc Doãn Lâm đứng bên cạnh nói chuyện điện thoại với một người khác cô cũng không hay biết.

“Nhất định phải thế sao?” Giọng nói của Doãn Lâm đã trở lại trạng thái thường ngày. Làn khói tỏa ra từ miệng hắn, ánh mắt hắn trở nên mờ mịt phủ một tầng sương khói.

Nhất định muốn như thế sao?

“Anh đừng quên những gì chúng ta đã thỏa thuận!”

Tất nhiên, hắn sẽ không quên!

“Được!” Cúp điện thoại, Doãn Lâm bước từng bước đến bên cạnh Lam Tử Tuyết.

Việc Lam Tử Tuyết luôn mở mắt suốt mấy tiếng liền làm Doãn Lâm lầm tưởng cô còn tỉnh táo, vì hiện tại chỉ mới có chưa tới 55 giờ trôi qua.

Lam Tử Tuyết trong cơn mơ hồ cố gắng tìm lại ý thức, chỉ cảm nhận được cảm mình hình như bị nâng lên..

Doãn Lâm cười, nếu Lam Tử Tuyết có thể nhìn thấy nụ cười này, cô khẳng định sẽ có thể hoàn toàn thừa nhận được hiện thực, rằng người cô yêu suốt nhiều năm qua đã mãi mãi không còn tồn tại nữa rồi, người đứng trước mặt cô lúc này, hắn hoàn toàn Không! Xứng!

“Lam Tử Tuyết, dù sao chúng ta cũng đã quen biết nhiều năm, có một vài chuyện là tôi không đúng, chuyện hôm nay tôi cũng chỉ bị ép buộc, cũng chỉ có thể trách tôi muốn giải quyết một người, còn cô lại muốn bảo vệ cho người đó!”

Lam Tử Tuyết cảm giác đầu mình bị đập ra sau, nhưng vết thương này so với thứ cô đang chịu đựng quá nhạt nhòa. Rồi sau đó, sau đó...

Lam Tử Tuyết dùng tất cả sức lực, lí trí còn lại mà cố gắng xoay người né tránh, cố gắng hét lên nhưng những điều đó đều bằng không. Doãn Lâm nhẹ như không giữ chặt người cô xuống đất. Cảm giác lạnh buốt từ mọi phía ập tới, lưng cô áp chặt vào bức tường lạnh giá sau đêm mưa, tác dụng của thuốc lại ập tới, cảm giác như có ai đó cho cả một tảng băng vào đầu cô, hơn hết, tiếng xé rách vang lên đều đều và không có dấu hiệu ngừng lại, quần áo của Lam Tử Tuyết biến thành những mảnh vải rơi xuống đất, cả người trần trụi trước mặt Doãn Lâm.

Lam Tử Tuyết biết chuyện này vốn dĩ là do Tạ Phong gây ra, tình nguyện muốn hóa giải khúc mắc giữa hắn với Doãn Lâm, bị tra tấn, đánh đập gì đó, cho dù dù uống loại thuốc đó để đánh cược cô cũng không oán trách nhưng cô mãi mãi không chấp nhận bản thân bị xâm hại.

Từng tiếng ú ớ khó khăn phát ra từ miệng Lam Tử Tuyết, mãi lúc sau một tiếng “Ừm “ mới có thể bật ra.

Doãn Lâm nở nụ cười ngạo nghễ, hắn kề sát mặt vào tai Lam Tử Tuyết.

“Có ai từng nói rằng thân thể cô rất đẹp chưa?” Hắn đưa tay vuốt làn da dọc theo lưng Lam Tử Tuyết, phả hơi vào cổ cô.

“Mặc dù trên người hơi nhiều sẹo, nhưng cũng không tệ...”

Doãn Lâm nghĩ với tính cách của Lam Tử Tuyết chắc chắn có chết cũng phản kháng nhưng lại đột nhiên im bặt, liền nắm tóc cô giật mạnh ra sau.

“Này...”

Tiếng súng vang lên, một viên đạn găm sâu vào chân Doãn Lâm, máu từ từ chảy ra.

“Mẹ kiếp!” Doãn Lâm gầm một tiếng, vội vàng đứng dậy. Bằng phương thức kiêu ngạo nhất, như một kẻ chiến thắng, cười lớn nói với người đang đứng cách hắn 10m, tay vẫn còn nắm chặt súng:

“Tạ tổng, một kẻ cao quý như ngài sao lại đến nơi bẩn thỉu này, chẳng lẽ...” Doãn Lâm đưa mắt về phía Lam Tử Tuyết “...lại vì người phụ nữ hạ đẳng này?” Giọng điệu đầy vẻ bồn chồn.

Nếu như lúc này chỉ có hai người đàn ông đối nghịch với nhau, Tạ Phong có thể đơn giản một phát súng giết chết người kia nhưng ngay lúc này, hắn cần phải bảo vệ người hắn yêu thương.

Doãn Lâm thấy Tạ Phong không nói gì, hắn có phần hơi tức giận.

Mẹ kiếp, hắn ta vẫn là cái bộ dạng khinh thường người khác!

Doãn Lâm nắm lấy tóc Lam Tử Tuyết, quay mặt lên:

“Mày...”

“Pằng”, một viên đạn nhắm hướng tay Doãn Lâm mà hướng tới nhưng hắn may mắn tránh được, để lại một vết máu dài trên cánh tay hắn.

“Còn muốn sống mà nói chuyện với tao thì tốt nhất là đừng động tới cô ấy!” Tạ Phong hắn có thể thề, chỉ cần Doãn Lâm tên kia dám đụng đến Lam Tử Tuyết thì hắn sẽ cho người tên đó dính đầy đạn.

Doãn Lâm rút súng ra, bắn một phát sượt qua mặt Tạ Phong.

“Đừng tưởng chỉ có mày mới có súng!” Hắn đã không còn là tên nhân viên quèn quỳ dưới gối Tạ Phong lúc trước cầu xin một việc làm nữa rồi, giờ đây hắn có thể đứng trước mặt Tạ Phong mà yêu hiếp hắn, tính mạng của Tạ tổng danh tiếng lẫy lừng bây giờ đang nằm trong tay hắn!

Tạ Phong hắn làm sao lại có thể để một tên như Doãn Lâm chĩa súng vào mình, còn dám uy hiếp hắn?

Tạ Phong cười nhẹ, xin đừng bao giờ lầm tưởng nụ cười này là nụ cười tỏa nắng của hắn dành cho Lam Tử Tuyết, đây đích thực là đe dọa: sẽ có người phải chết dưới tay hắn!

“Pằng”

“Pằng”

Khắp căn phòng tĩnh lặng chỉ có tiếng súng vang lên không ngớt, không hề có một tiếng động dư thừa nào khác. Không gian bị bao phủ bởi một khối mờ ảo.

Tiếng súng ngừng lại. Trên người Tạ Phong không hề dấu tích nào của cuộc đấu súng vừa rồi, hắn vẫn đứng đó, bàn tay nắm chặt khẩu súng một cách chắc chắn. Gương mặt lạnh tanh, không phủ một chút cảm xúc

Bất cứ ai từng trải qua tuổi thơ như hắn thì đều cảm thấy cuộc đấu súng này chẳng qua cũng chỉ là chơi đùa một chút.

Hai mắt Doãn Lâm tròn tròn, hơi thở gấp gáp. Hắn hoàn toàn không thể tin được, càng không thể chấp nhận được. Thời gian qua hắn cực khổ luyện tập, khả năng bắn súng của hắn đã sớm vượt qua những người đi trước hắn từng được huấn luyện nhưng hắn lại không thể nào, bắn rơi dù chỉ là dù một sợi tóc của Tạ Phong, hơn nữa mỗi phát Tạ Phong bắn ra đều để lại một vết máu trên người hắn.

Trong súng của cả hai đều còn lại một viên đạn.

Tạ Phong hơi nâng đầu súng lên:

“Chơi đủ rồi, giờ thì bắt đầu thôi!”

Doãn Lâm sững người, sự thật là ngay từ đầu hắn đã không thể thắng Tạ Phong. Là Tạ Phong cố tình, hắn cố tình bắn trượt, hơn nữa mỗi lần đều để lại trên người hắn một vết dài.

Chẳng lẽ hắn không thể thắng?

Không! Bao lâu luyện tập, không thể vì thế này mà bỏ qua! Bao nhiêu tủ nhục, hắn không cam tâm!

Doãn Lâm cười lớn, hệt như một người mất trí, hắn chĩa đầu súng vào Lam Tử Tuyết.

“Còn phải xem đầu súng của tao đặt ở đâu nữa kia!”

(Hế nhô mn, Lam đã quay lại r đây >.< lâu=“” quá=“” ko=“” gặp=“” dừng=“” bơ=“” chuyện=“” tui=“” nge=“” buồn=“” à=“” ~="” mà=“” chương=“” này=“” vít=“” chỉ=“” trong=“” vòng=“” 2=“” tiếng=“” nên=“” dừng=“” có=“” ném=“” đá=“” t=“” nge.=“” à=“” mà=“” kể=“” từ=“” hôm=“” nay=“” chắc=“” t=“” sẽ=“” hoạt=“” động=“” bình=“” thường=“” lại,=“” up=“” chap=“” đều=“” đều=“” nà=“”>.< ahihi!=“” bye=“” ~="” đc=“” truyện=“” vui=“” nha,=“” nhớ=“” cmt=“” ủng=“” hộ=“” t=“” vs=“” đó=“”>

18. Chương 18 : Anh Và Em (2)

Tạ Phong hơi nhếch khóe môi, một cái nhếch mép đầy kiêu ngạo. Doãn Lâm không cười được nữa, hần cảm hận nhất chính là nụ cười này!

“...I will give you..one last chance!”

“Put the gun down or...die!” Tạ Phong buông súng, nói với Doãn Lâm.

Doãn Lâm sống ở Mĩ đã bốn năm, đối với thứ tiếng này cũng có chút gì đó tình cảm nhưng nếu nó phát ra từ miệng người đàn ông kia thì hần chỉ thấy chán ghét.

“If I say I don’t want to choose...” Doãn Lâm nhìn Tạ Phong đầy khiêu khích, bây giờ người chủ động là hần, người đàn ông kia lấy đâu ra quyền mà bắt hần chọn.

Tạ Phong thu lại ý cười trên mặt, ngẩng đầu lên, ngay khi ánh mắt hai người chạm nhau, Doãn Lâm đã nhận ra được một chân lí : Sự tử bị dồn vào đường cùng cũng sẽ không thua một con cáo nhỏ!

Tiếng súng vang lên, súng trên tay vẫn chưa nổ, Doãn Lâm...cũng chưa.

Một phát trúng chân trái, lại thêm một phát trúng chân phải. Bóng hình người đàn ông cao lớn ngã xuống đất, máu không ngừng tuôn.

Người ở bên ngoài đồng loạt xông vào, tất cả đều cúi chào, gọi một tiếng “Anh Phong”. Tất cả đều có súng và mặc áo chống đạn, trên dưới không ít hơn 20 người.

Tạ Phong không để phí một giây một phút nào , chạy đến ôm lấy Lam Tử Tuyết. Người cô lạnh toát, tựa như...một xác chết. Ý nghĩ đó nhanh chóng vụt qua đầu Tạ Phong, lẫn lộn trong hắc bạch lưỡng đạo bao nhiêu năm, cảm giác sợ hãi như lúc này, là lần đầu hần ném thử.

Máu từ trong miệng Lam Tử Tuyết tuôn ra, môi cô hơi mấp máy.

Cẩn lười tự tử?!

Cánh cửa phòng cấp cứu đóng lại, đèn đỏ lên. Tạ Phong tựa người vào tường, vẫn còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, bác sĩ đã bước ra.

“Tạ Phong, có một chuyện tôi muốn nói với cậu!” Vị bác sĩ trẻ gỡ khẩu trang xuống, để lộ khuôn mặt thanh tú.

“Chuyện gì?” Tạ Phong không dám chắc, nếu như lúc này nghe được tin xấu, mình có phá nát cái bệnh viện này hay không.

“Ngoài vết thương ở ngoài, trong người cô ấy hiện đang có một chất độc bộc phát, chất độc này tôi chưa từng thấy qua, cậu có biết gì về nó không?”

Cái gì? Chất độc?

Mặt Tạ Phong biến sắc, hần không hay biết gì về loại thuốc này, hần càng không phải chuyên gia về ngành này!

Khoan đã, chuyên gia...

“Đây là thuốc giải!” Một lọ thuốc nhỏ được đưa ra, vị bác sĩ trẻ liếc nhìn qua nhãn thuốc cùng thành phần ở ngoài liền đem thuốc vào phòng cấp cứu.

“Cảm ơn chú!”

Tạ Nhạc vỗ vỗ vai Tạ Phong, nói : “Không có gì, anh nên nhìn nhận rõ những việc mình đang làm, cái gì là đáng, cái gì là không đáng, đừng để những chuyện nhỏ này làm hư hại cả đời sáng suốt của anh!”

Sự xuất hiện đột ngột của Tạ Nhạc, đến sau này Tạ Phong cũng không thấy bất ngờ, vì cho dù vì bất kì lí do gì, sự xuất hiện này cũng cứu sống người mà hắn yêu thương nhất.

Đáng hay không đáng?!

Vấn đề này không phải hắn chưa từng nghĩ tới, trước khi gặp Lam Tử Tuyết, hắn chưa từng nghĩ bản thân sẽ yêu một người con gái đến như vậy, còn là đơn phương. Nhưng hắn không hối hận, hắn thấy đáng, tình cảm này không có gì là hối tiếc, ít nhất là cho đến khi...

“Đừng giết anh ấy!”

Từng chữ từng chữ như khắc sâu vào tim hắn, sâu đến mức máu không ngừng chảy ra. Ngay lúc cận kề với tử thần, qua 2 ngày như vậy, cuối cùng vẫn chẳng sẽ thay đổi được điều gì.

Một người phụ nữ yếu đuối còn có thể kiên định với tình yêu của mình như vậy, hắn càng sẽ không từ bỏ.

Những ngày gần đông, trời bắt đầu lạnh. Mặt Trời vội gom nắng từ khi còn sớm lấy đi những tia ấm áp cuối cùng, bóng tối nhanh chóng bao phủ khắp mọi nơi. Màn đêm yên tĩnh còn lòng người lại dậy sóng.

Đã hơn 15 tiếng từ lúc được đưa vào phòng phẫu thuật, đến giờ đèn cấp cứu vẫn chưa tắt.

Đèn ở bên ngoài đều từ lúc chưa bật thành sáng hết một quảng trời, trước phòng cấp cứu không thiếu người canh chừng, ai cũng hết đứng rồi lại ngồi, chỉ có Tạ Phong là nhất nhất kiên định vẫn đứng tại một chỗ, ánh mắt như muốn nhìn xuyên qua lớp kính dày, cố gắng kiếm tìm người hắn yêu thương.

Đèn phẫu thuật vụt tắt, tất cả mọi người đồng loạt đứng dậy, không khí trở nên căng thẳng, có những người theo Tạ Phong nhiều năm, đến lúc nhớ lại vẫn cảm thấy ánh mắt của Tạ Phong lúc đó còn dữ dội hơn so với trên chiến trường.

Vị bác sĩ trẻ bước , ánh mắt ngay tức khắc bắt gặp Tạ Phong trước cửa. Khẽ gật đầu.

Tạ Phong cũng gật đầu, muốn nhanh chóng ôm chặt vị bác sĩ kia để thể hiện niềm vui của mình, nhưng thân thể lại vô lực ngã xuống.

Bích Chi cố gắng chạy nhanh hết mức có thể, hơi thở ngày càng gấp gáp, mồ hôi không ngừng tuôn ra, bỗng dưng đụng trúng một bóng đen đi lên từ hướng ngược lại.

Một bàn tay vươn ra, đỡ Bích Chi đứng dậy, nếu như là bình thường, Bích Chi ngay tức khắc sẽ tặng cho người kia một tràng các thể loại “chửi”, nhưng lúc nhìn thấy gương mặt đó, những lời đó dường như nghẹn lại trong cổ họng cô, nước mắt chỉ chực chờ rơi trên khóe mắt.

Nói luôn dễ hơn làm, khoảng thời gian kể từ khi hai người chia tay, cắt đứt hoàn toàn liên lạc, cô vẫn luôn tự nói với bản thân mình phải mạnh mẽ, chỉ là một người đàn ông mà thôi, bỏ cô nói đúng, với gia thế của nhà họ Bích, mười tên đàn ông như anh cô đều có thể có được.

Nhưng thời gian đã chứng minh, cô yêu anh đến nhường nào, khoảnh khắc gặp lại này càng chứng minh, anh đối với thế giới chỉ là một người đàn ông bình thường, nhưng đối với cô anh là cả thế giới!

Bích Chi chạy vụt đi, cô không muốn người kia nhìn thấy nước mắt của mình.

Đứng trước phòng bệnh, cô cố gắng lấy lại bình tĩnh, cho dù là thức hay tỉnh, cô cũng không muốn bản thân mình nhìn thấy bộ dạng yếu đuối của mình lúc này.

Bích Chi bước vào, việc đầu tiên cô làm là kéo tấm rèm cửa sổ, những tia nắng yếu ớt lùa vào, chiếu lên gương mặt đã có chút sắc hồng của Lam Tử Tuyết. Một người suốt ngày chạy nhảy vui đùa, nụ cười luôn

hiện ra trên môi, bây giờ lại nằm yên một chỗ, khóe môi không nhếch lên, Bích Chi muốn làm gì đó cho Lam Tử Tuyết. Như ngày xưa Lam Tử Tuyết từng nói, cô rất nhạy cảm với ánh sáng, chỉ cần hơi chói mắt thì dù có ngủ sâu đến mấy cũng sẽ tỉnh lại...

“Mau tỉnh dậy đi, cậu mà ngủ nữa thì nghỉ chơi nhau luôn nhá!” Bích Chi vừa nói vừa cười, ngồi bên cạnh giường vỗ lên vai Lam Tử Tuyết. Cô vẫn không tỉnh.

“Mau dậy đi, phu nhân cậu thất tình rồi này!” Giọng Bích Chi yếu dần, không thể che giấu sự ghen ngào.

“Tử Tuyết, chẳng phải cậu nói bây giờ là thời đại nữ quyền, phụ nữ có thể tự quyết định số phận của mình sao, tại sao, cả cậu và tớ, đều không thể tự quyết định số phận của mình vậy? Thứ ràng buộc cậu có phải là bao năm tuổi thơ đẹp đẽ đó, hay là tình cảm cố chấp của cậu?” Bích Chi thở dài, đưa tay rẽ phần tóc mái của Lam Tử Tuyết sang một bên, xót xa nhìn khắp người cô.

Lam Tử Tuyết cả người đều là vết thương được quấn băng trắng, có một vài cái còn để lộ tơ máu.

“Được rồi, ngủ đi, tớ biết cậu mệt rồi, không hỏi nữa! Những câu hỏi này tớ sẽ tìm người trả lời thay cậu!”

“Nếu muốn tôi có thể tìm giúp cô.”

Tiếng nói của Tạ Phong làm Bích Chi giật mình. Qua sự việc ngày hôm nay, vốn Bích Chi cũng có thiện cảm với Tạ Phong, nhưng bây giờ còn hay không thì phải xem dụng ý của câu này.

“Anh có thể?” Bích Chi cười châm chọc.

Tạ Phong không phản ứng gì trước nụ cười đó, chỉ gật đầu, rồi lại lắc đầu.

Thái độ này, rõ ràng là có ý châm chọc người khác. Bích Chi vốn còn muốn ở lại, nhưng xem ra không cần thiết nữa rồi.

Bích Chi đã ra ngoài, căn phòng chỉ còn lại Tạ Phong và Lam Tử Tuyết. Hắn châm một điếu thuốc, rồi lại dập đi, tựa người vào tường ngắm nhìn người nằm trên giường.

Thân thể có chút gầy, sắc mặt đã khá hơn hôm qua, chẳng lẽ là do nói chuyện với Bích Chi?

Tạ Phong tiến lại gần, ngồi xuống bên giường bệnh, đưa tay vuốt nhẹ lên gò má hồng hồng của Lam Tử Tuyết. Gió từng cơn lạnh giá thổi vào, hàng mi dài của Lam Tử Tuyết khẽ lay động, một vài lọn tóc không chịu yên phận cũng bay bay theo.

Tạ Phong cúi thấp mặt, vươn tới môi Lam Tử Tuyết.

“Đừng giết anh ấy!”

Tạ Phong khựng lại, nhìn Lam Tử Tuyết ở khoảng cách gần, tự hỏi nếu như cô ấy không nói câu này thì tốt biết mấy. Thật là, đến lúc hôn mê bất tỉnh vẫn không muốn hắn chạm vào cô.

Lam Tử Tuyết đột nhiên nhìn thấy Doãn Lâm, trên người hắn dính đầy máu, trước mặt hắn là Tạ Phong đang cầm súng, người cũng đầy máu, cả hai người đồng thời ngã xuống. Trước mặt Lam Tử Tuyết chỉ toàn máu và máu.

Mở mắt, nụ cười như ánh nắng ban mai của Tạ Phong đập vào mắt Lam Tử Tuyết, cô nheo mắt, cho dù thích màu trắng tới cỡ nào, mắt cô cũng không thể thích ứng nhanh với một căn phòng đầy màu trắng như vậy.

Không cần nói cũng biết, giây phút Lam Tử Tuyết khẽ mở mắt, Tạ Phong vui đến nhường nào, nụ cười lúc ấy của hắn hoàn toàn là vì vui mà bộc phát.

Lam Tử Tuyết có rất nhiều, rất nhiều điều muốn hỏi nhưng vết thương ở lưỡi khiến cô nuốt nước bọt cũng đã là khó khăn.

Tạ Phong nhìn Lam Tử Tuyết một lát, như hiểu ra điều gì, hắn ôn tồn nói :

“Yên tâm đi, hắn không chết đâu! Em đừng lo!”

Lam Tử Tuyết hơi sững lại, rồi gật đầu, quay mặt đi.

Tạ Phong cố kìm nén cảm xúc bộc phát trong lòng. Hắn thực sự rất muốn quay mặt Lam Tử Tuyết lại, hỏi cô rốt cuộc đang nghĩ gì, sao bao nhiêu chuyện như vậy, người cô nhớ đến đầu tiên sau khi tỉnh dậy vẫn là tên đó? Những việc hắn làm cho cô, cô chẳng lẽ không thấy sao?

Lam Tử Tuyết cố gắng tìm kiếm Mặt Trời qua khung cửa sổ, cố gắng tìm kiếm chút ánh sáng của đời mình.

Căn phòng rộng lớn, hai người cùng ngồi trên một chiếc giường, với tay là có thể nắm lấy nhau, nhưng cuối cùng lại là không ai chịu vươn tay ra trước.

“Đứng trước mặt em, chỉ số dưỡng khí của anh luôn bằng 0.”

-Royal Lam Lam-

19. Chương 19 : Màn Đêm Khắc Hai Chữ Ngọt Ngào

Một ngày mới lại bắt đầu, trên con đường lớn, dòng xe cộ nối nhau đông đúc, ai cũng hối hả, gấp rút nhanh chân đến nơi mình muốn đến. Cảnh tượng này cũng giống như đại biểu cho nhịp sống ở thành phố lớn này, vẫn luôn vội vã như thế.

Lam Tử Tuyết đưa mắt nhìn ra cửa sổ, xa hết mức có thể, cô cũng không biết bản thân đang kiếm tìm thứ gì.

Bích Chi đứng bên cửa thở dài. Đã nhiều ngày rồi, vết thương trên người Lam Tử Tuyết hầu như cũng sắp lành hẳn, nhưng vẫn còn một thứ đáng lo hơn-cô ấy không nói chuyện.

Bác sĩ nói có thể là do chấn động tâm lí, cộng với việc vết thương ở lưỡi gây khó khăn khi nói nhưng Bích Chi biết, thực ra Lam Tử Tuyết rất bình thường, bình thường đến mức khiến Bích Chi khó hiểu, chẳng qua cô ấy không muốn nói chuyện mà thôi!

Căn phòng lại rơi vào vòng xoáy đầy ắp tiếng thở dài của Bích Chi...

Bỗng nhiên có một bóng đen to lớn lướt ngang qua người cô, Bích Chi giật mình.

Cái tên này, có cần mỗi lần xuất hiện đều thần không biết quỷ không hay như vậy không?

Tạ Phong ngồi xuống cạnh giường, xem xét một lượt vết thương trên người Lam Tử Tuyết, sau khi chắc chắn cô đã gần như hồi phục mới choàng chiếc áo khoác lông chồn màu trắng lên người cô, dịu dàng nói :

“Anh đưa em đi!”

Chiếc BMW màu đen hôm nay không xé tan cơn gió như mọi ngày, nó thông thả chạy trên con đường thường ngày.

Tạ Phong nhìn Lam Tử Tuyết đang ngồi ngây người ở ghế sau qua kính chiếu hậu, chậm rãi dừng xe.

Đến khi Lam Tử Tuyết định thần lại, cổng trường Đại học A đã hiện ra trong tầm mắt, hôm nay là Chủ Nhật, học sinh đến trường không đông như mọi hôm.

Ánh mắt đắm chiều đượm màu buồn của Lam Tử Tuyết trong phút chốc vụt qua một tia vui vẻ.

Tạ Phong nhếch nhếch khóe môi, như vậy là đủ rồi.

Chiếc BMW lại chuyển bánh, một lát sau nó đã dừng lại bên đường.

Lam Tử Tuyết hơi nướng cổ, nhìn lên trên cao.

Phòng 213 tầng 5...

Căn hộ nơi cô sống, đã bốn năm rồi! Thời gian quả thực chẳng đợi chờ ai. Thoáng cái mà đã gần một tháng cô không về đây rồi!

Lam Tử Tuyết càng nhìn càng chăm chú, thoáng cái Mặt Trời đã lên đến đỉnh đầu, nhưng nó lại bị những đám mây dày đặc che phủ, chỉ có thể phả ra vài tia nắng yếu ớt.

Tạ Phong chỉ ngồi trong xe im lặng không nói gì, đợi đến khi mắt Lam Tử Tuyết bắt đầu nheo lại vì mỏi, Tạ Phong mới lái xe rời đi.

Đoạn đường này dài hơn những lần trước, Lam Tử Tuyết đã sớm thiếp đi trên xe. Lúc đến nơi, Tạ Phong đánh thức cô dậy, lúc đó đã là gần tối.

Bờ biển Sunset hôm nay yên bình hơn bao giờ hết, không phải là cảnh dòng người chen chúc nhau trên bờ biển như mọi ngày, chỉ có gió, biển và họ.

Trên bờ cát ẩn hiện những dấu chân lớn, nhưng lại nhanh chóng bị những cơn sóng cuốn phăng đi, bên tai Lam Tử Tuyết bắt đầu truyền đến giọng nói của Tạ Phong :

“Em mau nhìn xem, hoàng hôn rất đẹp phải không?”

Lam Tử Tuyết lười biếng phóng tầm mắt ra xa. Bạn có biết tại sao gọi là biển Sunset không? Bởi vì trong thành phố rộng lớn này, đây là nơi có thể ngắm hoàng hôn đẹp nhất.

Lam Tử Tuyết rất quen thuộc với nơi này, trước đây ngày nào vào giờ này cô cũng đến đây ngắm hoàng hôn, thoát cái mà đã hai tháng rồi, cho dù cuộc đời cô đã có nhiều biến chuyển lớn như thế nhưng hoàng hôn ở đây vẫn luôn đẹp như vậy.

Mặt Trời tròn như một quả trứng gà chỉ toàn lòng đỏ, không bị một gợn mây nào che khuất. Mặt Trời ở đây khi lặn có cảm giác như rất gần mặt biển, tựa như có thể hòa cùng với dòng nước. Bóng nó ẩn hiện dưới làn nước trong vắt, để lộ một Mặt Trời đỏ chói khác.

Lam Tử Tuyết luôn có cảm giác nó ở rất gần cô, vươn tay là có thể nắm lấy, nhưng cô đã bao lần vươn tay, vẫn là không thể bắt lấy, dù là một tia sáng nhỏ.

“Em vẫn chưa chịu nói chuyện sao?”

Không gian vẫn im ắng, gió từng cơn thổi se se lạnh.

“Hôm nay em đã thấy hết rồi đấy, cuộc sống này của em vẫn còn bạn bè, gia đình, không chỉ có duy nhất hần, cho nên...”

“Cho nên tôi không cần đa sầu đa cảm như vậy, phải không?” Lam Tử Tuyết nở nụ cười thật tươi, vui vẻ đoán xem vẻ mặt của Tạ Phong bây giờ như thế nào.

“Đồ ngốc!” Thì ra anh lại biết an ủi người khác như vậy!

Tạ Phong đơ mặt ra một hồi rồi ngượng ngừng cười, ánh chiều tà rót đầy mặt ngọt vào đôi mắt ai kia.

Màn đêm dần buông xuống, chiếc BMW đen lại lao đi vun vút trong gió, bỗng nhiên dừng lại.

Lam Tử Tuyết ngồi ở ghế phụ lái đã mơ màng thiếp đi, gió lùa qua cửa xe thổi từng cơn lạnh buốt. Tạ Phong cởi áo khoác đắp lên người Lam Tử Tuyết, chăm chú ngắm nhìn khuôn mặt nghiêng của cô.

Thật ra mãi đến sau này, Lam Tử Tuyết cũng không biết, lần đầu tiên cô và Tạ Phong gặp nhau không phải là cái hôm cô nhảy ra giành xe với hần mà là đã từ rất lâu, rất lâu rồi.

Bốn năm trước, cái hôm mà Tạ Phong lần đầu cầm súng trong tay, lần đầu ... giết người. Hần bỏ chạy ngay sau đó, lái xe một ngày một đêm từ thành phố B về đây, lúc đó cũng là hoàng hôn nhưng đối với một con người vừa gây ra tội lỗi tày trời như hần, nó cũng giống như một sinh mệnh vừa kết thúc vậy (hoàng hôn=cuối ngày=kết thúc).

Lúc đó tay và chiếc áo màu trắng trên người hần dính đầy máu, bước đi trên cát. Trong ánh nhạt nhòa của chiều tà, hần lần đầu gặp cô. Không phải quốc sắc thiên hương, những tiểu thư suốt ngày vây quanh hần, cũng không phải những phụ nữ quyền rũ mà hằng đêm ông hần lại dẫn về, cô chẳng qua cũng chỉ là một cô gái bình thường, chỉ có mỗi làn da trắng như tuyết và ánh mắt tỏa nắng là nổi bật.

Hần chẳng để tâm mấy đến cô cho đến khi thấy cảnh cô ôm một đứa trẻ ăn xin ăn vụn rách rưới cả người bốc mùi chạy đi, vừa chạy vừa gọi người đến giúp.

Hắn vẫn còn nhớ, lúc đó hắn đứng cách cô chỉ khoảng 20 bước nhưng ở giữa hai người là cả một thế giới. Thế giới của thiên thần không dành cho ác quỷ, tội lỗi của ác quỷ không nên làm bẩn cánh thiên thần.

Bốn năm trôi qua nhanh như chớp mắt, hắn đã không còn là tên tiểu tử chỉ vì giết người mà mấy đêm không ngủ được, lại chạy ra bờ biển tìm người con gái ấy, nhưng cô vẫn mãi mãi là thiên thần, một thiên thần có cánh trong mắt hắn.

Bốn năm, 1460 ngày, hắn vì cao ngạo mà nhất quyết không chịu mở lời làm quen, còn cô thì vẫn mãi mãi không quay đầu nhìn lại phía sau mình.

Cho đến một hôm, cô không còn đến đó nữa.

Đằng đằng một tuần liền, cô không tới, hắn chỉ sợ rằng nếu cô tiếp tục không tới, hắn sẽ quên mất hình dáng của thiên thần thôi/

Nhưng, cô không muốn hắn quên...

Hôm sau hai người...chính thức gặp nhau.

Đối với cô mà nói, chính là phương thức buồn cười nhất, còn đối với hắn, đó là phương thức lãng mạn nhất...

Lam Tử Tuyết ho vài tiếng, Tạ Phong giật mình, kéo áo khoác lên cho cô.

Nhẹ đặt xuống trán cô một nụ hôn.

Đêm nay, không thấy lạnh nữa.

Miền đông bắc . (Chữ in nghiêng xin hiểu là tiếng Ả Rập)

“Đại ca, tha cho em đi đại ca!”

“Tha cho mày? Nếu mày liếm sạch giày cho tao thì tao sẽ suy nghĩ thử!”

Người đàn ông Ả Rập sợ hãi cuối đầu, nhanh chóng liếm giày cho người đàn ông da vàng đang ngồi vắt chéo chân trên chiếc ghế da.

Mười phút sau, người đàn ông Ả Rập ngẩng đầu, lo sợ nhìn người kia, lắp bắp :

“Có thể...”

Người đàn ông kia vẫn chưa kịp nói hết câu đã ngã ra đất, máu từ thái dương không ngừng chảy xuống. Người đàn ông da vàng thổi nhẹ đầu ngón súng, nở nụ cười :

“Dám làm bẩn giày của tao, mày chết là đáng!”

Đám đàn em vây quanh người đàn ông da vàng đó đều cười rộ lên, không một chút ghê sợ hay tiếc thương phỉ nhổ vào xác chết trên đất.

Bỗng một người da vàng khác, vóc người nhỏ nhắn, đầu đội một chiếc mũ lưới trai che hết nửa khuôn mặt, chỉ để lộ đôi mắt sáng giữa đêm tối :

“Đại ca, có tin từ Trung Quốc...”

Người đàn ông da vàng thôi không cười nữa, sắc mặt trở nên u tối, im lặng đem những lời của cậu thiếu niên kia khắc ghi thật kĩ.

“Tạ...Phong...”

Không gian trong con hẻm vắng im lặng và đáng sợ hơn bao giờ hết, người đàn ông da vàng cầm súng bắn liên tiếp ba phát vào bức tường, thanh âm khàn khàn cất lên :

“Mày sắp chết rồi!”

20. Chương 20 : Rốt Cuộc Trong Tim Anh Có Bao Nhiêu Người Phụ Nữ ?

Tiết trời cuối đông, đầu hạ ngày càng rõ rệt. Mặt Trời sau những ngày lười biếng không chịu làm việc, cuối cùng đã tỉnh giấc, Lam Tử Tuyết cũng vậy.

Bích Chi ngồi trong lớp được một lúc thì Lam Tử Tuyết tới, không cần nói cũng biết cô nàng vui đến cỡ nào.

“Ông xã cậu đâu rồi, sao không thấy?” Bích Chi vừa trông thấy Lam Tử Tuyết đã có ý định trêu ghẹo.

Lam Tử Tuyết hiểu ý của Bích Chi nhưng không nói gì, chỉ cười xòa. Cũng may là lúc sáng khi Tạ Phong đề nghị đưa cô đi, cô đã từ chối.

Tiếng chuông báo hiệu vào lớp lại vang lên, ai nấy nhanh chóng ổn định chỗ ngồi. Lam Tử Tuyết nhìn qua cửa sổ, bầu trời xanh trong vắt hiện ra trong tầm mắt.

Gần một tháng không đến trường, mới chợt nhận ra nơi đây lại yên bình, thân thương đến thế. À, tất nhiên là không tính lúc làm bài kiểm tra! (=)

Tất cả mọi người trong lớp đều đứng dậy chào cô. Cô Chu (công chúa) mỉm cười, hơi đẩy gọng kính, nhẹ nhàng nói :

“Hôm nay lớp chúng ta vui mừng chào đón bạn học Lam đã có thể đi học bình thường, hơn nữa, cô muốn thông báo với các em...”

“Lớp chúng ta có học sinh mới!”

Đôi lúc bạn sẽ không biết rằng bản thân mình căm thù người kia đến mức nào, cho tới khi chạm mặt nhau.

Đám con trai trong lớp thi nhau trở mắt nhìn rồi lại hò hét. Người con gái đứng trước cửa có mái tóc lấp lánh ánh kim, đôi mắt màu hung, gương mặt với những góc cạnh sắc sảo trong bộ váy màu hồng phấn đúng là khiến người ta không thể không yêu.

Đối với Lam Tử Tuyết, thời gian như ngưng đọng lại vào giây phút cô gái đó bước vào. Đúng là, ta không tìm người, người lại tự tìm đến ta.

“Được vào, em hãy tự giới thiệu về mình đi!” Cô Chu ân cần quay qua nói với cô gái đứng bên cạnh.

Lam Tử Tuyết nở nụ cười khinh miệt. Đây là trường đại học, chứ đâu phải trường cấp ba, làm gì có chuyện muốn vào là vào, hơn nữa một người bình thường chưa nhìn mặt đã quy tội cho người khác như cô Chu mà lại có thái độ này thì đủ biết bà ta đã tốn bao nhiêu tiền.

Cô gái kia đứng trên bục giảng đưa mắt liếc Lam Tử Tuyết một cái, ngay lập tức phát hiện ra nụ cười khinh miệt kia.

Cô ta cố gắng dần cơn giận xuống, tươi cười mở lời :

“Chào mọi người, mình là Lam Tử Yên, trước đây mình là du học sinh ở Nhật, thời gian gần đây mình mới về nước. Rất vui được làm quen với mọi người.”

Dưới lớp bắt đầu nổi lên những tiếng rì rầm :

“Woa, là du học sinh ở Nhật kìa!”

“Đã đẹp lại còn học giỏi nữa!”

.....

“Mọi người có nghe không, tên cô ấy là Lam Tử Yên kìa!”

“Ừ, nghe cứ như em gái của Tử Tuyết ấy nhờ!”

Những lời này, cả Lam Tử Tuyết, Lam Tử Yên đều nghe không sót một câu. Gương mặt của cả hai bắt đầu tối sầm lại.

“Này, Tử Tuyết, cô ấy có phải là em gái cậu không vậy?” Một nam sinh bàn trên quay xuống hỏi cô.

“Tào lao, vậy mà cũng hỏi, cậu đã bao giờ nghe nói Tử Tuyết có em gái chưa?” Bích Chi vội vàng tiếp lời, chỉ sợ để một lát nữa, Lam Tử Tuyết có thể nổi điên lên.

Khóe môi Lam Tử Tuyết tự động cong lên, để lộ một nụ cười quỷ dị...

Cổng trường đại học A giờ tan tầm đông như ong vỡ tổ nhưng đa số tầm mắt đều hướng về chiếc BMW màu đen bắt mắt đậu trước cổng trường.

Trông thấy Lam Tử Tuyết từ đằng xa, Tạ Phong mở cửa ra, đứng dựa vào đầu xe. Những tiếng xì xào bàn tán bắt đầu nổi lên.

Lam Tử Tuyết tâm trạng vốn đã không tốt, nên tâm tình để đi ăn với Tạ Phong cũng biến mất.

“Xin lỗi, hôm nay tôi...”

Lam Tử Tuyết còn chưa nói hết câu, đã bị Tạ Phong quăng vào trong xe.

“Này, này...”

Tạ Phong nhướn người qua cài dây an toàn cho cô. Hàng mi dài, sóng mũi cao thẳng tắp, đôi mắt trái ngả màu nâu vàng.

Khoan đã, chỉ có một mắt trái thôi sao?

“Mắt của anh...”

Tạ Phong ngẩng đầu lên, khóe môi lướt qua má Lam Tử Tuyết.

“À, cái này hả, là bệnh di truyền từ mẹ tôi thôi!”

Lam Tử Tuyết ngẩng người, hầu như không nghe thấy được câu trả lời của Tạ Phong. Mặt cô bắt đầu đỏ lên.

Quái lạ, chỉ là lướt qua thôi, tại sao, tim mình, lại đập nhanh đến vậy?

Chiếc xe lao đi, nhưng những cảm xúc kì lạ không hề bị gió cuốn đi, ngược lại cô càng cảm nhận rõ hơn khi từng giây từng phút ở bên cạnh người kia.

Thành phố lúc này đã lên đèn, Lam Tử Tuyết vẫn còn nhìn ngó xung quanh nhà hàng để tìm một chỗ ngồi đẹp mắt thì đã có một nhóm người đi tới.

“Chà, tưởng ai, hóa ra lại là anh Phong!”

Lam Tử Tuyết quay đầu qua nhìn, ngay tức khắc theo phản xạ lùi lại phía sau Tạ Phong.

Người đàn ông vừa chào Tạ Phong rất xấu xí, bụng phệ, nhìn như một ông già đã quá 50 tuổi, theo sau còn có mấy người thanh niên cao lớn, nhìn rất dữ tợn thấy phản ứng của Lam Tử Tuyết thì bật cười khả ố, cất giọng giễu cợt :

“Chà, cô em này, nhìn qua chắc là người mới nhỉ?” Bàn tay không yên phận của gã liền vươn qua định nắm lấy tay cô.

Lam Tử Tuyết nhanh như cắt vụt tay lại, đồng thời đánh một cái thật mạnh vào tay gã kia.

Người đàn ông béo ú bị đánh thì càng cảm thấy thích thú, hèn gì Tạ Phong bình thường chỉ đi cùng những cô gái nóng bỏng xinh đẹp, hôm nay lại đổi khẩu vị, thì ra là có sức hút riêng, không yên phận mà cất giọng gàn dở :

“Anh Phong, đêm nay có thể cho thằng này mượn người không?” Gã thì thầm vào tai Tạ Phong nhưng cũng đủ để Lam Tử Tuyết ở kế bên nghe thấy “Đổi lại hôm khác sẽ tặng anh mười em như vậy!”

Nói rồi cả gã và đám người phía sau đều cười nịnh bợ.

Tạ Phong trong giới hắc đạo nổi tiếng là kẻ vô tình, có khi lại còn bội tình. Hôm nay hắn nằm cùng giường với người này, không có nghĩa là ngày mai không phải là người khác nằm cạnh hắn. Giờ này phút này hắn

đang ôm ấp một cô gái, nhưng nếu như có người mở lời, hẳn sẽ không do dự mà quăng người này vào tay kẻ khác.

Vậy nên nét mặt đờ đờ sát khí, âm trầm lạnh lẽo như muốn giết người của Tạ Phong lúc này khiến gã im bặt.

Nhưng đàn em của gã không tinh khôn như vậy, chúng tiếp tục cười đùa :

“Anh Phong, anh làm như vậy sẽ làm chị dâu ghen đấy!”

“Phải đấy, chị Amy tuy là không nói gì, nhưng phụ nữ đều rất hay ghen đấy!”

Amy? Chị dâu?

Vậy còn tôi? Một món đồ chơi khác của anh sao?

Lam Tử Tuyết đưa mắt nhìn Tạ Phong, biểu hiện tránh né ánh mắt cô của hắn như ngầm thừa nhận những lời kia.

Thì ra là như vậy!

Lam Tử Tuyết đi đến trước mặt người đàn ông kia, ánh mắt sắc bén như lưỡi dao khiến gã cả đời không quên :

“Ông hãy nhớ cho kĩ, Lam Tử Tuyết tôi không có bất cứ quan hệ nào với người đàn ông này!” Nói rồi liền xoay người bỏ đi.

Tạ Phong đuổi theo Lam Tử Tuyết, vừa đuổi vừa gọi nhưng cô không chịu dừng lại.

Từng giọt mưa đầu đông bắt đầu rơi xuống.

Tạ Phong kéo tay Lam Tử Tuyết, lôi cô vào mái hiên của một cửa hàng bên đường. Mái tóc cô lấm tấm ướt, đôi mắt nhìn hắn đầy oán hận.

Là yêu, cũng là hận.

“Buông tay!” Lam Tử Tuyết vung tay ra khỏi tay Tạ Phong, để lại một vết màu hồng thẫm trên cổ tay.

Tạ Phong trầm mặc :

“Em bình tĩnh đi, đừng tự làm mình bị thương như vậy!”

Tự làm mình bị thương? Còn hơn là để anh làm tổn thương tôi!

“Anh quan tâm tôi làm gì? Có phải hôm nay anh quan tâm tôi như vậy, ngày mai liền dâng tôi cho người khác không?” Lam Tử Tuyết nở nụ cười nửa miệng.

Tạ Phong có thể cảm nhận rõ sự đau thương của cô.

Lam Tử Tuyết lao vào, ra sức đánh vào người Tạ Phong. Nếu không làm vậy, cô sợ mình sẽ khóc mất.

Tạ Phong nhìn người phụ nữ nhỏ bé đang giãy giụa đầy đau đớn trong lòng mình, thở dài, hắn đang rộng vòng tay ôm chặt cô vào lòng :

“Đừng như vậy!”

Hắn vùi đầu vào hõm vai cô, như một đứa trẻ lần đầu phạm lỗi, hắn sợ phải thừa nhận lỗi lầm của mình.

Hắn không thể giải thích, cũng không thể phủ nhận, vì đó là sự thật, sự thật mà cả hắn và cô đều phải chấp nhận.

“Rốt cuộc trong tim anh chứa bao nhiêu người phụ nữ?” Từng lời từng chữ như cứa vào tim Lam Tử Tuyết, nếu như có thể, cô mong hắn sẽ nói với cô, rằng đó không phải là sự thật. Nước mắt chỉ chực chờ rơi xuống.

Mười mấy năm nay, đây là lần đầu tiên cô biết mình còn có nước mắt sau ngày hôm đó.

“Những người đó chỉ nằm trên giường tôi, chỉ có em mới mãi mãi nằm trong tim tôi!”

Lam Tử Tuyết chưa kịp hoàn hồn vì câu trả lời này thì một cảm giác mát lạnh từ bờ môi ập tới. Tạ Phong áp chặt người cô vào tường, môi lưỡi không ngừng chiếm lấy môi lưỡi cô.

Lam Tử Tuyết càng vùng vẫy, Tạ Phong càng mạnh bạo. Lưỡi hắn quăn lấy lưỡi cô, đôi môi như muốn nuốt chửng bờ môi cô, bao trọn khoang miệng cô, đoạt lấy hơi thở cô.

Lam Tử Tuyết lúc đầu còn có thể chống cự lại, nhưng đối với một người chưa từng hôn ai bao giờ như cô, Tạ Phong giống như một con sói hoang dã, nuốt chửng lấy con mồi mà không mất chút sức lực nào. Tại cô chỉ có thể nghe thấy hơi thở gấp gáp của hắn. Trí não cô chỉ có hình ảnh của hắn. Cô chỉ có thể cảm nhận được mùi nước bọt và máu tươi của hắn và cô hòa quyện vào nhau.

Một sự quyến rũ khiến con người ta không thể dứt ra được.

Tạ Phong như mất đi khả năng kiểm chế của mình. Mặc dù đã lên giường với rất nhiều phụ nữ nhưng hắn chưa từng hôn ai.

Ngay lúc này, hắn chỉ muốn dùng toàn bộ kỹ thuật và sức lực mà chiếm lấy cô, nếm trọn hương vị ngọt ngào của đôi môi này, lắng nghe tiếng thở gấp của người hắn yêu thương.

Hắn khòe léo dùng lưỡi cạy răng cô rồi luồn lách vào sâu bên trong, không chừa chỗ nào. Hắn nuốt hết đường khí của cô, bắt cô buộc phải đáp lại hắn.

Trước nụ hôn cuồng dã của Tạ Phong, thân thể Lam Tử Tuyết dường như bị rút cạn sức lực.

Thấy người kia dường như trở nên yếu mềm hơn, Tạ Phong hơi thả lỏng cánh tay đang giữ chặt tay người kia, chuyển sang ôm hờ eo Lam Tử Tuyết.

Chỉ trong một cái chớp mắt, Lam Tử Tuyết như thoát khỏi địa ngục trầm mê, lao ra khỏi vòng tay Tạ Phong, đồng thời tặng anh một cái tát.

Bờ má Tạ Phong ửng đỏ nhưng hắn còn đau hơn gấp trăm lần. Hắn nhìn cô bằng ánh mắt của một kẻ tội đồ đứng trước người mà hắn vừa phạm tội.

Hắn nhìn cô bằng ánh mắt đó, ánh mắt đó...Vậy chẳng phải là thừa nhận rồi sao?

Giả dối, tất cả đều là giả dối!

Cái gì mà nói sẽ chăm sóc tôi, nói yêu tôi, tất cả đều là giả dối! Anh cũng vậy, cậu ấy cũng vậy, đàn ông các người ai đều như vậy!

“Giả tạo!” Giọng Lam Tử Tuyết nghẹn ngào.

Tại sao...các người...đều đối xử với tôi như vậy?

Rất cuộc...tôi đã làm gì sai?

Trong cơn mưa mùa đông lạnh giá, giữa những giọt mưa như trút nước, trên khóe mắt cô lấp lánh những giọt lệ, lăn dài xuống gò má.

Mười bảy năm rồi, không ngờ lần đầu tiên tôi khóc sau mười bảy năm qua lại vì anh!

Đáng không?

Không đáng! Anh mãi mãi không xứng để tôi làm như vậy!

“Anh không xứng!” Lam Tử Tuyết gào lên, giọng nói nức nghẹn của cô xé tan màn mưa, chạy thẳng vào tim Tạ Phong.

Hắn nhìn cô quay người bỏ chạy, từng chữ “đừng đi” vẫn mãi không thể thốt ra. Chưa bao giờ hắn cảm thấy bất lực đến thế. Hắn khụy gối xuống mặt đường buốt giá, nhưng dường như mọi xúc cảm khác bấy giờ đều đã bị nỗi đau ấy lấn át.

Tình yêu là gì?

Là cho dù em nói một ngàn câu “Tôi không yêu anh”, anh vẫn sẽ nói “Anh yêu em”

Là chỉ cần em cần là anh sẽ chạy đến.

Nhưng...mãi mãi...

Xin lỗi!

Quá khứ đó anh không thể thay đổi.

Nỗi đau trong tim em anh không thể xóa nhòa.

Anh...bất lực rồi!

Câu nói của Lam Tử Tuyết nhạt nhòa trong màn mưa, nhưng lại để lại trong tim Tạ Phong một vết sẹo.

Mưa mùa đông hôm ấy vẫn hoài không dứt

Để lại ai những nuối tiếc khôn nguôi...

(Hello mn, ns thật là có viết một cảnh hôn thui mà ta đã nản lắm rồi, chắc tới cảnh H ta gẻo lun á >< có=" j=" mn=" góp=" ý=" giùm=" ">

21. Chương 21 : Em Không Dám Yêu Anh

Lam Tử Tuyết chạy đi trong mưa, nước mắt và mưa hòa quyện làm một.

Tại sao? Tại sao ai cũng xem tôi là món đồ chơi của các người chứ?

Giữa màn mưa trắng xóa, ẩn hiện hình bóng một người con gái thấp thoáng như bông hoa anh đào nở trong mưa.

Bỗng nhiên có cái gì đó đứng trước mặt mình, Lam Tử Tuyết không kịp tránh, liền trực tiếp đâm vào người kia.

Hôm nay là cuối tuần, Tạ Nhạc vừa trở về từ studio của mình thì trời bỗng đổ mưa. Anh đứng đợi dưới mái hiên một cửa hàng bên đường đã lâu mà chẳng thấy trời có dấu hiệu ngớt mưa, không nghĩ nhiều ôm đầu nhắm mắt lao ra ngoài.

Không ngờ còn đụng trúng người kia.

Tạ Nhạc loay hoay đứng dậy, còn đang định mắng cho cái người không nhìn đường kia một trận (chứ anh có nhìn à __=) thì bất gặp khuôn mặt kia.

Dưới màn mưa như trút nước, Tạ Nhạc vẫn nhìn ra một người con gái với đôi mắt đỏ hoe, mái tóc dài đen hơi rối, dưới chân xuất hiện vài vết trầy xước rướm máu.

Theo bản năng thích che chở người khác của một người đàn ông, Tạ Nhạc vươn tay ra trước mặt cô gái, ho khan vài tiếng :

“Ừm...Xin lỗi...Cô đứng...”

Tạ Nhạc vẫn còn chưa nói hết câu đã bị Lam Tử Tuyết đẩy qua một bên, ngã bệt xuống đất, còn cô đã chạy vụt đi.

Tựa như một cơn gió.

Tạ Nhạc một lần nữa loay hoay đứng dậy, miệng không ngừng rửa thảm :

“Cái thể loại phụ nữ gì vậy? Sao lại bất lịch sự như vậy chứ!” Phũ phàng bám trên người, Tạ Nhạc bủ môi “Chắc bị thằng nào đá chứ gì! Đúng là tội nghiệp cho bạn trai cô ta, đè nén bao nhiêu lâu, cuối cùng cũng được giải thoát rồi!” (=)

Cứ vào đầu đông hằng năm, trường Đại học A lại tổ chức cho sinh viên trong trường đi dã ngoại ở Núi Tuyết, Lam Tử Tuyết suy đi nghĩ lại, tốt nhất là không đi.

Đi chơi mà gặp cô ta thì thà ở nhà còn hơn!

Một tuần nay ở nhà chỉ toàn ngủ và ăn, nên Lam Tử Tuyết sinh ra buồn chán.

Hôm nay đã là cuối tuần, sau những ngày nằm dài như xác chết ở nhà, Lam Tử Tuyết quyết định đến công viên giải trí cho khuây khỏa.

Vừa ra khỏi nhà đã không khó để phát hiện ra thời tiết lạnh giá như thế nào. Những vũng nước mưa đêm qua như muốn đóng băng lại, bầu trời đầy ảm đạm, không nhìn thấy chút nắng. Cũng chẳng có ai ra đường.

Lạnh thế này mà!

Lam Tử Tuyết đưa tay lên hà hơi để sưởi ấm, lúc này đi gấp quá nên không mang theo khăn tay hay khăn choàng cổ, chỉ mặc một cái áo khoác.

Có phải sẽ có ai đó choàng khăn lên vai cô, hỏi sao cô không cẩn thận...

Có phải sẽ có ai đó nắm lấy tay cô để sưởi ấm...

Có phải sẽ có người nhăn mặt khi thấy cô lạnh, rồi vô cớ đem việc sưởi ấm cho cô thành dụng chạm thân thể...

Sẽ không...

Vì một tháng trước cô đã tự tay...chính tay mình...đưa người đó ra khỏi cuộc đời mình rồi.

Lam Tử Tuyết cúi xuống nhìn lòng bàn tay đã tái nhợt vì lạnh, khóe môi khẽ nhếch lên.

Đồ ngốc, lại suy nghĩ viễn vong nữa rồi!

Con đường mọi hôm nay bỗng yên ắng lạ thường, không còn những đứa trẻ đùa nghịch trên vỉa hè, không còn những cặp tình nhân tay nắm tay trên hàng ghế đá, chỉ còn lại cái giá lạnh mùa đông.

Cũng như bên cạnh cô chẳng còn người đó...

Cũng như chỉ còn một mình cô bước trên con đường này...

Lạnh lẽo...

Một chiếc xe tải chạy vụt qua cô, giữa lớp bụi mù mịt, phía bên kia đường, ẩn hiện một bóng hình.

Không cần để ý quá nhiều. Không cần quan tâm cái gì gọi là lí trí, quá khứ hay khoảng cách.

Có thể vì một phút yếu lòng mà bỏ mặc tất cả để chạy theo tiếng gọi của tình yêu, âu cũng là hạnh phúc.

Lam Tử Tuyết dừng lại thở hồng hộc, nhìn gương mặt người mình đuổi theo mà niềm vui và nỗi buồn lẫn lộn.

Không phải hẳn.

Vui vì sẽ không bị hắt xem thường, chính mình bỏ đi lại còn muốn níu kéo.

Còn buồn...Không biết nữa!

Lam Tử Tuyết đi dạo một vòng quanh khu giải trí, nhưng vẫn không tìm được trò gì thú vị. Bản thân không biết từ bao giờ đã dừng lại trước quầy hàng lưu niệm “Nơi cất giữ ước mơ”.

Đây là nơi nổi tiếng nhất trong công viên này, bởi vì nó không chỉ bày bán những món đồ lưu niệm xinh xắn mà còn là nơi để người ta lưu giữ lại những kỉ niệm của mình. Lần nào đến công viên, Lam Tử Tuyết cũng ghé qua nơi này.

“Xin chào quý khách.”

Lam Tử Tuyết như thường lệ nhanh chân đến chỗ bán những chiếc lọ điều ước nhỏ xinh-món đồ nổi tiếng của cửa hàng này. Lướt qua lướt lại suốt một buổi, cuối cùng Lam Tử Tuyết chọn lấy một chiếc lọ trong suốt, bên trong có gì đó trong như tuyết rơi.

Lúc tính tiền, chị bán hàng nhìn cô một chút rồi hỏi :

“Quý khách tên là?”

“Lam Tử Tuyết”

Người bán hàng nghe xong thì nở nụ cười tươi, đưa một cái hộp màu trắng thất nơ cho Lam Tử Tuyết.

“Tháng trước có một cậu đến đây, nhờ chị bao giờ có một người tên Lam Tử Tuyết tới thì gửi cho người đó.”

Trước nụ cười niềm nở của chị bán hàng, Lam Tử Tuyết không tiện từ chối, nhận cái hộp ra về.

Lam Tử Tuyết mở cửa, đúng là trời lạnh thế này ở trong nhà là tốt nhất! Để cái hộp trên bàn, Lam Tử Tuyết vào nhà lấy đồ uống.

Buổi chiều ngày hôm đó, tuyết rơi.

Lam Tử Tuyết mở cửa sổ, bàn tay thon dài vươn ra đón lấy những bông tuyết đầu mùa.

“Chúng chính là những hạt ngọc của trời, cũng như con là thứ quý giá nhất đời mẹ vậy!” Giọng nói của mẹ ngày đó như vọng vọng đâu đây.

Mẹ à! Đã mười bảy năm rồi!

Lam Tử Tuyết ngồi xuống bên cạnh cửa sổ, mắt không rời khỏi những bông tuyết đang rơi kia.

Bỗng một chiếc hộp lăn đến chân cô, Lam Tử Tuyết cúi xuống nhặt lên, thoáng nhìn thấy một cái đuôi.

À, chắc lúc này chưa khóa cửa nên con mèo hàng xóm mới vào được!

Đặt chiếc hộp lên bàn, Lam Tử Tuyết hơi bất ngờ khi mở ra.

Bên trong có tổng cộng mười cái lọ điều ước nhỏ được xếp thành hình trái tim, ở giữa là một tấm thiệp nhỏ, bên trên chỉ viết hai dòng “28/10/20xx”, “Tạ Phong”.

Đồng Văn mở cửa bước vào, để tập tài liệu trên bàn, trầm giọng nói, vẻ mặt nghiêm nghị :

“Sếp, chuẩn bị xong hết rồi. Phía bên kia cũng đã đồng ý với mức giá của chúng ta, sẽ sớm gửi hàng về.”

Điều thuốc trên tay Tạ Phong bốc lên một làn khói, quanh quẩn trên mặt hắn, khiến tầm nhìn của hắn trở nên nhạt nhòa.

Giống như cô vậy!

Tạ Phong bỏ điều thuốc, nhìn xa xăm về phía ngọn đồi kia, ngay cả Đồng Văn cũng không hiểu hắn đang nghĩ gì.

“Được, nhớ...” Tạ Phong rất lâu sau mới phản ứng.

“Đã hiểu.” Thời gian Đồng Văn và Tạ Phong làm việc với nhau trên dưới không kém 8 năm, có nhiều chuyện không nhất thiết phải nói ra cũng hiểu được.

Đồng Văn vừa rời đi, Tạ Phong liền dụi tàn thuốc, nét mặt âm trầm lạnh toát trên mặt hắn thoáng thay đổi.

Tạ Phong thả người lên ghế, đưa tay che tầm mắt phía trước mình.

Hắn sợ...Sợ rằng...Khi mở mắt ra...Hình bóng ấy lại quẩn quanh...Trước tầm mắt hắn...

Hắn không thích, hơn nữa còn rất ghét hút thuốc, nhưng từ năm hắn 18 tuổi, hắn đã phải học cách tiết chế cảm xúc, và thuốc lá chính là thứ duy nhất giúp được hắn.

Có lẽ cả đời này, sẽ chẳng ai biết cứ mỗi lần không bình tĩnh được, hắn lại hút thuốc.

Cũng như lúc này, rõ ràng là đang nhìn về phía bên kia ngọn đồi, nhưng hắn lại nhìn thấy hình ảnh nước mắt đầm đìa trên má cô ngày hôm đó.

Cuối cùng hắn vẫn làm tổn thương cô. Tạ Phong cười mỉa mai. Đúng là một tên sống không có tính người như hắn vẫn là không nên vươn tay chạm vào thiên thần như cô.

“Người như mày sẽ chẳng có ai muốn yêu thương.”

“Ác giả ác báo, mày sẽ bị ruồng bỏ cả đời.”

Chẳng trách được, tội ác hấn gây ra nhiều như thế...quả báo thôi!

Lam Tử Tuyết hai tay ôm gối, tựa đầu vào tường. Cứ mỗi lần không thể tập trung suy nghĩ, cô sẽ trốn trong một căn phòng trống, để bản thân không bị điều gì quấy rầy. Đó luôn là một cách hiệu quả.

Nhưng lúc này, những suy nghĩ trái ngược cứ quay mòng mòng trong đầu cô. Lần đầu tiên suy nghĩ nghiêm túc về những chuyện đã xảy ra.

Tại sao lúc đó mình lại phản ứng mạnh như vậy? Hấn và mình đâu có quan hệ gì?

Việc gì phải khóc, hấn có làm gì cũng đâu có liên quan đến mình?

Trong tâm trí Lam Tử Tuyết tràn ngập những câu hỏi không có lời giải đáp. Cô áp mặt xuống gối, vẫn không thể chối bỏ đáp án duy nhất hiện ra trong đầu cô.

Cô yêu hấn rồi!

Sớm biết đã có ngày phải thường nhận điều này, nhưng trong lòng Lam Tử Tuyết vẫn không thể nào bình tĩnh được.

Tại sao nhất định phải là hấn?

Một người còn chưa đủ hay sao?

“Em đừng bao giờ lấy một người đàn ông làm việc trong xã hội đen, vì trong lòng họ, thứ nhất là địa vị, thứ hai là anh em, còn thứ ba, thứ tư hay thứ năm gì đó, vinh viễn không phải là em. Đối với họ, em chẳng qua chỉ là một món đồ chơi. Chơi chán thì sẽ vứt đi.”

Lời nói đùa ngày nào của Lam Tử Uy văng vẳng bên tai cô, đầu óc cô quay cuồng, lí trí và con tim chưa từng mâu thuẫn với nhau đến thế.

Lựa chọn yêu hấn, cô chắc chắn sẽ phải chuẩn bị tâm lí để chịu đựng việc bị hấn bỏ rơi bất cứ lúc nào, luôn ở trong tình trạng bị uy hiếp, lúc nào cô cũng có thể mất hấn. Nhưng nếu từ bỏ hấn, vậy cuộc sống này còn gì đáng mong đợi nữa không?

Không có lựa chọn nào khó hơn yêu và không yêu.

Tạ Phong đặt tay lên trán, gương mặt lạnh lẽo hiếm hoi xuất hiện một tia xúc cảm.

Là bi thương, cũng là chân ái.

Là đau lòng, cũng là mãn nguyện.

Đứng trước biển cấm, lại càng muốn phạm sai lầm.

”Đừng nói nữa

Đừng xuất hiện bên cạnh tôi nữa

Hình bóng em đã ngập tràn trong tâm trí tôi rồi!”

”Đừng nói nữa

Đừng ôm chặt tôi nữa

Trái tim tôi đã thuộc về anh mất rồi!”

Tạ Phong đứng lên, khóe môi hơi nhếch lên:

“Đến lúc bắt em về rồi !”

22. Chương 22 : Hãy Để Em Có Thể Một Lần Bảo Vệ Anh

Chiếc xe buýt chuyển cuối ngày bắt đầu lăn bánh. Lam Tử Tuyết đảo mắt nhìn xung quanh, chiếc xe buýt to lớn bỗng trở nên trống trải, trên xe chỉ còn thừa thớt vài người.

Từng cơn gió đầu đông tinh nghịch lượn qua tóc cô, thổi tung lên, tầm mắt cô bị che khuất trong chốc lát.

Tạ Phong lái chiếc BMW lao vun vút trên đường, chẳng cơn gió nào đuổi kịp hắn.

Có lẽ, một tháng không phải là khoảng thời gian dài nhưng có lẽ là vừa đủ để cả hai người có thể bình tĩnh lại, suy nghĩ cẩn trọng về những chuyện vừa qua.

Mà quyết định cuối cùng của hắn chính là chết cũng không buông.

Con báo hoang mang màu đen chạy lướt qua chiếc xe buýt hai tầng chạy chậm chậm.

Chuyến xe buýt cuối ngày.

“Có phải tại một thời khắc nào đó trong đời

Chúng ta đã từng lướt qua nhau?

Như hai người xa lạ

Chẳng biết lấy danh phận gì để đối mặt với nhau...”

Trên xe lại phát bài “Lướt qua” của Nghiêm Đình Đình, cô gái này là một ca sĩ trẻ, hình như là bằng tuổi Lam Tử Tuyết nhưng lại có một chất giọng rất truyền cảm, rất hay.

Bài hát này cô đã nghe rất nhiều lần nhưng lần này đột nhiên có chút khác lạ.

Tựa như là đồng cảm...

Lam Tử Tuyết đứng trước phòng làm việc của Tạ Phong nửa ngày trời nhưng vẫn không thấy ai. Gõ cửa không mở, mà gọi thì cô không có dũng khí.

Lam Tử Tuyết nhìn quanh, tầng 30 của tòa nhà lớn nhất trong thành phố dường như chỉ còn lại mình cô. Lúc này khi cô bước, tất cả các nhân viên đều tự động ra ngoài.

Một bàn tay đặt lên vai cô, Lam Tử Tuyết quay người, mái tóc dài thoáng tung bay.

Đồng Văn hơi bất ngờ, nhìn cô cười tươi :

“Sao cô lại ở đây vậy? Đến tìm sếp à?”

“Hắn ta đâu?”

Đồng Văn gãi đầu, trả lời :

“Lúc tôi đi hình như anh ta cũng đi ra ngoài, giờ vẫn chưa về sao?”

Lam Tử Tuyết cúi đầu, đáy mắt thoáng ánh lên vẻ thất vọng.

Suốt một tuần sau đó, Lam Tử Tuyết ngày nào cũng đến tìm Tạ Phong nhưng chưa từng gặp được.

Cô có cảm tưởng mình sắp điên mất rồi. Nỗi lo lắng, sợ hãi bắt đầu xuất hiện trong tâm trí cô.

Tại vì, hắn mất tích rồi!

Ngay cả Đồng Văn lúc này cũng đang cuống cuống đi tìm hắn.

Từ trước đến giờ, Tạ Phong cho dù có đi đâu, làm việc gì cũng sẽ thông báo cho Đồng Văn một tiếng, nhưng lần này lại không thấy tăm hơi đâu.

DG sắp có một hạng mục lớn, đầu tư tiền tỷ. Dự án này Tạ Phong đặc biệt chú tâm đến, một ngày nữa là đấu giá.

Nhưng hắn vẫn chưa về!

Mất tích rồi!

Lam Tử Tuyết đứng giữa quảng trường tự nhắc đi nhắc lại mình câu đó.

Phải đi tìm hắn!

Nhưng tìm đâu bây giờ? Thế lực của DG lớn mạnh, e rằng cả Bắc Kinh này đều lục hết lên rồi, vậy mà vẫn không tìm thấy.

Lam Tử Tuyết thở dốc, thả người xuống ghế đá bên cạnh.

Trong tim lại hiện lên nỗi lo sợ ngày nào.

Lo sợ sẽ mất đi người mình yêu thương. Loại cảm xúc này, cô không muốn trải qua một lần nào nữa.

Điện thoại trong túi áo đột nhiên đổ chuông.

Lam Tử Tuyết nặng nhọc mở máy.

Sao tự nhiên 3R lại gọi cho mình nhỉ?

“Tiểu thư, tôi có chuyện này muốn nói với cô. Cái tên cô bảo chúng tôi theo dõi hôm trước ý, đã một tuần rồi vẫn chỉ ở có một chỗ, không thấy ra ngoài. Có cần tiếp tục theo dõi nữa không ?...”

Lời nói của 3R như vô thức khắc vào trí não Lam Tử Tuyết.

Nửa tháng trước, cô đã ra lệnh cho 3R, người anh trai đưa tới để bảo vệ cô theo dõi hắn, nói đúng hơn là quan sát, à mà chuẩn là...bảo vệ hắn.

Có hai thứ không được phép nghi ngờ : Sự nguy hiểm của xã hội đen và tài năng của 3R.

Sao mình lại quên mất được nhỉ ?

Ngày cuối đông, Mặt Trời càng trở nên lười biếng, chỉ mới hơn 5 giờ, đã lặn trốn sau đám mây.

Lam Tử Tuyết trốn sau một thân cây to lớn, không ngừng nguyên rửa hắn.

“Tạ Phong, đồ chết tiệt nhà anh! Trốn tôi thôi mà, có cần phải đến cái nơi khỉ ho cò gáy này, đã vậy còn sắp xếp bao nhiêu người canh gác thế kia, làm người ta lầm tưởng là ai bắt cóc anh đấy!”

Lại quay sang 3R.

“3R gì chứ, sát thủ cái con khỉ mốc! Gửi địa chỉ cho người ta rồi trốn đi đâu mất, thật...”

Một bóng đen lướt qua cái cây Lam Tử Tuyết đang trốn, cô có thể nghe rõ tiếng tim mình đập thình thịch.

Người này...rất quen.

Lam Tử Tuyết quay đầu, nhưng chỉ còn lại tiếng gót chân người đó.

Có vẻ như mọi chuyện không đơn giản rồi!

Lam Tử Tuyết đứng đằng xa chỉ thấy người mặc vest đen lúc nãy nói gì đó với hai tên lính gác rồi hai tên kia vội chạy đi mất.

Cơ hội tốt!

Chỉ chờ bóng dáng người áo đen kia biến mất. Lam Tử Tuyết quan sát tình hình rồi lao qua cánh cổng lớn của cửa chính.

Từng ngón tay người đàn ông gõ nhịp lên chiếc bàn bằng gỗ mun, nụ cười khiến bao người run sợ.

Lam Tử Tuyết bước đi nhẹ như không, không một chút tiếng động. Nhìn xung quanh toàn là khoảng trống, cô nghĩ mình bắt đầu lạc đường rồi!

Giữa khoảng không rộng lớn trống trải này, Lam Tử Tuyết đột nhiên phát hiện có một cánh cửa.

Màu đen. Có vẻ như chủ nhà rất thích màu này.

Lam Tử Tuyết đẩy hờ cánh cửa, không gian bên trong tối đen như mực, qua khe hở không thể nhìn thấy được gì.

Lam Tử Tuyết thu tay lại định quay đi thì loáng thoáng nghe được tiếng rên.

Âm thanh phát ra chỉ nhỏ như tiếng đập cánh côn trùng nhưng vẫn nghe ra được sự thống khổ, đè nén trong đó. Thanh âm khàn khàn đó khiến trong thân tâm Lam Tử Tuyết bùng lên một nỗi xót thương và tò mò vụt qua.

Cô quay gót, bàn tay một lần nữa lại đặt lên tay nắm, nhẹ nhàng mở cửa.

Bước một bước vào căn phòng đó, Lam Tử Tuyết liền biết suy đoán ban đầu của mình đúng rồi!

Không gian bên trong cực kì rộng lớn, những cánh cửa với đầy những song sắt ở khắp nơi, bên trong đầy ắp những dụng cụ tra tấn. Mùi máu tươi sộc lên mũi, Lam Tử Tuyết cũng từng sống trong ngày đầm máu nhưng đây là đầu cô thấy mùi máu nặng đến vậy.

Nhưng bên trong không có người. Lam Tử Tuyết nhìn khắp nơi, một tia nắng hiếm hoi len qua vách tường chiếu xuống chân cô.

Một bóng đen nhỏ chạy qua, Lam Tử Tuyết giật bản mình. Con chuột chỉ trong chốc lát đã mất dạng.

Không gian tối, những cánh cửa đầy song sắt, tra tấn, máu, sự hôi thối và chuột.

Một nhà giam hoàn hảo.

Sự bất ngờ giây phút đầu không còn tồn tại, Lam Tử Tuyết lại bước từng bước một, nhẹ nhàng và vững chãi, không một chút run sợ.

Cô thật sự muốn biết, ai là chủ nhân của phòng giam này!

Chỉ còn ba gian nữa là hết phòng giam. Lam Tử Tuyết dừng lại, cô lại nghe thấy tiếng rên kì lạ lúc này.

Chưa bao giờ rõ ràng đến thế.

Chưa khi nào chân thật đến thế.

Cô cảm nhận được...hắn đang ở đây...

Chân như không tự chủ được mà bước nhanh hơn.

Bên trong gian phòng cuối cùng của phòng giam, một thân ảnh cao lớn bị treo trên tường. Hai tay hai chân đầy xiềng xích, vết máu nhuộm đỏ chiếc áo sơ mi trắng, những vết roi chằn chặt, loang lổ khắp người.

Mặt hắn gục về một phía, máu không ngừng từ trán chảy xuống sống mũi, lan ra khắp gương mặt. Mí mắt hơi động đậy, toàn thân cố gắng cự quậy, hắn cảm nhận được có người tới.

Ai vậy? Là Lam Tử Uy sao? Thân thể này, đến cuối cùng vẫn là không thể cự quậy nổi, hắn vẫn không thể nhìn rõ là ai đang tới.

Lam Tử Tuyết chết trân tại chỗ, đồng tử mở lớn như muốn nứt ra, cô chợt đổ mồ hôi lạnh, bàn tay bắt tri bất giác đưa lên mặt, cố gắng che dấu nỗi kinh hoàng.

Đây không phải sự thật, phải không?

Lam Tử Tuyết không thể tin vào mắt mình, những kí ức kinh hoàng ngày đó một lần nữa ập về. Nỗi sợ hãi lẫn át tâm trí cô.

Cô sợ rằng cô sẽ một lần nữa giống ngày hôm đó, vĩnh viễn không cứu được người mình yêu thương.

Trái tim như bị bóp nghẹn. Vỡ vụn.

Lam Tử Tuyết yếu ớt gọi :

“Ta...Phong...” Anh...còn sống không?

“Mau...đi...đi...” Môi hắn động đậy, dùng toàn bộ sức lực mà thốt lên ba chữ.

Hắn không muốn chuyện này có bất cứ liên hệ gì đến cô.

Rốt cuộc Lam Tử Uy nghĩ gì mà lại để Lam Tử Tuyết có thể đến nơi này?

Giọt nước mắt lạnh ngắt như lay tỉnh Lam Tử Tuyết.

Cô phải cứu hắn!

Không thể để chuyện đó tái diễn!

Lam Tử Tuyết đưa tay ra, kì lạ là cánh cửa lại không khóa. Cô bước đến trước mặt Tạ Phong, hơi thở như ngừng lại.

Không muốn tin đây là sự thật!

“Đã bảo là...mau.” Khó khăn mà thốt ra từng lời, chưa bao giờ hắn thấy bất lực như lúc này.

“Đừng nói nữa!” Lam Tử Tuyết đưa tay che miệng Tạ Phong lại.

Một vết máu dài chảy xuống tay cô.

Tạ Phong những tưởng cô thấy cảnh này sẽ chạy mất. Nhưng không, Lam Tử Tuyết vẫn đứng đó, bàn tay vuốt ve những vết máu trên mặt hắn.

Ánh mắt kiên định đó thật là khiến người ta có chút đau lòng.

Lam Tử Tuyết chăm chú nhìn khắp người Tạ Phong, có tổng cộng 8 cái ổ khóa.

Tối đa 3 phút.

Lam Tử Tuyết lấy từ trong túi ra một thanh sắt mảnh như kim, luồn vào ổ khóa.

“Cẩn...thận...”

Ngay khi thanh sắt vừa được đưa vào trong thì tiếng chuông cảnh báo đồng loạt vang lên, ánh sáng màu đỏ có ở khắp nơi.

Không xong! Lại có thiết bị báo động!

Chẳng trách lúc này cửa không khóa.

“Có kẻ đột nhập!” Tiếng hét to đến nỗi Lam Tử Tuyết tưởng chừng như mình sắp bị bắt rồi!

Khu nhà giam này rất rộng, cửa chỉ có một, chỉ có thể đi con đường lúc này mình đã đi.

500m.

Ít nhất là 1 phút 30 giây.

Từng cái ổ khóa một được Lam Tử Tuyết gỡ xuống. Tiếng bước chân ngày một gần hơn. Tim Lam Tử Tuyết như muốn nhảy khỏi lồng ngực, mồ hôi chảy dài trên trán cô.

60 giây. Còn 6 cái.

30 giây. Còn 4 cái.

20 giây. Còn 3 cái.

15 giây.

10 giây.

Ba cái đầu thiết kế khá đơn giản nhưng những cái còn lại, Lam Tử Tuyết tin rằng bản thân không thể một sớm một chiều mà mở được.

“Nhanh lên! Là ở cuối phòng giam!”

Thanh âm đuổi tới càng lúc càng rõ. Lam Tử Tuyết xét qua ba cái ổ khóa còn lại, đôi chân mày nheo lại, lấy từ trong túi ra một khẩu súng.

“Pằng, pằng, pằng.” Ba tiếng súng nổ lên gần như cùng một lúc. Ba ổ khóa vỡ vụn, thân ảnh Tạ Phong rơi xuống.

Lam Tử Tuyết dùng hai tay đỡ lấy vai người kia, mỉm cười nhìn vào đôi mắt nhuộm màu đỏ tươi.

“Hãy để em có thể một lần bảo vệ anh!”

“Rầm”, cánh song sắt bị đá rơi ra. Những tên mặc áo đen to lớn nhanh chóng xông vào, bao vây Lam Tử Tuyết.

Lam Tử Tuyết hơi kéo mũ xuống, nở nụ cười lạnh ngắt, đôi mắt trắng tinh đưa súng về phía những người kia.

Sai lầm năm đó, cô sẽ không bao giờ để nó lặp lại nữa.

Lần này cô sẽ bảo vệ được hắn.

Nhất định.

“Pằng” “Pằng”, tiếng súng thi nhau nổ lên, mùi thuốc súng bao trùm trong không khí.

Có ba bóng người ngã xuống.

Lam Tử Tuyết vẫn đứng đó, bàn tay chưa bao giờ buông khỏi súng. Dưới chân cô đầy những vết đạn.

Đám người có đèn có tổng cộng 7 tên, nhưng cô biết chắc vẫn còn nhiều hơn thế nữa.

Xem ra hôm nay khó lòng mà về sớm được rồi!

Những tên áo đen nhìn cô với ánh mắt đầy vẻ bất ngờ và lo sợ. Ba tên đã chết, chúng không thể bắn hạ được cô.

Người con gái này, ánh mắt kiên định và sắc bén đó, kỹ năng sử dụng súng đó, tuyệt nhiên không phải hạng tầm thường.

“Wonderful! You’re so like a person!” Một tên to con trông chúng bật cười ha hả, nói với cô.

Những tên khác như hiểu ra lời của tên kia, đồng loạt buông súng xuống, cúi đầu chào.

“Tiểu thư!”

Tiểu thư?

Đôi mắt Lam Tử Tuyết một lần nữa mở to.

Sao lại thế này?

Tiếng bước chân lại vang lên, không ồn ào hay gấp gáp, từng nhịp bước cứ đều đều. Trong không gian yên ắng này, tiếng đế giày va vào sàn nhà càng thêm rõ rệt.

Tim Lam Tử Tuyết vẫn đập nhưng hô hấp cô đã sớm ngưng trệ.

Những tên áo đen to lớn đều cúi người đứng nép sang hai bên, bóng dáng người đàn ông ngày càng hiện rõ trong tầm mắt Lam Tử Tuyết.

Người đàn ông cách cô ba bước chân, ngay trước súng của cô, bàn tay hắn đưa lên nâng cái mũ đã che khuất gương mặt hắn này giờ lên cao.

Nụ cười quỷ dị cùng vết sẹo dài trên mắt.

“Tiểu Tuyết, lâu quá không gặp, em lại đi chia súng vào anh sao?”

Chất giọng khàn khàn khiến người ta ghê sợ xuyên tạc gian phòng trống, từng cơn gió rít gào bên tai.

Súng trên tay Lam Tử Tuyết vẫn ở đó. Nụ cười quỷ dị của hắn vẫn hiện hữu trên môi.

Đồng tử của cô cứ mở to rồi nheo lại, bàn tay lạnh như đứng giữa trời tuyết.

Cổ họng khô khốc khó mà thốt lên lời, quả thực nếu được, cô không muốn nhìn thấy người kia tại nơi này.

Hơn nữa lại là thời điểm này.

“Anh hai?”

23. Chương 23 : Biến Cố Lớn (1)

CHƯƠNG 23

Hai mắt Lam Tử Tuyết mở lớn, lòng bàn tay bị những ngón tay bầu đến rướm máu, cả người cô toát mồ hôi lạnh, cô vẫn không dám tin đây là sự thật.

Tại sao không phải là ai khác mà lại là Lam Tử Uy?

Lại là anh trai cô?

Lam Tử Uy bước đến trước họng súng trên tay Lam Tử Tuyết, nhếch môi cười châm chọc.

Hắn đang thách thức cô.

Lam Tử Tuyết nhìn về phía người đầy thương tích kia. Đây là bất cô chọn lựa sao? Nếu nổ súng, cô sẽ đưa được hắn ra ngoài.

Nhưng mà...

Có một lực tay vừa đủ giáng xuống cổ Lam Tử Tuyết, cô ngã xuống, mất đi ý thức.

Lam Tử Tuyết cô sao lại quên mất, anh trai sao có thể để cô có quyền chọn lựa chứ!

Lúc Lam Tử Tuyết mở mắt là bị những tia nắng chói chang chiếu vào mắt mà tỉnh dậy.

Ôm cái cổ vẫn còn hơi đau, Lam Tử Tuyết chống tay lên giường đứng dậy. Anh trai quả thực không bạc đãi cô, căn phòng này chẳng nhỏ hơn phòng khách nhà cô là bao, được trang trí theo kiểu cổ điển Pháp, mọi thứ đều mang màu trắng.

Lam Tử Tuyết vẫn còn chưa tỉnh táo hẳn thì đã có người mở cửa bước vào.

Là một người hầu gái.

“Tiểu thư, mời người dùng bữa!”

Người hầu gái đặt thức ăn và dao nĩa trên bàn rồi đứng sang một bên. Lam Tử Tuyết kéo ghế ngồi xuống, đưa mắt quan sát cô gái bé nhỏ trước mặt. Một hình xăm hình hoa hồng đen thấp thoáng sau cổ tay cô gái.

Lam Tử Tuyết không khỏi bật cười. Anh trai cô vẫn cẩn thận như thế, ngay cả hầu gái cũng là sát thủ được huấn luyện kỹ lưỡng.

Suốt cả buổi sáng, người hầu gái không nói gì thêm. Lúc cô ta rời đi, qua khe cửa Lam Tử Tuyết có thể thấy được ít nhất 10 người ở bên ngoài. Ngay cả từ cửa sổ nhìn xuống cũng thấy được không dưới 20 người.

Xem ra lần này anh trai quyết tâm nhốt cô lại thật rồi!

Một cảm giác lạnh giá ập đến, Tạ Phong bị nước làm cho tỉnh dậy.

Người đàn ông ngồi trước mặt hắn cất giọng nhàn nhạt.

“Chuẩn bị đi. Vài ngày nữa Tiêu Di Đình muốn gặp cậu.”

Khóe môi Tạ Phong hơi nhếch lên, để lộ một nụ cười bí ẩn.

Chàng trai trẻ da vàng đứng bên cạnh Lam Tử Uy lúc này đá một cú vào bụng Tạ Phong.

“Mày còn dám cười?” Lại thêm một cú nữa.

Nụ cười thần bí kia vẫn hiện diện trên môi Tạ Phong. Lam Tử Uy hơi cau mày, xoay xoay hai quả cầu pha lê trong tay, khói thuốc tỏa ra từ miệng hắn che dấu đi nét cười trên khuôn mặt.

Mọi thứ bây giờ mới bắt đầu thôi.

Tiêu Dĩ Đình bỏ tay hai vào túi quần, ánh mắt đắm chiêu đầy vẻ thèm khát như một con hổ đói rình mồi nhìn về phía tòa cao ốc xa xa.

Chỉ vài ngày nữa thôi, miếng mồi ngon mà ai cũng thèm khát đó sẽ là của hắn.

Tiếng gõ cửa vang lên, lão ta quay người, cất giọng khàn khàn. “Vào đi.”

Một người phụ nữ mặc chiếc váy đỏ liền thân bó sát, ngắn cùn cùn. Ả nở nụ cười đầy mê hoặc nhìn lão, để tập tài liệu lên bàn.

“Chủ tịch, mọi thứ đều đã chuẩn bị xong hết rồi!”

Nét cười xuất hiện trên môi Tiêu Dĩ Đình rồi chuyển thành tiếng cười lớn, kéo người phụ nữ kia vào lòng, lão thầm mơ tưởng đến ngày Tiêu gia độc bá thị trường.

Đồng Văn day day huyết thái dương, nhìn chằm chằm vào màn hình vi tính suốt mấy tiếng liền cộng với việc nhiều đêm không ngủ khiến mí mắt hắn như sắp sụp xuống.

Sau khi Tạ Phong biến mất, mọi công việc đều đổ hết lên đầu Đồng Văn. Hắn đã che dấu rất kĩ nhưng tin tức kia vẫn lọt ra ngoài, để báo chí biết được. Các cổ đông cộng với Tạ gia thay phiên nhau gây sức ép đòi Tạ lão gia thay người quản lý công ty.

Đúng là miếng mồi ngon này ai cũng muốn có.

DG này là do một tay Tạ Phong dựng lên, mặc dù là Tạ lão gia đứng tên nhưng lão già đó chả bỏ ra chút công sức gì cả, mấy người kia lấy đâu ra quyền mà đòi quản lý DG!

Đồng Văn tức giận đập tay xuống bàn, gương mặt thoáng chốc đỏ lên.

Tiếng cửa mở làm hắn kịp lấy lại bình tĩnh.

“Trợ lý Đồng, có chuyện không hay rồi!”

Tên trợ lý của hắn hốt hải chạy vào.

Đồng Văn day day huyết thái dương, cất giọng mệt mỏi : “Có chuyện gì?”

“Người bên cục thuế tới...họ nói...họ nói phát hiện công ty ta trốn thuế!”

Trốn thuế?

Mẹ k***p ! Nhất định bị bọn nó chơi rồi!

Cho đến khi người bên cục thuế rời đi, toàn thể nhân viên trong DG đều chưa hết bàng hoàng.

DG phải nộp phạt 10 triệu NDT.

Đối với một tập đoàn lớn như DG, số tiền này không phải là khó có được, nhưng thời điểm hiện nay lại khác.

Tin tức vừa được tung ra đều phủ khắp các mặt báo “Ông lớn của ngành điện tử hết thời”, “Phát hiện tập đoàn lớn trốn thuế”,...Đám phóng viên báo chí đều là lũ rồ hơi, chúng cứ vây kín trước cửa công ty đòi phỏng vấn. Cổ đông trong công ty không ngừng rút vốn, ngay cả Tạ lão gia cũng bắt đầu thay đổi ý định.

Tạ Phong, công sức bao nhiêu năm của chúng ta, tôi không giữ được rồi!

Thương trường đúng là nơi thế sự không lường. Mới hôm qua thôi, công ty này vẫn còn độc bá thị trường, hôm nay đã bại dưới tay công ty khác. DG thất thế, tuy chưa phải là sụp đổ. Nhưng mất Tạ Phong, không ai tin rằng sẽ có người có thể vực dậy nó. Thị trường béo bở mà DG tuần ra tất cả đều bị Tiêu thị chiếm lấy, chỉ trong một đêm đã thay thế vị trí trước kia của DG.

Vật đổi sao dời.

Chân đưng phải mảnh nhọn của miếng thủy tinh vỡ, Đồng Văn nặng nề tỉnh giấc, những tia nắng Mặt Trời chói chang tỏa ra khắp phòng, hắn không biết rốt cuộc mình đã ngủ bao nhiêu đêm.

Chống tay đứng dậy, lại ngã xuống. Đồng Văn hắn tự cười chính mình. Không có Tạ Phong ở đây, hắn vẫn chỉ có thể là một kẻ yếu đuối đáng khinh, đến cả đứng cũng không vững.

Cái cảm giác bất lực này, chính là thứ dày vò hắn nhiều năm nay, đến hôm nay lại đột ngột trở dậy rồi.

Hắn muốn cứu lấy DG, bằng chính sức mình.

Hắn dường như đã đến tìm toàn bộ những ngân hàng lớn để thế chấp, vay tiền. Hắn đã tìm đến toàn bộ cổ đông, cầu xin họ đừng rút vốn. Nhưng chẳng ai chịu giúp hắn.

Cái giới này là vậy. Họ chỉ làm những việc có lợi cho họ, cái gọi là tình nghĩa đối tác gì đó, vốn chẳng hề tồn tại.

“Một tên nô bộc ngốc nghếch.” Bên tai lại vẳng lên câu châm chọc mà trợ lí của Tiêu Dĩ Đình nói với hắn, tự thấy cũng đâu có gì sai.

“Đồ ngốc.”

“Đồ ngốc.”

“Đồ yếu đuối.”

“Đồ hèn nhát.”

Cô gái xinh xắn nhỏ bé đưa tay nắm lấy bàn tay đầy bùn đất của cậu bé cao lớn, mình đầy lấm lem ngồi dưới đất, mở miệng mè nheo.

“Lại có khóc, cậu mấy tuổi rồi hả?”

“Tiểu...tiểu thư.”

“Im lặng.” Cô bé đột nhiên hét lên “Hôm nay bốn tiểu thư...à không...hôm nay ta cho phép người gọi ta là Chi đây!”

Nói rồi lại cười khúc khích, dường như cảm thấy chuyện này rất thú vị.

Cậu bé kia từ đầu đến cuối vẫn ngơ ngác, cậu chỉ kịp nhận ra một điều.

Cô ấy cười rất đẹp!

Quá khứ như một đoạn phim cứ không ngừng tua đi tua lại, mặc dù ta rất muốn xé bỏ, nhưng cuối cùng vẫn là không nỡ xuống tay.

Có lẽ vì quá khứ đó dù đau thương nhưng vẫn đẹp, có lẽ cũng vì có quá khứ, mà chúng ta mới có động lực sống tiếp, tốt hơn quá khứ.

Vẫn tự huyễn hoặc bản thân ngày nào đó sẽ quên đi, nhưng cuối cùng là vẫn nhớ. Không biết từ lúc nào đã trở thành kẻ yếu lòng như vậy.

Đồng Văn đứng dậy, không chệnh choạng hay vấp ngã, hắn đứng dậy, bước đi như những người kiên cường nhất.

“Tiểu thư, đã thất lễ rồi, mời cô ngồi.”

Giữa không gian nguội lạnh không chút tình người này, có lẽ ấm trà trên bàn là nơi duy nhất tỏa ra hơi ấm.

Bích Chi cầm tách trà vẫn còn nghi ngút khói trong tay, thắm cảm khái thời gian quả thực tàn nhẫn.

Nhìn người trước mặt, thay đổi trên người anh ấy, cho dù dùng từ “quá nhiều” cũng không sao tả hết. Anh ấy đã chẳng còn là cậu bé lấm lem bùn đất hay mè nheo khi xưa nữa rồi. Anh ấy bây giờ đã là một người đàn ông trưởng thành.

Người đàn ông trưởng thành không của riêng cô.

Đồng Văn mỗi đêm đều nằm mơ, cả đêm qua cũng thế, hẳn đều mơ thấy được gặp cô. Nhưng, ngàn lần hẳn cũng không muốn làm đâu, à, lần thứ hai chứ nhỉ, lại để cô thấy bộ dạng thê thảm của hẳn như thế này.

Chia tay chẳng qua cũng chỉ là một cuộc thi tài, anh đã quên em chưa, em có còn nhớ đến anh không, không em anh vẫn ổn chứ, vắng anh em có buồn. Những câu hỏi dài bất tận hàng đêm vẫn mãi không có ai trả lời. Đến cuối cùng vẫn là tự dần vật lộn nhau mà thôi.

Tiếng tách trà chậm vào mặt bàn vang lên, tuy nhỏ nhưng đủ để phá vỡ bầu không khí trầm mặc này.

Bích Chi đẩy một phong bì màu đỏ đến trước mặt Đồng Văn. Không cần nói cũng biết trong đó có gì.

Đồng Văn vẫn chưa kịp từ chối, Bích Chi đã rời đi. Bàn tay lơ lửng giữa không trung vẫn như thế không nắm được tay cô rụt về.

Hắn, có tư cách gì chứ?

Bích Chi dừng lại trước cửa, cố gắng cất giọng bình tĩnh :

“Anh không cần suy nghĩ nhiều, tôi chỉ muốn giúp đỡ bạn trai của bạn thân tôi thôi, không liên quan gì đến anh. Tạm biệt.”

Không liên quan gì đến anh nên anh đừng tơ tưởng.

Lời em nói, anh cuối cùng cũng hiểu rồi...

Lam Tử Uy ngồi xuống chiếc ghế duy nhất bên cạnh giường, cố gắng không để phát ra tiếng động.

Đưa tay gạt mớ tóc rối người đang ngủ sang ngủ sang một bên, hẳn không khỏi cảm thấy phiền lòng mà thở dài.

Đã lớn như vậy rồi, vẫn không bỏ được tính bú đờ bình. Tuyệt thực ba ngày ba đêm để đòi gặp hẳn, nếu hẳn không tới, e là sẽ chết đói mất rồi. Ánh mắt không che dấu đầy yêu thương và cương chiều nhìn em gái.

“Sao anh lại thở dài?”

Lam Tử Uy giật mình, vội thu tay lại, nét băng lãnh thường ngày lại xuất hiện trên mặt.

Lam Tử Tuyết nhìn chằm chằm anh trai mình, trong đó có 2 phần trách móc nhưng lại là 8 phần yêu thương khiến Lam Tử Uy không biết làm sao để trốn tránh ánh mắt cô.

“Có thể nói cho em biết rốt cuộc có chuyện gì không?” Lam Tử Tuyết biết, anh trai sẽ không vô duyên vô cớ mà bắt Tạ Phong, lại còn giam lỏng mình ở đây.

Lam Tử Uy không trả lời, đứng dậy định rời đi.

“Anh với anh ấy có phải đang tính toán chuyện gì không?”

“...”

Lam Tử Uy bắt giác nở nụ cười. Không hổ là em gái hẳn, xem ra ba ngày không ăn không uống kia thật sự đã kích thích trí thông minh tiềm ẩn của nó rồi.

“Gì cũng được, nhưng cũng cần phải có chừng mực. Hai người đều trưởng thành rồi, làm việc gì cũng phải cẩn trọng.” Tim Lam Tử Tuyết tự động chậm một nhịp.

Lam Tử Uy đứng lại. Không nhanh không chậm mà chắc nịch khẳng định với em gái mình :

“Yên tâm. Anh là ai chứ? Dù có chuyện gì anh cũng sẽ đem hẳn ta trả về nguyên vẹn cho em!”

Nụ cười trên mặt Lam Tử Tuyết là thật nhưng nụ cười trên mặt Lam Tử Uy lại có chút cứng lại.

Xin lỗi em! Lời hứa này anh không biết có thể thực hiện được không nữa.

—END CHAPTER 23—

(Hu hu >< tuôi=“” nè=“”>

~ Tuổi sẽ cố gắng ra chập mới mờ >< đừng=“” bỏ=“” truyện=“” tui=“” nhòa=“”>< yêu=“” nhùi=“”><3
*bản=“”>

24. Chương 24 : Biển Cỏ Lớn (2)

CHƯƠNG 24

“Nhóc, mày tên gì?” Người đàn ông mở miệng toàn là mùi thuốc lá, trên tay vẫn cầm điếu thuốc, cất giọng như đùa cợt một đứa trẻ.

Cậu nhóc khoảng 10 tuổi tay cầm gói hàng trắng chưa giao, ánh mắt không chút sợ hãi nhìn người đàn ông đã ngoài 30 trước mặt, bình tĩnh đáp :

“Lam Tử Uy, 10 tuổi.”

Đáy mắt người đàn ông dấy lên tia hứng thú. Đứa nhóc này, giữ lại chắc chắn sẽ dùng được.

“Có muốn đi theo tao không?”

(Dành cho những bạn thắc mắc-Để dễ nhận biết, sau này những dòng bôi đen và nghiêng như thế này là hồi ức trong quá khứ nha !)

Chàng thiếu niên da vàng nhỏ giọng thì thầm gì đó vào tai Tiêu Dĩ Đình, trông mắt lão ta đột nhiên trở nên đỏ ngầu, găm lên mà đập vỡ tách trà trong tay.

“Mẹ kiếp!”

Những mảnh vỡ sứ văng tứ tung, có một mảnh vô tình xẹt qua mặt Lam Tử Uy, để lại một vết máu trên gò má hần. Lam Tử Uy dường như không quan tâm, ánh mắt thâm trầm liếc qua người thanh niên da vàng đang tỏ vẻ lo lắng kia, trong tim như bị cửa một mảnh.

Lam Tử Uy cúi khom người, cất giọng máy móc :

“Thành thật xin lỗi, cha. Việc lần này là con sơ suất.”

Tiêu Dĩ Đình vẫn còn thở dốc, cả mặt đỏ lên vì tức giận, hai mắt trợn ngược nhìn Lam Tử Uy, chỉ vào mặt hần :

“Mày còn biết mày sai?”

Lam Tử Uy im lặng nghe Tiêu Dĩ Đình chửi rửa cho đến khi ông ta thở không ra hơi, cổ họng khô khốc mà ngồi xuống ghế, vươn tay cầm lấy tách trà vẫn còn tỏa khói mà uống một hơi.

Tiêu Dĩ Đình lấy lại bình tĩnh, lạnh giọng hỏi :

“Tên kia sao rồi? Mày đã thương lượng gì với nó chưa?”

Lam Tử Uy vẫn cúi đầu, đáp :

“Đã nói rồi. Hần ta đã đồng ý rồi ạ!”

Sắc mặt Tiêu Dĩ Đình trở nên tốt hơn, lão ta bật ra một tràng cười, có tự cao, đắc ý, cũng có phần chế giễu người khác.

Vỗ vỗ vai Lam Tử Uy, lão cười đến nỗi những nếp nhăn nơi khóe mắt như va vào nhau, gương mặt lộ rõ vẻ cáo già cùng ti tiện.

“Làm tốt lắm.”

“Suy cho cùng hần ta cũng là kẻ thức thời, nếu hần đã đồng ý, vậy ngày Tiêu gia ta thống trị cả hắc bạch lưỡng đạo trong thành phố này không xa nữa rồi!”

Đường như nghĩ đến gì đó, lão ta quay lại, ánh mắt đầy ẩn ý nhìn Lam Tử Uy :

“Đương nhiên, trong đó có cả con.”

Có cả tôi. Phải rồi, nếu như không có con chó trung thành như tôi đây, làm sao ông có thể vững vàng mà ngồi đó?

Trong lòng Lam Tử Uy ngoài khinh thường vẫn chỉ có khinh thường.

Nhưng ngoài mặt hắn không biểu lộ bất kì tia cảm xúc nào, chỉ cúi đầu không đáp.

Đâu nhất thiết phải là diễn viên mới có thể diễn xuất xuất thần. Lăn lộn trong cái giới bất tà bất chính này, hắn dường như đã thực sự quên mất cái gì gọi là cảm xúc thật mất rồi.

Mỗi ngày đều như thế, khoác lên mình cái người khác gọi là “mặt nạ”, bản thân hắn tự nhận là “giả tạo” mà sống.

Tiêu Dĩ Đình đi rồi, Lam Tử Uy mới ngẩng đầu lên. Một chữ “Nhẫn” này, quả là không đơn giản.

Chàng thiếu niên da vàng đi tới bên cạnh Lam Tử Uy, nét mặt đầy lo lắng nhìn chằm chằm vào vết thương của hắn.

“Có đau không?”

Lam Tử Uy gạt bàn tay đang đặt lên mặt mình ra, từng bước rời khỏi phòng.

“Chỉ cần cậu không cần chạm vào vết thương trong lòng tôi, sẽ không đau.”

Cánh cửa khép lại, cũng như tình nghĩa bao nhiêu năm đều tan thành hư ảo.

(Xin cho tuôi một phút chong xáng ~.~)

Lam Tử Tuyết cắn cắn môi, ánh mắt không rời khỏi màn hình một giây nào.

Những ngày qua, tin tức về DG ngập tràn các trang báo nhưng đều là tin xấu, hôm nay cuối cùng cũng có được tin tốt. “DG sau khi nộp phạt thuế liên vùng mình trời dậy”, số tiền hôm đó đủ để Đồng Văn lo liệu mọi việc, đương nhiên, chuyện này ngoại trừ Đồng Văn và Bích Chi ra, không ai biết.

Ngửa người ra sau ghế, Lam Tử Tuyết vẫn là chưa thể thở phào nhẹ nhõm. Mấy hôm nay, cứ mỗi lần nhắm mắt lại, hình ảnh đầy máu của hắn ngày hôm đó lại ngập tràn trong tâm trí cô.

Cái cảm giác có ai đó bóp nghẹn tim mình đến không thể thở, thật sự đáng sợ.

Nghĩ đến đó Lam Tử Tuyết lại càng không hiểu, rốt cuộc giữa hai người kia đã xảy ra chuyện gì? Tại sao không thể nói cho cô biết? Nhất thiết lúc nào cũng phải giấu cô như vậy sao?

Nhắm mắt lại.

Chớp mắt, đã 17 năm rồi. 17 năm anh trai cô sống dưới sự áp bức, chà đạp của người khác. 17 năm cô sống trong lo lắng, sợ hãi, sợ rằng bất cứ lúc nào cũng có thể mất đi anh trai-người thân duy nhất của mình.

Trong mắt người ngoài, anh trai cô là một người mau mắn, chỉ mới 27 tuổi đã có thể nổi danh cả trong hắc đạo lẫn bạch đạo, một tay che nửa bầu trời. Nhưng cô biết, Lam Tử Uy biết, chỉ cần là người trong Tiêu gia đều biết, anh trai cô thật ra cũng chỉ là một con chó được Tiêu Dĩ Đình mang về, cút cung tận tụy với chủ mà thôi.

Quá khứ đau thương cùng hình ảnh đầy máu tươi của người đó lại hiện ra, Lam Tử Tuyết vẫn nghe thoang thoảng đâu đây tiếng kêu nhiều năm trước.

“Tiểu Tuyết, mau chạy...”

“Không, anh, chúng ta cùng chạy đi...”

“Mau lên, không kịp...”

“Anh, anh,...”

Lam Tử Uy mở mắt, day day huyết thái dương, thầm cười chính bản thân mình yếu đuối, đã lâu như vậy vẫn còn nhớ rõ cảnh tượng kia.

Làm sao mà quên được?

Trong tay đột nhiên có một xấp tài liệu, Lam Tử Uy khẽ cau mày, đọc lướt qua những trang giấy kia, đáy mắt hần ánh lên một tia sáng, đến cũng nhanh mà đi cũng nhanh.

“Mọi chuyện đã sắp xếp xong hết rồi, chỉ còn chờ hành động đêm nay nữa thôi!” Cậu thiếu niên da vàng trầm giọng.

“Được, tôi biết rồi!”

“Có cần thay đổi gì không?”

“Không cần, cứ thế mà làm!”

Bắc Kinh đêm cuối đông, tiết trời càng trở nên lạnh giá, mới đó mà đã sắp đến Giáng Sinh, lẫn trong màn đêm là tiếng cười đùa vui vẻ của trẻ thơ, những cái nắm tay, cái ôm càng trở nên ấm áp.

Amy tháo bỏ kính mát, ngắm nhìn dòng người đông đúc nhưng đầy xa lạ. Mẹ cô là người Nhật gốc Mĩ, một nửa cuộc đời sống ở Mĩ và Nhật, đối với cô mà nói thành phố này chẳng có mấy thiện cảm.

“Tiểu thư, chúng ta mau đi thôi. Ông chủ bảo nhanh lên ạ!”

Tiếng của tên vệ sĩ làm Amy giật mình, đeo kính mát lên, quay trở về xe.

Sau vụ thất bại lần trước, đây là lần đầu Amy về nước. Chẳng vì lí do gì, cô chỉ muốn bình tâm suy nghĩ lại xem, rốt cuộc mình đã sai ở điểm nào. Kế hoạch lần đó đã quá hoàn mĩ, nếu có, chẳng qua là vì tên kia không chịu xuống tay với Lam Tử Tuyết mà thôi.

Đàn ông mà lại dễ mềm lòng như vậy! Vô tích sự!

Nằm sâu trong lòng thành phố, hề nhắc đến ánh đèn mập mờ cùng những hơi thở hoan lạc, ái muội đầy mê hoặc, sẽ hiện ra hình ảnh của Venus.

Nhưng đêm nay lại khác, quán Bar nổi tiếng nhất Bắc Kinh lại đóng cửa, bên trong từ sớm đã tập trung rất nhiều người, tất cả đều là người của Tiêu gia.

Tiêu Dĩ Đình hai tay vòng qua cổ hai cô nàng xinh đẹp, từ miệng lão nhả ra một làn khói mờ ảo. Cái thứ cảm giác mê mị của thuốc này, khiến người khác thực sự khó kìm chế.

Cánh cửa đột nhiên mở ra. Đập vào mắt Amy là cảnh tượng đầy hoan lạc này. Cha cô, nói đúng hơn phải là người đàn ông mà mẹ cô đã chọn, đang ôm ấp hai người phụ nữ, có lẽ còn nhỏ tuổi hơn cô.

Từ khi mẹ cô mất, những chuyện như thế này hằng ngày đều diễn ra, hỏi cô có đau lòng không, cô chỉ có thể nói “Đã quen rồi!”, nên mỗi lần nhìn thấy chỉ toàn là ghê tởm, muốn nôn, chứ không có đau lòng.

Cô không phải người yếu đuối như mẹ.

“Vu Nhi, lại đây!” Tiêu Dĩ Đình trông thấy con gái thì đẩy hai người phụ nữ kia ra, phất tay bảo rời đi.

“Vu Nhi, Vu Nhi”, mỗi lần nghe thấy hai chữ này, Amy đều thấy kinh tởm. Cô chán ghét người cha này, càng chán ghét cái tên mà lão đặt cho cô.

Ngồi xuống đối diện với Tiêu Dĩ Đình, đáp lại thái độ niềm nở của lão là gương mặt không chút cảm xúc như bao năm qua của Amy.

“Đột nhiên gọi con về làm gì?”

“Nhớ con nên gọi con về, không được sao?”

“Sao hơn mười năm qua, không thấy cha nói nhớ con?”

“Con không giống những người phụ nữ đê tiện kia, không cần cha mở miệng ra là nói những lời buồn nôn như vậy!” Amy vẫn như trước không để ý đến Tiêu Dĩ Đình, khiến lão ghen lời.

Tiêu Dĩ Đình thở dài, vẫn là hần không dạy được con gái.

“Nói chuyện chính đi!” Cái bầu không khí ẩm mùi dục vọng này, Amy không muốn ở lại đây thêm một giây một phút nào nữa.

“Vậy ta cũng không vòng vo nữa.”

“Lần trước không phải con nói có thích một tên sao, ta thấy tên đó cũng được đấy!”

Amy hơi sững lại, bàn tay run run : “Vậy nên từ bao giờ mà cha đã thích quan tâm đến chuyện của con như vậy?” Amy nở nụ cười đầy bồn chồn.

“Dù sao ta cũng là cha của con, quan tâm một chút là lẽ đương nhiên!”

Cánh cửa quán Bar lại một lần nữa mở ra, thân ảnh cao lớn của Lam Tử Uy dường như che khuất gần hết ánh sáng từ ngoài cửa hắt vào, theo sau hần còn có một người.

Khoảnh khắc đó, Amy dường như theo phản xạ mà bắt dây, muốn lao tới nhưng bị bảo vệ bên cạnh cản lại. Cô nhìn thấy hần.

Tạ Phong.

Tạ Phong một thân áo sơ mi trắng không thể che dấu hết những vết sẹo ẩn hiện khắp thân mình. Nhìn thấy Amy, hần cũng chỉ thoáng ngạc nhiên rồi lại di chuyển tầm mắt đi hướng khác.

Hừ! Tiêu Dĩ Đình lão cáo già, ngay cả con gái độc nhất của mình mà cũng muốn kéo vào chuyện này.

Một bàn tay từ đâu đẩy Tạ Phong. Hần chỉ hơi choáng rồi tiếp tục đứng vững.

“Ấy, sao lại đối xử với khách quý như vậy?” Tiêu Dĩ Đình mở giọng bồn chồn, cả đám người cùng cười theo.

Tiêu Dĩ Đình thay đổi sắc mặt, trở lại vẻ cáo già ranh ma của mình, bảo đàn em đem ghế ra.

Bốn người, Tiêu Dĩ Đình và Tạ Phong ngồi đối diện nhau, Amy ngồi cạnh Tiêu Dĩ Đình, đứng sau Tạ Phong là Lam Tử Uy.

“Tiêu tổng, lâu ngày không gặp. Không ngờ lần này gặp mặt, ông lại dùng cách này mà mời tôi tới.” Tạ Phong cất giọng nhàn nhạt, nghe không ra được một tia khổ sở cùng phần nộ nào.

“Tạ tổng, thất lễ, thất lễ rồi! Chỉ là có chuyện rất gấp, mà lão già ta sợ người không có thời gian gặp mặt. Biết sao được, đành dùng cách này thôi!” Tiêu Dĩ Đình bày ra một bộ mặt bất đắc dĩ.

“Sao lại thế chứ? Tiêu tổng có chuyện gì, sao không nói?”

Tiêu Dĩ Đình liếc nhìn Tạ Phong một hồi lâu mới lên tiếng, lần này lão ta hoàn toàn nghiêm túc.

“Tạ tổng cũng biết đấy, gần đây Bắc Kinh nổi lên không ít thế lực, lớn có nhỏ có khiến những người lâu năm như chúng ta đây cũng cảm thấy lo lắng.”

“Mà từ trước đến nay, hai nhà Tiêu-Tạ luôn luôn là hai thế lực thao túng nơi này. Mỗi quan hệ của chúng ta tuy không phải là thâm giao nhưng cũng là đồng cam cộng khổ, cùng trải qua những ngày tháng loạn lạc (chiến tranh ý), vậy tại sao...”

Tạ Phong trong lòng không khỏi cười khinh bỉ. Lão già này cũng đắc thắng quá rồi, trực tiếp nói ra luôn như vậy? Tuy trong lòng biết rõ nhưng Tạ Phong vẫn cố tình hỏi :

“Ý của Tiêu tổng là?”

“Cho DG và Tiêu thị xác nhập làm một. Chúng ta hai nhà kết thông gia đi!”

(Hu hu, sao gần đây chẳng thấy ai đọc, hay like, hay cmt hết vậy >< tuôi=“” bần=“” quá=“” *khóc=“” mười=“” dòng=“” sông*=“” .=“”>

Nhưng mà thôi, hông sao >< tự=“” mình=“” có=“” gắng=“” chứ=“” biết=“” sao=“” giờ=“”><>

Tự dằn lòng sẽ ko drop và sẽ cố gắng viết hết bộ nên tuôi đẩy nhanh tốc độ r nè ^^ Ngày mai có chương mới nữa nhé, chắc cũng tầm giờ này nha ^^

À mà chương này lan man tào lao quá, hứa chương sau bù tình tiết nha ^^

Bye Bye

~ ^^)

25. Chương 25 : Biển Cổ Lớn (3)

Amy cứng người, dù biết rằng Tiêu Dĩ Đình gọi mình về là có mục đích, nhưng không ngờ lão ta lại đi bán “con gái” mình như vậy,

Thông gia gì chứ, còn hỏi cô có thích hần không, thật ra chẳng qua chỉ là cái cớ, nắm được cả DG và Tạ Phong trong lòng bàn tay mới là mục đích thật sự của lão ta.

Đây có thực sự là cha cô không vậy?

Amy vừa đứng lên đã có người ấn cô xuống.

Ánh mắt Tiêu Dĩ Đình hơi tối lại, liếc nhìn Tạ Phong, khẽ nhếch môi : “Thế nào?”

“Yêu cầu này của Tiêu tổng, tôi không thể đáp ứng được rồi! DG và Tiêu thị, bao nhiêu năm qua một mình một cõi, không phải vẫn tốt đó sao, cần gì phải xác nhập. Còn cái gọi là thể lực giang hồ gì đó, Tạ gia không muốn nhúng tay vào nữa.”

Tạ Phong càng nói, ánh mắt Tiêu Dĩ Đình càng tối.

Đúng là một tên sinh sau đẻ muộn không biết trời cao đất dày là gì. Đã bị giam giữ cả một tuần mà vẫn có thể cao ngạo như vậy. Tiêu Dĩ Đình hần chẳng qua chỉ là thông báo cho Tạ Phong tên tiểu tử kia biết, chứ không phải là hỏi xin ý kiến hần.

“Vậy sao? Nghe qua hình như tình hình rất ổn, nhưng lão già tôi nghe nói hình như không phải như vậy?” Tiêu Dĩ Đình bày ra bộ mặt lo lắng, lắc đầu.

“Kể từ sau khi người đứng đầu mất tích, cả tập đoàn đều rối hết cả lên, còn bị cục thuế kiện tôi trốn thuế, cổ đông đua nhau rút vốn, ngay cả lão chủ tịch nhiều năm không điều hành cũng phải ra mặt, nói ra sẽ để cho cháu trao đích tôn của mình lên nắm quyền điều hành, tin tức sáng nay đây, cậu đã nghe chưa?”

Tạ Phong nhú mày không đáp. Xem ra hần đã có phần xem thường lão già này rồi. Không những cục thuế và cổ đông mà ngay cả ông nội cũng lung lay, xem ra lão già này đã tính toán rất lâu rồi mới hành động.

Không tồi.

“À, đúng là DG có hơi sa sút thật nhưng chỉ cần tôi trở về là mọi chuyện sẽ đâu vào đấy hết sao, cần gì tới Tiêu thị...nhỏ nhoi như vậy...giúp sức.”

Tạ Phong gằn thật rõ hai chữ “nhỏ nhoi” kia, hành động đó như tát một thau nước lạnh vào mặt Tiêu Dĩ Đình, khiến hần nhục nhả không thôi.

“Tạ! Phong!”

Một con thú hoang đã cho dù có huấn luyện như thế nào đi nữa, thì bản chất hoang dã của nó cũng sẽ không thay đổi. Con người cũng vậy.

Tiêu Dĩ Đình hoàn toàn mất lí trí, không kiềm chế bộc lộ vẻ hung hãn của mình. Lão ta đứng dậy, chỉ thẳng vào mặt Tạ Phong :

“Tao nói cho mày biết, mày không hề có quyền chọn lựa.” Thanh âm càng lúc càng lạnh dần, khiến người ta nổi da gà.

Một khẩu súng chĩa thẳng vào gáy Tạ Phong, ngay tức khắc, Amy cũng nhận ra những người còn lại cũng đều đồng loạt rút súng ra nhắm vào hắn, chỉ cần cha cô phẩy tay, hắn sẽ chết không chớp mắt.

Cảm xúc lạnh lạnh ở vai gáy không khiến Tạ Phong mảy may run sợ, hắn vẫn giữ ánh mắt đầy khinh bỉ nhìn Tiêu Dĩ Đình.

“Cha!”

“Mày câm miệng cho tao!”

Từng câu từng chữ như nghẹn lại trong lòng Amy, tất cả đều trôi đi cùng lời nói của Tiêu Dĩ Đình.

“Tao tưởng chừng đó thời gian là đủ để mày nhận ra, thì ra không phải vậy!”

“Mày tưởng ở trong hoàn cảnh này, mày còn có quyền chọn lựa sao?”

Tiêu Dĩ Đình đến trước mặt Tạ Phong, dùng lực bóp lấy cằm hắn.

Tạ Phong cắn răng nhịn đau, môi mấp máy không rõ lời, nhưng Tiêu Dĩ Đình vừa vặn có thể nghe được ba chữ: “Ông thua rồi!”

Ngay lập tức, tiếng những tấm kính vỡ vụn vang lên, những tên vệ sĩ to con một tên lại một tên ngã xuống, chợt có ai đó hét lên: “Nằm hết xuống, chúng ta bị tập kích, là lính bắn tỉa.” Nhưng khi tên kia ngã xuống, hắn đã chết rồi.

Cảnh tượng đột nhiên trở nên hỗn loạn. Giữa không gian tối mịt mờ, không ai xác định được đạn từ đâu bay tới, tất cả đều giương súng đề phòng quanh mình, nhưng chẳng ai tránh được kết cục đó.

Người ngã xuống ngày càng nhiều, Tiêu Dĩ Đình trợn tròn hai mắt, chuyện vừa rồi diễn ra quá nhanh, hắn vẫn chưa nhận thức được điều gì đang xảy ra.

Ngay trong một tích tắc họng súng chĩa vào gáy mình di chuyển, Tạ Phong xoay người một vòng, chân dùng toàn lực đá vào tay tên đang cầm súng. Khẩu súng trong tay tên kia rơi xuống, vừa vặn rơi vào tay Tạ Phong.

“Lam...” Tiêu Dĩ Đình như nhớ tên điều gì, nhưng lời kia nói ra chưa hết đã cảm giác có vật lạnh lạnh chĩa vào đầu mình.

Lão ta quay đầu, ánh mắt đầy sửng sốt cũng phần nộ nhìn tên đang giương súng vào đầu mình.

“Lam! Tử! Uy!” Lão ta gằn từng chữ.

Lam Tử Uy chỉ mỉm cười nhìn lão.

“Bỏ vũ khí xuống!”

Tất cả dường như bất động sau tiếng hét của Tạ Phong, đám thuộc hạ nhìn nhau, lại nhìn về phía ông chủ của mình đang bị chĩa súng vào đầu, tất cả đều bỏ súng xuống, hai tay đưa lên đầu, đứng vào một góc.

“Ha ha ha!” Đột nhiên Tiêu Dĩ Đình như phát điên mà cười lớn, tiếng cười của hắn lúc này còn ghê rợn hơn tiếng hét của dã thú trong đêm khuya.

“Bọn mày nghĩ tất cả đã kết thúc rồi sao? No, no. Tất cả bây giờ mới là kết thúc này.” Nói rồi lão ta lại cười, tiếng cười càng ngày càng quái dị.

“Lam Tử Uy, bao nhiêu năm qua tao nuôi dưỡng mày, cũng giống như nuôi dưỡng một con chó mà thôi. Nhưng tao biết, con chó này quá hung dữ, tao không thể thuần hóa nó được, sớm muộn gì cũng có ngày nó quay lại cắn trả tao một miếng.” Nhìn Lam Tử Uy đầy châm chọc “Nhưng sao mày lại quên mất nhỉ? Tao có thể nuôi một con chó như mày, sao lại không thể nuôi một con chó khác?”

“Cạch”, tiếng chốt an toàn của súng được bật lại vang lên. Tạ Phong theo phản xạ giương súng định bắn nhưng Lam Tử Uy đã giơ tay ra hiệu dừng bắn. Hắn cứ mặc cho người kia chĩa súng vào đầu mình.

Không một lời oán trách, hắn chỉ âm thầm nhếch môi tự cười nhạo chính bản thân mình. Vết sẹo dài nơi mắt trái lại nhói đau.

“Tôi đã biết cậu nhất định sẽ phản bội tôi.”

Người thiếu niên da vàng hai mắt sưng sờ, bàn tay cầm súng hơi run run, khóe môi mím chặt, không ngừng tự hỏi bản thân.

Hắn đã biết? Biết từ khi nào?

“Sắp tới tôi sẽ chuẩn bị một cuộc phản công lớn, cậu có muốn tham gia với tôi không?”

“Cái gì? Phản công?”

“Phải, tôi sẽ lật đổ Tiêu Dĩ Đình, nắm quyền điều hành của tổ chức.”

“Anh...anh”

“Tôi tin tưởng cậu.”

“Ông chủ, có kẻ muốn phản bội ông.”

“Được, tao biết rồi! Mày cứ tiếp tục theo dõi nó đi!”

Lam Tử Tuyết ngược nhìn đồng hồ, lại nhìn ra ngoài cửa sổ, đã hơn 10 giờ rồi, tại sao anh hai vẫn chưa về. Hơn nữa, dường như hôm nay khu biệt thự này rất trống trải, đếm đi đếm lại vẫn chỉ có khoảng 10 người.

Quái lạ, đến cả đám người ngày thường canh giữ cô cũng biến mất, chẳng lẽ anh hai cần bọn họ đi làm gì?

Tiếng soạt soạt từ đầu truyền tới làm Lam Tử Tuyết giật mình, quay đầu, ánh cửa phòng vốn được anh trai cô khóa rất kĩ đột nhiên từ từ hé mở.

“Ai?”

Lam Tử Tuyết tiến lại gần, nheo mắt nhìn, một cái đầu màu đen dần lộ ra, tiếp đó là một thân ảnh cao gầy hiện ra trước mắt cô.

Tạ Nhạc thở phào nhẹ nhõm. Nơi này canh chừng cũng quá nghiêm ngặt rồi, chưa bao giờ việc đột nhập với hắn lại khó khăn thế này, mấy tên kia toàn là dạng “khó nuốt”, biết vậy đã không nhận lời với 3R.

“Này, cô...” Tạ Nhạc quay đầu, muốn xem xem cái người mà 3R suốt ngày một tiếng tiếu thư hai tiếng tiếu thư kia rốt cuộc là ai thì bất gặp Lam Tử Tuyết đang nhìn mình chằm chằm.

“Là cô!”

Lam Tử Tuyết nhìn không chớp mắt người lạ đột nhập vào phòng mình, nghe Tạ Nhạc nói thì lại càng ngạc nhiên, chẳng lẽ hắn biết mình?

“Anh biết tôi?” Đương nhiên, cô sớm đã quên cái người mình gặp trong đêm mưa kia rồi.

(Ai quên rồi tự nhận lun đi ~.~)

Tạ Nhạc đỡ trán. Nữ nhân đạo này đúng là mau quên quá rồi! Lại nhớ tới chuyện chính, hắn nói với cô :

“3R nhờ tới đưa cô đi. Nói là tới Venus gì đó, anh trai cô hiện đang ở đó, còn có anh...à Tạ Phong.” Cũng là vì nghe nói chuyện này liên quan đến anh họ mình nên Tạ Nhạc mới đồng ý với 3R.

Venus.

Lam Tử Tuyết nghe xong liền như bay chạy ra khỏi phòng, lúc đi ngang qua Tạ Nhạc, hắn chỉ kịp dúi vào tay cô một vật màu đen, thì thầm : “3R gửi cho cô!”

Tiêu Dĩ Đình cười lớn. Nhóc con vẫn mãi chỉ là nhóc con. Tưởng rằng có thể dễ dàng lật đổ hắn như vậy sao? Hừ, lão già ta lăn lộn trên thương trường không dưới 25 năm, chẳng lẽ lại để cho một thằng nhóc miệng còn hôi sữa xỏ mũi?

“Sao hả? Sao không nổ súng đi? Nhìn xem, vết sẹo trên mặt mày kia! Chắc, chắc, chẳng phải mày hận tao lắm sao? À phải rồi, chắc phải hận tao như thằng nhóc kia hận mày chứ nhỉ?”

Ánh mắt của Lam Tử Uy và thiếu niên da vàng kia tối sầm lại. Quá khứ đau thương lại bị Tiêu Dĩ Đình một lần nữa đào bới.

“Im miệng.” Lam Tử Uy trở nên kích động, tay nắm chặt gao cò súng.

“Đứng yên.” Chàng thiếu niên da vàng cũng nắm chặt cò súng, giọng nói lạnh như băng “Năm đó là anh nợ anh trai tôi một mạng.”

Không gian yên tĩnh, trong tay tất cả những người còn sống đều cầm súng, ngay bây giờ chỉ cần một người nổ súng thì sẽ có nhiều hơn một người chết.

Không biết trôi qua bao lâu, giữa không gian yên tĩnh, Lam Tử Uy bỏ súng khỏi đầu Tiêu Dĩ Đình.

“Đoàn”

(Đến hẹn lại lên nha ^^ Hẹn các bn thứ 7 nhé ^^ Cmt, cmt đây

)

26. Chương 26 : Biển Cổ Lớn (4)

CHƯƠNG 26

“Đoàn”

Tiếng súng vang lên, tất cả đều nhìn nhau, chưa có ai nổ súng.

Là ai nổ súng?

Là ai bị bắn?

Lam Tử Uy xoay người, đỡ lấy con người đầy máu đang ngã xuống, cậu thiếu niên da vàng môi mấp máy, chỉ kịp thốt ra vài chữ trước khi nhắm mắt : “Tôi biết không phải anh hại chết anh ấy. Xin lỗi!”

Vẫn như 17 năm trước, Lam Tử Uy hẳn vẫn không thể cứu vãn được chuyện gì, vẫn chỉ có thể nhìn anh em ngày đêm sống chết cùng mình ra đi. Bất lực, hối hận, lương tâm cắn rứt, quá khứ như bị đào bới, cảm xúc vẫn nguyên vẹn như 17 năm trước.

Lam Tử Tuyết hai tay cầm súng trở nên run rẩy, cô...giết người thật rồi! Từ trước tới giờ, nếu như có bắn, cũng chỉ là đạn thuốc mê, không ngờ lần này 3R lại chuẩn bị đạn thật bên trong.

Tạ Phong chạy tới đỡ lấy thân ảnh Lam Tử Tuyết đang ngã xuống, ôm chặt cô trong lòng, vỗ nhẹ lên lưng cô.

“Em... giết người rồi!” Hơn nữa còn là người thân cận bên cạnh anh cô.

Lúc này khi Lam Tử Tuyết nhìn vào chỉ thấy anh trai đang bị ai đó chĩa súng vào đầu nên không để ý nhiều, cứ thế mà nổ súng, không ngờ lại hại chết...

Tiêu Dĩ Đình thấy người giải vây giúp hắn đã chết, nhận thấy tình thế bất lợi liền lao đầu chạy ra khỏi quán bar.

Lam Tử Uy cầm chắc súng trên tay, liên tiếp 3 phát tại hai chân Tiêu Dĩ Đình mà bắn, khiến hắn ngã xuống ngay tại cửa.

Lam Tử Uy để xác người anh em của mình xuống sàn nhà. Hai tay vẫn cầm súng, từng bước tiến tới chỗ Tiêu Dĩ Đình.

Những thứ lão ta nợ hân, không phải chỉ có 3 phát đạn là có thể trả hết.

Tiêu Dĩ Đình giây phút lão ta ngã xuống, thân mình vô thức chạm vào khẩu súng của một tên đã chết gần đó, lão ta nắm chặt, chỉ chờ giây phút Lam Tử Uy tiến lại gần.

Hai người chỉ còn cách nhau ba bước chân, Tiêu Dĩ Đình rút khẩu súng dưới thân mình ra...

“Cẩn thận!”

“Đoàn”

Đến khi Lam Tử Uy kịp nhận ra mọi chuyện thì Tiêu Dĩ Đình đã nổ súng, hân nghiêng rãng, liên tiếp bắn ra ba phát vào đầu Tiêu Dĩ Đình.

Tiêu Dĩ Đình thật sự đã chết, hân trợn tròn mắt, thân thể ngã vào cửa, máu không ngừng từ đỉnh đầu chảy xuống.

Máu trên đùi Tạ Phong cũng đang chảy xuống, lúc này đẩy Lam Tử Uy ra, không ngờ chính bản thân mình lại trúng đạn.

“Phong!” Lam Tử Tuyết đột nhiên ngắt đi, cảnh tượng cô nhìn thấy cuối cùng vẫn là máu.

Máu, máu không ngừng chảy ra...

“Mẹ, mẹ mau mở mắt ra nhìn con đi, mẹ,... mẹ đừng làm Tuyết Nhi sợ! Mẹ!”

“Mẹ...mẹ...” Tiếng khóc cùng tiếng nấc nghẹn của cô bé nhỏ càng ngày càng yếu ớt, người cô yêu thương nhất trên đời, đã vĩnh viễn ra đi, vĩnh viễn rời xa cô.

“Mẹ...mẹ!”

Lam Tử Tuyết bật người dậy, cả người đều là mồ hôi lạnh.

Lại thế nữa rồi, cứ mỗi lần nhìn thấy máu, cô lại nhớ lại cảnh tượng ngày hôm đó.

Đúng rồi, máu! Tạ Phong!

Cánh cửa phòng bệnh mở ra, Lam Tử Tuyết vội chộp lấy cánh tay Lam Tử Uy, gấp gấp hỏi :

“Anh ấy đâu?”

“Phòng 624, cách chúng ta 3 phòng về phía bên trái.”

“Này, em, em...” Lam Tử Tuyết giắt phắc dây truyền nước biển trên tay ra, không nghỉ nhiều bỏ lại Lam Tử Uy cầm đầu chạy.

Lam Tử Tuyết dừng lại trước cửa phòng 624, nhẹ nhàng mở cửa.

Cả căn phòng đều mang màu trắng. Tường trắng, giường trắng, ngay đến cả tấm rèm cửa cũng màu trắng nốt. Mùi thuốc sát trùng nồng nặc lan tỏa trong không khí, có lẫn cả mùi máu tươi khiến Lam Tử Tuyết cảm thấy cực kì chán ghét cái nơi gọi là bệnh viện này.

Mà người đang nằm trên giường, từ lúc cô vào cho đến giờ đều không mấy may cử động.

Chắc có lẽ này giờ mình chưa gây tiếng động mạnh nên hân ta chưa nghe thấy chăng?

Tự nhủ với bản thân mình như vậy, Lam Tử Tuyết ngồi xuống bên cạnh giường, cánh tay rụt rè đưa ra, nắm lấy cổ tay Tạ Phong mà lay lay.

“Này, mau tỉnh dậy đi, tôi có chuyện muốn nói với anh này!”

Người trên giường sắc mặt nhợt nhạt, đôi môi không một chút huyết sắc, vẫn cứ thế bất động, không trả lời Lam Tử Tuyết.

“Thôi nào, đừng giỡn nữa, tôi thật sự có chuyện quan trọng muốn nói với anh đấy!”

Không gian vẫn yên ắng, yên ắng đến đáng sợ.

Lam Tử Tuyết nắm chặt lấy cả hai tay Tạ Phong, dùng hết sức lay người hắn.

“Tĩnh, anh mau tĩnh cho tôi.”

“Đừng lay nữa, lay cũng không có tác dụng gì đâu!” Lam Tử Uy đứng ở cửa, chỉ nói thoáng qua một câu rồi lại rời đi.

Không cần lay nữa, lay cũng không có tác dụng gì đâu.

Giả dối, sao lại không cần lay nữa chứ, nhất định phải lay, phải lay cho đến khi hắn tỉnh mới thôi.

Nhất định sẽ có tác dụng, nhất định thế!

Lam Tử Tuyết vẫn cố sức lay tỉnh Tạ Phong, thanh âm đã trở nên khản đặc : “Anh mau tỉnh, mau tỉnh lại cho tôi!”

“Một là bây giờ tỉnh lại, hai là anh sẽ không bao giờ nhìn thấy tôi nữa!” Gió từng cơn lạnh buốt lùa vào phòng, nhưng không lay tỉnh được người trên giường.

Việc em sợ nhất trên đời, không phải là thấy anh đi bên người phụ nữ khác, không phải là thấy anh đối với sự có mặt của em coi như bằng không. Mà đáng sợ nhất, đáng sợ nhất chính là, em nắm chặt lấy tay anh, cố hết sức lay tỉnh anh nhưng anh lại không đẩy em ra, càng không tỉnh dậy, cũng không nhìn em nữa.

Chỉ cần anh còn nhìn thấy em, trông mắt anh có em, là em còn hạnh phúc!

Giá như lúc trước cô thừa nhận tình cảm với hắn, giá như lúc đó đừng vì Doãn Lâm mà tổn thương hắn, giá như lúc đó đừng nói lời khiến hắn đau lòng, giá như lúc đó ôm chặt lấy hắn, đừng để hắn buông cô ra...

Mọi chuyện có phải sẽ không thế này không?

Thật ra con người ta đều là thế, lúc có thì không biết quý trọng, khi mất đi rồi mới thấy hối tiếc.

Chúng ta vẫn thường hay nói “giá như”, nhưng ai cũng biết rằng, trên đời này làm gì có “giá như”, chỉ có quá khứ, hiện thực và tương lai. Cái gọi là “giá như” đó, chẳng qua cũng chỉ là ảo mộng, vọng tưởng của loài người mà thôi.

Chẳng ai có thể quay về quá khứ hay biết trước được tương lai, đôi lúc lại cảm thấy, sống trong hiện thực không lối thoát này, chúng ta đều là những con rối cho số phận đùa giỡn.

Từng giọt nước lạnh ngắt lăn dài trên má Lam Tử Tuyết, dường như xóa nhòa hết tất cả cái gọi là mặt nạ che dấu cảm xúc cô những ngày qua. Đó không đơn thuần là nước mắt, chúng là máu, máu chảy từ tim cô ra.

Trong không gian yên ắng đến đáng sợ, tiếng hít thở nhẹ nhàng của người kia hoàn toàn bị che lấp bởi tiếng nức nở của Lam Tử Tuyết

Đáng lẽ ra ngay từ giây phút cô lần đầu tiên rơi nước mắt vì hắn, cô nên sớm nhận ra, con tim đã bị người đàn ông này trói chặt, chỉ sợ cả đời không thể thoát ra. Tại sao vẫn cứ cố chấp, u mê không tỉnh, ôm cái gọi là tình cảm bao năm gì đó, tự tay giết đi cảm tình thật của chính mình?

“Tôi cảm thấy như vậy chưa là gì cả ! Tôi muốn 12 tháng, 365 ngày, 53 tuần trong năm đều dành để quan tâm em. 24 giờ , 1440 phút, 86400 giây một ngày đều được ở bên em.”

“Tôi khẳng định một lần nữa”. “Em là người phụ nữ đầu tiên mà Tạ Phong tôi yêu, cũng là người cuối cùng.”

“Em có thể chạy trốn khỏi tình cảm của tôi, nhưng vĩnh viễn đừng bao giờ biến mất khỏi tầm mắt của tôi.”

Tên khốn khiếp, rõ ràng là tôi không trốn anh, anh lại dám trốn tôi?

“Tạ Phong...anh...là đồ...vô trách nhiệm...Sao lại chọn đúng lúc tôi...thích anh...vĩnh viễn rời xa tôi chứ!”

“Em nói em yêu anh đấy, anh có nghe thấy không

Đừng tỏ vẻ như không nghe thấy

Đừng tỏ vẻ không quan tâm em như vậy

Giờ em biết rồi

Mất đi anh mới là điều khiến em hối hận nhất

Nhìn em đi, mau nhìn em đi

Người con gái anh từng nói yêu thương đang ở trước mặt anh đây

Sao anh không trả lời, sao anh cứ im lặng như vậy

Mau trả lời em đi...”

Lam Tử Tuyết dùng tay đầm lên lồng ngực Tạ Phong. Cô mệt rồi, hầu như không nghe thấy được giọng mình nữa, cô chỉ có thể cảm nhận được nước mắt không ngừng tuôn rơi, ướt đầm cả khuôn mặt.

Có phải khi em nhận ra đã là quá muộn?

Một bàn tay to lớn vòng qua vai cô, nhanh như chớp kéo cô xuống, ngay khi Lam Tử Tuyết kịp phản ứng lại, cả người cô đã nằm trong lồng ngực người kia, môi truyền tới một xúc cảm mềm mại mát lạnh quen thuộc.

Không vội vàng, cuồng dã như lần trước, lần này Tạ Phong chỉ đơn thuần là môi chạm môi với Lam Tử Tuyết, đầy tham lam, chiều chuộng mà mút lấy đôi môi còn đang run rẩy của cô. Bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve sống lưng cho cô.

“Không sao, anh ở đây!”

Lam Tử Tuyết chưa từng cảm thấy giọng nói của Tạ Phong ấm áp như thế, dường như có thể xoa dịu mọi vết thương trong lòng cô, chỉ cần một câu như vậy thôi.

Cảm xúc chưa từng chân thật đến như thế, chưa từng ngọt ngào đến như thế.

Không cần nói “giả như”, em vẫn có thể giữ anh lại, phải không?

Tạ Phong rời môi mình khỏi môi Lam Tử Tuyết, ngắm nhìn gương mặt đã tái nhợt đi vì lo sợ của cô, đôi mắt vẫn còn ngân ngấn nước, không nhìn được mà vươn đầu lưỡi khẽ nuốt trọn những giọt nước mắt kia.

“Sau này tôi không muốn thấy em...”

Đôi môi bất ngờ bị chặn lại, từng chữ như bị người kia nuốt vào.

Cô ấy cứ nhiên lại chủ động?

Tạ Phong nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, chiếm lại thế chủ động, không nhìn được nở nụ cười với người gấp tới mức đã cắn rách môi mình :

“Bảo bối, từ từ thôi!”

Môi lại chạm môi, Tạ Phong không cần phải như lần trước hao tổn sức lực để cạy mở khoang miệng của Lam Tử Tuyết, lần này là cô tự nguyện.

Cái lưỡi tinh nghịch luồn lách khắp các ngõ ngách trong khoang miệng Lam Tử Tuyết, hút trọn lấy dưỡng khí của cô. Lam Tử Tuyết thở gấp, giận dữ mà cắn nhẹ cái lưỡi không yên phận kia một cái. Bàn tay gắt gao ôm chặt lấy Tạ Phong.

Người đàn ông này, hết như một cơn gió, đến cũng nhanh mà đi cũng nhanh, Lam Tử Tuyết sợ chỉ cần buông tay, người đàn ông này sẽ biến mất, biến mất...

Nghĩ lại những chuyện đã qua, Lam Tử Tuyết không khỏi rùng mình.

Tạ Phong cảm nhận được Lam Tử Tuyết đang run rẩy, bàn tay ôm chặt lấy mình đến nghẹt thở, hần hơn cau mày, bàn tay càng ôn nhu vỗ nhẹ lưng Lam Tử Tuyết, cố gắng trấn an người trong lòng mình.

“Đây là thật, phải không?” Giọng Lam Tử Tuyết nhỏ nhẹ lại yếu đuối, ánh mắt vụt qua một tia lo sợ. Đôi bàn tay chưa bao giờ yếu ớt như thế áp lên má hắn, ánh mắt cô chỉ chăm chú nhìn một nơi.

Lam Tử Tuyết bây giờ mới phát hiện, hần thực ra còn có vẻ mê hồn hơn nữ nhân. Vầng trán cao rộng đầy soái khí, đôi mắt sâu thăm thẳm vốn dĩ tự nhiên mà tỏa ra hàn khí ngay lúc này nhìn cô thật ôn nhu, xương gò má hơi nhọn khiến gương mặt hần lộ rõ góc cạnh, sống mũi cao, thẳng tắp, còn đôi môi...

Bàn tay không tự chủ mà vuốt nhẹ lên bờ môi đó.

Thật mềm, lại mát lạnh!

Tạ Phong để Lam Tử Tuyết sờ chán chê rồi lại ôm chặt lấy cô, hôn càng cuồng nhiệt hơn, lưỡi của hần ra sức càn quét khoang miệng cô, mùi máu tanh thoang thoảng nơi cổ họng, chân thực như vậy.

Lam Tử Tuyết bị hôn lâu đến mất hết dưỡng khí, chỉ có thể lấy dưỡng khí từ miệng Tạ Phong, cả thân người hoàn toàn mất hết sức lực, thân thể dường như đã nằm lên người Tạ Phong.

Giữa căn phòng lạnh lẽo đầy mùi thuốc sát trùng, chỉ có tiếng môi chạm môi, tiếng răng ken két cùng mùi máu tươi thoang thoảng. Không ai nói gì, cũng chẳng ai bảo phải dừng lại, hai người cứ như thể chỉ cần buông tay là đối phương sẽ chạy mất, gắt gao ôm lấy nhau.

Ngày mùa đông hiem hơi có một tia nắng ấm áp như có như không chiếu trên chiếc giường lớn, xuyên qua lớp áo dày, sưởi ấm trái tim hai người.

Nhận thấy người trong lòng mình đã hết sức, Tạ Phong lật người Lam Tử Tuyết xuống, để cô nằm xuống giường. Bàn tay nhẹ vuốt phần tóc mái rồi bờ của cô sang một bên, không nhìn được nhẹ nắm lấy cằm cô ngắm nghía.

Nắng ngày đông yếu ớt nhàn nhạt chiếu lên gương mặt ấy, đôi môi vẫn còn bóng loáng do nước, đôi mắt nhìn hần yếu ớt như động vật nhỏ, gương mặt đã gầy đi ít nhiều, mái tóc đen dài phát phơ trong gió. Chiếc áo sơ mi màu hồng nhạt từ lúc nào đã tuột xuống quá ngang vai, để lộ bờ vai trắng ngần, vẫn còn dấu hần đỏ thấp thoáng sau nụ hôn cuồng nhiệt vừa rồi.

“Em là người phụ nữ đầu tiên mà Tạ Phong tôi yêu, cũng là người cuối cùng.”

Tạ Phong cảm nhận được hơi thở mình ngày càng gấp gáp. Hần cúi đầu, hôn nhẹ lên trán Lam Tử Tuyết, cố gắng tận hưởng mùi hương thoang thoảng, dịu nhẹ lại mát lạnh như bạc hà trên người cô, lắng nghe tiếng tim cô đập ngày càng nhanh.

Ánh mắt không biết từ lúc nào đã cố định tại bờ vai cô.

Hần cúi thấp xuống, gặm cắn vùng da gọng cảm ấy, mút vào nhả ra, để lại những vết hôn thay thế cho vết hần kia.

Lam Tử Tuyết nhú mày, mím chặt môi, không nhìn được khe rên một tiếng, thân thể cứ thế giãy giụa, trốn tránh cái tên như dã thú tìm mồi kia.

Hần... hần làm gì vậy?

Toàn bộ đều được Tạ Phong thu vào mắt, hần cảm thấy, như vậy mà hần vẫn không làm gì, quả thực đúng là chuyện lạ.

Tạ Phong nâng cằm Lam Tử Tuyết lên, giọng nói đầy nam tính, nhưng khóe môi lại nhếch lên nụ cười tràn ngập vẻ hạ lưu:

“Lam Tử Tuyết, em câu dẫn tôi!”

Cắn nhẹ vào vành tai đã đỏ ửng của cô, hần thì thào:

“Anh muốn em!”

(H, H

đi a!!!!!!)

27. Chương 27

CHƯƠNG 27

Gương mặt Lam Tử Tuyết càng ngày càng đỏ, hô hấp dần trở nên rối loạn.

Cánh tay không yên phận của Tạ Phong từ từ di chuyển đến hông cô, Lam Tử Tuyết cảm nhận được nhiệt độ thay đổi, không khỏi rung mình một cái

Tạ Phong mỉm cười dịu dàng nhìn người đang toát mồ hôi lạnh nhưng cũng không chống cự trong lòng mình, cúi đầu xuống.

Lam Tử Tuyết lại cảm nhận được hơi thở ấm nóng của Tạ Phong nơi tai: “Đừng sợ!”, rồi hần hơi nghiêng đầu, hướng môi Lam Tử Tuyết mà nhắm tới.

“Cạch”, cửa phòng trông chốc lát mở toanh, Lam Tử Uy nghiêm mặt nhìn hai người đang làm cái trò mèo vờn chuột trong phòng kia đầy hắc khí.

Lam Tử Tuyết mặt còn đỏ hơn lúc này, cổ hết sức đẩy Tạ Phong ra khỏi người mình.

Tạ Phong nắm lấy bàn tay đang dùng sức đẩy mình ra, cau mày không hiểu là có giận dữ hay không nhìn thoáng qua người kia.

“Anh không thấy chúng tôi đang bận sao, cảm phiền ra ngoài!” Giọng nói lạnh tựa tảng băng nghìn năm, Lam Tử Tuyết cảm thấy, lần này Lam Tử Uy giận thật rồi.

“Tôi cho cậu 3 giây, cậu mau bước ra khỏi người em gái tôi ngay! 1” Giọng hần

“Anh có biết một khắc đêm xuân đáng giá ngàn vàng không hả? Mau cút đi!”

“2”

“Tôi cứ không đi đấy, làm gì nhau nào?”

Lam Tử Tuyết hai tay vẫn bị Tạ Phong gắt gao giữ chặt, không khỏi khóc không ra nước mắt.

Hai cái người này thật là...

“3”

Lam Tử Uy đếm đến ba, Tạ Phong vẫn ngoan cố dán người trên thân Lam Tử Tuyết, còn cố ý cọ cọ đầu vào cổ cô, chọc tức Lam Tử Uy.

Một tầng sát khí bắt đầu từ người Lam Tử Uy tỏa ra, hần rút súng, chĩa về phía Tạ Phong: “Mau! Bước! Ra”

Lam Tử Tuyết ảo não nhìn hai con người đang căng mắt trừng mắt nhìn nhau kia, lặng lẽ thở dài.

Hai người này, đã lớn đến nhường nào rồi, sao còn giống như con nít vậy?

Mặt Trời hôm nay rất chăm chỉ, bây giờ mới có 8 giờ nhưng đã có thể cảm nhận được hơi thở của Mặt Trời trong không khí, thế nhưng trong phòng hiện giờ chỉ toàn mùi sát khí.

Tạ Phong bị Lam Tử Uy dí súng vào người, dù không muốn cũng đành rời giường, bây giờ đang căng cả hai mắt trừng Lam Tử Uy.

Lam Tử Uy dù đuổi được tên kia ra khỏi em gái mình nhưng quả thực cũng không thể vui vẻ. Em gái tôi nuôi lớn bao nhiêu năm, lại để cậu dễ dàng ăn được như vậy sao?

“Được rồi, hai người đừng trừng nhau như vậy nữa!” Lam Tử Tuyết quả thực sắp trầm uất mà chết rồi, cái thể loại không khí gì đây?

“Chẳng phải hai người hợp tác với nhau sao, hợp nhau lắm mà!” lam Tử Tuyết không hiểu rõ sự việc nên nhắm mắt đoán bừa.

“Chúng tôi chỉ hợp tác.” Hai người đồng thời nói cùng một lúc.

Lam Tử Tuyết thấy thế ôm bụng cười nghiêng ngả. Sắc mặt hai người kia càng ngày càng đen hơn.

Khụ, khụ! Lam Tử Tuyết không cười nữa, ngồi lại ngay ngắn, nghiêm túc mà hỏi hai người kia:

“Bây giờ có thể giải thích cho em biết đã xảy ra chuyện gì được chưa?”

Sau câu hỏi của Lam Tử Tuyết, cả ba người đều im lặng, không ai nói gì, cũng không ai phá hủy sự trầm mặc này.

“Chuyện này kể ra, thực sự rất dài.”

Lam Tử Tuyết vén rèm cửa sang một bên, ánh Mặt Trời chiếu vào mắt cô, cô theo phản xạ mà nheo mắt lại.

Có phải thế giới của bọn họ cũng như vậy, cho dù không làm gì cũng sẽ bị đẩy vào nguy hiểm, ta không giết người người sẽ giết ta, chém giết lẫn nhau như vậy không?

Lam Tử Tuyết nghĩ lại những lời Lam Tử Uy nói, bất giác cảm thấy lòng trĩu nặng.

Mọi chuyện bắt đầu từ mười bảy năm trước, lúc đó mẹ cô mất, mà nguyên nhân...là do cha cô. Lam Tử Uy lúc đó mười tuổi, cô mới năm tuổi. Hắn vì hận người cha bạc tình bạc nghĩa mà bỏ nhà đi, sau đó hắn được một nhóm người nhận vào làm, vận chuyển cái mà người ta gọi là “hàng trắng”.

Lam Tử Uy lúc đó đương nhiên không biết “hàng trắng” đó là gì, trong một lần đi giao hàng đã đụng mặt người đàn ông đó-Tiêu Dĩ Đình.

Tiêu Dĩ Đình chỉ cần nhìn cũng thấy đứa trẻ này không phải loại tầm thường, muốn Lam Tử Uy gọi hắn một tiếng “cha” mà giết chết người bạn thân nhất của Lam Tử Uy, cũng chính là anh trai của chàng thiếu niên da vàng kia.

Lam Tử Uy vì muốn trả thù cho người bạn thân của mình mới nhận Tiêu Dĩ Đình làm cha, gia nhập vào cái giới xã hội đen nồng nặc mùi máu tanh đó.

Năm đó, hắn mười một tuổi.

Lại nói đến Tạ Phong, anh trai cô và hắn ầu cũng là có duyên.

Ý muốn trả thù Tiêu Dĩ Đình đã nhen nhóm trong lòng Lam Tử Uy từ lâu, nhưng hắn vẫn chưa tìm được cơ hội thích hợp. Lần này Tiêu Dĩ Đình gọi hắn về, chính là muốn hắn giam giữ Tạ Phong, ép hắn cưới Tiêu Vu, đem DG về dưới trướng của Tiêu thị.

Chỉ là Tiêu Dĩ Đình có chết cũng không ngờ tới, Tạ Phong ấy vậy mà lại hợp tác với Lam Tử Uy, chỉ vì đó là anh trai của Lam Tử Tuyết, hắn tin tưởng Lam Tử Uy nhất định sẽ không chấp nhận cả đời làm con chó dưới chân Tiêu Dĩ Đình. (=))tin người yêu vờ)

Vậy nên tất cả chỉ là một màn kịch được dựng lên để lừa người, bao gồm cả cô.

Lam Tử Tuyết bàn tay vô thức rơi xuống, thở dài.

Cánh tay dài ẩn hiện những vết sẹo vòng qua hông Lam Tử Tuyết, ôm chặt lấy cô. Một cổ ả áp dính chặt vào lưng Lam Tử Tuyết. Hai người không nói gì, Tạ Phong cứ thế ôm chặt lấy lưng Lam Tử Tuyết, để cô nghiêng đầu, tựa vào lòng ngực mình, tiếp kiếm thứ gọi là bình yên.

Không cần nói gì, chỉ cần em có thể cảm nhận được anh ở phía sau em, vậy là đủ rồi.

Cứ sau mỗi cơn gió đông dữ dội, cây bằng lăng bên cửa sổ phòng bệnh lại thưa thớt thêm vài lá cũng như sinh mệnh con người ta ngắn ngủi, bất cứ lúc nào cũng có thể ra đi.

“Anh trai em...lâu như vậy...em cũng không biết...” Chính Lam Tử Tuyết cũng không nhận ra, từng câu cô nói cứ ngắt quãng, nghẹn ngào, chứa đầy ưu tư cùng sầu muộn.

Tạ Phong càng ôm chặt cô hơn, giọng nói của hắn càng trở nên ấm áp: “Không phải lỗi của em.”

Lam Tử Tuyết cúi xuống nhìn bàn tay mình và hắn đan chặt vào nhau, nhỏ giọng hỏi:

“Có phải một lúc nào đó...anh sẽ biến mất phải không?” Cũng giống như chỉ cần một cơn gió, lá trên cây đã không chịu nổi mà lìa cành, cũng giống như chỉ là ân oán của hai, mà lại hại chết nhiều người như thế.

Chưa bao giờ Lam Tử Tuyết thấy mình nhỏ bé, bất lực đến như thế. Trong thế giới của anh trai cô và hắn, không có chính cũng không có tà, không có ai đúng ai sai, chỉ có người mạnh, kẻ yếu.

Thế giới đó quá đáng sợ.

Cô sợ nó sẽ cướp mất hắn đi.

“Không bao giờ. Anh sẽ luôn ở ngay đây, phía sau em. Chỉ cần em quay đầu, nhất định sẽ nhìn thấy anh.”

Lời đã nói ra, tuyệt không thay đổi.

Ngày mùa đông cuối tháng mười hai, thành phố trở nên nhộn nhịp hơn bao giờ hết, chỉ mới 6 giờ, dòng người đã đổ xô ra đường mặc cho tiết trời lạnh giá đến thấu xương.

Người đi qua đường dù vội vã đến đâu cũng một lần ngoái đầu nhìn chiếc BMW màu đen đậu dưới khu chung cư lúc này. Ở thành phố Bắc Kinh phồn hoa này, người giàu có không thiếu nhưng không phải ai cũng có đủ tiền để mua một chiếc xe giá bằng một căn nhà như vậy. Huống chi lúc này, đang đứng tựa người vào cửa xe chính là một đại “mĩ” nam.

Người đàn ông cao hơn một mét tám, một tay cầm áo khoác, trên người là một bộ vest đen 2 khuy, cổ áo hình chữ V để lộ áo sơ mi màu xám dày lịch lãm bên trong phối cùng quần kaki màu đen. Người đàn ông cứ một lúc lại cúi xuống nhìn chiếc đồng hồ đeo trên tay. Cả người lẫn không gian xung quanh đều màu đen khiến cho chiếc đồng hồ màu trắng trở nên nổi bật.

Không cần nghĩ cũng biết là có người tặng.

Khóe miệng người đàn ông ẩn hiện một nụ cười kì bí, ngọt ngào đến say lòng, ánh mắt mỗi lần chạm tay vào mặt đồng hồ lại sáng lên những đốm lửa tí tách, không biết đã làm tan chảy trái tim bao nhiêu người phụ nữ.

“Phong!”

Tạ Phong ngẩn đầu, cơ thể như rơi vào trạng thái ngừng hoạt động, hai mắt như dán chặt lên thân ảnh người trước mặt.

Lam Tử Tuyết đang đứng trên bậc thang ở lối ra vào. Trên người cô là một chiếc váy xòe dạ hội màu kem sát nách, cổ áo hình chữ V làm lộ rõ vòng một đầy đặn. Phần eo bo bản to có đính một chiếc nơ xinh xắn bên hông trái giúp lộ ra vòng eo thanh mảnh, phối với đôi giày cao gót càng làm Lam Tử Tuyết trở nên mê người. Mái tóc dài đen mượt được nhuộm màu hạt dẻ, hơi uốn ở phần đuôi khiến mái tóc trở nên ngắn lại, bồng bềnh, vô ý lộ rõ vùng cổ trắng nõn của cô, hơn nữa nơi đó lại thấp thoáng một vật nhỏ hình trái tim màu tím nhạt của pha lê, không ngừng tỏa sáng lấp lánh.

Tạ Phong lặng lẽ nuốt nước bọt, cảm thán chính mình bỏ ra mấy tiếng chờ đợi nơi ngoài trời lạnh giá này, quả thực không uổng phí.

Những cơn gió mùa đông lạnh buốt vô tình lướt qua khiến Lam Tử Tuyết bất giác run cầm cập. Một chiếc áo khoác màu đen từ đâu đáp xuống vai cô, trong chốc lát Lam Tử Tuyết có thể cảm nhận rõ rệt sự ấm áp kia.

Tạ Phong nhú mày nhìn người đang co người vì lạnh kia, thấp giọng yêu cầu :

“Bộ này không được. Em thay cái khác đi!”

Lam Tử Tuyết lắc đầu ngơ ngậy, ra sức phản đối

Sao lại phải đổi chứ? Bộ này rất được mà!”

Đáp lại ánh mắt nài nỉ của cô là một tiếng “ùm” dài với âm vực lạnh lẽo của Tạ Phong. Không phải hẳn không muốn cô mặc cái này nhưng thời tiết lạnh thế này, chỉ e cô sẽ bị nhiễm lạnh, hơn nữa, khụ, “vợ” hẳn đẹp thế này, chỗ hai người sắp tới cũng không phải tốt đẹp gì, cho nên,...

Trong lúc Tạ Phong còn đang ngẩn ngơ suy nghĩ, Lam Tử Tuyết đã lấy một chiếc áo khoác lông mặc vào bên ngoài, che đi bờ vai trắng mềm cùng xương quai xanh gợi cảm, cứ thế bước vào xe.

Ngay tại trung tâm thành phố là khách sạn DREAMS nổi tiếng của Hoa thị, chính là khách sạn sa hoa nhất trong nội thị, nơi chỉ chuyên dùng làm nơi nghỉ ngơi và họp mặt của giới quyền quý.

Năm nay như thường lệ vào dịp Giáng Sinh, Hoa thị lại đứng ra tổ chức một buổi dạ tiệc dành riêng cho các đại gia tộc.

Chiếc BMW nhàn nhả dừng lại trước cửa khách sạn DREAMS, lập tức liền có phục vụ chạy tới mở cửa xe, cúi người chào đón.

Tạ Phong chỉnh lại áo vest, nắm tay Lam Tử Tuyết ra ngoài.

Ngay khi Lam Tử Tuyết bước ra, chính là một bộ dạng không tránh khỏi kinh ngạc. Ngay trước cửa khách sạn là hai hàng người trong trang phục trang nhã xếp thành hàng dài ở hai bên, tất cả đều hơi cúi đầu, tỏ ý chào.

Thân thể Lam Tử Tuyết loạng choạng vì không quen đi giày cao gót mà đứng không vững. Tạ Phong nhanh chóng vòng tay qua, ôm lấy eo cô, nhẹ nở một nụ cười châm chọc khiến Lam Tử Tuyết mặt đỏ bừng bừng.

Khánh phòng rộng lớn. Những con người thanh thoát như thoát khỏi thế tục chìm đắm vào điệu nhạc du dương của dàn nhạc giao hưởng.

Trong khán phòng hiện giờ có ít nhất 50 người, mọi người đều đang chìm đắm vào câu chuyện của riêng mình, dường như không ai báo trước, tất cả đều hướng về phía cánh cửa, tầm mắt chỉ tập trung vào hai người.

Có người ngưỡng mộ, có những trái tim thoáng lệch nhịp, có người cười vui vẻ, cũng có người thâm đồ kị, ghen ghét.

Tầm mắt của mọi người đều dăth lên người đàn ông sang trọng lại toát ra khí chất lạnh lùng vương giả kia, nhưng ngay sau đó lại chú ý vào cô gái đi bên cạnh.

Trông giống như một tên ác ma lạnh lùng đầy cô độc cùng thiên sứ của hắn.

“Ày dà, Tạ Phong, cuối cùng cháu cũng đến rồi!” Một người đàn ông trung niên bước tới, lộ rõ vẻ thân mật bắt tay cùng Tạ Phong.

Hắn cũng chỉ đưa tay ra đáp lễ, chứ tuyệt nhiên không có chút cảm xúc gì.

Sau lời chào lạnh nhạt giữa hai người, buổi dạ tiệc lại chính thức bắt đầu.

Ánh sáng nhẹ nhàng tỏa ra từ chiếc đèn chùm lớn trên trần nhà, dàn nhạc giao hưởng lại bắt đầu chơi những bản nhạc êm dịu, đầm thắm, những câu chuyện hấp dẫn lại nổi lên.

Lam Tử Tuyết nhìn vào ly rượu Champagne trên tay, chất lỏng màu hồng nhạt sóng sánh trong chiếc ly thủy tinh thấp thoáng mùi cồn, so với cô thì còn thú vị hơn những thứ kia.

“Có vẻ như cô chưa từng uống rượu.” Giọng điệu nhẹ nhàng nhưng đầy châm chọc, Lam Tử Tuyết quay đầu, cười như có như không nhìn người trước mặt.

“Không phải lần đầu. Nhưng tôi rất hứng thú với nó.” Câu nói lúc này là sao chứ, muốn đùa giỡn với tôi sao? Hừ!

Người phụ nữ đứng trước mặt Lam Tử Tuyết khá xinh đẹp, nhìn qua liền biết đó là một tiểu thư con nhà quyền quý nào đó. Chỉ là chiếc váy đỏ “thiếu vải” của cô ta, quả thực là khiến cho Lam Tử Tuyết đầu óc choáng váng.

“Không phải cô ta chưa từng uống loại rượu cao cấp như thế này chứ?” Lại một giọng nói khác, những người đi sau cô tiểu thư bật lên những tiếng cười khúc khích đầy châm chọc.

“Loại rượu này” Vị tiểu thư kia tiến lên, đoạt lấy ly Champagne trên tay Lam Tử Tuyết, nở nụ cười khinh bỉ “Cô không xứng đáng để uống.” Nói rồi cô ta đưa ly rượu lên khoe môi mình định uống.

Lam Tử Tuyết không nhanh không chậm nhẹ nhàng đoạt lại ly rượu, cũng đáp trả cô ta một nụ cười đầy ngạo mạn :

“Phải, có lẽ cô nói đúng. Loại rượu này quá tệ so với tiêu chuẩn của tôi.” Lam Tử Tuyết nghiêng chiếc ly, chất lỏng màu hồng nhạt đều chảy xuống sàn nhà.

“Uống nó chính là hạ thấp phẩm vị của tôi.”

Ung dung quay người rời đi, bỏ mặc vị tiểu thư kia tức đến bấu lòng tay mình đến rướm máu.

Lam Tử Tuyết nhìn quanh, phát hiện Tạ Phong đang đứng nói chuyện với một đám người lạ mặt, xem chừng không khí rất căng thẳng, không nên xen vào bèn mặc lại áo khoác, hướng về phía ban công.

Trăng đêm nay tỏa ra một thứ ánh sáng mờ mờ kì ảo, chiếu xuống bóng cô. Ngoài đường, dòng người vẫn tập nập.

Phải rồi, hôm nay là Giáng Sinh mà!

“Mẹ à, ở trên đó mẹ có thấy ấm áp không?” Lam Tử Tuyết ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao trên trời, không biết ngôi sao nào là hiện thân của mẹ cô.

“Mẹ à, mẹ rốt cuộc đang ở đâu vậy? Tiểu Tuyết không thấy mẹ...” Viên mắt bỗng có chút cay cay.

Lúc cô còn nhỏ, Giáng Sinh chính là một trong những ngày hạnh phúc nhất trong năm. Ngày đó, ba sẽ không phải suốt ngày ở công ty, mẹ sẽ không bận bịu việc ở cửa hàng, anh sẽ không phải vùi đầu vào bài vở, cả nhà lại quây quần bên nhau, chúc Giáng Sinh vui vẻ.

Chỉ là ước muốn được trở về như lúc đó, cũng chỉ là ước muốn mà thôi.

Nơi đó mãi mãi không còn là nhà của cô nữa rồi.

Lam Tử Tuyết rung mình, chợt cảm thấy lạnh buốt, nắm chặt áo khoác, định xoay người vào trong thì lại nghe một giọng nói có phần hơi quen:

“Khoan đã, ai đó...kéo tôi lên với!”

(Hi, chương này chỉ là thả thính, thả thính thôi nha

~Tuôi hứa sẽ có H, chắc vài ba chap nữa, nên phải cho tuôi thời gian chuẩn bị chứ

Sau hơn hai mươi chương dẫn vật nhẹ hai người, tuôi quyết định dành ra vài chương ngọt ngào để kỉ niệm ngày này >

À mà chương này dài+tuần này bận quá, nên t7 mới có chap mới nha ^^

Đừng quên tuôi đó

Tuôi buồn à ><>

28. Chương 28

Lam Tử Tuyết quay đầu lại, xung quanh cô không có ai. Cố nheo mắt nhìn kĩ, Lam Tử Tuyết phát hiện một cánh tay đang bám chặt lấy ban công.

Bước từng bước thận trọng lại gần, người kia dường như đã thật sự mất kiên nhẫn.

“Này, sao còn chưa kéo tôi lên?”

“Là anh?”

Tạ Nhạc chỉnh trang lại quần áo, lau đi vệt mồ hôi trên trán xong liền quay qua nhìn chăm chăm Lam Tử Tuyết, cất giọng cười đùa:

“Tôi và cô hình như rất có duyên với nhau đấy!”

Lam Tử Tuyết cũng mỉm cười, trên người chàng trai này toát lên một vẻ khiến người khác cảm thấy dễ gần, không giống như hần.

“Lần trước vội quá nên vẫn chưa kịp cảm ơn cậu.”

“Không có gì. Coi như lần này chúng ta huề đi.”

Tạ Nhạc lau sạch tay xong liền vươn tay ra trước mặt Lam Tử Tuyết, nở nụ cười tươi. “Tạ Nhạc, tên rất hay đấy nhá!”

Lam Tử Tuyết do dự một lúc, nhìn thấy cánh tay Tạ Nhạc lắc lắc liền cầm lấy nó, nở nụ cười đáp lễ :

“Lam Tử Tuyết, rất vui được làm quen với cậu.”

Cánh tay Tạ Nhạc có chút cứng lại, đôi mắt mất đi tia cười, chỉ còn len lỏi sự ảm đạm.

Lam Tử Tuyết.

Chẳng lẽ lại là...

Tiếng đế giày va vào sàn đá hoa cương vang lên, Lam Tử Tuyết di dời tầm mắt nên không nhìn thấy được sự thay đổi trên gương mặt Tạ Nhạc.

Tạ Phong bước tới, tự nhiên ôm lấy eo cô, gương mặt thấp thoáng nét cười:

“Tưởng em trốn đi đâu, không ngờ là lại đi trước một bước, mua chuộc em trai anh.”

“Em trai anh?” Lam Tử Tuyết nghi hoặc nhìn cậu thanh niên kia. Phải rồi, cậu ta cũng họ Tạ mà.

Tạ Nhạc trông thấy Tạ Phong liền vội thu lại biểu tình của mình, mở miệng cười hi hi.

“Không ngờ lại là chị dâu.”

Cả ba người nói chuyện dường như rất hợp nhau, mãi đến khi Lam Tử Tuyết than đau đầu, cuộc nói chuyện mới tạm dừng.

Tạ Nhạc nhìn theo bóng lưng của hai người kia, trong lòng không hiểu là cảm xúc gì.

Lam Tử Tuyết hai tay xoa xoa huyệt thái dương, miệng không ngừng than đau.

Tạ Phong thấy vậy đành phải lái xe thật nhanh về nhà, nhưng Lam Tử Tuyết ngồi trên xe một lúc lại nôn ra, nên Tạ Phong đành phải kêu người đến đem xe về, cả hai cùng nhau đi bộ để giải rượu.

Cả người Lam Tử Tuyết hầu như dựa hết lên người Tạ Phong. Hần không khỏi khóc thầm, rượu tại chỗ đó nặng như vậy sao?

Đêm nay là Giáng Sinh, khắp mọi nẻo đường đều được trang hoàng lộng lẫy, đèn điện nhiều màu sắc đến chói mắt.

Lam Tử Tuyết lúc này thần kinh đã bắt đầu quay về trạng thái bình thường, một tay nắm chặt tay Tạ Phong, một tay không ngừng chỉ chỗ xung quanh.

Quả thật không khác gì một đứa con nít.

Tạ Phong bật cười vì suy nghĩ của mình, bàn tay xoa đầu Lam Tử Tuyết, mái tóc màu hạt dẻ tung bay trong gió.

Ánh mắt Lam Tử Tuyết nhìn xa xăm, đang đi về phía cô là hai mẹ con.

“Mẹ ơi, mua cái kia cho con đi mẹ!”

“Được rồi, chỉ một cái thôi đó!”

“Ba ơi, cái kia đẹp quá kìa!”

“Ừ!”

“Suyt, đừng chọc giận ba con. Để mẹ mua cho con nhé!”

Giữa hàng ngàn người lướt qua con bây giờ, không có ai yêu thương con như mẹ hết, mẹ à!

Khóe mắt Lam Tử Tuyết cay cay, từng giọt nước mắt lăn dài trên má.

Bản thân cô là người dễ xúc động, chỉ là lâu nay kìm nén quá giỏi, đến nỗi người ngoài nhìn vào chỉ bảo cô là một kẻ vô tri vô giác.

Chỉ là trong một lúc nào đó, trái tim chợt cảm thấy cô đơn, trống trải tột cùng, chỉ là cần lắm một người yêu thương mình nhưng không thể.

Ta lại rơi nước mắt.

Bước chân hai người đã dừng lại từ bao giờ. Tạ Phong kéo Lam Tử Tuyết vào lòng mình, thật chặt. Những giọt nước mắt của cô thấm qua áo khoác, nhẹ cửa vào tim hần.

Hần là cô nhi, đương nhiên phần nào hiểu được cái cảm giác trống trải của cô lúc này.

Giữa những người đồng cảnh ngộ, luôn có cái gọi là cảm thông.

Lam Tử Tuyết không khóc nữa, ngẩng đầu nhìn Tạ Phong.

Hần nhẹ nhàng lau đi vệt nước mắt trên má cô, rồi từ từ hôn xuống.

Nụ hôn này rất sâu, rất sâu, dường như có thể chạm đến trái tim, xoa dịu vết thương đã ngủ quên nhiều năm.

Giữa phố xá nhộn nhịp đông đúc, rất nhiều người chú ý đến cặp tình nhân kia, nhưng họ lại không để ý đến thế giới xung quanh, chỉ muốn đắm chìm trong hạnh phúc ngọt ngào này.

Đó là Giáng Sinh hạnh phúc nhất mà họ từng trải qua.

Mãi đến sau này, Lam Tử Tuyết vẫn thường hay hồi tưởng lại ngày hôm nay.

Quả là một mảnh kí ức đẹp. Đẹp đến nỗi khiến người ta chạnh lòng.

Tạ Phong dùng sức đá văng cánh cửa, cổ vươn tay bật đèn lên. Mắt nhìn lướt qua đồ đạc đã được bày sẵn trong nhà. Vốn là sau khi dự tiệc sẽ cùng cô đón Giáng Sinh tại nhà, vậy mà cuối cùng lại không thực hiện được.

Trên bàn là một bàn ăn thịnh soạn, Cây thông Noen kẻ bên cứ tỏa ra ánh sáng bảy màu rực rỡ, dưới luồng sang đó là những hộp quà xinh xắn, hộp nào cũng được thắt dây ruy băng xinh xắn.

Người trong lòng lại không yên phận mà cứ ngo ngoáy lung tung, đầu tóc rối bời, quần áo xộc xệch:

“Yên nào!” Tạ Phong gầm nhẹ. Người kia sau khi hôn xong cứ nhiên cứ thế ngủ trong lòng hần. Thật là...

Khó khăn lắm mới dịu được người kia lên giường, Tạ Phong lại gặp phải một khó khăn lớn hơn.

Lam Tử Tuyết nắm chặt lấy tay hần, nhất quyết không chịu buông, lại còn nói mớ “Không được đi...” khiến cho Tạ Phong không biết phải làm sao.

Ánh sáng nhàn nhạt từ chiếc đèn ngủ chiếu lên gương mặt Lam Tử Tuyết đang ngủ say.

Gương mặt trắng trẻo, đã có phần gầy đi so với lần đầu hai người gặp nhau. Bờ mi dài khê lay động, che dấu vết nước. Còn môi...

Lam Tử Tuyết đột nhiên ôm chặt Tạ Phong hơn, cái đầu không chịu yên cứ cọ cọ vào người hần.

Tạ Phong cảm giác như có hàng ngàn con kiến đang bò trên người hắn, toàn thân ngứa ngáy không thôi, lại còn có dấu hiệu nóng lên.

Mà người gây ra tội lỗi kia vẫn ngủ say không biết gì.

Một đêm dài đằng đẵng trôi qua, đối với Lam Tử Tuyết chính là hạnh phúc vô biên, còn Tạ Phong lại là dày vò khó chịu.

“Chờ đó nhóc con, anh nhất định sẽ khiến em trả giá!” Nghe được giọng nói lạnh lạnh quen thuộc bên tay, Lam Tử Tuyết vô thức “ừm” một tiếng.

Tiếng chuông báo thức kêu inh ỏi đánh thức Lam Tử Tuyết vẫn còn đang chìm trong mộng đẹp.

Không cam lòng ngồi dậy tắt chuông báo thức, Lam Tử Tuyết chỉ cảm thấy đầu mình đau như búa bổ, khắp người cũng không khác hơn là bao, chỉ mỗi việc xuống giường là đã mất hơn 10 phút.

Nhìn ngó xung quanh. Khoan đã... Đây hình như đâu phải phòng cô?

Lam Tử Tuyết ôm cái đầu đau ra khỏi phòng, suýt nữa là vấp phải đồng hồ dưới sàn.

Đây... đây toàn bộ đều là đồ của cô mà!

“Được rồi, đặt chỗ này cho tôi!” Lam Tử Tuyết nhìn ra, liền thấy Đồng Văn đang đứng ở cửa, không ngừng luyên thuyên chỉ đạo một nhóm người đang chuyển toàn bộ đồ của cô sang đây.

“Này, anh đang làm cái gì vậy hả?”

Đồng Văn quay lại, trông thấy Lam Tử Tuyết thì cười gian xảo, vội giải thích:

“Ấy dà, phu nhân à, người cứ vào trong nghỉ ngơi đi, việc chuyển nhà này thực ra rất nặng nhọc, người đừng nên đụng vào thì hơn.”

Cái gì?! Chuyển nhà?!

“Nhưng mà...”

“Phu nhân đừng lo, tôi sẽ cẩn thận, không để sót một thứ nào, cũng không làm hư hại chúng đâu.”

“Không phải, ý tôi là...”

“Ấy, phu nhân cẩn thận... Mau, đặt qua bên đó.”

Đồng Văn lại tiếp tục bổn phận của mình, bỏ lại Lam Tử Tuyết toàn thân cứng đờ một bên.

Cái tôi muốn hỏi là, vì sao tôi lại phải chuyển nhà?

29. Chương 29

CHƯƠNG 29

“Tạ tổng, đây là tài liệu thư kí Đồng vừa mới chuyển qua.”

Tạ Phong chỉ nhìn lướt qua rồi gật đầu một cái, tiếp tục chuyên tâm làm việc.

Khoảng thời gian trước quả thực là hắn đã quá bỏ bê công việc. Mặc dù sau lần này có thể diệt trừ bớt một thế lực uy hiếp lớn đến hắn, nhưng cái giá phải trả quả thực không nhỏ. Sau lần này, uy tín của DG bị giảm sút nghiêm trọng mặc dù thu mua được Tiêu thị, đây là còn chưa kể đến sức ép bên phía Tạ gia.

Gấp lại tập văn kiện, Tạ Phong nhìn thoáng qua đồng hồ trên tay.

Đã hơn 8 giờ sáng, lúc hắn rời đi mới chỉ có 2 giờ.

Ngồi một chỗ làm việc liên tục 5 tiếng đối với một người là không hề dễ, nhất là với người vừa ngồi một tiếng trên máy bay.

Tạ Phong rời bàn đến bên cạnh cửa sổ. Lặng lẽ ngắm nhìn bình minh nơi bên kia bán cầu.

Không tồi, nhưng không đẹp bằng bình minh ở Trung Quốc.

Khóe miệng bất giác mỉm cười, Tạ Phong dường như có thể nhìn thấy biểu tình giận dữ của Lam Tử Tuyết lúc thức dậy.

Chắc là rất đáng yêu.

Điện thoại thỉnh thoảng đổ chuông, Tạ Phong vừa bắt máy đã nghe được tiếng hét từ đầu dây bên kia:

“Anh...”

Lam Tử Tuyết thở hồng hộc, mặt đỏ bừng sau khi hét lên. Khi hắn bắt máy, đột nhiên cô lại không nói được gì, rất nhiều điều muốn nói đột nhiên tan thành mây khói. Muốn chửi hắn, mắng hắn, hỏi hắn tại sao lại tự ý làm vậy nhưng lại cứng miệng, không nói được.

Tạ Phong im lặng lắng nghe một lúc lâu vẫn không thấy người kia nói gì, không khỏi phì cười mà cất giọng bồn chồn :

“Sao vậy, mới chỉ có mấy tiếng không gặp, đã nhớ anh đến phát điên rồi sao?”

Lam Tử Tuyết như bị nói trúng tim đen, cả khuôn mặt đỏ bừng, giấy đành đạch.

“Ai... ai thèm nhớ anh chứ!”

Tạ Phong ngồi ngửa người ra sau ghế, đôi mắt mông lung nhìn trần nhà, đối với hắn bây giờ, được nghe thấy tiếng Lam Tử Tuyết cũng là một loại hưởng thụ.

“Anh đang ở Milan” Giọng anh trầm ấm đều đều “Nhanh nhất cũng là hai tháng nữa mới có thể trở về.”

Lam Tử Tuyết sững người, im lặng, cuối cùng vẫn chỉ là im lặng. Chỉ muốn hét lên với hắn rằng, cho dù hắn có đi ba năm cô cũng không để ý tới, nhưng tâm tình đè nặng nơi lồng ngực khiến hô hấp cô trì trệ. Không phải là cảm giác buồn đến bật khóc, chỉ là hơi khó chịu mà thôi.

“Hai tháng trôi qua rất nhanh thôi, phải không?” Chính Lam Tử Tuyết cũng không hiểu tại sao lại hỏi câu khiến cả hai phải khó xử như vậy, giọng cô nhỏ dần, dường như đang tự hỏi bản thân.

Tạ Phong thở dài một tiếng, yếu ớt cười.

“Em đừng như vậy, anh cảm thấy chính mình hình như đâu gây ra tội lỗi gì lớn.”

Tiếng cười của Tạ Phong còn chưa dứt, Lam Tử Tuyết đã cúp máy.

Trong hai tháng tới không được nhìn thấy hắn, có lẽ ngay lúc này cô nên tập làm quen đi thôi.

Tiếng chuông điện thoại lại vang lên. Lam Tử Tuyết nhanh như chớp cầm lấy điện thoại, một chút chờ mong liền bị dập tắt.

Là tin nhắn chứ không phải là cuộc gọi tới.

“Trong hai tháng tới, em chỉ cần ở nhà, không được đi đâu đấy. Đợi anh.”

Lam Tử Tuyết đỏ khóc đỏ cười, hai người từ lúc nào đã như đứa trẻ suốt ngày không thể không có mẹ ở bên thế này.

Đóng lại điện thoại, dòng tin nhắn vẫn đang được gửi.

“Ừ, em biết rồi!”

Từng cơn gió chiều nhẹ lướt trên những ngọn cỏ lau, ánh nắng buổi hoàng hôn không rực rỡ nhưng thật ấm áp. Không có tiếng xe cộ, tiếng người nói chuyện cười đùa, thì thoảng cũng chỉ nghe thấy tiếng gió thổi hay tiếng vỗ cánh của bầy chim di cư. Mặt nước hồ trong vắt, yên tĩnh thỉnh thoảng lại khẽ động. Bó hoa hồng

trắng từ lúc nào đã được đặt trên phiến đá xanh lạnh lẽo, bên cạnh là ảnh một người phụ nữ xinh đẹp đang cười. Nụ cười đẹp như ánh mặt trời.

“Mẹ à, đã cuối đông rồi, mẹ có thấy lạnh không?” Lam Tử Tuyết đưa tay khê vuốt gương mặt mẹ, bà vẫn luôn tươi cười ấm áp như thế, ngay cả lúc ra đi.

“Ở trên đó mẹ có thấy buồn không? Có nhớ con không?”

“Mẹ xem, đây là hoa mà lần trước con trồng, rất đẹp phải không?” Miết nhẹ những cánh hoa trắng muốt còn đọng những giọt sương sớm, chuyện cũ như vừa mới đây thôi.

Lam Tử Tuyết rất giống mẹ, cả hai người đều thích hoa hồng trắng, thích ngắm biển, thích những nơi bình yên.

“Ôn Tình bà ta quả thực có phước, đã chết rồi vẫn còn được nhiều người quan tâm như vậy!” Lam Tử Tuyết vẫn ngắm nhìn những bông hoa hồng trắng kia, không quay đầu. Chỉ cần nghe giọng, đã biết đây nhất định là một trong những người cô không muốn gặp nhất.

“Sao? Có phải bây giờ mày gài được ông chủ giàu có rồi, nên cũng không coi người mẹ này ra gì nữa chứ gì?”

Lam Tử Tuyết nở nụ cười khinh bỉ. Đây là lần đầu tiên trong suốt mười bảy năm qua, cô nghe người đàn bà này dùng chữ “mẹ” để xưng hô với cô.

Bà ta xứng sao?

“Sao lại nói như vậy chứ, phận làm con sao có thể xem thường... mẹ.” Lam Tử Tuyết nói từ “mẹ” với đầy vẻ diễu cợt, cười nửa miệng.

“Bà có gì muốn nói với tôi?” Lam Tử Tuyết sau khi hôn tạm biệt mẹ mình xong mới quay lại nhìn người đàn bà vẫn đang đứng đằng xa kia, vẻ mặt âm trầm khó đoán.

“Lam Chấn Vũ bệnh nặng. Nghe bác sĩ nói chắc không sống được bao lâu nữa.”

Cánh tay cầm tách cà phê của Lam Tử Tuyết bất chợt run rẩy. Nhạc Vận nhìn chất lỏng màu đen sẫm sánh trong ly, khóe môi khê mỉm cười. Chỉ cần nó còn quan tâm đến lão già kia thì coi như kế hoạch coi như đã hoàn thành được một nửa.

“Thì sao? Liên quan gì đến tôi?” Lam Tử Tuyết lấy lại bình tĩnh, hỏi lại.

“Trong tháng tới, tôi và Tử Yên sẽ ra nước ngoài, coi như là để hai cha con các người gặp nhau lần cuối.”

Lam Tử Tuyết siết chặt quay cầm tách, cố kìm nén không để bản thân mình vung tay đánh bà ta.

Năm xưa là ai bằng mọi cách cướp cha khỏi mẹ con cô, bây giờ lại là ai bỏ mặc cha cô bệnh tật không lo lắng, còn cùng con gái mình đi du lịch?

Lam Tử Tuyết nhấp một ngụm cà phê. Quả thực rất đắng, nhưng cũng không bằng lòng cô bây giờ”

“Các người muốn đi đâu thì đi, tôi không quản.” Khóe môi nở nụ cười “Bao giờ ông ta chết, báo cho tôi một tiếng là được.”

Nhạc Vận lắc đầu, cố ý thờ dãi, lấy trong túi ra một xâu chìa khóa để lên bàn.

“Tùy con thôi!” Liền đứng dậy quay người bỏ đi.

Người đời thường nói, kẻ đa tình luôn là kẻ khổ vì tình. Kẻ yếu đuối luôn là kẻ khổ vì mình. Mẹ cô năm xưa chính là vừa yếu đuối vừa đa tình, yêu một người đàn ông không yêu mình, chỉ lợi dụng mình suốt cả tuổi thanh xuân, thứ đổi lại chính là ra đi không nhắm mắt.

Cho tới giờ, Lam Tử Tuyết mỗi lo lắng chuyện gì đều sẽ mơ về viễn cảnh hôm đó.

Hôm đó trời đổ mưa như trút nước. Ôn Tình đang cầm ô đứng đợi con gái mình bên kia đường thì trông thấy Lam Tử Tuyết.

Lam Tử Tuyết tươi cười vẫy tay với mẹ. Chân cứ dừng lại nơi bên lề đường, hoang mang nhìn dòng xe tấp nập.

“Chờ mẹ... để mẹ...” Ôn Tình vẫy tay với con gái, lời vẫn chưa kịp nói hết đã trông thấy bóng dáng một người phụ nữ sau lưng con gái mình, lòng chợt thất lại.

“Nếu cô không rời khỏi Lâm Chấn Vũ, tôi sẽ khiến con gái cô không được yên thân.” Lời nói mới hôm qua vẫn còn vang vọng bên tai cô.

“Tử Tuyết, đứng yên đó!” Tuy không biết tại sao mẹ lại hét lên như thế, cũng không hiểu sao nét mặt mẹ tối sầm lại như thế nhưng Lam Tử Tuyết nghe lời đứng yên không nhúc nhích.

Ôn Tình tay cầm dù cố len lách qua dòng xe cộ đông đúc, ngay khi còn cách con gái mình nửa đoạn đường, người phụ nữ phía sau Lam Tử Tuyết nở nụ cười, dùng sức đẩy Lam Tử Tuyết ra.

Lam Tử Tuyết đột nhiên bị đẩy ra ngoài, trong lúc vẫn còn đang ngơ ngác không biết chuyện gì xảy ra thì một chiếc xe lao tới, sau đó...

Tim Lam Tử Tuyết thắt chặt lại, cảm giác đau đớn vẫn còn nguyên vẹn như lúc đó. Mẹ cả người đầy máu vẫn cố sức ôm chặt lấy cô, bàn tay yếu ớt nhuộm mà đỏ tươi khế vuốt ve gương mặt tái xanh của cô, giọng thều thào “Con gái ngoan của mẹ...Đừng sợ...đừng sợ...” Nhỏ dần, nhỏ dần.

Khi thấy mẹ đã ngất đi trong lòng mình, Lam Tử Tuyết mới ý thức được chuyện gì đang xảy ra, hai hàng nước mắt chảy dài, thấm vào cơn mưa lớn “Mẹ ơi, mẹ sao vậy? Sao người mẹ bản vậy, Tử Tuyết...Tử Tuyết cùng mẹ đi tắm, xóa vết bẩn này đi nhé!”, “Mẹ... mẹ...”

Giữa dòng người vội vã, chẳng ai quan tâm đến tiếng than khóc của cô gái bé nhỏ. Lam Tử Tuyết vẫn còn nhớ, khi được đưa đến bệnh viện, máu trên người mẹ cô đã được nước mưa rửa gần hết, cả người lạnh ngắt. Bác sĩ chỉ nói đã quá muộn.

Trong trí óc non nớt của một cô bé 5 tuổi, câu nói đã quá muộn của bác sĩ chỉ là nói muộn rồi, mẹ cô mệt rồi, ngủ một chút rồi sẽ tỉnh lại, sẽ cùng chơi đùa với Tử Tuyết, cuối tuần lại đưa Tử Tuyết đi công viên, cả nhà sẽ cùng nhau ăn kem, cùng nhau...làm rất nhiều việc...

Có phải không... mẹ?

Câu hỏi đó, mẹ cô vĩnh viễn không trả lời được.

Một tuần sau tang lễ của mẹ, cha lấy vợ mới, một người rất xinh đẹp.

Lam Tử Tuyết khi đó suốt ngày chỉ quần lấy cha mình, trên người vẫn là tang phục màu trắng, hỏi đi hỏi lại chỉ một câu duy nhất: “Cha à, người phụ nữ xinh đẹp kia là ai vậy? Mọi người đều nói đó là mẹ, họ đúng là đồ ngốc phải không cha! Họ vẫn đang nằm đó kia mà, sao cô ấy lại là mẹ được?”

Phải, cho đến bây giờ, Lam Tử Tuyết cô chỉ thừa nhận duy nhất một người là mẹ, mà người đó vĩnh viễn không phải là Nhạc Vận. Còn cha cô, cô đã coi như chết cùng mẹ từ lâu rồi!

Nhưng tại sao, tại sao hiện giờ cô vẫn còn đứng đây? Lam Tử Tuyết siết chặt xâu chìa khóa trên tay, cả lòng bàn tay bị những mảng nhợt của chìa khóa cứa vào đến rướm máu.

Cuối cùng, cô vẫn không phải là một kẻ có thể chối bỏ tình cảm, nhất là tình thân.

Cánh cửa màu xám bạc đã có vài vết hoạn ố mở ra, không gian rộng lớn của khu vườn hiện ra trước mắt.

“Ôi, cô chủ về rồi đây à!” Một bác gái lớn tuổi nghe thấy tiếng mở cửa liền từ trong nhà chạy ra, nắm lấy hai tay Lam Tử Tuyết, khước mắt rừng rừng:

“Cuối cùng cô cũng về rồi! Ông chủ nhớ cô lắm đấy!”

Lam Tử Tuyết nắm chặt hai tay người hầu lâu năm trong nhà, khẽ gọi: “Dì Trương.”

Lam Tử Tuyết ngồi xuống ghế sofa, nhấp một ngụm trà vẫn còn nghi ngút khói mà dì Trương vừa mang lên.

Nơi gọi là nhà này, đã một năm rồi cô chưa ghé qua.

Kể từ sau khi ra ở riêng, hằng năm vào ngày Tết cô đều về một lần để thắp cho mẹ cô nén hương, chỉ sợ nếu không có dì Trương, bàn thờ mẹ cô sẽ luôn lạnh lẽo. Nói ra thì đây cũng là lần đầu tiên, cô ở lại nơi này lâu như vậy.

“Chị!” Lam Tử Tuyết quay đầu, nhìn cậu trai trẻ đang vui vẻ vội vã chạy tới, còn có ý định ôm lấy mình.

“Chị!” Lam Tử Tuyết tiếp tục uống trà, vẻ mặt lạnh nhạt, không quan tâm lắm đến sự niềm nở của em trai, chỉ khẽ “Ừm” một tiếng.

Lam Tử Trình đã quen với biểu tình lạnh nhạt của chị mình, cho nên chỉ cần chị không nổi nóng với mình là đã thấy vui rồi.

Ngồi xuống đối diện Lam Tử Tuyết, cậu cũng bắt chước rót một tách trà.

“Lần này chị về có lâu không? Á, nóng quá!”

Lam Tử Trình vì chưa kịp thổi đã vội uống ngay nên bị bỏng, không ngừng kêu la.

Lam Tử Tuyết bất giác mỉm cười, nếu đứa em này không phải do người đàn bà kia sinh ra, chắc cô sẽ rất thương nó.

“Mày còn biết đường mà quay về?”

Cả hai người không hẹn mà cùng quay đầu nhìn về hướng cầu thang, nơi có một ông cụ chống gậy đang đi xuống, mái tóc điểm bạc, sắc mặt nhợt nhạt cùng thân hình đã gầy đi rất nhiều.

“Cha!” Lam Tử Trình vội vàng chạy lại đỡ ông cụ, ánh mắt đầy vẻ lo lắng. “Sao cha lại ra đây vậy?” Hai tay xoa xoa lưng giúp ông cụ bớt ho.

Xem ra Nhạc Vận bà ta nói không sai.

“Đúng rồi, người đã già, đã chẳng thể khỏe mạnh như xưa nữa rồi! Nên nằm im trong phòng nghỉ đi thôi!” Nụ cười chế giễu như có như không hiện lên trên gương mặt Lam Tử Tuyết.

“Phải không... cha?”

(Sr các bạn, mình quên mất nên up muộn)

30. Chương 30

CHƯƠNG 30

Chiếc BMW màu đen lướt nhanh trên đường cao tốc. Tạ Phong dùng tay gõ nhịp trên vô lăng, đôi mắt nhìn xa xăm luôn khiến người khác cảm thấy khó đoán.

Cảnh vật bên đường cứ thế lướt qua, bỏ lại đằng sau một Bắc Kinh phồn hoa rộng lớn, chiếc BMW hiện giờ đang từ từ leo dốc.

Khói thuốc làm cảnh vật trước mắt trở nên mờ ảo, Lam Tử Tuyết không thích khói thuốc, vậy nên hần cũng không rõ đã bao lâu rồi không hút, chỉ biết ngay lúc này, hần dường như đang bước vào một vùng cấm địa, nơi mà chỉ cần hần lơ đãng trong chốc lát cũng khiến hần khó bảo toàn tính mạng.

Tiếng phanh xe như làm rung động cả một vùng trời rộng lớn, xa xa sau cánh rừng, từng đàn chim như bị dọa mà vỗ cánh bay đi. Tạ Phong bước xuống xe, đứng trước cửa nhà không quá 5 phút đã có người hầu trong nhà đi tới, đánh xe đi nơi khác.

Không khí đang bắt đầu ấm hơn ở thành thị, nhưng ở nơi hoang vắng này, quanh năm suốt tháng đều bị phủ trong giá lạnh.

Tạ Phong bỏ hai tay vào túi áo khoác, khoan thai đi bộ trên con đường lát những viên sỏi màu đen trắng, xung quanh là những cây dương xỉ đã già, hẳn nhớ không lầm thì những cây này vừa được trồng lúc hắn mới tới đây.

Sau một lối đi vào dài ngoằn ngoèo, căn biệt thự cũng hiện ra ngay trước mặt hắn.

Kiến trúc châu Âu thời trung cổ, một sự kết hợp giữa nâu đỏ và đen, giữa u ám và kì bí. Tạ Phong khom môi hơi nhếch lên, kiến trúc như thế này giữa một vùng núi hoang vắng, chẳng trách chị gái hắn ngay lần đầu tiên đến đây đã khóc thét.

“Về rồi đấy à?” Giọng nói trầm thấp, khản đục đánh thức Tạ Phong.

Hắn nghiêng mình, kính cẩn cúi đầu chào.

“Sao còn chưa vào?” Ông cụ hai tay chắp sau lưng, cơ thể hơi gầy, trên gương mặt đã xuất hiện nhiều nếp nhăn cùng mái tóc bạc trắng vẫn không khiến vẻ uy nghiêm của ông biến mất.

“Vâng, con vào ngay đây ạ!” Tạ Phong cúi đầu, đi theo sau ông cụ vào nhà.

Lúc hắn đến, trời đã chập tối, Tạ gia lại có thói quen dùng bữa sớm. Sau khi dùng bữa xong, mọi người trong căn biệt thự đều tập trung quanh chiếc bàn dài ở sảnh chính, sắc mặt của mỗi người một vẻ.

Như thường lệ, ngồi ngay đầu bàn chính là Tạ lão gia. Tiếp đó là vợ chồng con trai lớn Tạ gia ngồi đối diện nhau, Tạ Vĩnh Kỳ - Nhạc Cẩm. Tạ Vĩnh Kỳ vẫn luôn nghiêm mặt không nói gì, Nhạc Cẩm đối diện lại có vẻ rất vui.

Tạ Phong liếc mắt nhìn người ngồi đối diện mình, lúc trước là người ngồi ở vị trí này là Tạ Nhạc, nhưng giờ cậu lại ngồi ở vị trí đối diện Tạ lão gia, phía cuối bàn, còn người kia...

Tạ Phong buông tách trà trong tay xuống, ánh mắt chăm chú đánh giá người kia, sắc mặt lạnh băng khiến người kia thoáng rùng mình.

Đúng là còn đáng sợ hơn lời đồn!

Không khí quý dị bao phủ khắp cả Tạ gia. Người trong gia tộc mỗi lần họp mặt đều như vậy, nếu như Tạ lão gia chưa mở miệng, sẽ không có ai được phép nói chuyện. Cũng như vì Tạ lão gia không muốn có người tự ý rời đi nên xe mà tất cả mọi người đi tới đều được gửi xuống xưởng xe của Tạ gia trong thành phố, khi Tạ lão gia đồng ý thì xe mới được trả lại để mọi người rời đi.

“Vĩnh Kỳ, chuyện làm ăn trong công ty dạo này thế nào rồi?”

“Thưa cha, mọi chuyện đều tốt!”

Có Tạ lão gia mở lời, không khí cũng trở nên thoải mái hơn, Tạ Nhạc quay sang Tạ Phong, miệng nói không ngừng nghỉ.

“Không biết Lam tiểu thư có cảm thấy trở ngại gì không?” Nhận ra câu hỏi này của Tạ lão gia là dành cho vị khách mới đến, ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía cô.

Lam Tử Yên nhẹ nhàng đặt tách trà trong tay xuống, không nhanh không chậm nói: “Cảm ơn người đã quan tâm. Cháu ở đây không có gì trở ngại ạ!” Khi nói còn không quên để nụ cười nhàn nhạt trên môi.

Tạ lão gia gật gù, ông cảm thấy rất thích cách cư xử vừa lễ phép vừa có chừng mực của Lam Tử Yên, rất ra dáng một tiểu thư khuê các.

Nhạc Cẩm liếc nhìn cháu gái mình, cười niềm nở. Tạ lão gia cũng rất thích con bé, xem ra mọi chuyện đều rất thuận lợi.

“Không có gì trở ngại là tốt rồi!”

Trăng dần lên cao, soi sáng cả một vùng trời rộng lớn. Lam Tử Tuyết ngồi xuống bên cạnh bờ hồ, bàn tay nghịch ngợm chơi đùa với ánh trăng trong nước.

Lam Tử Tuyết đã đắn đo suy nghĩ đến mấy ngày mới quyết định trở về đây. Cứ ngỡ sau khi gặp lại nhất định sẽ thường xuyên cùng cha mình to tiếng, nhưng mấy ngày qua thực sự rất yên bình. Ba người suốt

một đời có lẽ cũng không thể hóa giải hết thù hận trong lòng vậy mà vẫn có thể ngày ngày chạm mặt, ăn cơm cùng nhau, sống dưới một mái nhà, chuyện này Lam Tử Tuyết quả thực chưa từng nghĩ tới.

Tiếng chuông điện thoại vô tình kéo Lam Tử Tuyết ra khỏi những suy nghĩ mông lung, liếc nhìn màn hình, trong tim đột nhiên có chút mất mát.

“Tớ nghe đây.”

“Sao giọng cậu lạ vậy? Đừng nói là đang trông chờ người ta mà không ngờ lại là tớ đấy nhá!”

Lam Tử Tuyết giật mình, tay vô thức đưa lên cổ họng.

Giọng mình nghe lạ vậy sao?

“Thôi được rồi!” Bích Chi lặng lẽ thở dài một tiếng “Đúng là con gái lấy chồng như bát nước đổ đi.”

Lam Tử Tuyết bật cười: “Nói cứ như tớ là con gái của cậu chắc!”

“Như nhau thôi!”

Bạn bè thân thiết chính là như vậy, không cần mỗi ngày phải gặp nhau, cùng nhau đi mua sắm, cùng nhau diện những bộ váy lộng lẫy, mà chỉ đơn giản là ở bên cạnh nhau lúc cô đơn, buồn tủi, lúc vui vẻ, lúc rơi nước mắt, không cần nói nhiều, chỉ cần nhìn vào mắt nhau là đã hiểu.

Lam Tử Tuyết tắt điện thoại. Ngón tay thon dài gõ từng nhịp đều đều, trông chốc lát nở nụ cười đắc ý vì ý nghĩ vừa lóe lên trong đầu mình.

Bây giờ mới có 7 giờ, vẫn còn rất sớm để làm rất nhiều việc.

Ngón tay lướt trên màn hình, Lam Tử Tuyết bấm vào nút gọi, tiếng tút tút bắt đầu vang lên.

“Alo, ai vậy?” Một giọng nam ngái ngủ vang lên.

“Đồng Văn, không xong rồi, không xong rồi, cha mẹ của Bích Chi bắt cậu ấy phải lấy một người không quen biết, cậu ấy...cậu ấy...”

“Cô ấy làm sao?” Đồng Văn nhanh chóng thanh tỉnh, hốt hoảng cùng lo lắng còn hơn Lam Tử Tuyết.

“Cậu ấy nghĩ quần...Anh, anh mau tới đó đi!” Nghe thấy tiếng điện thoại rơi xuống sàn nhà, Lam Tử Tuyết tắt máy, ôm bụng cười nghiêng ngả.

Người gì đâu mà dễ lừa! Phu nhân yêu dấu, hạnh phúc mà nàng có được là nhờ ta đấy nhá!

Tạ Phong dụi tàn thuốc lá, ánh mắt chuyên chú nhìn ánh trăng đêm nay. Trăng trên núi rất tròn, cũng giống như gương mặt của người đó.

Đôi mày đen khê nhíu lại. Hắn không ngờ lần này về lại tốn thời gian lâu đến như vậy, đã một tuần trôi qua nhưng ông nội hình như vẫn chưa có ý định cho hắn trở về.

Thái độ của mọi người trong nhà cũng rất khác lạ, nhất là vị khách đặc biệt kia, ông nội có vẻ rất thích cô ta, còn kêu cô ta ở lại, chính là ngay phòng đối diện phòng hắn.

“Cạch” tiếng mở cửa vang lên, Tạ Phong cảnh giác quay đầu lại.

Tạ Nhạc đem ly sữa trong tay để lên bàn, miệng cười vui vẻ.

“Yên tâm đi, không phải là ba mẹ em đâu.” Cậu biết, quan hệ giữa ba người họ không tốt, luôn luôn đối nghịch với nhau nên Tạ Phong mới bất giác sinh ra cảnh giác như vậy.

“Anh đương nhiên biết rồi.” Tạ Phong ngồi xuống ghế, không do dự mà uống hết cốc sữa kia. Lúc này Nhạc Cẩm cũng có đưa tới một cốc nhưng hắn chỉ nhấp một ngụm trước mặt bà ta rồi đổ đi, làm sao biết được bà ta có bỏ thứ không nên bỏ gì vào trong đó không.

Nhưng Tạ Nhạc là một trong những người hần tin tưởng nhất, vì vậy đối với cậu không chút phòng bị nào.

Hai người hàn huyên một lúc thì Tạ Nhạc rời đi. Tạ Phong cảm thấy đầu hơi đau liền trở về giường, nhắm mắt lại.

Vì một cơn đau đầu dữ dội cùng tiếng gõ cửa liên hồi ép tỉnh lại, Tạ Phong khó chịu mở mắt, hai tay xoa xoa huyết thái dương, cố gắng mở to mắt.

Nhạc Cẩm cùng Tạ lão gia thấy cửa phòng đã gõ lâu như vậy vẫn chưa mở, liền vì lo lắng mà phá cửa xông vào.

Tạ Phong vừa mới tỉnh dậy, để lộ phần thân trên không mảnh vải che thân, hơn nữa nằm bên cạnh hẳn, còn là chủ nhân của căn phòng này - Lam Tử Yên.

Chuyện này... rốt cuộc là sao?

31. Chương 31

CHƯƠNG 31

Ly nước trong tay Lam Tử Tuyết run run, những giọt nước trong suốt sóng sánh trào ra ngoài. Chất lỏng màu đỏ chảy dài xuống khoe môi cô.

“Choang”

Lam Tử Trình nghe tiếng vỡ truyền ra từ phòng bếp liền vội vã chạy vào, nhanh chóng đỡ Lam Tử Tuyết đang ngồi bệt trên đất đứng dậy, ngồi vào ghế. Vội vàng chạy đi lấy hộp cứu thương, lau đi vết máu trên mũi cô.

“Để tôi tự làm.” Lam Tử Tuyết cảm thấy đầu quay cuồng, những thứ trước mắt cứ mờ mờ ảo ảo xuất hiện, phải khó khăn lắm mới lấy được miếng bông gòn trong tay Lam Tử Trình.

“Chị, mấy ngày nay chị đã bị nhiều lần như vậy lắm rồi, hay là chị đi khám đi!” Lam Tử Trình lo lắng đến nỗi khuôn mặt nhăn nhoe, khiến Lam Tử Tuyết cảm thấy buồn cười.

“Tôi không thích bệnh viện.” Lam Tử Tuyết nhàn nhạt trả lời cho có lệ. Sức khỏe cô cô biết, vẫn chưa tới mức yếu ớt như vậy.

Lam Tử Trình lo lắng nhìn chị gái mình, sức khỏe của chị luôn rất tốt, chảy máu nhiều như vậy, khẳng định là có vấn đề.

“Hay là chị...”

“Tôi đã bảo không cần rồi mà!” Nhìn thấy vẻ mặt sợ sệt của Lam Tử Trình khi mình đột nhiên hét lên, Lam Tử Tuyết cũng không biết làm sao, liền né tránh ánh mắt vô tội ấy, khó khăn mở lời.

“Lúc này tôi còn chưa uống nước.”

Lam Tử Trình nghe xong liền nở nụ cười rạng rỡ, vội chạy đi lấy nước cho chị mình.

Đứa em tốt như vậy, nếu như không phải do bà ta sinh ra thì tốt biết mấy.

Đưa tay xoa xoa huyết thái dương. Không cần nó nhắc nhở, chắc mình cũng phải đi khám mới được.

Gần đây tình trạng sức khỏe của Lam Tử Tuyết luôn không tốt, nhưng cô sợ Tạ Phong lo lắng nên không nói ra, vẫn luôn âm thầm chịu đựng.

Lam Tử Trình vui vẻ cầm ly nước từ trong phòng bếp ra : “Chị ơi, chị...”

“Chị!”

Tạ Phong hai đầu gối quỳ trên sàn nhà lạnh giá, hai mắt không một chút lo sợ cùng Tạ lão gia đối mắt.

Tạ Nhạc đứng bên cạnh, rất muốn nhưng cứ nhìn dáng vẻ sắp tức giận của Tạ lão gia lại đành ngậm miệng, trong mắt không rõ là cảm xúc gì lên nhìn Tạ Phong.

Anh, xin lỗi! Em...

“Cha, cha, không hay rồi!”

Nhạc Cẩm sắc mặt tái xanh chạy từ trên lầu xuống, lúc đi ngang qua người Tạ Phong còn không quên liếc mắt khinh miệt một cái, giọng run run nói với Tạ lão gia.

“Cha, người mau xem đi! Tử Yên... Tử Yên nó... nó muốn tự sát.”

Tạ lão gia vẫn giữ sắc mặt nghiêm nghị đối mắt với Tạ Phong, cất giọng khàn khàn: “Nếu nó chưa chết thì mau đưa đi bệnh viện.”

Nhạc Cẩm cả người đơ ra một lúc rồi mới rời đi, nhân tiện kéo luôn Tạ Nhạc đứng bên cạnh rời khỏi.

“Đã biết sai?” Lạnh giọng hỏi.

Tạ Phong không hoảng không vội, nhẹ nhàng trả lời: “Cháu không làm gì sai cả.”

Tạ lão gia hơi nhíu mày, để lộ vết chân chim nơi khóe mắt, tóc ông đã bạc thêm ít nhiều.

“Ta đã dạy cháu thế nào? Không quan trọng là cháu có làm gì hay không, mà phải xem sự việc đã diễn ra hay chưa.”

“Việc lần này, cháu đã không thể chối bỏ. Cái sai của cháu chính là đã để nó xảy ra.”

Tạ Phong vẫn giữ gương mặt bình tĩnh nhưng hai tay hấn siết chặt thành hình nắm đấm, gân xanh nổi lên khắp cánh tay.

Ông nói đúng, hấn thật sự đã quá sơ suất, để người khác lừa vào tròng như vậy. Bây giờ hối hận cũng đã là quá muộn.

Tạ lão gia ngả người ra sau ghế, lặng lẽ thở dài. Đứa trẻ này năm đó là được ông nhận nuôi, nhưng ông thương yêu nó không thua kém cháu ruột của mình, lần này chính mình lại tạo điều kiện để người khác hãm hại nó.

Ông cụ đứng dậy, vỗ lên vai Tạ Phong, chậm rãi rời khỏi phòng.

“Lam thị gần đây phát triển rất tốt, tuy không lớn mạnh bằng DG nhưng cũng được coi là có chỗ đứng trên thương trường. Kết thông gia với bên đó cũng không tồi.”

“Ông...” Tạ Phong còn chưa kịp mở lời, đã bị hai tay vệ sĩ giữ chặt lại.

“Nhốt nó xuống tầng hầm, để nó từ từ suy nghĩ, xem làm thế nào là đúng đắn.”

“Chuyện lần này cháu làm rất tốt!” Nhạc Cẩm tươi cười đắc ý nói chuyện với cháu mình.

“Còn không phải là đều nhờ dì lót đường quá tốt, nên cháu mới có thể thuận tiện tiến tới như vậy sao?” Lam Tử Yên cười nịnh bợ. Nhạc Cẩm vì quá đắc ý nên không thấy được tia khinh thường trong mắt cháu mình.

“Lần này sự việc mà truyền ra ngoài, ông già kia có muốn nói đỡ cho nó cũng khó, anh họ cháu trở thành người thừa kế DG chỉ là chuyện sớm muộn. Lúc đó dì nhất định sẽ không quên cháu.”

“Nếu cháu có thể” Nhạc Cẩm vuốt ve bụng của Lam Tử Yên “Thì càng tốt.”

Lam Tử Yên âm hiểm cười, chỉ khe gật đầu. Nhạc Cẩm lúc rời đi vẫn còn rất đắc chí.

“Ngu ngốc!” Lam Tử Yên liếc nhìn về phía cánh cửa vừa được đóng lại, thăm mắng.

Nhạc Vận đẩy cửa bước vào, mắng yêu con gái.

“Con đó, sao có thể không biết trên dưới như vậy?”

“Mẹ, chẳng phải chính mẹ cũng nói là dì ta quá ngu ngốc sao?” Lam Tử Yên nói giọng nũng nịu, nín lấy cánh tay mẹ mình.

“Đúng, nhưng con cũng phải cẩn thận. Tà gia không phải đều là người ngu ngốc giống như cô ta đâu.” Nhạc Vận xoa đầu con gái, vuốt ve nơi vùng bụng hơi nhô lên “Cháu của mẹ có thể bước vào đó, chính là một chuyện tốt.”

Lam Tử Yên cũng vuốt ve bụng mình, nhớ lại những ngày khổ tâm đã qua, thật cảm thấy bản thân bây giờ quá may mắn.

Lam Tử Yên và bạn trai đã quen nhau được 5 năm, từ lúc cô còn du học. Tháng trước bởi vì Lam Tử Yên mang thai nên hai người định kết hôn, gia đình bạn trai cô ta là một trong những triệu phú ở Mỹ, vì thế nên Nhạc Vận mới kiên quyết để con gái gả vào đó, nhưng ai ngờ đầu chuyển tàu chở cả gia tộc bên đó bị tai nạn, tất cả đều chết, gia sản lại bị ngoại tộc xâu xé. Lam Tử Yên ôm cái bụng đã được gần một tháng chẳng biết làm thế nào.

Lúc chuẩn bị phá thai thì đột nhiên Nhạc Cẩm tìm tới, nói muốn nhờ cô hợp tác làm một chuyện. Lam Tử Yên như nặng hạ gặp mưa rào. Nhạc Cẩm cần cô ngủ với Tạ Phong một đêm, tốt nhất là mang thai luôn, còn cô thì cần tìm chỗ để gửi cái thai này gấp.

Nhạc Cẩm mưu mô tính toán hãm hại người, nhưng vẫn là quá đơn giản. Bà ta vốn chỉ nghĩ làm vậy sẽ khiến danh tiếng Tạ Phong bị tổn hại, quyền thừa kế sẽ rơi vào tay con trai mình, và lại thà để hẳn ta lấy cháu gái mình, còn hơn là lấy con gái một danh gia vọng tộc nào đó. Cuối cùng chính là bị những người mình lợi dụng lợi dụng lại.

Cả hai cùng cười đầy đắc ý. Đột nhiên lại nghe thấy tiếng động : “Ai?”

“Đây là bệnh thiếu máu.” Người đàn ông đứng tuổi hơi đẩy gọng kính, gấp lại tập bệnh án.

“Đừng lo lắng, giới trẻ hiện nay mắc bệnh này rất nhiều.”

Lam Tử Trình nghe xong liền thở phào nhẹ nhõm. Lúc này Lam Tử Tuyết đột nhiên ngất xỉu làm cậu sợ muốn chết.

“Được rồi, cứ để bệnh nhân nghỉ ngơi đi. Tôi đi trước.” Lam Tử Trình vừa cúi chào bác sĩ thì thấy Lam Tử Tuyết đã tỉnh dậy, sắc mặt đã có chút huyết sắc hơn so với khi nãy.

“Chị, chị thấy trong người sao rồi?” Lam Tử Tuyết đầu vẫn còn âm ỉ đau, chỉ ậm ừ lắc đầu loạn xạ, làm Lam Tử Trình cũng rối theo.

“À, chắc chị đói rồi, em đi mua cái gì cho chị ăn nhé!” Nói rồi liền chạy đi ngay tức khắc.

Lam Tử Tuyết thật sự muốn gào lên với đứa em ngốc này, chẳng phải hai người vừa ăn sáng xong sao!

Lam Tử Trình chạy trên hành lang bệnh viện, vẫn còn đang loay hoay tìm kiếm căn tin thì nghe được giọng nói quen thuộc.

Kia, chẳng phải là chị ba và dì sao?

Lam Tử Trình vừa định bước vào thì nghe được đoạn hội thoại kia, vẫn còn mơ hồ hồ hồ thì lại thấy Nhạc Vận đi tới, sau khi nghe chị cùng mẹ mình nói chuyện, cậu liền hiểu ra tất cả.

“Hai người... hai người...” Lam Tử Trình không nói nên lời, chỉ biết chỉ vào mặt hai người kia.

Họ thật sự là mẹ và chị ruột mình sao, sao lại nhẫn tâm, mưu mô như vậy?

“Tử Trình?” (Hu hu, tg sắp phải thi rùi ~ Vậy nên truyện sẽ tạm ngưng 7 ngày nhé ~ Bao giờ thi xong mình sẽ up lại liền ^^

Đừng quên truyện tuổi nha <>

32. Chương 32

CHƯƠNG 32

“Mẹ... Chị...” Lam Tử Trình ngập ngừng ngắt quãng. Biểu hiện càng khiến cho Lam Tử Yên cùng Nhạc Vận lo lắng.

“Tử Trình” Nhạc Vận chạy tới, siết chặt lấy hai tay Lam Tử Trình “Con rốt cuộc đã nghe thấy những gì?”

Lam Tử Trình đau đến nhăn mặt, nhưng vì sợ mẹ cậu nên không dám kêu la, chỉ sợ sệt trả lời “Con... Con nghe thấy hết rồi!”

Nhạc Vận sắc mặt vắn vẹo đến khó coi dần dần chuyển thành tươi cười niềm nở, buông tay Lam Tử Trình ra.

“Tử Trình, con là con trai ruột của mẹ, là em trai của chị con, con sẽ không phản bội chúng ta đâu, phải không?”

“Nhưng... nhưng...” Lam Tử Trình rất muốn nói mẹ và chị cậu làm vậy là sai trái, nhưng đối mặt với nụ cười hiền diệu của mẹ, cậu không thể làm vậy.

Mẹ cậu rất đẹp, ngay cả chị cậu bây giờ vẫn có nét không bằng mẹ cậu, cười lên lại càng đẹp. Nhưng từ nhỏ đến lớn, mẹ chưa từng cười với cậu, ngược lại còn rất chán ghét cậu. Bảo cậu là một đứa trẻ ngu ngốc giống cha, mẹ chỉ thương duy nhất một mình chị ba cậu.

Nhạc Vận thấy sắc mặt con trai mình dịu lại, liền thâm cười mỉa mai. Vẫn là đứa con của ông ta cũng ngu ngốc giống hết ông ta, luôn luôn bị tình cảm chi phối.

“Nếu con nói ra, mẹ và chị sẽ... không thể sống nổi đâu.” Giọng Nhạc Vận trở nên nghẹn ngào, tròn mắt đỏ ngầu.

Lam Tử Trình vội vã lắc đầu : “Mẹ yên tâm, con sẽ không nói cho ai nghe đâu.” Mẹ nói đúng, nếu cậu phản bội mẹ và chị mình, cậu sẽ trở thành một đứa bất hiếu.

Lam Tử Yên nằm trên giường bệnh theo dõi một màn kịch hay này, đến khi Lam Tử Trình rời khỏi thì không nhận được nữa, ôm bụng cười.

“Nó vẫn luôn ngu ngốc như vậy.” Một nụ cười mỉa mai nồng đặc xuất hiện trên môi cô, còn có cả ánh mắt khinh thường.

“Vậy mới tốt!” Nhạc Vận vuốt ve mái tóc đen tuyền của con gái, dèm chán lại cho cô.

“Lam Tử Trình!”

Cậu nghe tiếng chị gọi thì giật mình nhìn lại, nước trong ly đã tràn ra ngoài từ bao giờ.

“Có chuyện gì sao?” Lam Tử Tuyết nhàn nhạt hỏi, thằng bé này chỉ vừa đi có mấy phút, lúc về đã thất thần, không nói nhiều như mọi khi, còn rót nước tràn ra ly, không biết có chuyện gì không?

Lam Tử Trình cười ngượng ngùng, vội vã lấy khăn lau đi vệt nước trên bàn, bàn tay lại không cẩn thận mà đánh rơi cái tách.

“Xin lỗi, em xin lỗi! ” Mặc dù Lam Tử Tuyết không nói gì, nhưng Lam Tử Trình vẫn rớt rít xin lỗi.

“Tử Trình” Lam Tử Trình ngẩng đầu nhìn chị mình, cậu chưa bao giờ nghe chị gọi tên cậu, hơn nữa lại thân thiết như vậy.

“Mau nói xem, rốt cuộc là có chuyện gì?” Lam Tử Tuyết đắm chiêu nhìn Lam Tử Trình, đột nhiên có dự cảm không tốt.

“Không có gì, không có gì!” Lam Tử Trình ngồi xuống cạnh giường, ánh mắt dè dặt nhìn chị gái mình. “Chị, lần trước chị có nói, bạn trai của chị...”

“Tạ Phong, giám đốc Tập đoàn DG.” Lam Tử Tuyết nhanh chóng trả lời “Có chuyện gì?”

Lam Tử Trình nghe xong sắc mặt liền tái đi, nhưng vẫn cố che dấu, vụng về trả lời : “Không có gì! Chỉ là, em thấy mừng cho chị thôi!”

Lam Tử Tuyết lại cảm thấy mệt rồi, không đòi co gì thêm, thẳng người nằm ra giường. Trước lúc nhắm mắt, cô hình như lại nghe được giọng nói của Lam Tử Trinh.

“Chị, sao này dù có chuyện gì, chị cũng phải nhất thiết tin tưởng anh ấy.”

Lúc Lam Tử Tuyết tỉnh lại đã là gần tối, sắc trời dẹt một màu u ám. Lam Tử Trinh hình như đã tới trường, hơn nữa còn chu đáo chuẩn bị đồ ăn cho cô.

Hai chân bước xuống giường, Lam Tử Tuyết cảm thấy bản thân đã hồi phục ít nhiều, liền có cảm giác muốn đi dạo cho khuây khỏa. Mấy ngày nằm lì trên giường, đối với cô đã là cực hạn.

Căn tin hôm nay rất đông người. Lam Tử Tuyết đứng chờ một lúc mà vẫn chưa tới lượt mình, vừa định ra về thì có người ngán chân cô. Lam Tử Tuyết trước đây từng học võ với Lam Tử Uy nên phản xạ có phần nhanh hơn người bình thường, chỉ loạng choạng chứ không ngã hẳn xuống.

“Xem ra vẫn còn rất khỏe mạnh.” Tiếng cười khúc khích truyền tới “Vậy mà lại đi mặc đồ bệnh nhân. Sao vậy, muốn đi cầu khẩn sự thương hại của người khác sao?”

Lam Tử Tuyết không nhìn lên, chỉ phũ phũ ổng quần, miệng mắng lớn : “Chó nhà ai nuôi, sao lại không biết phép tắc như vậy, cả người cũng dám cản đường?”

Xung quanh những người hiếu kì bắt đầu phát ra tiếng cười ồ, Lam Tử Yên xấu hổ, mặt đỏ bừng, tính khí tiểu thư lại nổi lên, muốn đánh Lam Tử Tuyết nhưng lại nghĩ tới cái thai trong bụng, nở nụ cười âm hiểm. Cô ta lắc đầu, về mặt tiếc nuối:

“Nếu như không phải vì” Lam Tử Yên xoa xoa bụng mình “Thì cô đã xong với tôi rồi!” Gương mặt xinh đẹp như hoa của Lam Tử Yên lúc này nổi lên tầng tầng sát khí cùng âm hiểm.

Lam Tử Tuyết có phần hơi ngạc nhiên. Một người lỗ mãng, ngu ngốc từ lúc nào đã biến thành một kẻ âm hiểm như vậy? Còn có, bụng cô ta... chẳng lẽ là...

Lam Tử Yên tay xoa xoa bụng, đi tới trước mặt Lam Tử Tuyết, nắm tay cô đặt lên bụng mình.

“Con ngoan, con mau xem, là di đang sờ con đấy!” Ánh mắt đầy vẻ đắc thắng nhìn Lam Tử Tuyết, thì thầm vào tai cô.

“Tương lai đứa bé này sẽ mang họ Tạ đấy!”

“Tương lai đứa bé này sẽ mang họ Tạ đấy!”

Lam Tử Tuyết lẩn qua lẩn lại đến nửa đêm, vẫn là không ngủ được. Câu nói lúc chiều của Lam Tử Yên đã thành công mà tạo cho cô một nỗi bất an.

Gió làm cánh cửa mở tung, sau bức màn cửa, Lam Tử Tuyết không tìm thấy ánh trăng, không một ai có thể trả lời cho cô biết, rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra.

Điện thoại trên tay đã nhiều ngày không có ai gọi tới. Lúc trước Lam Tử Tuyết không để ý nhiều, bây giờ nghĩ lại, không phải hẳn nên gọi cho cô rồi sao.

Điện thoại bắt đầu quay, giữa đêm tối tịch mịch, tiếng tút tút dài đằng đẳng càng khiến người khác khó chịu.

Tại sao lại không nghe máy?

Ngay lúc này, cô thật sự rất muốn bay đến Milan, hỏi anh cho rõ mọi chuyện.

Nhưng cô không thể, bởi sau khi ra viện, Lam Tử Tuyết phải hoàn thành đề án tốt nghiệp mà cô vừa bỏ lỡ, hơn nữa Lam Chấn Vũ đột nhiên phát bệnh, khiến cô phải chạy ngược chạy xuôi, vừa phải lên lớp vừa phải đến bệnh viện

Một tháng cứ như thế mà trôi qua.

Người người, nhà nhà lại bắt đầu tấp nập trang trí nhà cửa, sắm sửa đồ mới, trên mặt ai cũng là nét vui tươi.

Sắp đến Tết rồi!

Lam Tử Tuyết thở ra một làn khói mỏng, chăm chú nhìn tấm biển quảng cáo một lúc lâu. Lam Tử Uy lúc nãy vừa gọi điện thoại, bảo là anh đang ở nước ngoài, không tiện về. Bích Chi bây giờ chắc hẳn đang cùng Đồng Văn sửa sửa cho Tết, sau ngày hôm đó, cuối cùng cha mẹ của Bích Chi đã cho cô đến với Đồng Văn, chắc không lâu nữa Lam Tử Tuyết cô sẽ được nhận thiệp hồng.

Cô cũng không muốn ở trong ngôi nhà đó, mặc dù cả tháng nay không thấy bóng dáng của Nhạc Vận và Lam Tử Yên đâu nhưng nơi đó đối với cô chỉ toàn là kỉ niệm đau buồn, cô không muốn nhớ lại.

Xem ra năm nay lại là một mình cô đón Tết.

A, phải rồi, còn có...

Tạ Phong...

Lam Tử Tuyết ngăn người trước cửa nhà, bàn tay cầm chìa khóa nhưng mãi không mở cửa. Cô do dự một lúc rồi đẩy cửa vào.

Nơi đây vẫn nguyên vẹn từ lúc cô rời đi, ngôi nhà của hai người...

Một tháng qua cô vẫn không thể gọi cho hắn, hắn rốt cuộc đang làm gì?

Đã đến ngày hẹn, hắn có nhớ những gì đã hứa với cô không?

Bàn tay nhẹ lướt qua thành ghế bám đầy bụi. Lam Tử Tuyết ho sặc sụa, không thể ngừng lại được.

Tiếng chuông điện thoại vang lên. Là một dãy số lạ, cô chưa từng nhìn thấy. Lam Tử Tuyết chần chừ bắt máy.

Tạ Phong mơ hồ tỉnh dậy. Hình như lúc hắn thiếp đi, nơi này không một tia nắng lọt vào, bây giờ dường như đã có thể cảm nhận được một ấm áp.

Nhắm tính, có lẽ hắn đã ở đây gần một tháng rồi. Ông lần này chắc chắn không nói đùa.

Lúc nhỏ hắn đã từng ở đây được một năm, đó là một năm đầy tăm tối mà hắn không thể nào quên được. Không ánh sáng, không người bên cạnh, không một lối thoát.

lạnh lẽo, u tối, đáng sợ.

Năm đó, hắn mười tuổi.

Nhưng sau việc đó, đúng như ông mong đợi, hắn trở thành một kẻ gan dạ, cứng rắn, sức chịu đựng cao hơn, chịu được những bài huấn luyện khắc nghiệt hơn.

Tạ Phong cười nửa miệng, dường như nhớ ra điều gì mà bật dậy, bàn tay mon men lần theo bức tường lạnh lẽo.

Năm đó có một lần Tạ Nhạc vào đây thăm hắn, nói là nhờ đường hầm gì đó, không biết bây giờ có thể theo đó mà ra ngoài không.

Hắn hơi nheo mắt, trước mắt hắn lóe một vài tia sáng nhỏ, rồi nhiều dần, nhiều dần...

Thằng nhóc đó quả thực lợi hại, thông đạo nó đào không ngờ vẫn còn tác dụng.

Người đàn ông lớn tuổi đầu tóc lấm tấm bạc, hai mắt nhắm nghiền tựa như đang ngủ, ngồi đằng sau xe, từ lúc xuất phát đến giờ gương mặt vẫn không thay đổi.

“Lão gia” Người quản gia khẽ gọi “Bảo vệ gọi tới báo, đại thiếu gia đã trốn đi rồi!” Quản gia là người đàn ông trung niên, đã theo Tạ lão gia từ lúc còn trẻ, lúc này đang chú ý quan sát sự thay đổi trên gương mặt ông.

Tạ lão gia từ từ mở mắt, đôi mắt sâu thẳm đầy sắc bén, thở dài một tiếng, cất giọng khàn khàn vì thuốc lá :

“Cứ để nó chạy, dù sao ta cũng không có ý định nhốt nó cả đời.” Tiếng cây gậy trên tay ông đập xuống sàn xe tựa như phán quyết của tòa án, một âm thanh dứt khoát, không lưu tình.

“Chuyện của nó, cũng chỉ ông già này có thể giải quyết. Việc nó đang làm bây giờ là hoàn toàn vô ích. Cố gắng thay đổi một chuyện đã xảy ra là điều không thể.”

“Vâng.” Người quản gia quay đầu, không nói gì thêm. (I’m back ^^)

33. Chương Ngoại Truyện 1 : Một Ngày Hạnh Phúc (1)

Ngoại truyện 1: Một ngày hạnh phúc (1)

(Quà bonus cho mấy bạn vì mấy ngày qua mình không up chương^^. Hãy cứ nghĩ đây là một ngày đẹp trời nào đó, đừng hỏi tuổi thời gian cụ thể, vì tuổi cũng không biết đâu >< !=” với=” cả=” xưng=” hô=” trong=” truyện=” chỉ=” là=” xưng=” hô=” riêng=” của=” hai=” người=” cho=” tình=” cảm=” vậy=” thôi,=” chứ=” thực=” ra=” vẫn=” chưa=” cưới=” nhau=” đâu=” nhé!)=>

Tiết trời mùa thu mát mẻ khiến người ta cả ngày chỉ muốn nằm dài trên giường, đương nhiên, Lam Tử Tuyết cũng không ngoại lệ.

Lướt nhìn qua bàn đồ ăn thịnh soạn trên bàn, Tạ Phong vẫn không ngừng tự mãn. Lúc trước ngay cả vó gạo hán còn chả biết làm, sau sự việc lần trước một tháng, bây giờ các món Âu, Á hay gì đó hán đều có thể làm thành thạo. Trên đời này làm gì có người tài giỏi như hán, học nhanh như vậy!

Nghĩ đến việc lần trước, Tạ Phong sắc mặt hóa đen.

Lúc trước, hán còn nghĩ Lam Tử Tuyết chính là một cô gái “không giống những cô gái khác”. Không thích làm nũng, không thích được cưng chiều, không thích bám người. Một cô gái từ nhỏ đã sống giữa ranh giới của sự sống và cái chết, chắc chắn sẽ không tầm thường như vậy.

Nhưng mà, hán sai rồi. Phụ nữ đều là phụ nữ như nhau, không ai khác biệt.

Khoảng thời gian đó Tạ Phong bận giải quyết công việc ở công ty, cả một ngày đều không thể cùng ăn cơm với Lam Tử Tuyết. Thế là bằng đi một tuần, hán phát hiện ra mình đã mất vợ, nói đúng hơn là vợ hán đã chạy mất. Phải, chính là chạy theo một tên đầu bếp!

Nhìn những món ăn bắt mắt trong thực đơn, tâm tình của hán không hề tốt lên một chút nào.

Những món này cũng đâu phải sơn hào hải vị gì, việc gì ngày nào cũng phải đến đây ăn cơm, hơn nữa lại còn, lại còn...

Lam Tử Tuyết hiện giờ đang cũng một cậu thiếu niên có dáng dấp thư sinh, tướng mạo anh tuấn, vui vẻ trò chuyện, không phát hiện ra có người đã từng đến đau cả mắt mắt rồi.

Người thiếu niên vừa đi khuất, Tạ Phong thu lại ánh nhìn đờ đờ sát khí, chuyển qua phần nội nhìn qua Lam Tử Tuyết.

Lam Tử Tuyết chỉ cười cười, tay liên tục gấp đồ ăn cho hán. Ngay khi cơn giận của Tạ Phong sắp lắng xuống lại mở miệng.

“Anh mau ăn đi, đây đều là những món ngon nhất ở tiệm này đây. À không, phải nói là ở đây món nào cũng ngon!”

“Anh có thấy cậu bạn lúc nãy không hả? Những thứ này đều là do cậu ấy làm đấy!”

“Đã nấu ăn giỏi lại còn đẹp trai, thành tích học tập của cậu ấy luôn đứng đầu lớp em đấy!”

“Thật ra lúc trước mẫu người lí tưởng của em chính là không cần quá giàu có, chỉ cần dễ nhìn một chút và biết nấu ăn ngon là được rồi!”

Tiếng va chạm của kim loại với nhau vang lên, chiếc nĩa trên tay Tạ Phong đã ngay ngắn rơi xuống đĩa từ lúc nào. Không gian ồn ào trong tiệm trở nên im ắng, ngay cả Lam Tử Tuyết cũng không dám cựa quậy.

Chẳng lẽ... chọc giận anh ấy thật rồi sao?!

Lam Tử Tuyết âm thầm khó khăn nuốt nước bọt, vốn chỉ định chọc cho anh ấy ghen một chút thôi. Tính khí ác bá của Tạ Phong Lam Tử Tuyết mặc dù chưa từng trải nghiệm nhưng đã từng thấy qua, quả thật rất đáng sợ.

Tạ Phong cố gắng kìm nén cơn giận dữ của mình. Lúc này còn tưởng cô phát hiện hắn đang tức giận nên mới làm vậy, ai ngờ vẫn là nói tốt cho tên đó. Khó khăn lắm hắn mới chui ra khỏi đồng văn kiện, đưa cô đi ăn tối, vậy mà từ khi bước chân vào đây, à không, phải là từ khi rời nhà, cô chỉ quan tâm đến tên đó.

Rốt cuộc ý em là sao? Ý em là tôi không bằng tên đó, không bằng hình mẫu lí tưởng trong lòng em chứ gì?

Tạ Phong cố gắng kìm nén lửa giận không mang Lam Tử Tuyết về “giáo huấn” một trận, (^_^) ngẩng mặt âm trầm đáng sợ nhìn Lam Tử Tuyết một lúc rồi nắm lấy bàn tay đang run rẩy kia. Thật mềm mại.

“Tạ Phong, 25 tuổi, 1m89, 74kg, tổng giám đốc DG, tốt nghiệp tại Đại học Harvard, nếu em thích thì sẽ thi lấy bằng tiến sĩ, tài sản vừa mới được thống kê trong 1 phút vừa qua là 3 căn nhà ở Trung Quốc, 2 căn ở Mỹ, mỗi nước Nhật, Pháp, Anh đều có một căn, tiền mặt ” Tạ Phong mở ví ra, lật lật vài tờ giấy bạc rồi ném chiếc ví da màu đồng sáng bóng lên bàn “10 vạn. Nhưng trong tài khoản của tôi có không dưới 1 tỷ, chưa kể những khoản cho vay cùng tài sản đang thế chấp.”

“Nếu em muốn, 10 tên đầu bếp như vậy sẽ có mặt ngay bây giờ chỉ để phục vụ em.”

“Vậy nên Tạ phu nhân, bà sẽ vứt bỏ ông chồng hoàn mỹ này để chọn một tên đầu bếp ư?”

Một nụ cười tràn đầy tự tin cùng kiêu hãnh hiện lên gương mặt Tạ Phong, ánh nắng dịu nhẹ của buổi chiều tà chiếu lên gương mặt góc cạnh của hắn, vô thức khiến tim Lam Tử Tuyết loạn một nhịp.

Tạ Phong nhìn sâu vào đôi mắt phảng phất ánh nắng của Lam Tử Tuyết, vẫn giữ nụ cười tươi trên mặt, nửa kéo nửa ôm mà “lôi” cô về nhà.

Đến khi Lam Tử Tuyết hoàn hồn lại, hai chân cô đã được đi dép trong nhà, âm thanh chói tai từ phòng bếp truyền ra.

Không phải là...

Lam Tử Tuyết ngược nhìn vào phòng bếp, khóc không ra nước mắt, vội vã chạy lại giật phắt con dao nhọn hoắt trong tay hắn.

“Anh làm gì vậy?”

“Chặt thịt.” Tạ Phong điềm đạm trả lời, hắn không tin, con dao này không đủ bén.

Lam Tử Tuyết quăng con dao sắc bén vào sọt rác. Trời ạ, có ai lại đi chặt thịt bằng dao WING-Tactic không trời?

Tạ Phong cũng không nói gì, dao như vậy hắn còn rất nhiều, cô quăng bớt cũng không sao. Lại tiếp tục quay lại nêm nếm nồi canh trên bếp.

Lam Tử Tuyết ngửi thấy mùi cay mũi, không an tâm mà nhòm vào trong nồi. Một đám các thứ cô không thể xác định được lúc nha lúc nhúc trong nồi nước lèo màu đục cùng cái mùi chỉ cần ngửi đã khiến cho người khác ôm mặt khóc kia khiến Lam Tử Tuyết rùng mình.

Không do dự đem tất cả đổ đi, Lam Tử Tuyết kéo tay Tạ Phong ra khỏi phòng bếp, đặt hắn xuống ghế.

Lát sau, hai bát mì (ăn liền) nóng hổi hiện ra.

Lam Tử Tuyết cầm cúi ăn mì. Tự nhủ bản thân đúng là rảnh rồi sinh nông nổi, chính mình có đồ ăn ngon lại không thể ăn, bây giờ lại phải vui đầu nuốt mì, mặc dù mì mình nấu cũng ngon, nhưng mà...

Lam Tử Tuyết ngẩng đầu nhìn Tạ Phong. Bát mì của hắn vẫn còn nguyên, ánh mắt suy tư đầy khó đoán.

Chẳng lẽ giận rồi?

Không để Lam Tử Tuyết nghĩ nhiều, Tạ Phong đã đứng dậy đi vào phòng sách, mắt hút khỏi tầm mắt.

Nhẹ nhàng mở cửa, Lam Tử Tuyết cố gắng không gây ra tiếng động, từ từ tiến đến phía sau Tạ Phong.

Trời đã bắt đầu tối dần, ánh sáng đèn điện bây giờ cũng không trắng bằng áo sơ mi trên người hắn. Lúc trước hắn chỉ mặc đồ đen, chỉ vì thấy cô cực kì yêu thích màu trắng, nên mới chuyển sang mặc màu này.

Tầm lưng dài thẳng tắp, bờ vai rộng lớn lại vững chãi, từng ngón tay đã nhiều vết chai sạn lướt qua những cuốn sách, gương mặt không một chút hứng thú toát ra khí chất nghiêm nghị lại ưu nhã. Lam Tử Tuyết hít sâu một hơi, xem ra mình ngày càng bị người đàn ông này mê hoặc rồi.

Tạ Phong vẫn còn đang nhìn những cuốn sách như kẻ thù của mình thì một vòng tay mềm mại ôm lấy ngang hông hắn, có gì đó mềm mềm lại nóng hổi áp lên lưng hắn.

Tạ Phong không nói gì, cứ để mặc cho Lam Tử Tuyết ôm, khoe miệng âm thầm nhếch lên lấy bừa một cuốn sách ra đọc.

“Đừng giận, em biết sai rồi!” Cố ý làm nũng mà cọ cọ người kia vài cái, hắn vậy mà vẫn lạnh lùng không quay đầu lại.

“Em nghĩ kĩ rồi, một người có thể mau cho em mười đầu bếp vẫn tốt hơn một đầu bếp, có phải không?”

“Không nấu ăn ngon cũng không sao, em có thể nuôi chồng mà!”

Tạ Phong bất ngờ xoay người, nhíu mày nghi hoặc nhìn Lam Tử Tuyết :“Em chắc chắn?”

Lam Tử Tuyết vô tư nở nụ cười tươi như hoa, gật đầu đồng ý.

Tạ Phong cũng cười, chỉ là nụ cười của hắn bất chợt khiến cô cảm thấy lạnh sống lưng.

Đầu óc miên man suy nghĩ không biết từ lúc nào đã bị Tạ Phong đè xuống giường, hắn nửa chống hai tay xuống hông vai cô, gương mặt gần trong gang tấc, lúc này cô có thể nghe rõ tiếng tim hắn như muốn nhảy ra lồng ngực một cách rõ rệt. Khuôn mặt cứ thế đỏ bừng lên.

Tạ Phong lại lưu manh mà cười cười, cất giọng khàn khàn :“Anh đói rồi!”

Mặt Lam Tử Tuyết càng ngày càng đỏ như muốn nổ tung, hai tay che mặt lại, cất giọng yếu ớt :“VẬY ẶN ĐI!”

Tạ Phong nở nụ cười thỏa mãn, gỡ cánh tay cô ra, cúi đầu hôn xuống cánh môi mềm mại, ra sức “ăn”.

Lam Tử Tuyết vẫn còn đang chìm trong mộng đẹp, đột nhiên bị một lực mạnh bế lên, lồng ngực ầm áp lại vững chãi khiến cô có cảm giác an toàn, cứ thế lại ngủ thiếp đi.

Tạ Phong đỏ khốc đỏ cười, lấy chiếc khăn vừa giặt qua nước nóng, nhẹ nhàng lau mặt cho cô.

“Ừm...”

Đến khi ngồi vào bàn ăn, Lam Tử Tuyết mới chính thức bị mùi thơm của đồ ăn làm cho tỉnh ngủ, chăm chú dùng bữa sáng.

Tạ Phong hai tay đan vào nhau, ngồi giữa người ra ghế ngắm nhìn Lam Tử Tuyết.

Mặc dù vợ hắn nói sẽ “nuôi” hắn nhưng lòng tự tôn của đàn ông không cho phép hắn để vợ cực khổ nên cả tháng nay hắn đã mời rất nhiều đầu bếp tài giỏi đến, dạy hắn nấu ăn. Bây giờ hắn đều ngày ngày làm đồ ăn cho vợ mình, cảm thấy không tồi.

“Hôm nay anh không đi làm sao?”

34. Chương 33

CHƯƠNG 33

Thời tiết cuối đông vẫn luôn thất thường như vậy, mới lúc này vẫn còn nắng, bây giờ mây đen đã ùn ùn kéo đến.

“Có vẻ như trời sắp mưa.” Tà lão gia vừa rời khỏi xe ngừng đầu nói bằng giọng, để quản gia bên cạnh đẩy cửa bước vào.

Lam Tử Tuyết chọn một chỗ ngồi bên cạnh cửa sổ, tiết trời lạnh đến thấu xương nhưng tay cô lại không ngừng đổ mồ hôi lạnh. Lam Tử Tuyết cố gắng không để bản thân lộ ra chút cảm xúc gì, đưa mắt về phía ngồi đối diện.

Là một ông cụ mặc áo comple màu xám bạc, tóc gần như đã bạc hết, nét mặt lộ rõ vẻ nghiêm nghị, quả thực tuy không cùng dòng máu nhưng khí chất đối với Tà Phong không chút sai lệch.

Hơi khói từ tách trà phả lên. Ở bên ngoài, trời đã bắt đầu nổi gió, không khí khiến người ta thấp thỏm không yên?

Lúc này có người gọi tới, Lam Tử Tuyết vẫn không tin là thật, bây giờ đã hoàn toàn xác nhận, người ngồi trước mặt mình bây giờ quả thực là người đàn ông đứng bên cạnh Tà Phong trong bức ảnh hắc trắng từng đưa cô xem.

Ông nội của hắc sao lại tìm cô? Hơn nữa lại là có chuyện quan trọng?

Trong lòng Lam Tử Tuyết có rất nhiều điều thắc mắc, nhưng thấy ông cụ không nói gì, dường như chỉ là thuần túy muốn uống trà với mình liền im lặng, cũng lặng lẽ nhấp một ngụm trà.

“Đừng thôi.”

Cánh tay của Lam Tử Tuyết khựng lại, cô không hiểu lắm :“Dạ?”

“Đừng thôi mà hãy uống hết tách trà này.” Tà lão gia vẫn cứ nhàn nhạt nói chuyện bằng giọng khàn khàn, tiếp tục nhâm nhi tách trà thượng hạng.

Trong không gian rộng lớn của quán trà, hơn nữa lúc này không có ai, Lam Tử Tuyết có thể nghe rõ mồn một lời ông cụ nói, lại càng thấy khó hiểu. Nhưng vẫn cố gắng uống hết, khi uống xong cũng không nhìn mặt, lặng lẽ đặt tách trà xuống.

Vết chân chim nơi khóe mắt Tà lão gia hơi nheo lại, ông cũng không bất ngờ lắm, người con gái mà Phong chọn, đương nhiên chỉ một tách trà không thể làm khó nó.

Phẩy tay ra hiệu đứng đằng sau lưng. Quản gia cúi đầu, lấy trong cặp ra một tập tài liệu, đưa tới trước mặt Lam Tử Tuyết.

Tà Phong đột nhiên thấy tim mình đập nhanh, càng lúc càng bất an, nhấn hết ga lao đến về nhà. Đẩy cửa phòng, thế nhưng lại không có ai, tìm khắp nơi vẫn không thấy, hắc bắt đầu cảm thấy lo sợ.

Không phải ông đã làm gì rồi chứ? Với tính khí của ông, nhất định, nhất định,...

Càng nghĩ càng loạn, Tà Phong như tên bắn ra ngoài đi tìm Lam Tử Tuyết, bao nhiêu lí trí cùng lạnh lùng nhiều năm qua đều biến mất, hắc chỉ biết rằng con tim đang mách bảo, không nhanh sẽ không kịp nữa.

Cẩn thận đọc từng chữ trên tờ giấy xét nghiệm của bệnh viện, cánh tay Lam Tử Tuyết bắt đầu run rẩy, hai mắt không tự chủ được mà bắt đầu cảm thấy mờ ảo.

Giây phút đó hơi thở của cô như ngừng lại, con tim mệt mỏi rồi như không muốn đập nữa, thế nhưng cánh tay vẫn cố chấp mà nắm chặt lấy tờ giấy xét nghiệm kia.

Nơi đề tên cha viết rõ ràng hai chữ “Tà Phong”.

Nơi họ tên mẹ viết không sai lệch “Lam Tử Yên”, đứa nhỏ chưa ra đời đã có tên, là Tà Vũ. Phong là gió, Vũ là mưa, cái tên quả thực rất ý nghĩa.

Lam Tử Tuyết vẫn chăm chú nhìn tờ xét nghiệm, bên cạnh còn có hình siêu âm đứa trẻ chưa có hình hài rõ ràng, nhưng chắc hẳn nó rất đáng yêu.

Là con của Tạ Phong và Lam Tử Yên.

Là con của hắn và cô ta.

Là con của người cô yêu nhất và người cô hận nhất.

Trái Đất bỗng dừng như ngừng quay, thời gian chậm rãi trôi qua từng phút, bằng phương thức tàn độc nhất ép người ta phải chấp nhận sự thật.

Lam Tử Tuyết tự hỏi, cảm giác của cô lúc này thế nào. Người nói yêu cô sau hai tháng không gặp liền nhờ người nhà mình đem đến cho cô một tờ giấy, thẳng thắn tuyên bố hắn đã có vợ con.

Buồn không? Có, nhưng không đến mức không muốn sống nữa.

Thất vọng không? Có, nhưng không đến mức tuyệt vọng.

Hận không? Không, bởi vì cô không có tư cách đó.

Trong lòng tựa như đang có người cầm con dao sắc bén, từng nhát từng nhát lại cứa vào tim mình, máu âm ỉ chảy ra như suối. Đau, đau lắm chứ, chỉ bằng giết cô đi còn hơn bắt cô chịu sự dày vò như vậy, đau, đau lắm, càng đau càng hi vọng có người nói cho cô biết đây không phải sự thật, tất cả chỉ là mơ mà thôi.

Bàn tay cứ như vậy nắm chặt lấy tờ giấy kia, dường như có thể nhìn ra gương mặt hắn nhìn cô đầy lo lắng.

Không phải không khóc, chỉ là không còn sức để khóc nữa rồi.

Trái tim đã mệt mỏi rồi, muốn buông xuôi nhưng nghĩ đến hắn, lại không muốn từ bỏ.

“Một tách trà nóng, cho dù có cố gắng uống vào, vẫn là khiến người ta bị bỏng.”

“Trà quý, không phải ai cũng nếm được.”

“Có những việc là định mệnh, cũng có cái là do con người sắp đặt, nhưng dù thế nào. chúng vẫn sẽ xảy ra, có cố gắng vùng vẫy cũng không kịp nữa rồi, chỉ bằng hãy cứ chấp nhận nó đi.” Tạ lão gia dùng chất giọng khàn khàn lại đều đều của mình như muốn nói rõ cho Lam Tử Tuyết một sự thật, một sự thật buộc phải chấp nhận mà không thể phản kháng.

Quần gia lấy ra một phong bì màu đỏ, để trước mặt cô.

“Ngày rằm tháng sau, mong cháu tới dự.”

Lam Tử Tuyết cầm lấy phong bì màu đỏ kia, là thiệp cưới, của người cô yêu và một người phụ nữ khác.

Nhẹ vuốt tấm thiệp kia, Lam Tử Tuyết kiên định nói :

“Không. Cho dù là vùng vẫy trong vô vọng, cháu cũng sẽ vùng vẫy đến cùng, nếu ông đã nói định mệnh là do con người viết nên, vậy cháu cũng sẽ viết nên một định mệnh mới, cho chính mình.”

“Cháu chào ông.”

Tạ lão gia không quay đầu nhìn cô gái nhỏ kia rồi đi nhưng ông thật sự cảm thấy đáng tiếc. Một đứa trẻ tốt, chỉ đáng tiếc, không kịp nữa rồi.

Lam Tử Tuyết lao ra khỏi nơi đó, cứ thế chạy thục mạng trên con đường lớn.

Thành phố rộng lớn là thế, đông đúc là thế, nhưng chẳng một nơi cô có thể dung thân, chẳng một ai có thể cho cô cảm giác an toàn.

Chỉ có hắn.

Nhưng tại sao, tại sao lại cướp đi tất cả của tôi như vậy, tôi đâu đòi hỏi gì, chưa từng chiếm đoạt thứ gì của các người, tại sao ngay cả chút ấm áp này, các người lại không thể cho tôi?

Nước mắt cứ thế trào ra. Lam Tử Tuyết bật khóc thành tiếng, ướt đẫm cả khuôn mặt. Cô mệt rồi, cô không thể tiếp tục gồng mình đấu tranh với thế giới này được nữa, cô cũng là người, cũng có trái tim, mà hiện giờ nó, đang luyến tiếc những hơi thở cuối cùng.

Đầu óc cô hoàn toàn hỗn loạn, từng mảng kí ức hiện về, cảnh hai người đã từng nhìn thấy nhau bên bờ biển, cảnh mẹ cô nằm trong vũng máu, cảnh hân ôm cô vào lòng, hôn cô giữa phố xá đông người, cả cánh Lam Tử Yên cười nhạo cô, tờ giấy đó,...

Hai đầu gối khụy xuống đất, Lam Tử Tuyết hét lên một tiếng điên cuồng, lại đau thương.

Nước mắt hoàn quyền cùng máu, cùng nỗi đau không thể kìm nén, cứ thế tạo thành những tiếng nấc nghẹn không ngừng.

Lam Tử Tuyết như một người điên, không lau đi những vệt nước mắt lăn dài trên gò má, tiếp tục cầm đầu chạy. Tầm mắt phía trước luôn mơ hồ, không ai chen lấn, không một vật cản đường, nhưng cô chạy bước lại ngã xuống, hai đầu gối ma xát với mặt đường, biến thành những tơ máu.

Có lẽ vết thương trong tim đã khiến con người ta đau đến không thể đau hơn được nữa, Lam Tử Tuyết càng chạy, vết thương trên người cô càng nhiều, máu không ngừng tuôn ra, nhưng cô không đau, không mệt, nước mắt như những viên pha lê trong suốt, đẹp đến đau lòng.

Người người đi qua, có người chỉ chỗ, có người trêu đùa, cũng có người cười nói bốn cợt, nhưng không một ai thông cảm, cho đi dù chỉ là chút thương cảm.

“Thế giới không anh, em chỉ thấy khắc rõ hai chữ ”vô tình”.

Không gian rộng lớn không anh, em cảm thấu những ngày “cô đơn”.

Chỉ là trong một khoảnh khắc nào đó, em chợt nhận ra rằng “em yêu anh”.

Nhiều đến nỗi yêu thành hận, càng hận lại càng yêu.”

Bầu trời ngày càng tối, che đi tầm nhìn trước mặt, Lam Tử Tuyết cố gắng tìm kiếm một bóng hình, một người có thể giải thích cho cô rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra.

Lúc này có lẽ khi ở trước mặt Tạ lão gia, Lam Tử Tuyết đã kìm nén đến phát điên, cô lao ra đường mà không nhận thức phía sau đang có xe lao tới.

Bước chân bất chợt khựng lại, đôi mắt mở lớn nhìn thứ nhọt nhòa đang lao tới, tất cả như ngừng lại.

Nhắm mắt, kí ức chưa từng mất đi lại hiện về.

Hình như trời bắt đầu đổ mưa, có phải anh bây giờ đang ôm ấp người con gái khác.

Không, mình không thể chết, mình còn rất nhiều điều vẫn chưa kịp hỏi anh ấy!

Giây phút Lam Tử Tuyết kịp nhận ra việc gì đang xảy ra, chiếc xe đã lao tới, rất gần, rất gần...

Một tiếng “két” vang lên khiến người người trên đường dừng lại, bánh xe ma sát thành hình vong cung trên mặt đường. Bầu trời đã ảm đạm từ lâu cuối cùng cũng đổ mưa, từng giọt lại từng giọt hòa cùng dòng máu đỏ thẫm, tạo thành những vết loang lổ trên mặt đường.

Lam Tử Tuyết cảm nhận được hơi ẩm quen thuộc liền mở to hai mắt, nước mắt trở nên ướt đẫm cả khuôn mặt, liếc qua bàn tay đã thấm đẫm máu, cả người cô run run đến không dám thở mạnh.

“Phong...” Lam Tử Tuyết khẽ gọi, giọng run run đến nghẹn ngào. Người đang ôm chặt cô vào lòng, thân thể đang bán nằm lên người cô, đầu chúi vào hõm vai cô vẫn im lìm không trả lời.

Từng hạt mưa tí tách rơi rồi dần nặng hạt, làm ướt mái tóc đen tuyền của người kia. Trời mưa rất nặng, Lam Tử Tuyết cảm nhận được nhiệt độ người đang nằm trên người cô giảm dần, sợ hãi cùng lo lắng đến hoảng hốt.

“Phong...” Gương mặt cô đầm nước, không phải vì mưa mà là vì nước mắt cô đang không ngừng chảy.

Anh, mau tỉnh lại đi! Chỉ cần anh tỉnh lại, chuyện gì em cũng không tính toán với anh nữa!

Những lời này đã bị sợ hãi giữ lại trong lòng cô, Lam Tử Tuyết cố vươn tay nắm lấy tay người kia, lay tỉnh. Bất chợt, người kia nắm lấy tay cô, gương mặt từ từ lộ ra cùng nụ cười đầy bồn chồn, đưa tay lau đi nước mắt trên mặt cô.

“Anh chỉ đùa một chút thôi, em sao lại dễ tin người như vậy!”

Lam Tử Tuyết biết mình bị lừa, thế nhưng lại cảm thấy như trút được gánh nặng, nghĩ tới chuyện kia thì vùng tay đâm loạn xạ trên người Tạ Phong, đẩy hắn ra khỏi người mình, bỏ chạy.

Tạ Phong cuống quýt đứng dậy, đụng tới vết thương khiến hắn đau đến nhú máu, cánh tay giữ chặt vết thương còn đang chảy máu cố đuổi theo Lam Tử Tuyết.

Lúc này mặc dù hai người đã thoát khỏi cơn nguy hiểm nhưng không tránh khỏi bị thương. Nếu Tạ Phong hắn chỉ cần chậm trễ vài giây, có lẽ bây giờ không phải là vết thương nhỏ đơn thuần kia.

Bất cẩn như vậy, vậy mà người kia còn dám giận hắn?

Tạ Phong nắm lấy cổ tay Lam Tử Tuyết, nhất quyết kéo cô vào lòng, khuôn mặt vì tức giận mà nhả lại, bàn tay hơi dùng lực bóp lấy vai cô, gần từng chữ:

“Em còn dám chạy?”

Lam Tử Tuyết vừa đâm vừa đá dấy dựa trong lòng Tạ Phong. Hắn ban đầu còn giữ chặt lấy cô, bất chợt cảm thấy áo mình đã ướt đầm liền thả cô ra, hai tay giữ lấy vai cô, cúi gầm mặt.

“Em sao vậy?”

Lam Tử Tuyết nhìn vẻ mặt đau lòng của Tạ Phong, nhẹ nhàng gạt tay hắn ra, gạt đi nước mắt, trong lòng trào dâng một loại chua xót không tên.

“Tạ Phong, tôi hỏi anh, anh có yêu tôi không?”

Tạ Phong không hiểu sao cô lại hỏi vậy nhưng vẫn thành thật trả lời: “Anh yêu em.”

“Yêu tôi? Vậy anh yêu tôi nhiều đến nhường nào? Có thể vứt bỏ con mình vì tôi không?” Lam Tử Tuyết cố kìm giọng, không để mình bật khóc.

Tạ Phong nhú máu, hắn quả thực cảm thấy có gì đó không ổn. Chẳng lẽ hắn đã đến chậm một bước rồi sao?

“Có phải ông đã nói gì với em không?” Hắn níu chặt lấy vai cô, gấp gáp hỏi.

Lam Tử Tuyết ngẩng đầu nhìn hắn, người đàn ông mà cô yêu nhất, bản thân cô rất muốn nở nụ cười châm chọc nhưng bản thân lại quá yếu đuối, chỉ có thể để lộ vẻ đau thương.

“Tôi hỏi câu này quả là thừa thãi. Tôi chẳng qua cũng chỉ là đồ chơi của anh, mà bọn họ, lại là vợ và con anh, đương nhiên anh sẽ chọn họ rồi!”

Lam Tử Tuyết càng nói càng lạnh nhạt, càng khiến sắc mặt hắn kém đi.

“Tôi... chẳng khác nào kẻ ngốc.” Lắc đầu, nuốt nước mắt vào trong.

“Lam Tử Tuyết” Hắn tức giận mà quát lớn “Em mau nói cho anh biết rốt cuộc là có chuyện gì?”

Tiếng hét của Tạ Phong triệt để phá vỡ tường rào ngăn cảm xúc trào ra của Lam Tử Tuyết, cô hét lên: “Anh còn muốn hỏi tôi?”

“Hôm nay có người nói cho tôi biết, chính tai tôi nghe thấy, chính mắt tôi nhìn thấy, tấm thiệp cưới kia là đề tên anh và cô ta, con cũng là của hai người. Anh còn gì để nói?”

Thiệp cưới? Con?

Tạ Phong bất chợt như hiểu ra mọi chuyện, sắc mặt tối lại, bàn tay siết chặt hình nắm đấm. Ngay cả bản thân hắn cũng chẳng biết giải thích cho cô thế nào.

Đêm đó hắn chưa từng làm gì, nhưng giấy xét nghiệm còn đó, ai sẽ tin hắn. Hắn không muốn kết hôn, nhưng thiệp cưới ông hắn đã phát đi, nói không phải, ai tin?

“Lam Tử Yên”, “Anh có biết ba chữ đó nghĩa là gì không?” Lam Tử Tuyết cắn chặt răng, để mặc nước mắt lại trào ra.

“Đó là em gái tôi đây, anh có biết không?” Tiếng gào thét của cô đầy yếu ớt, như một con thú đang dẫy giụa trên bờ vực của cái chết, yếu ớt và đau thương.

Tạ Phong sững người, người phụ nữ kia hắn mới chỉ gặp qua vài lần, không ngờ cô ta lại là em gái Lam Tử Tuyết.

Hắn, đã làm gì thế này?

Ôm chặt người kia vào lòng, hắn chỉ có thể nghe thấy tiếng thút thít. Không dẫy dựa, không vùng vẫy nữa, nhưng hắn lại càng cảm thấy bất an.

“Nhất định phải tin anh.” Vuốt ve mái tóc dài đen mượt của cô, hắn trầm giọng “Nếu ngay cả em cũng không tin anh, vậy còn ai tin anh nữa?”

Tin hắn, cô đương nhiên muốn, nhưng mà...

“Chị, sao này dù có chuyện gì, chị cũng phải nhất thiết tin tưởng anh ấy.”

“Tương lai đứa bé này sẽ mang họ Tạ đây!”

“Nhất định phải tin anh.”

“Im lặng, các người im lặng hết đi!”

Lam Tử Tuyết đột nhiên ôm đầu hét lên rồi ngã xuống.

“Tử Tuyết!”

(Chương sau có biến, biến thiết đó >.< cmt=“” ửng=“” hộ=“” tuổi=“” đi=“” !=“”>

35. Chương 34 (h)

(Nói trước đây là lần đầu mình viết H, có gì mong mọi người thông cảm ! Với lại mình có đưa cho vài người đọc qua, ai cũng nói là dở+kì kì nên mọi người có thể không đọc chương này cũng được, vì nội dung cũng không nhiều ^^)

CHƯƠNG 34

Lam Tử Tuyết cảm thấy toàn thân đau nhức, buộc phải tỉnh dậy. Vô thức chống hai tay ngồi dậy cô mới phát hiện trên cánh tay đầy những vết trầy xước đã được xử lí sạch sẽ, ngay cả quần áo bị rách cũng đã được thay đi, bây giờ trên người cô chỉ có duy nhất một cái áo sơ mi dài chưa đến nửa đầu gối.

Nhưng ngay cả thời gian đỏ mặt cô cũng không có vì Lam Tử Tuyết phát hiện căn phòng này hoàn toàn xa lạ. Chạm rãi bước xuống giường, may mà chân cô không bị thương. Lam Tử Tuyết đi tới bên cửa sổ, đưa tay vén tấm màn trắng xóa.

Thành phố lúc này đã về đêm, ánh đèn điện từ bốn phía tỏa ra khiến cô chói mắt, Lam Tử Tuyết thấy đầu hơi đau, nhúm mày, hình như cô đã ngủ rất lâu rồi.

Cánh cửa đột nhiên mở ra, Lam Tử Tuyết giật mình, theo phản xạ quay đầu lại, người đàn ông kia nhìn thấy cô đã tỉnh lại trong ánh mắt vụt lên tia ngạc nhiên thoáng qua rồi biến mất, chậm rãi đặt bàn đồ ăn trên tay xuống cạnh giường.

Lam Tử Tuyết thu lại tầm mắt, tiếp tục nhìn về nơi xa xăm, bây giờ tâm trạng cô đã bình ổn lại, lí trí nói cho cô biết lúc này mình đã bóc đồng đến nhường nào. Nhưng thà như vậy, Lam Tử Tuyết còn thấy dễ chịu hơn bây giờ. Cô và hắn lúc này đang ở chung trong một căn phòng nhưng lại lưng đối lưng, không khí trầm mặc đến đáng sợ.

Lòng ngực Lam Tử Tuyết ẩn nhẫn một cảm giác khó chịu không thành lời, ngay lúc này chính cô cũng không biết nên đối diện với hấn thế nào.

Ngoài kia muôn ánh sáng chói lòa cũng không thể soi sáng con đường này, rốt cuộc phải đối mặt thế nào đây?

Một cơn gió thỉnh thoảng thổi đến khiến Lam Tử Tuyết rùng mình, hai tay bắt chéo ôm lấy tay kia.

Một cái áo khoác dạ màu đen đã sờn được khoác lên vai cô. Tạ Phong chỉnh chỉnh lại cái áo, không nhìn cô, chỉ cất giọng trầm trầm:

“Chỗ này rất lạnh, em tốt nhất là nên quay về giường.”

Lam Tử Tuyết vốn không có ý định quay lại giường, thân thể nằm đã nửa ngày khiến cô mỏi nhừ nhưng giây phút hấn xoay người, cô lại vô thức nhìn thấy.

Hấn cố tình mặc áo màu đen để che dấu đi một vết rách lớn ở cánh tay, lúc này máu đã ướt đẫm lớp vải băng ở ngoài.

Lòng Lam Tử Tuyết mềm lại, cô thuận theo lời hấn ngồi xuống giường. Căn phòng này rất rộng, Lam Tử Tuyết đảo mắt nhìn quanh vẫn không thấy Tạ Phong đâu. Với tay cầm tờ báo đã được phục vụ để sẵn bên giường, Lam Tử Tuyết không tránh được dòng chữ kia.

“Tổng giám đốc một tập đoàn lớn sắp sửa kết hôn” dòng tít được đăng ở đầu trang hiện rõ trước mặt Lam Tử Tuyết, mặc dù bài viết không nói rõ nhưng ai đọc cũng có thể hiểu, tập đoàn lớn này là DG, mà tổng tài đương nhiên là Tạ Phong.

Lam Tử Tuyết gấp tờ báo để lại chỗ cũ, bình tĩnh như chưa có chuyện gì xảy ra.

Trời mùa đông rất nhanh tối, thoáng đó mà đã gần bảy giờ, Lam Tử Tuyết cả ngày đều ngủ đương nhiên có chút đói, chỉ là cô cảm thấy có đói mấy cũng nuốt không vô.

Bàn ăn lúc này đưa tới được dọn đi, một bàn ăn nóng hổi được đặt trước mặt Lam Tử Tuyết.

“Ăn chút gì đi.” Tạ Phong nói xong liền xoay người định rời đi. Lam Tử Tuyết nhanh như chớp dùng toàn bộ sức lực nắm lấy cổ tay hấn kéo lại. Tạ Phong bị bất ngờ liền không kịp phản ứng lại, cả thân thể đều rơi xuống trên người Lam Tử Tuyết.

Chiếc giường king size bị một lực nặng đè lên liền lún xuống, bốn góc chấn nhả lại.

Tạ Phong nằm trên người Lam Tử Tuyết, hai người gần nhau trong gang tấc. Cô có thể cảm nhận được hô hấp của hấn ngày một gấp gáp, ánh mắt không chút cảm xúc bắt đầu chuyển động, hàng mi dài quả thực không hợp với gương mặt kiên nghị kia. Khóe môi cô bất giác kéo thành một nụ cười.

Tạ Phong hơi đen mặt, cổ hấn cứ bị hơi thở của Lam Tử Tuyết làm cho ngứa ngáy, hơi thở càng ngày càng không ổn định, thân nhiệt như đang muốn thiêu đốt người nằm dưới, cái kia càng ngày càng không yên phận. Hấn không phải chưa từng tiếp xúc thân mật với phụ nữ nhưng đây là lần đầu tiên hấn cảm giác chính mình không kiềm chế được bản thân. Đôi môi khẽ lướt qua bờ mi dài rũ xuống khóe mắt kia, cất giọng khàn khàn.

“Buông anh ra.” Lời lạnh nhạt này đương nhiên không có chút uy lực nào với Lam Tử Tuyết, ngay khi hấn vừa định đứng lên cô đã choàng tay qua cổ hấn, khóa hấn trong lòng ngực mình, đầu rúc vào hõm vai người kia tìm kiếm ấm áp.

Tạ Phong tiếp xúc với một vật mềm mại nóng bỏng lại đàn hồi, một mùi hương êm dịu thoang thoảng trong không khí. Hấn đưa tay vuốt ve mái tóc dài mượt của người trong lòng mình, thở dài: “Em đừng như vậy!” Lời nói đầy ôn nhu thâm tình này càng khiến Lam Tử Tuyết ôm chặt không buông. Hấn biết đối với cô mà nói chuyện ngày hôm nay quả thực không dễ chấp nhận, cảm xúc đương nhiên rất dễ hỗn loạn, hấn không muốn vì vậy mà khiến cô sau này cảm thấy hối hận.

“Nếu em không buông ra, em sẽ hối hận đấy!”

Người trong lòng hơi xê dịch đầu, cắn nhẹ lên vành tai hắn, cái lưỡi tinh nghịch nhẹ nhàng vẽ một đường biên, khẽ thì thầm : “Em muốn anh!”

Nếu là đàn ông đương nhiên sẽ khó lòng thoát khỏi cám dỗ, hơn nữa đối phương lại là người mình mong muốn có được nhất. Tạ Phong không nói hai lời liền mạnh mẽ đẩy Lam Tử Tuyết xuống giường, áp người trên thân cô, cuồng dã hôn xuống.

Đã hai tháng không gặp nhau, trong nụ hôn của hắn chứa đựng nỗi nhớ mong vô bờ bến, Tạ Phong dùng lưỡi lần át khoang miệng cô, nuốt lấy toàn bộ hơi thở khiến Lam Tử Tuyết nhanh chóng xụi lơ trong lòng hắn. Nước bọt chưa kịp nuốt xuống liền trào ra, tạo thành một dòng chảy dâm mãnh. Bản thân hắn cảm thấy chưa đủ liền quay ra nuốt lấy dòng suối ngọt ngào, hết cơn trốn lại đến liếm mút khiến môi Lam Tử Tuyết đỏ hồng, cuối cùng còn cố ý cắn cô một cái.

Lam Tử Tuyết vì bị đau mà kêu lên một tiếng, càng kích thích thú tính trong người Tạ Phong bùng phát, hắn không khoan nhượng mà lại càng lần lượt, cái lưỡi tham lam cứ dầy dụa trong khoang miệng cô, khi rời đi còn kéo dài ra một sợi chỉ mảnh bạc.

Lam Tử Tuyết lúc này lí trí đã bị nụ hôn kia cướp mất, như động vật nhỏ co ro nằm dưới thân hắn, hai mắt ướt ướt phát tình, gò má phồng hồng cùng đôi môi nhuốm màu đỏ tươi thấp thoáng ánh bạc, chiếc áo sơ mi rộng thùng thình tuột đến quá nửa vai, mộng cảnh bên trong nửa kín nửa hở khiến cả người hắn sôi sục, khô khan nuốt xuống.

Lam Tử Tuyết vẫn chưa hết bàng hoàng vì môi đột nhiên bị cắn đã thấy Tạ Phong cúi đầu xuống, trong mắt rực lên màu lửa, hơn nữa còn là lửa tình. Hắn cúi đầu, khẽ liếm dọc theo xương quai xanh khiến cô rùng mình, thân thể vô thức tránh né. Muốn tránh? E là không kịp nữa rồi!

Tạ Phong ngẩng đầu nhìn thoáng qua Lam Tử Tuyết, nở nụ cười hạ lưu, không lưu tình mà cắn xuống một miếng, để lộ hai dấu răng trên vai cô. Lam Tử Tuyết đau đến nhăn mày, cánh tay vô lực đánh lên người Tạ Phong. Hắn không nói gì, chỉ hôn đè lên trên vết cắn, dấu hôn đỏ hồng nằm đè lên hai dấu răng, quả thực rất đẹp.

Người này từ hôm nay đã là của hắn, người khác tuyệt không có quyền đụng vào.

Lam Tử Tuyết bây giờ mới biết câu “Em sẽ hối hận” của Tạ Phong nghĩa là gì. Giờ phút này cả người cô vừa muốn lại vừa không muốn, dường như lí trí càng ngày càng bị lửa tình thiêu đốt, cả người vụn vỡ dưới những cái hôn khắp cơ thể của Tạ Phong.

Nhìn những dấu hôn chi chít trên người cô, hắn vô cùng hài lòng, áo sơ mi đã bị mồ hôi làm ướt đầm bây giờ lại bị kéo xuống còn thấp hơn lúc này, cúc áo đã bung ra gần hết để lộ làn da căng mịn trắng trẻo phủ đầy vết hôn, hơn nữa bên trong còn không có nội y. Lúc này thay đồ cho cô xong, hắn đã phải tự vào phòng tắm xối nước lạnh, bây giờ cũng là lúc nên đổi lại rồi.

Lam Tử Tuyết hai tay che bớt gương mặt đã đỏ bừng, không phát hiện ra Tạ Phong đang nhướn người qua đầu cô, lục lọi ngăn kéo đầu giường.

“Anh tìm gì vậy?” Khó khăn lắm cô mới có dũng khí hé mắt nhìn ra, lại thấy người kia đang lơ lửng trên người mình.

Tạ Phong áp mặt lại gần Lam Tử Tuyết, ngắm nhìn gương mặt như muốn phát nổ của cô hồi lâu rồi mới lên tiếng :

“Khách sạn này làm ăn quả thực quá tắc trách, anh đã tìm kĩ rồi, vậy mà ngay cả một cái cũng không thấy!” Giọng hắn mang vẻ tiếc nuối lại chứa đầy vẻ bồn chồn khiến Lam Tử Tuyết lại thẹn thùng.

Lí trí bắt đầu quay lại, Lam Tử Tuyết đã nhớ ra rốt cuộc mình phải làm gì. Hai người đã chính thức ở bên nhau được một khoảng thời gian nhưng sau lần bị anh hai phát hiện, cô vẫn luôn trốn tránh chuyện này, lúc đó chỉ vì cô cảm thấy chưa có cảm giác an toàn nên không muốn làm chuyện đó, Tạ Phong cũng không miễn cưỡng cô, nhưng bây giờ cô mới nhận ra, chính là vì hai người chưa làm gì nên mới không có cảm giác an toàn. Cho dù là có hơi sai trái nhưng cô vẫn muốn dùng phương thức này để trói buộc hắn. Lam Tử Yên làm được, tuyệt đối cô cũng làm được.

Tạ Phong vừa định cài lại cúc áo cho Lam Tử Tuyết đã bị cô nắm chặt tay, từng lời kiên định lại nhu mì :
“Không cần, anh cứ tới đi.”

Tạ Phong sững sờ nhìn chằm chằm Lam Tử Tuyết khiến cô lại che mặt. Qua một lúc Lam Tử Tuyết vẫn không thấy Tạ Phong phản ứng lại, lòng liền chùn xuống, thì ra, từ trước đến nay vẫn chỉ mình cô ngộ nhận.

Giận dữ vừa bước chân xuống giường đã bị Tạ Phong nắm cổ tay kéo lại, vẫn là không nói lời nào liền hôn xuống.

Ít nhất cũng phải nói được vài câu đã chứ! Lam Tử Tuyết cảm thấy khó chịu, nhưng cô phải thừa nhận, kĩ thuật hôn môi của Tạ Phong quả thực không tồi.

Hôn môi khi làm tình đương nhiên không phải phong cách của hần, nhưng việc này có thể giảm bớt đau đớn nên hần nguyện ý vì cô làm.

Trong lúc bờ môi còn đang bị hần tập kích, Lam Tử Tuyết đã cảm nhận được một vật lạnh lạnh chạm đến bầu ngực mình, thân thể bất giác run lên. Tạ Phong một tay giữ sau ót cô, một tay nhẹ cởi cúc áo cuối cùng, bầu ngực căng tròn trắng nõn hiện ra trước mắt hần, bàn tay nhẹ vuốt ve, mơn trớn rồi đến bóp nắn. Cảm xúc ấm áp lại mềm mại đến không thể buông từ bàn tay mang lại khiến hần hôn càng thêm cuồng nhiệt, cánh môi của dã thú chưa lúc nào rời bờ môi cô.

Bầu ngực trắng nõn sau một hồi bị “chà đạp” đã đỏ ửng lên. Tạ Phong cười âm hiểm, hần rời khỏi môi cô, tiến xuống phía dưới.

“A!”

Nơi nhạy cảm bất ngờ bị tập kích khiến Lam Tử Tuyết bất giác kêu lên, miệng không ngừng thở dốc. Tạ Phong cười thành tiếng rồi thả hạt đậu nhỏ kia ra, vươn đầu lưỡi ra sức thưởng thức vị ngọt, cánh tay không yên phận bắt đầu len theo lối mòn mà trượt xuống nơi thần bí.

Lam Tử Tuyết rung mình, đột nhiên bị vật lạnh lạnh trượt khắp thân thể đang nóng bừng khiến cô khó chịu, mở mắt, Tạ Phong lúc này một tay chống xuống nơi hõm vai cô, nở nụ cười khiến người khác điên đảo.

“Mau cởi đồ giúp anh!”

Lời này của hần khiến Lam Tử Tuyết giật mình, đưa mắt nhìn thân hình nghiêng nghiêng của người kia. Nước da màu đồng rắn chắc bao lấy cơ thể trắng kiêu, cô thậm chí có thể cảm nhận được những múi cơ kia rắn chắc cỡ nào. Thời tiết bên ngoài đang lạnh đến thấu xương nhưng Lam Tử Tuyết mặt đỏ bừng còn hần đã sớm bị mồ hôi làm ướt áo, manh áo mảnh bay phất phơ trong gió.

Dưới ánh mắt như thiêu đốt của Tạ Phong, Lam Tử Tuyết từng chút một giúp hần cởi áo, nhưng mà... còn quần. Lam Tử Tuyết nuốt nước bọt nhìn xuống phía dưới đã sớm tạo thành hình tam giác từ lâu, mặt đỏ không biết nên làm thế nào.

“A” Tạ Phong thấy Lam Tử Tuyết do dự bàn tay liền tiến sâu hơn một chút, kết quả là nhận lại cái lườm như muốn giết người của cô.

Cuối cùng sau một hồi vật vã, cuối cùng Tạ Phong thành công chỉ còn độc một cái quần lót xuất hiện trong tầm mắt Lam Tử Tuyết.

Hần nở nụ cười lao tới như một con dã thú bị bỏ đói, môi chặn lại tiếng rên của cô, ngón tay không ngừng chuyển động trong huyết động thân bí đang co bóp dữ dội như muốn nuốt chửng ngón tay hần. Cả căn phòng nhanh chóng bị bao phủ bởi tiếng nước chảy dâm mỹ.

Hần rút nam căn đã sớm căng đến phát đau đẩy vào huyết động thân bí kia. Một cảm giác sung sướng tiêu hồn dần hiện rõ, một vài giọt máu đỏ tươi từ từ chảy xuống ga giường trắng muốt. Lam Tử Tuyết đau đến ứa nước mắt, vài tiếng rên khổ sở không kìm chế được mà bật ra, mặc dù hần đã có chuẩn bị trước nhưng đây vẫn là lần đầu của cô, hơn nữa... cái vật khổng lồ đó, vậy mà những người phụ nữ kia chịu được à?

Nghĩ tới đây, cô lại thấy chua xót, nước mắt bất chợt trào ra.

Hành động ngày hôm nay có khiến cô sau này hối hận không? Có lẽ... Lam Tử Yên cùng đã từng ở trong tình trạng này, ở dưới cơ thể hần...

Lam Tử Tuyết không dám nghĩ nữa, che mặt bật khóc thành tiếng, ngay lập tức khiến Tạ Phong hoảng sợ, vội dừng lại động tác, ôm chặt cô vào lòng, thế nhưng lại làm cho vật kia tiến sâu vào trong hơn. Lam Tử Tuyết đau đớn cùng tức giận không có chỗ trút càng bức rức không yên.

Tạ Phong dùng lưỡi đỡ lấy những giọt nước mắt kia cho vào miệng, ôm lấy đầu cô: “Nếu đau quá thì cắn vào đây.” Lam Tử Tuyết như được giải thoát, không nói nhiều mà dùng toàn bộ sức lực cắn xuống vai Tạ Phong. Đối phương không tỏ chút đau đớn nào, chỉ cười hì hì đầy xảo trá.

Nếu người kia đã có chỗ trút xuống, vậy hẳn có thể tùy cơ hành sự rồi! Tạ Phong cười đắc ý, xoay người đặt cô lại ngay ngắn dưới thân, cả người dùng sức đẩy tới chỗ sâu nhất, càng trùu sấp càng mãnh liệt. Huyết động thân bí lần đầu được khai phá co bóp dữ dội, vẫn như chào đón lại phản đối kịch liệt vật vừa lớn vừa nóng kia tiếng vào, rất biết phối hợp mà không ngừng tiết ra dịch mật khiến hắn ra vào dễ dàng.

Lam Tử Tuyết sau cơn đau vật vã cuối cùng cũng lần tìm được khoái cảm, thân người vận vẹo theo sự chuyển động của Tạ Phong, gắt gao ôm chặt lấy hắn, miệng há to từng ngụm thở dốc. Tạ Phong đương nhiên không từ chối, một tay đỡ lấy ót cô, một tay lại quay về nơi hắn ưa thích, tiếp tục trêu đùa đồi núi nhấp nhô cùng hạt đậu đỏ trên đỉnh đồi, mân mê không thấy chán, vô cùng hạ lưu không cho phép Lam Tử Tuyết thở dốc, tiếp tục chiếm lấy hơi thở cô.

Bây giờ cô không phải là hối hận, phải là rất rất hối hận. Trong lòng không ngừng mắng chửi :“Cầm thú!”

36. Chương 35

CHƯƠNG 35

Ánh nắng nhẹ nhàng của buổi sáng mùa đông vô tình làm Lam Tử Tuyết thức giấc, cô nghiêng người, bất giác phát hiện bên cạnh mình không có ai, chỉ có chiếc áo khoác dày đắp trên người cô vẫn còn vương vấn mùi hương của người đó. Nhớ đến chuyện phát sinh đêm qua, khuôn mặt Lam Tử Tuyết bỗng dưng đỏ bừng, cả người đều cảm thấy đau nhức.

Có phải mình như vậy là quá vội vàng rồi không?

Lam Tử Tuyết vẫn còn đang chìm trong suy tư thì cửa phòng bật mở, cô vội vã chui đầu vào trong chăn, nhắm tịt cả hai mắt.

Bích Chi trông thấy phản ứng này của Lam Tử Tuyết thì bật cười ha hả, khiến Lam Tử Tuyết xấu hổ chui đầu ra khỏi chăn, ghen nừa ngày vẫn không nói được câu nào.

“Cậu... cậu...”

“Sao hả, Tạ phu nhân? Người vừa mới lên chức đã muốn ức hiếp ta rồi sao?” Bích Chi vờ khom người hành lễ “Tiểu nữ biết sai rồi ạ! Mong người thứ tội!”

Lam Tử Tuyết không giận nữa, bật cười, Bích Chi luôn là người khiến cô vui vẻ.

“Cậu thấy sao rồi? Có đau quá không? Có cần bôi thuốc không? Có muốn ăn gì không?”

Một loạt câu hỏi của Bích Chi khiến Lam Tử Tuyết đỏ mặt, chẳng lẽ cô cũng biết rồi sao?

Bích Chi đương nhiên không để ý nhiều như vậy, thấy Lam Tử Tuyết cúi đầu liền nghĩ cô không vui, vừa bưng thức qua vừa thở dài:

“Cậu cũng đừng suy nghĩ nhiều! Cũng đừng trách anh ta, trong chuyện này vẫn là anh ta chịu thiệt!”

“Haizz, tội nghiệp! Anh ta vẫn là không có được tự do của riêng mình!”

“Chịu thiệt?” Lam Tử Tuyết hoài nghi nhìn Bích Chi đang tự vả miệng mình vì tội nhiều chuyện. “Ý cậu là sao?”

“Cậu nghĩ sao về chuyện lần này?” Đồng Văn đắm chiêu quan sát biểu tình trên mặt Tạ Phong “Lần này chuyện không hề nhỏ đâu!” Tờ báo trong tay bay đến người Tạ Phong, đề rõ chủ tịch đã sớm rửa tay gác kiếm của DG đã lên tiếng xác nhận về việc Tổng giám đốc DG sẽ kết hôn trong tháng tới.

“Tạm thời chưa có đối sách.” Tạ Phong bỏ hai tay vào túi, như một bức tượng đồng lặng người trước cửa sổ.

Đồng Văn thở dài, ngay cả Tạ Phong cũng cảm thấy mệt mỏi rồi sao. “Cậu có biết là ai đứng sau không?”

“Hừ, cần gì phải nghĩ! Người có thể giật dây cô ta đương nhiên là người gì đức hạnh của ả rồi!” Giọng hằn lạnh tanh, gương mặt không chút biểu tình giận dữ nhưng lòng bàn tay đã sớm nắm chặt, hận chính mình đã quá sơ suất.

Cả căn phòng rơi vào trầm mặc, ngay cả tiếng hít thở cũng chứa đầy lo âu và suy tư, rất lâu sau, Tạ Phong mới nhàn nhạt mở miệng:

“Người tôi lo là cô ấy!”

Con gái sắp lấy chồng, hơi nữa còn là một nhân vật lớn, Nhạc Vận đương nhiên vui mừng khôn xiết. Đúng là trong họa có phúc. Lam gia mấy ngày nay đều tràn ngập người ra vào, đều là đến chúc mừng đồng thời tạo dựng quan hệ, nhờ vả này kia, quà đã sớm để chật nhà. Lam Tử Trình buồn rầu nhìn người sau nối đuôi người trước ra ra vào vào, chỉ biết đẩy xe đưa Lam Chấn Vũ ra sau này, tránh xa nơi thô tục này.

Những ngày qua cậu rất phiền lòng, ngày ngày nhìn thấy mẹ và chị ba hạnh phúc, cậu đương nhiên cũng cảm thấy vui lây. Nhưng còn chị hai thì sao, những thứ này vốn dĩ là thuộc về chị ấy, là chị ba và mẹ dùng mọi thủ đoạn giành lấy, mà cậu, lại đang bao che cho họ. Có lẽ tội lỗi của cậu so với họ còn nặng hơn gấp bội lần.

Chỉ còn mấy ngày nữa là đến Tết, mọi chuyện chuẩn bị trong nhà đều do Lam Tử Trình lo liệu, hôm nay cậu lại phải đi mua sắm những thứ cần thiết cả ngày. Xe buýt tuyến cuối cùng cũng chịu dừng lại trước mặt cậu, Lam Tử Trình vội vã chạy lên, nếu như lỡ chuyến này, có lẽ cậu phải cuộc bộ về mất.

Chiếc xe buýt cuối ngày rất vắng vẻ, chắc mọi người đều đang ở nhà ấm cúng bên gia đình, chứ chẳng ai lại chạy đôn chạy đáo khắp nơi như cậu. Lam Tử Trình thả người xuống ghế trống cạnh cửa sổ, nhắm mắt mệt mỏi, còn một đoạn nữa mới đến nhà, cậu nhanh chóng chìm vào cơn mơ, radio bắt đầu phát bài hát cậu thích nhất.

”Duyên phận quả thực rất thần kì

Mới khiến những người không liên quan như chúng ta quen biết nhau

Yêu nhau

Vậy nên đừng bao giờ chạy trốn khỏi vòng tay em

Con tim này một em sẽ khó chịu biết bao.”

Tiếng bước chân chậm rãi trầm ổn lại đều vang lên bên tai, Lam Tử Trình hé mi mắt, người đàn ông ngồi cạnh cậu cao lớn đạo mạo khoác một cái áo lông lớn khiến cậu thấy ấm áp.

“Anh bạn, lúc nào đến trạm cuối cảm phiền gọi tôi dậy. Cảm ơn!” Không quan tâm người đàn ông kia có đồng ý hay không, cậu lại dụi đầu vào cửa sổ ngủ tiếp.

Khóe môi người đàn ông giật giật rồi lại hạ xuống, vẽ thành một nụ cười nhàn nhạt.

“Này, này!” Lam Tử Trình vì bị lay tỉnh mà cáu giận, cậu ghét nhất chính là không được ngủ tròn giấc “Kêu cái gì mà kêu, không thấy người ta đang ngủ à!” Chợt nhớ mình đang ở trên xe buýt, cậu dụi dụi đôi mắt tỉnh ngủ, vội vàng xin lỗi.

Đối mặt với lời xin lỗi của cậu, người đàn ông kia chỉ ừm một tiếng, nhắc nhở :“Đến trạm cuối rồi kìa.” Hàng chân mày đen tuyền hơi cau lại.

“À,... tôi biết rồi! Cảm ơn anh!” Lam Tử Trình cuống qua cuống quýt lách người xuống xe, đến khi hai chân chạm đất, cậu đã không ngừng thở dốc. Lúc này lúc đi ngang qua người anh, cậu cảm nhận được tim mình đập nhanh, hơn nữa, hình như hai người còn đụng chạm da thịt.

Lam Tử Trình, bình tĩnh! Mau bình tĩnh lại!

“Á!” Lam Tử Trình giật mình trở mắt nhìn vật nặng đang đè trên vai cậu, ánh nhìn tràn ngập sự mơ hồ hướng tới người đàn ông to lớn đang chắn gió phía sau cậu.

“Trời rất lạnh!” Giọng người đàn ông ôn tồn rất dễ nghe khiến cậu có thiện cảm.

Nhưng mà trời lạnh thì anh phải mặc áo mới đúng chứ? Lam Tử Trình còn chưa kịp hỏi người kia đã trả lời.

“Cậu ốm yếu.”

Lam Tử Trình bắt giác nhìn lại mình, cậu dù thế nào vẫn là 1m7 có hơn, 50 kg thừa, nhưng so ra với người đàn ông kia thì đúng là ốm thật. Lam Tử Trình gật gù hiểu ý, đầu cứ như gà mổ thóc.

Hình như phía sau truyền đến tiếng cười khê, Lam Tử Trình đỏ mặt cúi đầu.

“Còn chưa về sao?” Người kia lại tỏ vẻ thiện ý nhắc nhở.

“Ồ,.. ừm,... tôi về đây! Tạm biệt anh!” Lam Tử Trình như được giải thoát, cắm đầu chạy như điên về nhà.

Người đàn ông đứng lặng trong gió lớn, ánh mắt nheo lại nghiền ngẫm, cầm di động gọi cho trợ lí.

“Đưa xe đến đón tôi về, tiện thể điều tra cho tôi một người.”

Đến khi Lam Tử Trình về đến nơi thì trời đã tối hẳn, hình như tiếng cười đùa vui vẻ trong nhà càng lớn hơn, có thể nghe rõ tiếng cười nói của mẹ cậu. Lê từng bước nặng trĩu vào nhà, Lam Tử Trình nhìn người đàn ông cao lớn đang ngồi trên ghế sofa.

“Sao anh lại ở đây?” Lam Tử Trình đầy phần nộ hỏi.

“Tử Trình, con nói gì vậy?” Nhạc Vận nhíu mày “Còn không mau chào anh rể đi!”

“Không!” Lam Tử Trình hai tay bấu chặt, chỉ bỏ lại một tiếng rồi đi mất.

“Cái thằng này!” Nhạc Vận tỏ vẻ không hài lòng, đúng là nuôi chiều nó quá mới sinh hư như vậy! Bà ta quay sang Tạ Phong tiếp tục cười nói như thường. Tạ Phong chỉ thỉnh thoảng gật đầu, gật đầu vài cái cho có lệ, ánh mắt toàn bộ đều đặt lên người Lam Tử Yên khiến hai má cô ta hồng hồng, hia mắt không ngừng tỏa ra lửa tình nồng nhiệt.

Nhạc Vận thấy vậy liền cười thầm, con gái bà ta đẹp như vậy, sớm muộn gì Tạ Phong cũng sẽ yêu nó thôi. Nghĩ thế nên Nhạc Vận lấy cớ đi làm đồ ăn, để hai người lại trong không gian rộng lớn.

Lam Tử Yên dùng tay rẽ mái tóc nhuộm màu hạt dẻ óng mượt, ra vẻ ngượng ngùng nhìn Tạ Phong. Hắn cũng rất phối hợp khê mỉm cười đáp lại. Chợt lao người tới chỗ Lam Tử Yên lấy đi mảnh chỉ dính trên vai cô, giọng hân trầm thấp, rất có âm sắc:

“Sắc đẹp này không nên bị một sợi chỉ cản con làm bẩn!”

Gương mặt Lam Tử Yên ửng hồng, cả người vô thức nhích lại gần gương mặt Tạ Phong, đôi môi hai người gần nhau trong tích tắc. Thân người Tạ Phong hơi nhích lên, vô tình đụng phải tách trà, một tiếng “choang” vang lên, hân bình thần cúi người nhặt từng mảnh vỡ.

“Để em!” Lam Tử Yên cũng thức thời mà cúi người xuống nhặt những mảnh vỡ thủy tinh trên sàn. khoe môi mỉm chặt thất vọng, cơ hội đã đến gần như vậy mà lại lỡ mất. Chết tiệt!

“Á!” Đầu ngón tay vô tình chạm vào góc nhọn của mảnh thủy tinh, Lam Tử Yên nhăn mặt tỏ ra đau đớn. Tạ Phong trong mắt lộ ra tia cười khó thấy, nắm lấy tay Lam Tử Yên, dùng khăn tay của mình lau đi vết máu, ân cần hỏi :

“Không sao chứ?”

Lam Tử Yên lắc đầu nhưng trong mắt lại tràn đầy vẻ đáng thương câu dẫn.

Điện thoại trong túi Tạ Phong rất đúng lúc mà reo lên, hân nhìn lướt qua màn hình, tỏ ra áy náy giải thích :

“Xin lỗi, tôi có việc!”

Lam Tử Yên có đôi chút tiếc nuối, rất muốn giữ Tạ Phong lại nhưng đành phải lấy lùi làm tiến, nở nụ cười thông cảm, mở cửa tiễn Tạ Phong.

Tiếng nước chảy cứ vang lên không ngừng, Đồng Văn dường như mất kiên nhẫn mà nhòm người vào bên trong, tay gõ lên vách cửa :

“Này, rốt cuộc là cậu còn muốn ở trong đó bao lâu nữa hả?”

Tạ Phong đóng vòi nước, dùng khăn lau thật kỹ đến nỗi đỏ ửng cả hai tay, ngẫm nghĩ một lúc mới rời khỏi nhà vệ sinh, nếu không phải Đồng Văn cứ kêu ca thúc giục, hẳn nhất định sẽ rửa đến khi xóa sạch dấu vết mới thôi.

“Cuối cùng cũng sạch rồi à?” Đồng Văn ngáp ngắn ngáp dài, mấy ngày nay hắn đều vì suốt ngày chạy đi chạy lại với người kia mà ngủ không đủ giấc, hai mí mắt sắp dính vào nhau luôn rồi. “Cậu mới mắc bệnh ư sạch sẽ à? Mọi khi đâu có như vậy!” Đồng Văn rõ ràng đã biết còn cố ý trêu chọc.

Tạ Phong lườm hắn một cái. Đồng Văn điếc không sợ súng, vẫn tiếp tục nói : “Người ta là đại mỹ nhân đấy! Được nắm tay người ta đã là phúc ba đời nhà cậu rồi đấy!”

Tạ Phong rút một miếng thuốc, không thèm đôi co với Đồng Văn, trong làn khói mờ ảo, hắn lạnh lùng đáp : “Người như cô ta, đụng vào chỉ làm bẩn tay.” Hắn nhíu mày nhìn bàn tay đầy vết chai của mình, khóe môi vẽ thành một nụ cười “Hơn nữa, cô ấy sẽ không thích.”

Đồng Văn bĩu môi, khắp người đều nổi da gà. Làm việc chung với Tạ Phong bao nhiêu năm, đã quá quen với cái tính lãnh đạm của hắn, đột nhiên biến thành một người u mê ái muội vì tình, đột nhiên không thích ứng kịp.

“Hình như lúc nãy cậu khen cô ta xinh đẹp” Tạ Phong ngẩng đầu liếc Đồng Văn “Có cần tôi nói cho Bích Chi nghe không?”

“Cậu... cậu!” Đồng Văn nói không ra lời, rốt cuộc cuối cùng kẻ chịu thiệt vẫn là hắn.

Tạ Phong hai tay cho vào túi, từng bước vững chãi mà rời khỏi hành lang, lúc Đồng Văn đuổi kịp hắn liền nhét vào trong tay Đồng Văn một cái khăn trắng có vết máu. Đồng Văn nắm chặt khăn trong tay, cười đắc ý.

“Muốn dùng cái thai đó để trối chân tôi? Phải xem người đó có bao nhiêu bản lĩnh!”

Muốn tên mình nằm cạnh tên hắn trong tờ hôn thú? Còn phải xem người đó là ai!

37. Chương 36

CHƯƠNG 36

Lam Tử Tuyết hai tay bắt chéo trước ngực, lén liếc nhìn qua khe hở trên tấm rèm cửa. Mấy ngày nay cô luôn có cảm giác bị theo dõi, bây giờ đã quá rõ ràng, người ta không muốn theo dõi cô mà là muốn bắt người, có thể là uy hiếp mà cũng có khi là để trừ hậu hoạn.

“Tạ lão gia lúc trước có quen biết với nhà tớ nên tớ biết ông ấy là một người rất nghiêm khắc, đối với ông ấy gia giáo luôn là việc được đặt lên hàng đầu. Cái thai của Lam Tử Yên quả thực đã đánh trúng chỗ, người như Tạ lão gia có thể mất nhắm mắt mở mà cho qua chuyện trăng hoa bên ngoài, nhưng nhất định không thể vứt bỏ cháu mình.”

“Ý của Tạ lão gia chính là như vậy, muốn Tạ Phong anh ta và Lam Tử Yên kết hôn. Còn đức lang quân của cậu đương nhiên không đồng ý.”

“Hiện tại Tạ lão gia đã chính thức ra mặt, muốn dùng DG để cưỡng ép Tạ Phong. Trong DG bây giờ thật sự rất loạn, đa phần các cổ đông lâu năm trong công ty đều nghe theo chủ tịch của công ty. Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại Tạ Phong hắn ta cũng đã tiếp quản DG được năm năm, người coi trọng năng lực của hắn cũng không ít.”

“Theo tớ thấy, cục diện chưa biết sẽ nghiêng về ai, nhưng Tạ lão gia sẽ không dễ dàng cho qua chuyện này.”

“Cậu phải cẩn thận.”

Muốn bắt cô làm con tin? Lam Tử Tuyết ngay tại giờ phút này hiểu rõ trong câu nói của Bích Chi, hai tay siết chặt tay áo. Phía trước khách sạn luôn có một đoàn xe màu đen túc trực từ sáng đến tối, những người trong xe không ngừng dùng ống nhòm quan sát cô. Cửa kính là loại từ bên trong có thể nhìn thấy bên ngoài nhưng từ ngoài nhìn vào không thấy gì, chắc chắn bọn chúng đang rất thất vọng.

Đôi mắt khép hờ lại, cô chợt thấy mình thật nhỏ bé, yếu đuối. Thật ra nếu như không có cô, Tạ Phong có thể dễ dàng chấp nhận Lam Tử Yên, dù sao cũng chỉ là một người phụ nữ, Lam thị cũng có thể lực nhất định của mình, đối với hắn chỉ lợi mà không hại.

Hôm qua lúc Lam Tử Uy đến, cô chỉ sợ bản thân mình lỡ lời, để lộ chuyện gì. Nhưng có vẻ anh hai cô đang rất bận, chỉ hỏi thăm cô một chút rồi cúp máy. Lam Tử Tuyết anh hai cô là người có tiếng nói, nhưng cô không muốn kéo anh ấy vào chuyện này. Với tính cách của anh cô, nếu biết chuyện sẽ giết chết Lam Tử Yên rồi đưa cô rời khỏi nơi này, chỉ làm mọi chuyện rối thêm. Hơn nữa, cô cũng không muốn người thân vì mình mà liên lụy.

Lam Tử Tuyết suy nghĩ đến gần người, không phát hiện Tạ Phong đã vào phòng từ lúc nào. Hắn treo áo khoác lên giá đỡ, tiến lại gần ôm cô từ phía sau.

Đột nhiên bị một vật lạnh lẽo chạm vào, Lam Tử Tuyết giật mình run rẩy, có ý định phản kháng, nhưng khi nhận thức được là hắn, cô liền an tĩnh để hắn ôm.

Tạ Phong cả đêm không về, cả người hắn nhiễm mùi lạnh, râu mọc lởm chởm vẫn chưa kịp cạo cạo vào vai cô, đôi mắt nhắm hờ đầy mệt mỏi. Đối với hắn lúc này, cô chính là bình yên duy nhất, chỉ có ấm áp này mới là thật.

Lam Tử Tuyết lặng lẽ đếm từng chiếc mầm non đang nở, có lẽ, mùa xuân sắp đến rồi.

“Này!” Người đàn ông nằm trên giường bệnh như đánh thức người ngồi bên giường “Cậu nghĩ gì mà say sưa quá vậy?” Trong giọng nói mang đậm nét cười.

Tạ Nhạc giật mình, chỉ ừ ờ qua loa rồi lại thôi. Từ Lâm cũng đang ôm mộng đẹp, không để ý nhiều tới cậu. Hai người đàn ông ngồi trong phòng bệnh vip của bệnh viện K, mỗi người ôm một nỗi sầu riêng, thẳng đến xế chiều, Tạ Nhạc mới sực tỉnh mà ra về.

Cánh cửa phòng bệnh đóng lại, Tạ Nhạc lơ đãng bước trên hành lang dài hẹp, tất cả những chuyện vừa xảy ra khiến lương tâm hắn cắn rứt. Quan hệ của ông nội và anh trai sắp có nguy cơ đổ vỡ vì chuyện kia, mà cậu lại...

“À, tôi đang làm thủ tục đây.”

Tạ Nhạc nghe thấy giọng nói có vẻ quen thuộc liền khựng lại, đứng sau cánh cửa mà nhìn về phía người kia. Đồng Văn? Anh ta đến đây làm gì?

Tạ Nhạc nhíu mày dăm chiêu, bảng tên của bệnh viện đập vào mắt hắn. Trung tâm xét nghiệm? Chẳng lẽ...

Đồng Văn đi rồi, Tạ Nhạc mới bước ra ngoài. Chân cậu lúc này như tê lại, hai tay siết chặt lại thành nắm đấm, tự cười giễu bản thân. Trong thâm tâm cậu vốn đã muốn kết thúc chuyện này, nhưng ông trời vốn không cho cậu cơ hội.

Tạ Nhạc thất thần hồi lâu, cuối cùng vẫn bấm máy gọi : “Alo, mẹ...”

Ba ngày trôi qua nhanh như gió thoảng. Tạ Phong chỉnh lại cổ áo, vợ vội áo khoác, cuối cùng vẫn là hôn nhẹ lên trán Lam Tử Tuyết một cái rồi mới rời đi.

Chỉ cần qua hôm nay, tất cả sẽ kết thúc.

Chiếc BMW đã lâu không lao vun vút trên đường, hôm nay như mang một làn gió mới. Đồng Văn lái xe cực kì vui vẻ, cuối cùng cũng có kết quả, hắn cuối cùng cũng đã kết thúc được chuỗi ngày “lao động vất vả”. Tạ Phong suốt cả đường đi đều trầm mặc, hắn có một dự cảm không lành. Nhạc Vận vốn không phải vừa, hơn nữa chuyện này chắc chắn có sự tham gia của Nhạc Cẩm, Tạ Vinh Kỳ, thậm chí là có thể...

Xe dừng lại trước cổng bệnh viện, Tạ Phong đứng lại một lúc chờ Đồng Văn cất xe, trầm tư một lúc lâu, cuối cùng hần bấm rút điện thoại ra, bấm nút gọi : “Bích Chi...”. Mà cách đó không xa có một toán người đang ngồi trong chiếc xe đen bên đường quan sát.

Khu xét nghiệm tuy rằng ít người nhưng mọi khi cũng không vắng lặng đến thế, cả một tầng chỉ có hai người Đồng Văn và Tạ Phong cùng một vài y tá.

“Tạ tổng, kết quả xét nghiệm của ngài đã có rồi đây.” Viện trưởng cung kính đưa cho Tạ Phong, trong mắt lão là một tia giảo hoạt.

Tạ Phong đứng nhìn nửa ngày vẫn không cầm lấy, Đồng Văn đành vươn người nắm chặt lấy phong bì chứa tờ giấy xét nghiệm.

“Ấy...”

Phong bì trong tay còn chưa kịp mở ra đã bị đoạt mất, Đồng Văn trợn mắt nhìn người đàn ông kia. Tạ Phong chỉ hơi nhú mày, hai tay vô thức nắm chặt trong túi quần.

“Phong, từ lúc nào cháu đã nhiều con như vậy, còn muốn tới đây làm xét nghiệm cha con?” Tạ Vĩnh Kỳ giọng điệu bồn chột, đặc ý xem Tạ Phong xử lí ra sao.

“Nghịch tử!” Tạ lão gia bước tới, cả người run lên vì tức giận, Nhạc Cẩm đỡ lấy tay ông cụ, vẻ mặt lo lắng giả tạo. Tạ lão gia cầm lấy tập phong bì ném vào mặt Tạ Phong, một tiếng “chát” vang lên giữa không gian vắng lặng, Đồng Văn sững người, không kịp phản ứng.

Chuyện gì đang xảy ra vậy? Tại sao người Tạ gia đều ở đây?

Tạ lão gia hai mắt long sòng sọc, ho khan liên tục vì tức giận, giọng run run : “Mày... Tao không ngờ mày hèn đến vậy! Đến con mình còn không dám nhận!” Tờ giấy xét nghiệm trong tập phong bì rơi ra, Tạ Phong khom người nhặt lên, sắc mặt hần lúc này mới tối sầm lại.

Trong đó vẫn ghi đúng hai chữ “Cha con”.

Tạ Phong xiết chặt tờ giấy, hần vẫn là sơ suất một lần nữa.

Tạ lão gia mắt thấy Tạ Phong xé nát tờ giấy, hai mắt đỏ ngầu rồi đi, cơn tức lại dâng trào, giọng run run khàn khàn mà hét lên.

“Nếu mày đi rồi thì đừng bao giờ quay lại nữa!” Hần vẫn nhất mực tiến về phía trước, tấm lưng kiên định.

“Kể từ nay mày không còn là con cháu Tạ gia nữa!” Tạ Phong cước bộ chậm lại nhưng không dừng, vẫn tiến về phía cánh cửa.

“Mày bước thêm một bước, tao sẽ cho người bắn chết con bé kia!” Tạ Phong dừng lại, hần không quay đầu, không ai nhìn thấy vẻ mặt lúc này của hần. Đồng Văn chỉ có thể thở dài, nụ cười trên khóe môi Nhạc Cẩm và Tạ Vĩnh Kỳ ngày càng đậm, Tạ lão gia bất đắc dĩ nở nụ cười. Không ngờ có một ngày ông phải cùng cháu mình tranh đấu, cho dù chính mình là người chiến thắng, cũng là dùng hạ sách, mà đứa cháu mình yêu thương lại coi trọng một người phụ nữ hơn gia tộc này.

Tạ lão gia chán nản phát tay, một đám người áo đen tiến tới, kìm hai tay Tạ Phong lại lôi đi.

Chỉ còn một tuần nữa là đến lễ cưới của Lam Tử Yên, Lam Tử Trình suốt ngày ở lì trong phòng không ra ngoài, cậu sợ nhìn thấy gương mặt tươi cười hạnh phúc của chị và mẹ hần, càng sợ chị hai trở về, cậu thực sự không dám đứng trước mặt Lam Tử Tuyết. Tạ Phong từ ngày đó cũng không đến nữa, chỉ thấy ngày hôm sau thì cả chị và mẹ đều gấp gấp không yên. Cha sớm đã bị hai người họ bệnh tật mang điềm xấu, không muốn ông xuất hiện trong lễ cưới mà đưa ông đến một bệnh viện tỉnh xa xôi.

Lam Tử Trình càng nghĩ càng loạn, không thể chịu đựng được nữa liền vợ vội áo khoác lao ra ngoài. Gió lạnh từng cơn ở ngoài trời lúc này phần nào giúp cậu cảm thấy đầu óc thanh tỉnh hơn đôi chút, Lam Tử Trình cứ lang thang trên con đường dài vô tận, bất giác phát hiện hôm nay là giao thừa, mà cậu có nhà lại không thể về. Lam Tử Trình cho hai tay vào túi, tiếp tục hành trình không điểm đến của mình. Giữa phố xá đông đúc phồn hoa, bà lão ăn xin ngồi trong một góc tường dường như cách biệt với thế giới bên ngoài. Lam Tử Trình hai tay lục loại khắp người, trong túi chỉ còn vòn vẹn 10 tệ.

Đặt số tiền còn con vào tay bà cụ, Lam Tử Trình gãi đầu cười ngượng ngùng : “Xin lỗi bà, cháu chỉ còn có bấy nhiêu đây!”

Bà cụ đã rất già, bà nghiêng người lắng nghe Lam Tử Trình, đột nhiên cười cười, cất giọng khàn khàn : “Chàng trai, cậu có tâm sự gì sao?”

Câu hỏi bất ngờ không báo trước của bà lão khiến Lam Tử Trình ngẩn người ngây ngốc, rất lâu sau mới thành thật gật đầu.

Điện thoại trong túi đột nhiên vang lên, Lam Tử Trình nhìn qua màn hình, không biết có nên nghe hay không, chần chừ hồi lâu vẫn là tắt máy. Cứ như thế liên tiếp ba lần.

Điện thoại đổ chuông lần thứ tư, Lam Tử Trình toan tắt máy thì bị một bàn tay nhấn nhéo khăng khiu ngăn lại, bà cụ lắc đầu : “Chàng trai, có một số việc cậu phải thành thật mà đối diện, trốn tránh đôi khi không phải là cách giải quyết tốt nhất.”

Lam Tử Trình im lặng, mím chặt môi, đợi đến khi tiếng chuông gần kết thúc, cậu mới bắt máy. Cúi chào bà cụ xong liền rời đi.

38. Chương 37

CHƯƠNG 37

Bích Chi cắn chặt môi, mắt không ngừng nhìn ra cửa sổ, phát hiện không có ai đi theo mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Đến bây giờ cô vẫn không hiểu hết được câu nói lúc sáng của Tạ Phong. Chẳng phải mọi chuyện diễn ra rất tốt sao, chỉ cần hai người bọn họ có trong tay kết quả xét nghiệm liên giải quyết xong mọi chuyện rồi sao? Cái gì mà nếu sau mười lăm phút không thấy anh ta gọi lại thì nhanh chóng trở về khách sạn với Lam Tử Tuyết, lập tức gọi cho Lam Tử Uy, chỉ có hắn mới có thể bảo vệ cô. Bích Chi lúc đó vừa tỉnh dậy, vẫn ngơ ngác không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Lúc đến nơi mới phát hiện cửa chính của khách sạn đã bị phong tỏa, nếu không nhờ nhân viên khách sạn giúp sức, cô cũng khó lòng gặp được Lam Tử Tuyết.

Thuyết phục Lam Tử Tuyết nửa ngày trời, cuối cùng cô cũng chịu tin Tạ Phong không xảy ra chuyện gì, ngoan ngoãn mà ở lại trong phòng chờ tin tức. Khi Lam Tử Uy tới khách sạn, Bích Chi mới dám rời đi.

Bởi vì Tạ Phong còn nói “Nhất định phải đi tìm Lam Tử Trình, chắc chắn cậu ta biết gì đó”. Bích Chi thật sự không hiểu vì sao Tạ Phong lại nói như vậy nhưng vẫn làm theo lời hắn nói. Cô còn sợ Lam Tử Trình sẽ chọn đứng về phía chị và mẹ ruột mình mà không chịu gặp cô, may sao cậu ta cuối cùng cũng nhận lời.

Tay không ngừng run cầm cập, Bích Chi cố gắng điều chỉnh hô hấp, trong lòng cô là một mớ hỗn loạn, không biết giờ này Đồng Văn có an toàn hay không.

Cánh cửa quán cafe mở toang, Bích Chi xoay người, không che dấu sự vui mừng trên gương mặt.

“Chị gọi em đến có chuyện gì không?” Lam Tử Trình ngồi xuống, hai tay đan vào nhau cố gắng giữ bình tĩnh, trong giọng nói thấp thoáng sự đề phòng, dè dặt, lại xa cách.

Bích Chi thở dài, cố đè nén cảm xúc của mình. Quen biết Lam Tử Tuyết đã lâu, trong gia đình của cô ấy chỉ có mỗi Lam Tử Trình là thương yêu Lam Tử Tuyết thật lòng. Cô tin tưởng Lam Tử Trình sẽ có lựa chọn đúng đắn.

“Chắc em cũng biết, chuyện của chị hai và chị ba em.”

Lam Tử Trình khẽ gật đầu.

“Chị cũng không muốn dài dòng nữa. Chuyện này nếu em đã biết chắc cũng sẽ hiểu được trong chuyện này ai đúng ai sai, ai hại ai ai chịu tội, ai đáng thương ai đáng hận. ”

Lam Tử Trình tay hơi run nắm lấy ly cafe, cậu không dám nghe tiếp những lời buộc tội của Bích Chi.

“Chị biết là người đứng giữa em rất khó xử, nhưng em cần phải tỉnh táo, nên biết cái nào đúng cái nào sai.”

“Đừng giống như chị em, tiếp tục sa chân vào vũng bùn đó.”

Sắc mặt Lam Tử Trình tối sầm lại, tiếp tục uy hiếp.

“Em có biết nếu chuyện này vỡ lở, hậu quả sẽ như thế nào không? Chị và mẹ em sẽ bị cáo buộc tội danh lừa đảo chiếm đoạt tài sản, có khả năng sẽ ngồi tù.”

Lam Tử Trình chỉ biết trong đầu không ngừng vang lên những tiếng ong ong hỗn loạn.

“Có lẽ em cũng biết, chỉ còn một tuần nữa sẽ đến ngày kết hôn, anh rể tương lai của em không biết giờ này ra sao, còn chị hai em...”

“Chị hai em làm sao ạ?” Câu nói ngập ngừng của Bích Chi thành công thu hút sự chú ý của Lam Tử Trình, cậu ngừng đầu, lo lắng.

“Chị hai em sức khỏe dạo này không tốt, lại còn bị chuyện này đả kích... tình hình... không mấy khả quan.” Bích Chi lắc đầu tỏ vẻ đau lòng. Phu quân yêu quý, hãy thứ lỗi cho thiếp, thiếp làm vậy cũng vì muốn tốt cho chàng.

“Nếu em biết chuyện gì, nhất định phải nói ra. Đó là cách giải quyết tốt nhất cho chuyện này.”

Lam Tử Trình cúi gầm mặt, bàn tay siết chặt quai cầm tách, chất lỏng màu nâu nhạt tràn ra ngoài. Cậu mím môi, đuôi mắt nhăn lại, chân mày cũng vì vậy mà nhíu lại.

Cậu biết, cậu biết tất cả mọi chuyện. Chị ba và mẹ cậu, họ đã sai. Đám cưới đó lẽ ra phải thuộc về chị hai. Trong chuyện này, chị hai cậu là người bị hại, mà chị ba và mẹ cậu lại là kẻ phạm tội. Chị hai cậu quả thực rất đáng thương.

Nhưng còn mẹ cậu, chị ba cậu thì sao đây? Mặc dù họ đối với cậu không mấy mặn mà, nhưng họ là người thân duy nhất của cậu, những người chảy cùng dòng máu với cậu.

Bất cậu phải phản bội họ, cậu không làm được!

“Tử Trình! Tử Trình!”

Bích Chi cố gắng gọi nhưng Lam Tử Trình vẫn cắm đầu chạy. Cô thở dài : “Có lẽ vẫn cần phải cho nó một chút thời gian.”

Lam Tử Trình cắm đầu chạy ra khỏi quán cafe. Hai luồng suy nghĩ đối nghịch nhau cứ quay vòng trong đầu cậu, giữa lí trí và tình cảm, cậu cảm thấy rất mệt mỏi, không biết nên làm sao.

“Á” Bức tường người to lớn đứng trước mặt cậu, bị cậu đụng trúng mà nhíu mày.

“Sao lại là anh?” Đôi mắt to tròn đen láy mở ra hết cỡ, biểu thị sự ngạc nhiên của ai đó.

Từ Lâm cũng ngạc nhiên không kém, nhún vai nở nụ cười: “Cậu bé, chúng ta lại gặp nhau rồi!”

Chuyện Tổng giám đốc Tập đoàn DG lớn mạnh, cháu trai của Chủ tịch sắp kết hôn đã sớm được công bố từ trước, nhưng chỉ còn vài ngày nữa là đến đám cưới mới thấy chú rể xuất hiện, bên ngoài không ít lời đồn đại về chuyện này, hầu như chỉ cần người đó hằng ngày đi khỏi ba bước ra khỏi nhà, đảm bảo chắc chắn sẽ biết tin này.

Sáng nào cũng vậy, vào tầm khoảng 5-6 giờ luôn có một người thanh niên đều đặn đến cửa hàng nhỏ cuối khu phố mua đồ ăn sáng, một phần cháo và một phần cơm, tất cả không quá 20 tệ, đến nỗi bà chủ cũng phải nhìn cậu ta bằng đôi mắt khinh thường. Người thanh niên này quanh năm chỉ mặc độc hai ba bộ đồ, khoác chiếc áo khoác lao động cũ kĩ, luôn kéo mũ che khuất khuôn mặt. Bước lê lét từng bước bằng đôi chân khập khểnh, căn nhà nhỏ phía bên kia đường tưởng dài ngàn dặm, cuối cùng cũng tới.

Chàng trai mở cửa để những tia nắng lọt vào. Trong nhà đơn sơ đến đáng thương, chỉ một cái bàn tròn cùng ba chiếc ghế nhỏ, phía góc tường để một cái giường kê cạnh một cái tủ con con, phía trong kia là phòng bếp và nhà vệ sinh. Có một cô gái ngồi trên ghế, trong tay cầm một tờ báo từ ba ngày trước, ánh mắt thần thờ vô hồn, từng lọn tóc rối phủ dài xuống mi mắt, che hết nửa khuôn mặt, đã che luôn đi vẻ đẹp mê người cùng gương mặt cô.

Một cơn gió thổi qua khiến cánh cửa sổ mục nát lung lay như sắp gãy, cô gái khẽ co người, người thanh niên vội vã lao đảo từng bước tới bên cửa sổ, nhẹ đóng cửa lại. Để đồ ăn vừa mới mua về trên bàn, người thanh niên lại gần cô gái, khẽ lay: “Vu Nhi, ăn sáng thôi!”

“Mẹ à! Đừng mọi chuyện lại đi mẹ!” Giọng nói của thiếu niên đầy vẻ van xin tha thiết cùng nghẹn ngào, lại có chút bất lực.

“Con nói gì vậy Nhạc Nhạc” Nhạc Cẩm hai mắt mở lớn, hoảng hốt “Mọi chuyện đã làm đến nước này, con còn muốn dừng lại?”

“Chỉ cần hai người đó chưa kết hôn, thì mọi chuyện còn có thể...”

“Chát” Tạ Vĩnh Kỳ chính tay tát xuống gương mặt đứa con trai hấn yêu thương nhất, lạnh giọng : “Yếu đuối!”

Tạ Nhạc ngẩn người ngã quỵ xuống đất, ánh mắt vô hồn. Nhạc Cẩm đợi Tạ Vĩnh Kỳ đi khỏi mới quỵ xuống bên cạnh con trai, nâng gương mặt đỏ ửng kia lên, ánh mắt đau xót cùng yêu thương nhìn cậu, khẽ vỗ về :

“Con trai ngoan, con đừng trách cha con. Ông ấy chỉ là quá tức giận. Con cũng biết tính khí ông ấy rồi đấy, về sau đừng nói như thế nữa là được rồi!”

Ánh mắt Tạ Nhạc nhìn vào giữa khoảng không mênh mông, vô định, bất lực. Cậu gạt tay bàn tay mẹ đang đặt lên má mình ra vững vàng mà đứng dậy.

“Mẹ, chuyện cần làm con cũng đã làm rồi, mẹ hài lòng rồi chứ?” Không đợi Nhạc Cẩm trả lời, cậu liền rời đi.

Cha cậu nói đúng, khuyết điểm lớn nhất của cậu chính là quá yếu đuối. Ngày đó vì mẹ cậu cầm dao đòi tự sát mà đồng ý giúp bà, bây giờ lại thấy hối hận, đúng là người không có chính kiến.

Tạ Nhạc, mày là đồ tồi!

Bàn tay nắm chặt đâm vào tường, cậu cuối cùng vẫn là chọn vì người thân mà làm điều sai trái, hơn nữa còn liên lụy nhiều người.

Bức tường màu trắng tinh lưu lại một bàn tay rướm máu, có lẽ là minh chứng thuyết phục nhất cho sự hỗn loạn trong lòng cậu.

Giữa lí trí và tình cảm, khi con người buộc phải chọn một trong hai, kẻ đứng về phía lí trí sẽ là kẻ vô tình, mà người lắng nghe theo con tim mình, lại là người đa tình, yếu đuối.

Lam Tử Yên xoay người vài vòng, rạng rỡ ngấm mình trong gương. Gương mặt sắc sảo, vóc dáng cân đối khoác lên người bộ váy trắng tinh khiết của ngày đại hỉ khiến cô càng xinh đẹp gấp bội. Lam Tử Yên vuốt ve cái bụng hơi nhô lên của mình, mỉm cười hạnh phúc.

“Bảo bối, cuối cùng con cũng không còn là đứa con hoang nữa rồi!” Nụ cười nơi khóe môi thoáng thay đổi, sự đắc ý hiện rõ trên gương mặt Lam Tử Yên.

“Lam Tử Tuyết, cô cuối cùng vẫn thua tôi.”

Từ lúc cô còn nhỏ đã không có cha, mẹ cô một thân một mình nuôi cô khôn lớn, đến năm năm tuổi thì mẹ cô tái hôn, cô có cha mới đương nhiên rất vui, nhưng niềm vui đó được đổi lại bởi ánh nhìn khinh bỉ của mọi người. Người ta nói mẹ cô là mẹ đàn bà độc ác, hại chết rồi còn cướp đoạt chồng người ta. Cũng may được rất yêu thương cô, còn hơn cả con ruột của mình. Từ nhỏ cô đã không ưa Lam Tử Tuyết, một đứa không xinh đẹp bằng cô, bằng chút tài giỏi đó, cái gì mà hiền lành nhân hậu, đại tiểu thư danh chính ngôn thuận thì đã sao. Cuối cùng, cô ta cái gì cũng không có!

Có lẽ lúc mẹ cô đề cập đến chuyện này, cô không từ chối mà một mực đồng ý, cũng vì Lam Tử Tuyết. Để xem tôi cướp đi người đàn ông của cô, cô còn có thể cao thượng được nữa hay không?

“Con gái nghĩ gì mà thất thần vậy?” Nhạc Vận đi tới ôm lấy con gái mình, trên gương mặt không dấu được sự hạnh phúc.

“Mẹ, hôm nay mẹ đẹp quá!” Lam Tử Yên ngẩng nhìn mẹ trong bộ váy đen sang trọng, không khỏi cất lời khen. Mẹ cô chắc chắn xinh đẹp hơn sơ với người phụ nữ tên Ôn Tình kia.

“Con nhóc này!” Nhạc Vận mắng yêu con gái mình. Cuối cùng sau bao nhiêu năm bị người đời đàm tiếu, con gái cũng có thể danh chính ngôn thuận gả vào nhà người ta, chính thức trở thành phu nhân cao quý.

“Xem xem mẹ mang đến cho con cái gì này!”

“Có cái này hôm nay mới đúng là ngày đại hỉ trọn vẹn của con!”

Nhạc Vận vừa nói vừa lấy trong túi một tập hồ sơ vừa mới được đóng dấu.

“Hôm qua mẹ đã nói chuyện với bác sĩ Trương. Lão già kia sắp chết rồi! Lúc này mẹ đã nói chuyện với lão, lão đã đồng ý chuyển giao công ty cho con. Con xem, giờ con đã là chủ tịch của Lam thị rồi!”

Lam Tử Yên ôm chầm lấy mẹ làm nũng, cọ cọ đầu lên vai Nhạc Vận, giọng nũng nịu :

“Mẹ là tuyệt nhất!” Ngừng lại một chút Lam Tử Yên mới tiếp lời “Ông ta có chia cho Lam Tử Tuyết không?”

Nhạc Vận giả bộ nhũn mảy, lát sau thì lắc đầu cười : “Không!”

Trong tay Lam Chấn Vũ có 34% cổ phần, ông ta đã nhượng lại cho Lam Tử Yên 24% và Lam Tử Trình 10%, cộng với 10% của Nhạc Vận, Lam Tử Yên nghiễm nhiên trở thành cổ đông lớn nhất của công ty.

Tiệc cưới đã được bắt đầu, đây là tiệc đứng được tổ chức trong khuôn viên chính của khách sạn DG, khách sạn lớn nhất Bắc Kinh. Những người được mời tới nghiễm nhiên đều là quan chức cấp cao, hoặc là những người có địa vị trong xã hội.

Nhạc Cẩm và Tạ Vĩnh Kỳ hôm nay quyết định làm người tốt một lần, ung dung vui vẻ mà mời rượu và tiếp chuyện với khách. Sau chuyện ngày hôm đó, Tạ lão gia và Tạ Phong đã chính thức trở mặt với nhau. Tạ lão gia thật sự thất vọng về hắn nên không sớm thì muộn cũng sẽ lấy lại chức danh tổng giám đốc đó, mà danh sách sinh lễ cho Lam Tử Yên, thứ giá trị nhất chính là 5% cổ phần của DG kia.

“Kính thưa tất cả các vị quan khách, buổi lễ thành hôn ngày hôm nay xin được chính thức bắt đầu!” Mọi người đều đồng loạt hướng mắt về phái khán đài.

Tạ Phong mặc một bộ vest đen lịch lãm, gương mặt không một chút cảm xúc nào, đón lấy tay Lam Tử Yên từ một người họ hàng xa của cô ta.

“Lam Tử Yên, con có đồng ý nhận Tạ Phong làm chồng và hứa sẽ giữ lòng chung thủy , khi thịnh vượng cũng như lúc gian nan, khi bệnh hoạn cũng như lúc mạnh khỏe, để yêu thương và tôn trọng Lam Tử Yên mọi ngày suốt đời mình hay không?” Vị linh mục già hơi nâng kính hỏi.

“Con đồng ý!” Lam Tử Yên siết chặt bó hoa rực rỡ trong tay, đầy chờ mong nhìn về phía Tạ Phong.

Vị linh mục già gật đầu, tiếp tục hỏi Tạ Phong :

“Tạ Phong, con có đồng ý nhận Lam Tử Yên làm vợ và hứa sẽ giữ lòng chung thủy , khi thịnh vượng cũng như lúc gian nan, khi bệnh hoạn cũng như lúc mạnh khỏe, để yêu thương và tôn trọng Lam Tử Yên mọi ngày suốt đời mình hay không?”

Ánh mắt mọi người đều hướng về phía Tạ Phong, có chờ đợi, cũng là có chua xót.

“Con không đồng ý.”

Không gian trở nên tĩnh lặng, Lam Tử Yên hai mắt sững sờ nhìn người đàn ông bên cạnh mình, trong mắt hắn không chút hối hận hay do dự nào, chỉ có sự kiên định. Phía dưới bắt đầu nổi lên những tiếng rì rào bàn tán. Tạ lão gia siết chặt cây gậy trong tay, tức giận đến nỗi hô hấp loạn nhịp.

“Đoàng”, “Đoàng”, “Đoàng”

“Mau nằm xuống, bọn chúng có súng!”

39. Chương 38

(Sr các tênh êu >< đúng="" lí="" là="" thứ="" 7="" tg="" vít="" xong="" r="" nhưng="" mà="" do="" tg="" bị="" đau="" răng,="" đau="" lắm="" lun="" ý="">< nên="" hôm="" nay="" ms="" up="" được="">

Mn đọc truyện vui^^)

CHƯƠNG 38

Tiếng súng liên tiếp nổ bên tai, hội trường nhanh chóng hỗn loạn. Người tham gia hôn lễ và bảo tiêu hòa thành một mớ hỗn loạn, ai cũng lo chạy thoát thân. Tiếng la hét, tiếng bễ đổ hòa cùng tiếng súng khiến bảo tiêu không cách nào ngăn chặn những người bí ẩn đột nhập.

Lam Tử Yên hoảng sợ chui vào một góc, thoáng cái đã quên mất Tạ Phong, chỉ lo cho bản thân mình. Những người trong Tạ gia nhanh chóng được bảo tiêu vây quanh, đưa đến nơi an toàn. Giữa biển người hỗn loạn, chẳng thể nhìn ra được ai đang nổ súng. Giữa dòng người xô đẩy đó có một bóng dáng nhỏ bé, cố đưa mắt nhìn kĩ, hồng tìm kiếm một người.

Bỗng nhiên có một bàn tay nắm lấy tay cô, Lam Tử Tuyết chưa kịp hoàn hồn đã bị người kia kéo đi, bóng dáng cao lớn che chở cô giữa làn mưa đạn.

Mà Lam Tử Yên ngồi trong một góc đã thấy hết tất cả, hai tay siết chặt hình nắm đấm, nghiêng rằng : “Lam Tử Tuyết!”

Sau khi thuận lợi thoát ra khỏi khách sạn, Lam Tử Tuyết và Tạ Phong cùng lên một chiếc xe đã được đậu sẵn bên lề đường.

“Em thì được, còn hần ta thì không!” Lam Tử Uy vừa lái xe vừa quan sát bên ngoài, có vẻ như mọi chuyện đã được dàn em sắp xếp ổn thỏa.

“Anh!” Lam Tử Tuyết chán nản “Không phải anh đã hứa với em rồi sao!” Anh trai cô từ lúc nào đã suy nghĩ trẻ con thay đổi liên tục như vậy?!

“Anh chỉ hứa là đưa hần ta ra ngoài chứ không có nói là cho hần ta đi cùng!”

“...”

“Nếu anh không thích để tôi đi cùng thì cũng được thôi...” Tạ Phong thay Lam Tử Tuyết đỡ lời, khoác tay lên vai cô, ngang nhiên bán ôm người kia vào lòng.

“Chỉ có điều, tôi sẽ mang em ấy đi cùng.” Hần cố ý nhếch khóe môi một cái, trêu tức Lam Tử Uy.

Lam Tử Uy liếc Lam Tử Tuyết một cái, cô chỉ đành cười hì hì giảng hòa. Thôi xong, em gái hần nuôi lớn cuối cùng vẫn là bị người khác đoạt mất rồi.

Điện thoại Lam Tử Uy đổ chuông nên lực chú ý của anh thay đổi. Lam Tử Tuyết thở phào nhẹ nhõm, lúc này cô mới phát hiện Tạ Phong ôm cô càng ngày càng chặt, đầu chui vào hõm vai cô, từng làn hơi ấm nóng phả vào cổ cô.

“Anh nhớ em!”

Lam Tử Tuyết nghe rõ mồn một từng chữ, trong đó có bao nhiêu là thật lòng, cô đều biết. Cô đương nhiên cũng nhớ hần, bấy ngày trời qua đối với cô là một sự dày vò đáng sợ, cô không có chút tin tức gì về hần, không biết hần hiện giờ ra sao, nếu không phải Lam Tử Uy mềm lòng, chắc giờ này cô chỉ có thể đứng nhìn từ xa mà chúc phúc cho hần.

Những cảm xúc đè nén chỉ vì một câu “anh nhớ em” mà vỡ òa, giọng cô nghẹn ngào, oán trách :

“Tại sao không nói gì với em? Tại sao?” Tại sao phải đẩy em ra xa? Nếu hần nói cho cô biết, không phải mọi chuyện đã có thể dễ giải quyết hơn rồi sao? Cô đâu phải là loại tiểu thư yếu đuối vô dụng không được tích sự gì đâu!

Tạ Phong vỗ nhẹ đầu cô, như xoa dịu tâm trạng bất ổn của cô. Hắn biết cô lo lắng, nhưng nếu như cô có chuyện gì, hắn càng lo lắng hơn. Ông đã nhiều năm lần lộn trên thương trường, chỉ sợ không gì không dám làm, chỉ có để Lam Tử Uy bảo vệ cô mới khiến hắn yên tâm.

“Khụ... khụ...” Cái màn tình cảm sụt sụt này, Lam Tử Uy quả thật không xem tiếp được nữa, anh day day huyết thái dương, thở phào nói với hai người :

“Mọi chuyện phía bên kia đã sắp xếp xong rồi” Anh ngừng lại đôi chút, giọng trầm xuống “Tên nhóc đó cũng đã đồng ý rồi, nó nói muốn gặp chúng ta.”

Quay lại một ngày trước, chỉ còn một ngày nữa là đến lễ cưới thể nhưng Lam Tử Trình vẫn chưa chịu nói gì, những nguồn tin khác cũng đều là giả, Bích Chi cuối cùng vẫn là cố gắng thương lượng với Lam Tử Uy, để hắn đưa Lam Tử Tuyết đi gặp Lam Tử Trình, biết đâu sẽ có hi vọng.

Đối với Lam Tử Uy mà nói, hắn căm hận cái nhà đó, bảo hắn không bắn chết mấy người đó đã là may lắm rồi, còn bảo hắn đưa em gái bảo bối của hắn đi vang xin tên nhóc đó, hắn không làm được, vả lại em gái hắn không cần tên kia vẫn có thể sống tốt. Lam Tử Tuyết tình cờ nghe được cuộc nói chuyện của hai người liền cố gắng van xin Lam Tử Uy, anh cuối cùng cũng mềm lòng, hơn nữa không biết ma xui quỷ khiến thế nào mà còn nghe theo lời Lam Tử Tuyết, triệu tập toàn bộ anh em trong thành phố đi “cướp” chú rể nhà người ta, dù sao bây giờ hắn cũng đang nằm trong danh sách truy nã của cảnh sát, thêm một tội danh cũng chẳng đáng là bao.

Xe dừng lại trong một con hẻm nhỏ. Trong tình thế vừa chạy trốn vừa sợ đám người của Tạ gia đuổi theo, Lam Tử Tuyết buộc phải gặp Lam Tử Trình trên xe.

Lam Tử Uy và Tạ Phong đều xuống xe, để lại không gian yên tĩnh cho hai người.

“Chị, em... thật sự xin lỗi!”

Lam Tử Tuyết không biết nói gì, chỉ có thể xoa đầu đứa em nhỏ này, vừa thương vừa giận nó.

“Chị... thực ra đứa bé trong bụng chị ba là của... bạn trai chị ấy.” Lam Tử Trình cắn cắn môi, cậu biết nói ra những chuyện này chính là hại chị và mẹ cậu, nhưng...

“Cái thai của chị ấy, đã được ba tháng rồi!” Mà theo như lời Lam Tử Yên thì cái thai kia chỉ mới 2 tháng.

Lam Tử Tuyết trầm ngâm, điều này cô cũng có thể mơ hồ đoán được, nhưng mà... vẫn chưa đủ!

“Em có gì làm bằng chứng không?”

“Đây là thứ em tình cờ nhặt được trong phòng chị ba, không biết có được không?!” Lam Tử Tuyết lật lật vài trang ra xem, trong tập phong bì có giấy khám thai của Lam Tử Yên, giấy xác nhận quan hệ cha con với người bạn trai kia, hơn nữa giấy đăng ký kết hôn cũng đã làm ký rồi, chắc hẳn mọi chuyện đã được cô ta an bày tất cả.

“Còn có... đây là địa chỉ một người thân của gia đình đó, chị có thể đến gặp thử!”

Lam Tử Tuyết ôm Lam Tử Trình vào lòng, khẽ vỗ lưng cậu : “Tử Trình, cảm ơn em!”

Mọi chuyện sau đó đều được giải quyết ổn thỏa. Tạ lão gia sau khi biết chuyện thì đã liên lạc với người họ hàng kia để xác nhận, kết quả đúng là như vậy. Ông đã rất tức giận. lấy lại toàn bộ số tài sản dự định cho Lam Tử Yên đồng thời công khai tuyên bố hủy bỏ hôn ước. Lam Tử Trình đã lên báo tin để Lam Tử Yên và Nhạc Vận rời đi, Lam Tử Tuyết cũng không muốn tiếp tục truy cứu chuyện này nên mắt nhắm mắt mở làm ngơ. Lam Tử Uy lại ra nước ngoài, bên đó đang có bạo loạn, nhưng Lam Tử Tuyết biết, chỉ là anh không muốn đối diện với Lam Chấn Vũ. Ông ta sắp chết, bác sĩ bảo sau khi biết tất cả mọi chuyện, ông ta liền đột quỵ, thời gian trước mắt còn lại rất ít.

“Mẹ, năm mới vui vẻ!” Lam Tử Tuyết đặt bó hoa hồng trắng xuống phiến đá lạnh lẽo, mẹ cô nhìn cô cười hiền từ.

Rất lâu, rất lâu sau, khi Mặt Trời đã gần khuất núi, cô mới khẽ cất lời :

“Mẹ à, cha... có lẽ mẹ sắp được gặp ông ấy rồi! Mẹ... có vui không?”

Gió khẽ lướt qua tóc cô, như ôm lấy bờ vai cô, vỗ về.

“Ông ấy nói muốn được chôn cất bên mẹ.” Lam Tử Tuyết ngừng lại một lát rồi mới nói tiếp “Chắc mẹ không còn hận ông ấy nữa, đúng không?”

Một ngày cuối tháng hai, báo chí rầm rộ đưa tin Chủ tịch đương nhiệm của Lam thị, người chút nữa đã trở thành nhạc phụ của Tổng tài DG qua đời. Quả là một sự mỉa mai! Trong đám tang của ông, chỉ có tiếng khóc đầy bi thương của một chàng thiếu niên cùng vài người giúp việc, người đến dự lễ tang cũng không nhiều, ảm đạm và tiêu điều, người bao năm lăn lộn trên thương trường, nhiều năm trước danh tiếng lẫy lừng, vẫn là chết trong cô đơn.

Sau lễ tang Lam Chấn Vũ, Lam Tử Trình nói muốn tới phía Nam học đại học, Lam Tử Tuyết cũng không can thiệp, cứ mặc cậu tự do, Bắc Kinh rộng lớn này, không còn gì có thể ràng buộc cậu nữa rồi.

Tiết trời tháng ba ảm áp lạ thường, vừa mở mắt là đã có thể nhìn thấy Mặt Trời, Lam Tử Tuyết cuối cùng cũng tốt nghiệp, cầm tấm bằng đại học trong tay, cô lại chẳng có một chút hứng thú nào.

Cánh cửa kính mở ra, người đàn ông mặc tây trang sang trọng bước vào thu hút không ít sự chú ý, nhất là các nữ sinh.

Người đàn ông ngồi vào chỗ ngồi quen thuộc bên cửa sổ, không cần gọi cũng đã có người mang thức uống đến :

“Một ly Espresso.”

Người phụ nữ chủ cửa tiệm nghiêng người 90 độ đặt tách cà phê đang toả khói xuống trước mặt người đàn ông, nụ cười đúng chuẩn của một vị chủ nhà. Người đàn ông cười nhẹ, tay nắm hồ quay cầm tách, khẽ nhấp một ngụm.

“Không tồi! Tay nghề của em cũng có chút tiến bộ.”

Lam Tử Tuyết bĩu môi, ngồi xuống đối diện Tạ Phong, ngấm nhìn hần thưởng thức tách cà phê do chính tay cô pha. Sau những chuyện đã xảy ra, cô lúc này chỉ muốn sống một cuộc sống an nhàn, không bon chen với đời. Chuyên ngành của Lam Tử Tuyết là quản trị kinh doanh nên mở một quán cà phê cũng không phải chuyện đó, gần đây cô cũng bắt đầu học pha chế đồ uống, quả thực không tồi.

Hai người đã chính thức dọn đến sống chung, Lam Tử Uy không thể khuyên được em gái, Tạ lão gia mắt nhắm mắt mở cho qua chuyện, cuộc sống yên bình quả thực không dễ có được. Sáng sớm sau khi đưa cô đến tiệm Tạ Phong sẽ ghé qua công ty, buổi trưa đến đón cô đi ăn, buổi chiều sau khi tan tầm sẽ cùng nhau làm bữa tối, cuối tuần sẽ thỉnh thoảng đi dã ngoại hoặc du lịch, nếu buổi sáng không có quá nhiều công việc, Tạ Phong sẽ lại đến Wisteria tùy tiện thưởng thức một ly Espresso, cũng tùy tiện ngấm nhìn bà chủ xinh đẹp một chút.

Thấy hần trầm mặc không nói gì, hai mắt nhắm hờ lộ vẻ mệt mỏi, Lam Tử Tuyết dò hỏi :

“Hôm nay hình như là ngày xét xử có phải không?”

Kể từ sau vụ việc đó, Tạ Phong cùng vợ chồng Tạ Vĩnh Kỳ chính thức trở mặt, hần không thích tính kế với người nhưng tuyệt nhiên cũng sẽ không để người ta tính kế mình. Tạ Phong cho người theo dõi, lật lại sổ sách của công ty trong những năm trước khi hần đến, cuối cùng hiểu được tại sao công ty vẫn mãi không thể nào phát triển được như bây giờ. DG là tâm huyết một đời của Tạ lão gia nhưng lại bị huỷ trong tay ông. Số tiền Tạ Vĩnh Kỳ tham ô lên tới hàng tỷ, đó là chưa kể những phi vụ làm ăn bất hợp pháp của ông ta. Nhạc Cẩm thì lại đốt rất nhiều tiền vào những sòng bạc thâu đêm ở Ma Cao. Mọi chuyện vừa được công bố liền gây chấn động giới kinh doanh, Tạ lão gia trốn trong phòng tự vẫn, Tạ Nhạc đã bỏ sang nước ngoài. Vốn Tạ Phong chỉ nghi ngờ Tạ Vĩnh Kỳ tham ô nhưng không ngờ con số lại lớn như vậy, buộc phải truy tố trách nhiệm hình sự.

Hần gật đầu, tay day day huyết thái dương, lộ rõ vẻ mệt mỏi.

Lam Tử Tuyết không phải người hay để bụng, hơn nữa chuyện cũng qua rồi, nhưng cô biết Tạ Phong không như thế. Tay đưa đến huyết thái dương của người kia, từng động tác nhẹ nhàng của cô dường như xoa đi tất cả mệt mỏi của hần.

Chỉ còn một tiếng nữa phiên toà sẽ diễn ra, Tạ Phong chỉnh lại áo khoác, rời đi.

Lam Tử Tuyết vừa tiến hẳn ra cửa thì phát hiện Tạ Phong để quên điện thoại, liền vội chạy ra.

“Tạ... A!”

Gương mặt cô vì hoảng sợ mà tái xanh, trong tầm mắt mờ mịt không thể thấy được biển số của chiếc mô-tô xem chút đâm trúng mình.

“Cô có sao không?”

Hai mắt Lam Tử Tuyết mở lớn, rời khỏi vòng tay người kia, giọng điệu không che dấu vẻ ngạc nhiên :

“Sao cậu lại ở đây? Chẳng phải cậu đã đi Mỹ rồi sao?” Chính cô là người đặt vé máy bay.

“Tôi trốn về.” Ý cười trên gương mặt Tạ Nhạc giảm dần, giữa hai người đột nhiên xuất hiện sự gượng gạo khó chịu.

“Có muốn vào uống một tách trà không?” Lam Tử Tuyết nghiêng người mở cửa.

“Bà chủ như cô chẳng lẽ chỉ mời tôi một tách trà thôi sao?”

“Còn đại thiếu gia như cậu sao lại đi uống chục trà của tôi?”

“...”

Đợi đến khi hai người cười cười nói nói mà rời đi chiếc BMW nơi cuối đường mới quay đầu, người đàn ông siết chặt vô lăng, trong mắt có chút chế giễu, cười nhạo, lại có chút thất vọng.

Tại sao phải quay về?!

40. Chương 39

CHƯƠNG 39

Nếu như chỉ có một lần hôm đó thì không sao nhưng suốt một tuần, chỉ cần tối giờ tan tầm sẽ có một chiếc xe muốn đâm vào Lam Tử Tuyết, đương nhiên Tạ Nhạc không phải lúc nào cũng xuất hiện đúng lúc, lần nặng nhất khiến Lam Tử Tuyết trật mắt cá nhân, bó bột mấy ngày.

Muốn chuyện này không truyền đến tai Tạ Phong cũng khó, sau khi biết được hẳn lập tức cho người điều tra nhưng chiếc xe đó không có biển số, sau hôm đó cũng không quay lại, manh mối đều đi vào ngõ cụt. Chiếc xe đó thì tốt rồi, không bị gì cả, nhưng Lam Tử Tuyết cô bị Tạ Phong trói ở trong nhà, mọi việc ở Wisteria đều phải giao lại cho người khác, bây giờ ngay cả xuống bếp Tạ Phong cũng không cho cô làm.

“Chẳng lẽ nấu ăn có thể chết người sao?”

“Người khác thì không chắc, nhưng em thì có thể!”

“...”

Vậy nên sau một tuần bị giam lỏng, lần đầu tiên được hít thở bầu không khí trong lành, đối với Lam Tử Tuyết đúng là một đặc ân trời ban.

“Tiểu thư, đi chậm thôi!”

Xém chút quên mất, kể từ sau chuyện đó, không biết Bích Chi học ở đâu cái bói bài Tarot, nói cô lại sắp phải trải qua thiên kiếp gì đó, mà điều đáng nói là, Tạ Phong lại tin, suốt ngày để 3R theo sát bên cạnh cô, nửa bước cũng không cho rời.

Lâu lắm mới ra khỏi nhà, chỉ đi mới có nửa thành phố mà đã hết ngày, mắt thấy trời đã chập tối, 3R cố gắng lôi cái con người vẫn đang chìm trong đám đồ gia dụng ra, lúi lúi lết lết mà về nhà.

Kể từ ngày Lam Tử Tuyết và Tạ Phong sống chung, cô đột nhiên có thói quen mua sắm, khi thì đồ ăn, thức uống, lúc lại là đồ gia dụng, TV, tủ lạnh, những thứ linh tinh thất bát. Chịu thôi, ai bảo Tạ Phong hẳn không biết chăm sóc mình, trong nhà không có thứ gì, chỉ có thể chờ cô đi mua.

“Vậy nên anh mới cần một người vợ.”

Đối mặt với lời chống chế của hắn, cô cũng không thể phản bác.

“Chờ một chút, tôi vẫn chưa mua xong mà!”

“Tiểu thư, tôi xin cô đấy!” 3R đau lòng chỉ tay lên trời “Trời sắp tối đến không thấy đường về rồi!”

“Yên tâm, mắt tôi sáng lắm!” Nhân lúc 3R lơ là cảnh giác, Lam Tử Tuyết liền vùng ra, quay người bỏ chạy.

“Nếu cậu thích thì cứ về trước...”

“Á”

“Tiểu thư!”

Tổng giám đốc đương nhiệm vì tham ô mà phải ra hầu toà, bây giờ đang hưởng án treo, chủ tịch tuyên bố ân cư, DG mấy ngày nay trở nên rối loạn, nhỏ không nhỏ, lớn không lớn, vừa vặn khiến Tạ Phong không có phút giây nào được nghỉ ngơi. Số tiền Tạ Vinh Kỳ tham ô đã tạo nên một lỗ hổng lớn trong tài chính của DG, không phải ngày một ngày hai là có thể lấp vào được.

Rời khỏi phòng hội nghị sau mấy tiếng đồng hồ đàm phán với những cổ đông khó tính, Tạ Phong lại ngồi vào bàn làm việc, tiếp tục vật lộn với đống văn kiện chồng chất.

Cốc, cốc.

“Đồng Văn, không cần gõ cửa.”

“Tạ tổng, là tôi.”

Tạ Phong dừng bút một chút, liếc nhìn qua cô gái kia mới ừm một tiếng :

“Milada, có gì không?”

Cô gái tên Milada là một người lai, tốt nghiệp Đại học Harvard, vừa mới được tuyển làm thư kí thay cho vị trí của Đồng Văn mới được vài ngày. Đồng Văn bây giờ đã được Bích gia chấp nhận, cha của Bích Chi đã gọi anh về làm cho bên công ty, dù không muốn Tạ Phong cũng phải để anh đi.

“Lúc này khi sắp đang họp thì có người gọi đến.”

Tạ Phong cầm lấy điện thoại từ tay Milada, lúc hắn đang họp không thích bị điện thoại quấy rầy, cũng không thích có người nghe điện thoại của mình.

Liếc qua liền thấy tên 3R, nhìn đồng hồ trên tay, đã mười giờ tối, chắc Lam Tử Tuyết lại không chịu yên phận ở nhà rồi.

Điện thoại vừa đổ chuông, người bên kia đã bắt máy.

“Có chuyện gì sao?”

“Tạ tổng, anh mau đến đây, tiểu thư hiện đang trong phòng cấp cứu.”

“Cái gì?”

Milada nhìn điện thoại rơi trên mặt đất, hoảng sợ nhìn tổng giám đốc chạy ra ngoài như điên, hình như rất tức giận, cô không hiểu tiếng Trung Quốc lắm, vừa rồi hai người nói nhanh nên cô cũng không biết có chuyện gì.

Cánh cửa bệnh viện bất chợt bị đánh bật ra, nhân viên lễ tân hoảng sợ đến xanh mặt nhìn người đàn ông cao lớn như quỷ dữ kia :

“Nói, phòng cấp cứu ở đâu?!”

“Bên kia... phía...cuối hành lang.”

Tạ Phong chạy điên cuồng trên hành lang, thấp thoáng thấy bóng 3R đang đứng chôn chân trước cánh cửa phòng cấp cứu.

“Tạ tổng!” 3R nghe thấy tiếng bước chân liền quay lại.

“Cô ấy sao rồi?”

“Vẫn đang ở bên trong. Đã được hơn 4 tiếng.”

“Sao lại lâu như vậy?”

“Bác sĩ nói mất quá nhiều máu, thể trạng tiểu thư lại yếu, cho nên...”

“Mất máu quá nhiều?”

Cửa phòng cấp cứu mở ra, người thanh niên mặc áo blouse trắng vừa bước ra đã bị Tạ Phong giữ lại.

“Cô ấy sao rồi?”

Người thanh niên nhìn Tạ Phong, nhú mày, thái độ so với hắn cực kì trầm ổn :

“Qua đây, tớ có chuyện muốn nói với cậu.”

Nước biển từng giọt từng giọt chảy xuống, cửa phòng bệnh được khép hờ lại, người đàn ông kéo ghế ngồi xuống bên giường bệnh, bàn tay gắt gao nắm lấy bàn tay mềm mại của người nằm trên giường, không lúc nào rời tầm mắt khỏi gương mặt đang say ngủ.

“Lúc chiều khi tôi và tiểu thư đi mua sắm cô ấy có chạy đi một chút. Kết quả, khi tôi nghe tiếng tiểu thư hét lên mà quay lại người đã ngã trên mặt đất, máu không ngừng chảy ra. Lúc nâng người tiểu thư dậy tôi có thoáng thấy bóng tên đâm vào cô ấy, trên bả vai trái của hắn có hình xăm hai con rắn.”

“Nhị Xà Quán?”

“Phải.”

Nhị Xà Quán là tổ chức đánh thuê nổi tiếng trong giới xã hội đen, chỉ cần có tiền thì chuyện gì cũng làm, đặc biệt giữ kín thông tin khách hàng, hơn nữa Nhị Xà Quán chỉ có những người có thể lực ngầm mới biết. Hắn lẫn lộn mấy năm trên thương trường, đương nhiên gây thù với không ít người, nhưng còn Lam Tử Tuyết? Chuyện hai người sống chung, thậm chí là yêu nhau rất ít người biết.

“Ừm.”

Người nằm trên giường hơi run rẩy, bàn tay siết lấy tay hắn, từ từ mở mắt :

“Nước.”

Từng giọt nước lành lạnh nhanh chóng được đưa vào cổ họng khô rát. Thần trí thanh tỉnh khiến Lam Tử Tuyết bất giác nhớ tới vết thương, nhú mày.

“Đau ở đâu?”

Nghe giọng hắn gấp gáp lại lo lắng, Lam Tử Tuyết cố gượng cười, lắc đầu không sao. Hắn thở phào nhẹ nhõm, ngón tay to lớn rẽ tóc cô :

“Nhóc con, nếu em không tỉnh lại, anh sẽ chết vì lo đấy!”

“Có chút chuyện như thế cũng không làm được, Nhị Xà Quán còn nuôi các người làm gì?!” Người phụ nữ xinh đẹp tức giận đến đỏ mắt, rống giận vào những người khom người đứng dưới.

Người đàn ông tóc lấm tấm bạc bên cạnh ả chỉ nhú mày, không nói gì, vòng tay qua ôm eo ả, hất mắt bảo đám sát thủ lui xuống.

“Bảo bối, tức giận sẽ mau già!”

”Anh!

Người phụ nữ nhào vào lòng lão già đáng tuổi cha mình nũng nịu, ra vẻ uất ức :

“Người của anh chẳng được tích sự gì cả, chỉ có một con đàn bà cũng xử lí không xong.”

Người đàn ông vuốt tóc ả, hôn hôn lên môi ả, nở nụ cười sủng nịnh :

“Bảo bối, em cũng không thể trách tội nó được, bên cạnh người phụ nữ kia lúc nào cũng có bảo tiêu theo sát, đảm được một nhất là tốt lắm rồi.”

Người phụ nữ trong lòng lão phụng phịu, không đôi co nữa, cô ta biết nếu nói nữa chỉ làm lão tức giận.

Lam Tử Tuyết! Hãy chờ đó! Tôi không tin cô có thể mãi thoát chết như hôm nay! Những gì cô nợ tôi, tôi sẽ đòi lại gấp bội!

Bỗng từ một tiểu thư quyền quý biến thành kẻ tội đồ phải trốn đến thành phố khác, cô không cam lòng sống cam chịu như vậy. Những thứ cô ta đang có đều là của cô. Vào ngày trước cô bỏ mặc lời mẹ mà quay về Bắc Kinh. Lúc trước cô từng nghe bạn trai nhắc đến tổ chức đánh thuê Nhị Xã Quán liền nhờ những mối quan hệ trước kia tìm đến đây.

Người đứng đầu Nhị Xã Quán là một lão già đã ngoài năm mươi, ánh mắt lần đầu lão nhìn cô như muốn nuốt chửng người trước mặt. Cô liền cắn răng mà thực hiện một cuộc trao đổi với lão, làm tình nhân của lão, lão sẽ giúp cô giết chết tiện nhân kia. Trong lòng cô không ngừng ghê tởm nhưng cũng đành cam chịu để lão ôm ấp. Vì cô muốn trả thù.

Đương nhiên cái thứ vướng víu trong bụng đã bị cô bỏ từ lâu. Lúc trước giữ nó lại chỉ vì muốn có một danh phận, bây giờ nó đã hết tác dụng, giữ lại chỉ thêm phiền.

Bắc Kinh nhìn từ tầng 30 của toà nhà cao nhất thành phố đều vồn vện trong tầm mắt. Chấn động sóng sánh màu đỏ trong ly thủy tinh ánh lên ánh sáng phản chiếu từ đèn đường, tạo nên một vầng sáng tuyệt vọng phản chiếu lên mặt kính.

Trong đêm vắng vẻ, chất giọng khàn khàn của người đàn ông rõ rệt hơn bao giờ hết :

“Liên lạc với lão đại của Nhị Xã Quán, tôi đồng ý trả với bất cứ giá nào.”

Cuộc nói chuyện của người đàn ông vồn vện chỉ hai người nghe được. Trong một căn phòng nhỏ nằm trong con ngõ hẹp, người thanh niên chăm chú nhìn vào màn hình, âm thầm thưởng thức giọng nói khàn khàn của người kia, tay thỉnh thoảng lại kéo thấp mũ xuống, nụ cười ẩn hiện bên vết sẹo dài.

“Alex, I’ll go back!”

(View giảm - Like giảm - Bình luận giảm => Buồn thúi ruột -_-

Ai còn đc hãy cho tg thấy cánh tay của các bn ^^!!!)

41. Chương 40

CHƯƠNG 40

Không gian rộng lớn được bao kín bởi những người đàn ông cao lớn cùng khói thuốc lá. Hai tách trà đặt đối diện nhau trên bàn đã sớm nguội lạnh nhưng người kia vẫn không có dấu hiệu muốn nói chuyện, tiếp tục hút thuốc.

“Tạ tổng, cậu đến tìm tôi là có việc gì?” Người đàn ông dụi tàn thuốc lá, tầm mắt mờ mịt hỏi.

“Đến xin Nhị Lão một người.” Tạ Phong không than phiền gì về cái tính tự cao tự đại luôn muốn người khác chờ đợi mình của Nhị Lão, phất tay ý bảo những người ở phía sau thay trà.

“À,ra là vậy!” Nhị Lão cười cười “Không biết trong những thằng đàn em đó, cậu chọn ai?” Cổ tình đưa mắt về phái những người phía sau.

Tay sai của Nhị Xã Quán đương nhiên đều là tinh anh nhưng dưới ánh mắt của Nhị Lão cũng đều thấy rợn người, tất cả đều lui về sau một bước.

“Không phải đàn ông, là một người phụ nữ. Ngay cạnh ông.”

“À, thì ra là cậu tới tìm nữ nhân. Sao vậy, hôm nay lại thích dùng đồ đã qua tay tôi?” Nhị Lão cười lớn chế nhạo, lão sớm đã biết mục đích của Tạ Phong, chỉ là không nhận được muốn chế giễu hắn một chút.

“Ông không cần biết nhiều. Giá?” tạ Phong cũng không để ý lắm, cái hấn muốn bây giờ là người.

“Nói đi cũng phải nói lại, con đàn bà đó ấy à, dù sao cũng là đồ tốt, bảo lão tử buông bỏ thì cũng hơi khó.”

“Nể tình chúng ta có quen biết, hơn nữa cậu còn là khách hàng thân thiết của tôi, tôi sẽ bán cô ả cho cậu. Có điều...”

“Cứ nói.”

“Cậu cũng biết rồi đấy, Nhị Lão ta đã già rồi, cũng không muốn cả đời làm cái nghề này, cho nên, vẫn là yên ổn làm nghề lương thiện thì hơn.”

Trong lòng Tạ Phong không khỏi cười nhạt, lão già này lúc gần đất xa trời cũng chưa hết tham vọng chứ đừng nói là vẫn còn khoẻ mạnh như bây giờ.

“Nghe nói DG gần đây làm ăn rất tốt. 5% thì thế nào?”

Không gian trong tức khắc đột nhiên im lặng, ngay cả Nhị Lão cũng nín thở. Yêu cầu này của lão đúng là quá đáng, mặc dù hai bên thực lực tương đương nhưng lão cũng không muốn rước thêm cho mình một kẻ thù.

Tạ Phong buông tác trà, âm trầm liếc lão. Hấn biết lão ta nói vòng vo tam quốc như vậy, đương nhiên yêu cầu không nhỏ, chỉ có điều 5%? Con cáo gì này quá tham vọng rồi!

“Thành giao.”

Tất cả những người có mặt ở đó đều sững sờ, không dám tin vào tai mình. Lúc luật sư Tạ Phong đem tới lấy ra giấy tờ Nhị Lão mới hoàn hồn, cười nịnh bợ :

“Ấy dà, Tạ tổng quả không hổ danh là hào phóng! Còn chuẩn bị trước như vậy!” Cuộc trao đổi này quả là một món hời béo bở.

Tạ Phong cười nhạt, phát tay rời đi :

“Mọi chuyện còn lại ông cứ giải quyết với luật sư của tôi. Ngày mai tôi muốn thấy người còn nguyên vẹn xuất hiện.”

“Được.”

Để áo khoác lên trên giường bệnh kế bên, hấn ngồi xuống bên cạnh cô, khẽ vuốt nhẹ vàng trán cao rộng. Vì muốn có thể ở bên chăm sóc cô mà hấn đã cho người kê thêm một cái giường kế bên. Nặng nề chiếu qua cửa sổ, hắt lên một bên khuôn mặt say ngủ của cô.

Lam Tử Tuyết nắm lấy bàn tay lạnh buốt đang đặt lên trán mình cho vào trong chăn, mắt vẫn không mở hời :

“Tối qua anh đi đâu vậy?”

“Điều tra một chút.”

Tạ Phong không dấu diếm nói với cô. Lam Tử Tuyết cũng không hỏi nữa, ừm một tiếng, hai mắt vẫn tiếp tục nhắm chặt, đã qua rất lâu, khi Tạ Phong nghe tiếng nhịp thở đều đều của cô, thầm nghĩ cô đã ngủ rồi thì Lam Tử Tuyết lại lên tiếng :

“Là Tử Yên, phải không?”

Hình như đây không phải là một câu hỏi. Có lẽ trong lòng Lam Tử Tuyết đã sớm biết, chỉ là cô không muốn nói với Tạ Phong.

“Phải.”

Hôm đó không phải Lam Tử Tuyết không nhìn thấy vết xăm trên bắp vai tên kia, cũng đã sớm biết được hấn ta là người của Nhị Xã Quán, người lần trước muốn tông vào cô cũng vậy. Anh hai sớm lẫn lộn trong xã hội đen, cô cũng ít nhiều được nghe đến tổ chức này. Mà người hận cô, vừa biết rõ cô vừa có quan hệ với xã hội đen, không nhiều.

Lam Tử Yên vừa vặn là vậy.

Lại trải qua một lần trầm mặc, Tạ Phong Cảm giác bàn tay đang nắm lấy tay mình hơi run rẩy vội ôm người kia vào lòng, khẽ vỗ vai cô.

“Hứa với em, đừng làm hại cô ấy!” Lam Tử Tuyết vòng tay qua ôm chặt lấy Tạ Phong, đầu chui vào lồng ngực hắn, nhỏ giọng nhưng kiên định. Sau chuyện của Tạ Vĩnh Kỳ, cô chỉ sợ hắn sẽ không để yên cho Lam Tử Yên.

“Em không hận cô ta? Anh xem chút nữa là bị người ta đoạt mất rồi!” Tạ Phong bất đắc dĩ vuốt ve mái tóc của cô, hắn biết nếu Lam Tử Tuyết biết chuyện nhất định sẽ mềm lòng mà tha cho Lam Tử Yên.

“Nhiều năm như vậy em cũng không muốn tiếp tục hận nữa. Chuyện gì có thể cho qua thì cứ cho qua đi.”

Dù cả đời này không muốn thừa nhận thì Lam Tử Yên cũng là em gái cô. Suy cho cùng nó vẫn là một đứa trẻ đáng thương.

“Được. Anh hứa với em!”

Nhắm mắt, không nghĩ nhiều nữa, có thể chui vào trong lồng ngực anh an ổn mà ngủ là một loại hạnh phúc ngọt ngào, không tận hưởng quả thực rất có lỗi với bản thân.

Lam Tử Yên không hiểu vì sao đang yên đang lành lại bị lão già kia ném ra ngoài đường. À không, nói đúng hơn là ném cô tới một căn nhà ở vùng ngoại ô, nói cô yên phận mà ở đó.

Hừ, Lam Tử Yên cô đâu phải đồ ngốc! Muốn cô ở đây chờ chết?! Nhưng Lam Tử Yên trong người một xu cũng không có, không có cách nào khác gọi điện về cho Nhạc Vận, bảo bà ta mau chóng đem tiền trở về Bắc Kinh đón cô.

Cái lão già chết tiệt đó, tiền tiêu không thiếu lại ném cô tới một căn nhà ngay cả chuột gián cũng không thêm ở. Đúng là kẻ keo kiệt!

Tiếng chuông cửa vang lên, Lam Tử Yên nhanh chóng chạy ra. Mẹ không ngờ lại nhanh như vậy!

Cửa mở, gương mặt xinh đẹp của một cô gái xa lạ hiện lên trước mắt, Lam Tử Yên nhú mày, mình mới ở đây được vài ngày, không lẽ là hàng xóm?

“Cô tìm ai?”

“Tôi tới đây đương nhiên là tìm cô.”

Hôm nay là ngày Lam Tử Tuyết ra viện, đáng ra Tạ Phong muốn đích thân xuống bếp nhưng bị cô ngăn lại.

“Mấy ngày nay đều ăn đồ ăn anh nấu, em sắp ngán chết rồi!”

Tạ Phong cũng chỉ đành cười khổ. Bà xã đã muốn, đương nhiên không được phép cãi lời, nhưng như vậy đâu có nghĩa là hắn không được phép giúp!

“Bà xã, rau này em rửa rồi sao, sao vẫn còn dơ vậy?”

“Ồ, thì... ăn bẩn sống lâu! Không được gọi là bà xã!” Hai người đã lấy nhau đâu!!!

“Bà xã, nước sôi này giờ rồi này, sao em không cho rau củ vào?”

“Ai nhờ anh lo! Sôi lâu mới diệt hết vi khuẩn! Còn nữa, đã bảo không được gọi...”

“Bà xã, thịt này sao em cắt dày quá vậy?”

“Bà xã, canh mặn quá!”

“Bà xã...”

“Bà xã...”

“Bà xã...”

“Anh ra ngoài cho em!”

Tạ Phong xoa xoa cái mũi vừa bị đánh, giả bộ đáng thương, vừa chạy vừa cười rời khỏi phòng bếp, nếu còn ở đó chắc có án mạng!

Lam Tử Tuyết cuối cùng cũng đuổi được Tạ Phong đi, có thể thở phào nhẹ nhõm mà nấu ăn được rồi. Thật ra hẳn nói cũng không sai, trình độ nấu ăn của cô không thấp cũng không cao, vừa đủ nuôi “no” bản thân, từ khi hai người sống chung, đều là hẳn dành nấu, lần này cô nhập viện, hẳn lại càng không cho phép cô đụng tay vào thứ gì, tay nghề có giỏi đến mấy cũng đều bị hẳn phá rồi!

Tạ Phong nhàn nhã ngồi trên ghế sofa xem TV, đã qua rất lâu mà bên trong vẫn không có động tĩnh gì, liền vì lo lắng, lo lắng nha, không phải vì buồn chán đâu, lẹch chạy vào bếp.

“Bà xã, thơm quá! Em đang nấu món gì vậy?”

“Anh đang khen ai vậy? Sao lại cọ mũi vào cổ em?!”

“Đương nhiên là em rồi! Bà xã, cho anh nếm một miếng đi!”

“Sắc lang, sao anh còn chưa ra ngoài! Mau, tránh ra cho em!”

“Á, đừng đánh!!! Á!!! Ui da!!!”

(các người không đói, nhưng tuôi đói rồi >~<)

Cuối cùng hai người lớn bằng con voi sau một hồi “vật lộn” mệt mỏi mới cùng ngồi vào bàn cơm, một người bận thưởng thức mỹ vị, một người lại bận “thưởng thức” mỹ nữ.

“Sao anh không ăn đi, nhìn em làm gì?”

“Nhìn em là no rồi!”

“Vậy sau này không cần ăn cơm nữa chứ gì?”

“Ăn em cũng được!”

“...”

“Hắc hắc.”

“Cười cái gì, ai cho anh cười!”

“Á, sao cứ đánh hoài vậy! Bớ người ta, bạo lực gia đình!”

“Anh...anh...Im lặng!!!”

“Bạo lực gia đình!”

(Bấy lâu không viết đối thoại nên hôm nay thử, mà sao tui thấy lạc nhá z trời -_-!)

Cuối cùng cũng ăn xong bữa cơm, hai người ngừng lại đoạn đối thoại thiếu muối kia, cùng nằm dài trên sofa xem TV.

“Em vào lấy trái cây!”

“Để anh!”

Hai người lại nối đuôi nhau vào bếp, màn hình TV biến đổi, chuyển sang một tin tức khác.

“Chiều nay vào lúc 4h, cảnh sát đã phát hiện thi thể của một cô gái trẻ trong một căn nhà tại vùng ngoại ô thành phố. Hiện trường không có dấu hiệu vật lộn và đột nhập, gương mặt cô ấy bị rách rất nhiều nhất dẫn đến biến dị khiến việc điều tra gặp khó khăn, khắp người cô gái cũng có rất nhiều vết đâm chém dài ngắn khác nhau. Thi thể được một người hàng xóm phát hiện khi sang nhà làm quen, theo như lời bà thì cô gái này mới chuyển đến được vài ngày. Nguyên nhân ban đầu được đưa ra có thể là do ân oán cá nhân. Hiện cảnh sát vẫn đang tiếp tục điều tra.”

“Choang” đĩa trái cây rơi xuống đất, vỡ tan tành. Trước mắt Lam Tử Tuyết chỉ còn hình ảnh vừa thoáng qua lúc nãy, máu, máu, khắp nơi đều là máu. Cô ngã xuống đất, tay vô thức giữ chặt lấy miệng mình, toàn thân không ngừng run rẩy.

“Tử Tuyết, em sao vậy?” Tạ Phong đỡ Lam Tử Tuyết ngồi dậy, cả người cô vô lực nín chặt lấy tay anh, miệng không ngừng lặp đi lặp lại :

“Tử Yên... Tử Yên...”

Ngay lúc Tạ Phong nhìn thấy hình ảnh trên màn hình toàn thân cũng chấn động, càng ôm chặt cô vào lòng.

“Là anh?!”

Không gằn giọng, không tức giận, không trách móc, một lời băng quơ của Lam Tử Tuyết lại khiến tim hắn nhói đau từng nhịp, ngay cả thở cũng thấy đau.

“Em đi đâu vậy?” Hắn gần như mất bình tĩnh, gằn lên vì tức giận khi thấy cô rời đi.

“Em muốn đi tìm cô ấy.” Lam Tử Tuyết như người mất hồn, ánh mắt mông lung vô định đưa tay mở nắm cửa.

“Muốn đi cũng phải để anh đưa đi.” Hắn kìm chế sự tức giận của mình, siết chặt lấy cổ tay cô, lạnh giọng kéo cô ra ngoài.

Trong không gian kín của chiếc BMW, cả hai đều không còn tâm trạng trò chuyện. Tạ Phong vừa lái xe vừa nghe điện thoại, dò hỏi địa chỉ nhà của Lam Tử Yên. Lam Tử Tuyết tựa người ra thành ghế sau, ánh mắt đặt nơi cảnh vật lướt qua ngoài khung cửa kính, hai tay siết chặt, cô ước gì lúc này mình nhìn nhầm, cô ước gì không phải là hắn làm, ước gì mình không nghi ngờ hắn.

Nhưng càng nghĩ nhiều lại càng nghi ngờ, càng nghi ngờ lại càng thêm đau lòng.

Đôi khi ngốc một chút lại tốt.

Xe vừa dừng lại, Lam Tử Tuyết đã vội chạy ra. Cảnh sát rất nhanh liền chặn cô lại, không cho phép vào trong.

“Tránh ra, tôi là người nhà nạn nhân!”

Viên cảnh sát muốn ngăn cô lại nhưng nhìn thấy Tạ Phong ở phía sau gạt đầu một cái liền buông cô ra. Lam Tử Tuyết chẳng để ý nhiều nữa, tiếp tục lao đi.

“Con ơi, mau tỉnh lại nhìn mẹ đi! Con ơi!”

Ngay khi vừa đặt chân vào nhà, cô đã nghe thấy tiếng khóc thất thanh, gào thét trong tuyệt vọng đến xé lòng của một người phụ nữ.

“Là cô, là cô hại chết nó!”

42. Chương 41

(Đầu tiên mình muốn nói đôi lời với mọi người, trước hết chân thành cảm ơn mọi người trong thời gian qua đã ủng hộ bộ truyện này, thứ hai là xin lỗi vì mình... up truyện trễ!

Mình xin nói luôn là mình còn là học sinh và sắp chuẩn bị thi học kì nên chắc sẽ không có thời gian như lúc trước, nhưng mình vẫn sẽ cố gắng up truyện. Vì có nhiều bạn hỏi quá nên mình để hôm nay up luôn hai chương... đọc cho nó đã! ^^

Mặc khác mình cũng nói luôn, cốt truyện là mình xây dựng ngay từ đầu, rất khó để thay đổi, có bạn nói dài, nhưng so với những chuyện mấy trăm chương thì mình cảm thấy như vậy là quá ngắn, làm việc gì cũng phải có kiên nhẫn bạn ạ, vậy nên đừng cứ hỏi mình bao giờ full, có mấy chương, mình xin nói luôn, chính bản thân mình cũng không rõ nên đừng hỏi nữa!

Xin hết, chúc mn đọc truyện vui vẻ ^^

P/s : Xin lỗi các chị vì em dùng từ “mình” ạ

CHƯƠNG 41

“Là cô! Là cô hại chết nó!” Trông thấy Lam Tử Tuyết, Nhạc Vận như phát điên lao vào người cô, tay không ngừng cào loạn xạ trên người cô, miệng lớn tiếng chửi rủa :

“Người đàn bà độc ác, là cô hại chết nó! Trả con đây, trả con đây cho tôi!”

Lam Tử Tuyết đứng chết trân để mặc cho Nhạc Vận hết đánh đấm lại cào cấu khiến da cô xuất hiện những vết máu lằn dài. Cảnh tượng trước mắt kinh hoàng đến nỗi Lam Tử Tuyết không dám nhìn thẳng, hai tay che miệng, mắt mở lớn.

Lam Tử Yên nằm dài trên mặt đất lạnh lẽo, trên người là hàng chục nhát dao ở khắp nơi, đáng sợ nhất là ở mặt, nếu như vết thương chỗ ngực còn đang cầm dao rỉ máu thì những vết rạch ở mặt máu đã bắt đầu khô, hai mắt mở lớn dường như đang nhìn cô chằm chằm, môi dường như đang mấp máy, khắp người đều là máu, đều là máu.

“Buông ra!” Nhạc Vận bất ngờ bị một lực mạnh đẩy ngã nằm xõng xoài trên mặt đất, Tạ Phong đỡ lấy Lam Tử Tuyết, quát lớn với đám cảnh sát kế bên : “Các người không có mắt sao? Còn không mau mang bà ta đi đi!” Đám người đứng kế bên bây giờ mới hoàn hồn, vội lúi lúi kéo kéo Nhạc Vận đi.

“Lam Tử Tuyết, tao cho mày biết, ác giả ác báo, suốt đời này mày cũng đừng mong được sống yên thân. Tao nguyện rửa mày đoạn tử tuyết tôn, cả đời sống trong cô độc.” Nhạc Vận vừa nói vừa cười quỷ dị như kẻ điên, nhưng trong mắt lại chỉ toàn đau thương.

Tạ Phong đứng sau Lam Tử Tuyết, ôm lấy bờ vai cô lôi vào trong phòng. Hắn không muốn để cô nhìn thấy những thứ này thêm một giây nào nữa.

Tạ Phong đi tìm hộp sơ cứu, nhẹ nhàng xử lý từng vết cào cấu và vết bầm trên cơ thể cô, Lam Tử Tuyết suốt cả quá trình đều im lặng, không nói gì, chỉ đưa mắt nhìn khắp nơi. Căn nhà này đã cũ kĩ lắm rồi, ngay cả chiếc giường cô vừa ngồi lên liền phát ra tiếng cọt kẹt, hộp sơ cứu trong tay hắn cũng phủ đầy bụi.

Một người cao ngạo như Lam Tử Yên rốt cuộc là đã bị dồn đến bước đường nào mà phải ở trong một căn nhà như thế này?!

Ánh mắt bất lực rơi xuống trên gương mặt người đàn ông đang xử lý vết thương cho mình, Lam Tử Tuyết muốn cười nhưng chẳng thể cười.

“Anh không làm.”

“Không cần giải thích.”

Hai người đồng thời cùng thốt lên, không gian lại rơi vào trầm mặc. Tạ Phong cười khổ, đứng dậy thu dọn bông gòn và thuốc sát trùng.

“Có lẽ chúng ta đều cần thời gian.”

Lần này hắn quả thật nói đúng, cả cô và hắn đều cần thời gian. Lam Tử Tuyết vươn tay qua, nơi kế bên giường vẫn lạnh lẽo, đồng hồ tích tắc điểm 12 giờ, đêm nay hắn lại không về nhà. Tấm ảnh được treo chính giữa phòng vô thức đập vào mắt. Người đàn ông trong bức ảnh choàng tay ôm ngang eo người phụ nữ bên cạnh, khoe miệng chỉ hơi nhếch lên nhưng hình như rất hạnh phúc. Bất giác phát hiện hắn rất hiếm khi cười.

Lần mò đôi dép đi trong nhà trong bóng tối, Lam Tử Tuyết men theo bức tường lạnh ngắt xuống phòng bếp, lúc tối không ăn gì khiến cô hơi đói bụng nhưng nhìn hàng đồng đồ ăn trong tủ lạnh, Lam Tử Tuyết cũng chỉ có thể lấy một cốc sữa. Không gian yên tĩnh dưới ánh đèn mờ, từng âm thanh nhỏ hiện lên rõ rệt hơi bao giờ hết. Tiếng thành ly va vào muống, tiếng gió thổi, tiếng côn trùng kêu trong đêm tịch mịch, Lam Tử Tuyết có cảm giác mình lại quay về những ngày tháng trước kia.

Kéo ghế ngồi xuống bên cạnh bàn, Lam Tử Tuyết nhìn hình ảnh mình thấp thoáng trong gương.

Hừm, rõ ràng mình đang cười, sao lại giống như đang khóc vậy nhỉ?!

Uống xong cốc sữa, đồng hồ lại quay thêm một vòng nhưng Lam Tử Tuyết không có ý định quay về phòng ngủ, kể từ ngày hôm đó, chỉ cần nhắm mắt lại cảnh tượng Lam Tử Yên cả người đầy máu lại hiện ra trước mắt cô. Rất chân thật. Cô rất muốn quên đi nhưng lại không thể quên được. Cô rất muốn tin hẳn nhưng lại chỉ sợ sai lầm.

Lam Tử Yên mặc dù tính cách bốc đồng nhưng không đến nỗi tự đâm đầu vào lưới dắc tội với ai đó, người duy nhất lại là Tạ Phong! Theo như lời Đồng Văn, hẳn đã bỏ ra 5% cổ phần của DG chỉ để có được Lam Tử Yên, một người như hẳn có thể dễ dàng bỏ qua 5% kia sao?

Lam Tử Tuyết rùng mình. Tất cả chỉ là suy đoán, những suy đoán vô căn cứ của cô. Nhưng những ngày không điều tra được gì thêm từ phía cảnh sát, không thể chứng minh kẻ chủ mưu là Tạ Phong nhưng cũng không thể khẳng định hẳn vô tội.

Hắn không giải thích với cô, mà có lẽ cô cũng không muốn nghe hẳn giải thích.

Chúng ta ở bên nhau lâu như vậy, cuối cùng vẫn chẳng thể tuyệt đối nhau.

“Tiểu thư, tiểu thư!”

Lam Tử Tuyết mơ mơ hồ hồ mở mắt, xoa xoa gương mặt đã tê rần rần, uể oải mở miệng :

“Dì Trương? Sao dì tới sớm vậy?”

“Tiểu thư, đã sắp bảy giờ rồi!” Dì Trương cười hiền, vào bếp chuẩn bị đồ ăn sáng.

Lam Tử Tuyết toang đứng dậy, chiếc áo măng tô màu đen theo vai cô trượt xuống ghế. Lam Tử Tuyết cầm nó lên ôm vào lòng, mùi hương quen thuộc, vòng tay ấm áp, có lẽ không phải là mơ.

“À, lúc sáng hình như thiếu gia có về đây, trông cậu ấy có vẻ mệt!” Dì Trương là người giúp việc ở Tạ gia lâu năm, thói quen xưng hô cũng tự nhiên mà có.

Hắn về?! Tại sao mình không biết?!

Dì Trương như hiểu rõ câu hỏi trong lòng Lam Tử Tuyết, tiến lại gần cô, dịu giọng : “Chắc là thiếu gia không muốn đánh thức cô.”

“Vậy anh ấy có nói gì không ạ?”

“Cậu ấy chỉ bảo chăm sóc cô thật tốt, còn bảo cô nên ít lui tới Wisteria thì hơn!”

“À!” Chỉ vậy thôi sao?

“Cô đừng nghĩ nhiều, anh ấy vốn là người như vậy!” Tạ Nhạc nhàn nhạt nói, không rõ là nghiêm túc hay đùa cợt.

“Người như vậy?!”

“Anh ấy không thích giải thích với ai chuyện gì cả, anh ấy thường dùng hành động để chứng minh mọi chuyện.”

Lam Tử Tuyết trầm ngâm, chẳng lẽ là cô thực sự đã hiểu lầm hẳn sao?

“Cậu... toàn tâm toàn ý tin tưởng anh ấy?!”

Cả hai người đều im lặng, một lúc sau Tạ Nhạc mới gạt đầu một cái, cười tươi.

Có lẽ hoàn cảnh sống đã ảnh hưởng quá nhiều đến tính cách con người, một người từ nhỏ đã không có người thân bên cạnh, anh trai duy nhất lại sớm chìm trong thế giới ngầm, những chuyện chết chóc ngày nào cũng phải xảy ra khiến Lam Tử Tuyết sinh ra tính đa nghi, những người ở bên cạnh lúc nào cũng có thể quay lại đâm cô một nhát. Tạ Nhạc không như vậy, cả Tạ gia đều rất yêu thương cậu, cậu từ nhỏ đã được bao bọc trong tình yêu thương, có lẽ vì thế mà có thiện cảm với thế giới này hơn chẳng?

Nương theo nụ cười của Tạ Nhạc, Lam Tử Tuyết cũng cười, có lẽ ngay từ đầu cô nên dẹp bỏ chút nghi ngờ vô căn cứ đó để toàn tâm toàn ý tin tưởng hẳn.

“Không còn sớm nữa, tôi phải về rồi!” Tạ Nhạc liếc qua đồng hồ trên tay, giã vờ thở dài.

Nhạc Cẩm và Tạ Vĩnh Kỳ bây giờ đang hưởng án treo ngay tại nhà, đó là một căn biệt thự cao cấp ở phía đối diện Wisteria, Tạ Nhạc đang ở cùng hai người họ, có thời gian rảnh liền chạy qua Wisteria. Lúc đầu Lam Tử Tuyết còn tưởng Tạ Nhạc đang “tương tư” nhân viên nào trong quán nhưng mấy hôm trước cô mới biết Tạ Nhạc lại là một hoạ sĩ tài ba, lúc trước cô cứ nghĩ Tạ Nhạc nhất định sẽ nổi nghiệp kinh doanh của Tạ Vĩnh Kỳ chứ.

“Tôi tiễn anh một đoạn!” Dù sao Wisteria bây giờ cũng đang vắng khách, thời tiết đẹp như thế này, không ra ngoài đi dạo vài vòng thì quả là uổng phí.

“Được thôi, nhưng nhà tôi không hoan nghênh cô đâu nhé!” Tạ Nhạc vừa nói xong đã không thấy bóng dáng đâu, khiến Lam Tử Tuyết hụt hơi đuổi theo.

Bên kia đường chỉ cách có vài bước chân, nói là tiễn thật ra cũng chỉ là đi vài bước cho tê chân mà thôi.

“Tạm biệt!”

“Bye!!!”

Ánh chiều nhàn nhạt toả lên vai hai người, Lam Tử Tuyết vẫn còn vẫy tay chào Tạ Nhạc khi cậu đã bước lên lầu.

Nỗi buồn phiền trong lòng đã được rũ bỏ, nắng chiều lại càng thêm ấm áp. Mình có nên đi gặp hắn không nhỉ?

“Ba! Mẹ!”

Là tiếng của Tạ Nhạc ?!

Lam Tử Tuyết vội vã chạy vào, cửa mở toang, Tạ Nhạc đang ôm lấy người Nhạc Cẩm, bên cạnh là Tạ Vĩnh Kỳ đang nằm dưới sàn nhà, gương mặt trắng bệch, hai mắt mở lớn. Lọ thuốc màu trắng không nhãn hiệu chẳng biết từ đâu lăn tới chân Lam Tử Tuyết.

Lam Tử Tuyết sợ hãi từ từ tiến lại gần, ngón tay đặt hờ nơi mũi ông ta.

“Chết... chết rồi!” Bàn tay run rẩy siết chặt gấu áo, Lam Tử Tuyết gắng gương nói ra nhận định của mình.

“Cô nói dối! Mau gọi xe cấp cứu cho tôi!” Tạ Nhạc gào lên giận dữ, tay không ngừng lay lay thân thể cứng nhắc của Nhạc Cẩm. “Mẹ, mẹ mở mắt nhìn con đi!” Tiếng nấc nghẹn dần thay thế cho âm thanh gào thét tuyệt vọng, chỉ là người phụ nữ đó nhất mực nhắm mắt, khoé môi nở một nụ cười.

Ngoài cửa đột nhiên phát ra tiếng còi xe cảnh sát và cấp cứu, Tạ Nhạc dường như nhìn thứ Nhạc Cẩm cầm trong tay, loạng choạng chống tay đứng dậy, ngay lập tức một nhóm người trong bộ cảnh phục xông vào, phong toả hiện trường, đồng thời kéo hai người ra khỏi đó.

Lam Tử Tuyết vỗ vỗ bờ vai run lên của Tạ Nhạc, lúc này cô cũng không biết làm sao để an ủi cậu.

“Tử Tuyết?!” Một bóng đen đột nhiên xuất hiện trước mặt, hai mắt Lam Tử Tuyết mở lớn, lắp bắp :

“Sao...sao anh lại ở đây?”

“Anh...” Tạ Phong vẫn chưa kịp trả lời đã bị Tạ Nhạc một quyền quét tới, khoé môi xuất hiện một vết máu đỏ tươi. Tạ Phong loạng choạng, vẫn chưa kịp đứng vững đã thấy Tạ Nhạc lao tới nắm lấy cổ áo hắn, vung tay tới.

“Cậu làm gì vậy?!” Lam Tử Tuyết kịp thời giữ tay Tạ Nhạc lại, dùng hết sức đẩy cậu ra khỏi người Tạ Phong.

“Cậu điên rồi à?!” Tạ Nhạc loạng choạng đứng vững, nghe thấy tiếng hét của Lam Tử Tuyết liền ngẩn đầu.

“Tôi không điên!” Tạ Nhạc gầm lên “Tôi phải đánh chết hắn!”

“Cậu bình tĩnh lại cho tôi!” Lam Tử Tuyết hét lên một tiếng, thân thể lão đảo liền được chế trụ lại, hắn đưa tay ra phía trước, đặt cô sau lưng mình.

“Cô ấy nói đúng, em nên bình tĩnh lại, xem xem mình đang làm gì.”

“Tôi đang làm gì còn cần anh dạy sao?” Tạ Nhạc hừ một tiếng đầy vẻ khinh thường “Việc tôi không nên làm nhất chính là tin tưởng một người như anh!”

“Tạ Nhạc, hôm nay vì một quyền này cậu phải giải thích cho rõ ràng.”

“Anh tự mình xem đi!” Tạ Phong đón lấy vật lạ bay tới, ánh kim sáng lấp lánh đến chói mắt, Lam Tử Tuyết chỉ có thể đại khái thấy được vật kia hình như là một chiếc nhẫn, một chữ “Đình” thấp thoáng trong tầm mắt.

Tạ Phong siết chặt tay, chỉ cần nhìn thấy vẻ mặt của Tạ Nhạc hẳn đã có thể hiểu được.

Vẫn là đến chậm một bước!

43. Chương 42

CHƯƠNG 42

Lam Tử Tuyết cố gắng vùng vẫy thoát khỏi bàn tay của hắn đang lôi kéo cô, xoa xoa cổ tay bị đau, không bình tĩnh nói :

“Em muốn nói rõ chuyện này!”

Tạ Phong liếc qua vết hằn đỏ trên tay cô, nhẫn nhịn vươn tay nắm lấy tay cô nhưng lại hụt mất :

“Có chuyện gì về nhà rồi nói.”

“Tại sao anh lại xuất hiện ở đây?” Lam Tử Tuyết bước vài bước ra xa Tạ Phong, gằn giọng hỏi.

Hắn không đổi nét mặt, nhàn nhạt trả lời : “Tình cờ.”

Tình cờ?! Tình cờ mà có cả xe cứu thương, xe cảnh sát đi kèm, e rằng hai chữ này trở lên ba chưa chắc đã tin, hắn như thế mà lại chọn nói dối cô.

“Vậy anh giải thích xem những lời lúc nãy Tạ Nhạc nói là như thế nào?” Xin anh, đừng gạt em!

“Chỉ là hiểu lầm.”

Hết tình cờ rồi đến hiểu lầm, chẳng lẽ một người thông minh như anh lại chẳng thể tìm một lí do khác để lừa em sao.

Lam Tử Tuyết phát ra những tiếng cười vụn vặt, cười trời đất trên người, cười hắn không tin tưởng cô, cười chính cô ngu ngốc, thế giới của hắn là vùng cấm địa mà cô không thể bước vào, dù chỉ là một bước.

“Anh không còn gì để nói với em nữa sao?” Cô nghe thấy đâu đó tiếng tim mình rạn nứt.

“Không còn.” Vỡ vụn.

“Em cho anh cơ hội cuối cùng.”

Hắn không trả lời, im lặng đến tịch mịch. Lam Tử Tuyết cảm thấy khắp người lạnh lẽo dù bây giờ đang là một đêm hè ẩm áp. Bức tường ngăn cách giữa hai người không biết từ lúc nào mà xuất hiện, đến giờ nhìn lại, đã lớn đến kinh người. Có lẽ là trong vài ngày xa cách, sự ngờ vực đã chiếm trọn tâm trí cô, có lẽ là trong gần một năm ở bên nhau, cô chưa bao giờ có cảm giác an toàn. Người đàn ông đứng trước mặt cô tựa như làn sương khói, có thể biến mất bất cứ lúc nào.

“Chiếc nhẫn đó...”

“Em không cần quan tâm!” Hắn đột nhiên quát lên khiến cô giật mình, vô thức lùi về phía sau vài bước, ánh mắt sợ sệt nhìn hắn.

“Sau này em đừng bao giờ hỏi đến chuyện đó nữa.” Tạ Phong siết chặt hai tay thành quyền, cố gắng kiềm chế cảm xúc.

Đối mặt với những câu hỏi mông lung của cô, hắn vẫn điềm tĩnh trả lời, trên gương mặt băng giá vẫn mảy may không chút cảm xúc, tại sao vừa rồi lại phản ứng mạnh như vậy? Một chữ “Đình” kia càng khiến cho

Lam Tử Tuyết mơ hồ, rất nhiều rất nhiều những sự mơ hồ vụn vặt tạo thành một niềm hoài nghi lớn trong tim cô, thả lỏng bàn tay đang gồng mình gánh chịu, con tim mệt mỏi rồi không muốn đấu tranh nữa rồi.

“Được, tùy anh.” Buông một câu lạnh nhạt, Lam Tử Tuyết cảm thấy nhẹ nhõm hẳn, cứ từng bước từng bước về phía trước, phía sau không truyền đến âm thanh truyền đi nhưng người kia cũng không giữ cô lại.

Người ta vẫn thường nói hạnh phúc quá dễ dàng có được là hạnh phúc không vững chãi, Lam Tử Tuyết vẫn không tin nhưng giờ cô không muốn tin cũng không được nữa rồi. Rời khỏi nơi đó một khoảng thời gian, chỉ việc giải thích với dì Trương cũng đã là một vấn đề, dì nhất quyết giữ cô lại khiến cô thấy khó xử nhưng vì một câu “Tùy cô ấy” của hắn, dì cũng đành phải buông cô ra. Nói sao nhỉ, cô không có cảm giác an toàn, còn hắn chắc là có cảm giác bị phản bội. Cô đã chọn tin vào mối nghi ngờ trong lòng mình nhưng lại không chọn tin hắn, hắn lại chọn im lặng chứ không muốn giải thích.

Trong tính cách của hai người luôn phải có điểm bù trừ cho nhau, nhưng cả cô và hắn lòng tự tôn lại quá lớn, không chịu được người kia không tin tưởng mình.

Cuộc sống sau khi rời đi cũng không tệ. Hằng ngày đều đến Wisteria làm việc từ sáng sớm, chiều tối thì về nhà, mệt có thể lăn ra ngủ trên sofa, đói có thể đến những tiệm ăn gần khu chung cư, nhàn chán thì dạo phố, shopping, lúc rảnh rỗi thì học pha chế vài loại thức uống hoặc bánh ngọt mới rồi chia cho mọi người. Cuộc sống không tệ!

Chỉ là nếu như có hắn...

Không cho đi làm cả ngày, đi làm về mệt liền được chuyển từ sofa vào phòng ngủ, có đói cũng không được ra ngoài ăn, vừa dầu mỡ lại không đảm bảo vệ sinh, chắc hắn sẽ lại cầu nhậu rồi xắn tay áo xuống bếp, nếu nhàn chán thì cùng đi dạo, cô cứ việc chọn, quẹt thẻ cứ để hắn, kể cả những thứ thức uống cô lần đầu pha chế khó uống đến cỡ nào hắn cũng đều nuốt vào bụng.

Chẳng phải sẽ rất tuyệt sao...

Một tuần nay chẳng có việc gì tồi tệ xảy ra, có chăng đối với Lam Tử Tuyết đã chẳng còn gì tệ hơn nữa rồi. Cảnh sát có tới hỏi cô qua loa vài câu vào ngày hôm sau, đồng thời cũng báo cho cô biết vụ việc của Lam Tử Yên vẫn còn đang được điều tra, hiện tại chưa có thông tin gì mới, lúc cô gắng hỏi họ cũng chỉ ậm ừ trả lời cho có lệ rồi rời đi. Lam Tử Tuyết chỉ cười thầm, có vẻ như Tạ Phong phong toả thông tin rất tốt nếu không báo chí mấy ngày qua hắn đã giật tít từ lâu, Lam Tử Yên không có người bảo hộ đồng nghĩa với việc cho dù cảnh sát có làm ngơ chuyện này cũng chẳng ai kháng nghị.

Nhạc Vận điên rồi, lúc nghe Lam Tử Tuyết nghe được tin này bà ta đã bị bắt vào trại tâm thần. Từ nhỏ đến lớn, có lẽ bà ta là người cô hận nhất, giết mẹ, cướp cha, không ít lần muốn hại cô. Nhưng nhìn thấy bà ta hai mắt thần thờ nắm lấy song sắt, chỉ nhớ mỗi tên con gái, cô chỉ cảm thấy đau lòng, gieo nhân nào gặt quả nấy, “quả” này họ cũng đã nhận đủ rồi!

Lúc Lam Tử Trình gọi điện về, cô cũng chỉ có thể ừ ờ, không dám nói cho cậu biết chuyện này, cứ mỗi lần nói chuyện cùng cậu Lam Tử Tuyết lại thấy tội lỗi, dường như cô đã gián tiếp tạo ra một Lam Tử Tuyết thứ hai - cô độc không người thân thích.

Ánh nắng ngoài kia quả thực rất ấm áp nhưng nó không thể bao phủ toàn bộ trái đất, cũng không thể làm tan chảy băng tuyết vĩnh cửu. “Hạnh phúc”, người ta vẫn thường bảo nó rất đẹp, nhưng vẫn là chẳng được mấy người thấy được đáng về đó. Cuộc sống luôn luôn keo kiệt, nó chẳng cho không ai thứ gì bao giờ.

“Cậu điên rồi à?!”

Người người trong quán đều bị tiếng hét của Bích Chi làm cho kinh hãi, nhất loạt hướng ánh mắt về phía cô. Lam Tử Tuyết đã đoán trước được phản ứng của cô, chỉ cười nhạt không đáp.

Bích Chi thở hồng hộc, vội vã nốc cạn ly trà cho hạ hỏa. Cô thở dài nhìn đáng vẻ không mấy quan tâm của Lam Tử Tuyết, không biết nên trách cô ngốc hay là quá thông minh đây!

“Cậu còn cười!”

“Nhưng tớ không khóc được.”

Bích Chi im lặng, sững sờ nhìn Lam Tử Tuyết đang nốc nước vào bụng để tránh né ánh mắt của cô.

“Hai người rốt cuộc là vì sao mà cãi nhau? Sao không nói gì với tớ!” Bích Chi nắm lấy bàn tay lặng ngắt của Lam Tử Tuyết, xoa mãi vẫn không thấy ấm.

“Bọn mình không có cãi nhau thì có chuyện gì để nói với cậu.” Lam Tử Tuyết cười nhạt “Chỉ là bọn mình đều muốn suy nghĩ thêm...”

“Suy nghĩ, suy nghĩ, hai người có gì mà suy nghĩ, cứ nói ra đi không phải tốt sao? Chẳng phải đã ở bên nhau lâu như vậy rồi sao, sao còn giống như con nít mà giận dỗi vậy!” Bích Chi gần như tức giận mà quát lên, tích cách của Lam Tử Tuyết cuối cùng vẫn là hướng nội, có chuyện gì cũng đều giữ trong lòng không chịu nói ra rồi lại tự dày vò mình, cả cô cũng thấy bức mình chứ đừng nói gì là Tạ Phong!

“Chính là chuyện của Lam Tử Yên lần trước, vụ đó vẫn chưa có tiến triển gì thì tuần trước tớ và Tạ Nhạc phát hiện Tạ Vinh Kỳ và Nhạc Cẩm... tự sát trong nhà đối diện. Rồi sau đó...” Lam Tử Tuyết càng kể, Bích Chi càng há hốc mồm, mắt mở lớn không dám tin vào những chuyện này.

“Chuyện là thế đấy!” Lam Tử Tuyết nhàn nhạt nói, âm thầm thở ra một hơi, đã tập luyện rất nhiều lần, cô chỉ sợ mình chưa nói hết đã run cầm cập hay bật khóc.

Bích Chi mím môi, mặt xanh đi. Xem ra thật sự đã bị dọa sợ chết khiếp, một tiểu thư cành vàng lá ngọc như cô vẫn là chưa từng tiếp xúc với những chuyện kiểu này.

“Cậu nghi ngờ Tạ Phong?” Bích Chi e dè hỏi, thăm quan sát sắc mặt Lam Tử Tuyết.

Hai tay Lam Tử Tuyết dè lên gối, đan vào nhau, ánh mắt đắm chiêu chìm trong tĩnh lặng, vấn đề này cô vẫn luôn tự hỏi lòng mình.

“Ngoài anh ấy ra tớ không nghĩ còn ai khác.” Cười gượng một tiếng, lí do này quá ép buộc rồi.

“Giả sử... tớ chỉ giả sử thôi. Nếu đúng là anh ta thì sao?”

“Tớ... không biết nữa.” Giọng cô nhỏ dần rồi tắt hẳn. Nếu thật sự như vậy thì sao, cô sẽ ghê tởm hẳn độc ác, nham hiểm, tàn bạo, giết người không nương tay? Hay tha thứ cho mọi chuyện vì cuối cùng nguyên nhân vẫn là do cô?

“Nếu là anh trai cậu làm những chuyện này, cậu sẽ nghĩ sao?”

“Tớ không biết... không biết! Hai chuyện này hoàn toàn khác nhau!” Bởi vì hắn là người cô yêu, cô không cho phép hắn làm vậy.

“Tử Tuyết, lí trí quá đôi khi lại không tốt đâu!” Bích Chi nắm chặt lấy bàn tay đang run rẩy của Lam Tử Tuyết.

“Nghe lời tớ, cho anh ấy một cơ hội, cũng là cho cậu một cơ hội, hai người hãy mặt đối mặt mà nói chuyện với nhau một lần, thành thật với nhau, rồi mọi chuyện sẽ ổn thôi!”

Vỗ về vai cô, Bích Chi đã lớn lên cùng Lam Tử Tuyết, cô có gốc đến đâu cũng hiểu mỗi lần khoắn đẽ nặng trong lòng Lam Tử Tuyết chỉ vì hai chữ “em gái” mà bao nhiêu năm nay cô không muốn thừa nhận, lòng nhân từ quá độ khiến cô không chấp nhận người mình yêu là một kẻ giết người tàn bạo.

Cơn mưa phùn của mùa hè vội đến cũng vội đi, chưa kịp bật ô đã vội ngớt, cũng giống như duyên phận con người, ngắn ngủi đến đáng thương.

Tiếng nhạc du dương của bản Sonat Ánh Trăng vang lên, tiếng trò chuyện xung quanh như nhỏ lại, nhường chỗ cho âm thanh lay động lòng người. Trăng hôm nay rất đẹp, không phải ngày rằm nhưng lại to và sáng hơn mọi ngày. Chắt lỏng chứa hơi cay theo cổ họng vào dạ dày, một chút còn lại sóng sánh trong ly, huyền ảo dưới ánh đèn mờ.

“Tiểu thư xinh đẹp, có muốn cùng tôi nhảy một điệu không?” Cánh tay trắng trẻo thon dài của một người đàn ông vươn ra trước mặt, gả cúi người lịch thiệp.

“Xin lỗi, rượu có lẽ cuốn hút với tôi hơn so với bản nhạc này!” Người phụ nữ hơi nâng ly, nở nụ cười tỏ ý xin lỗi.

Người đàn ông ngoại quốc cười thu tay lại, vẫy tay tạm biệt rồi rời đi.

Lam Tử Tuyết thở ra một hơi, vội đặt ly rượu xuống bàn, đảo mắt nhìn quanh vẫn không thấy một cái ghế nào để ngồi, dù cho đây là tiệc đứng thì các sân to như thế này cũng phải có ít nhất một cái ghế chứ! Cũng may hôm nay cô mặc một bộ váy khá thoáng, lại thoải mái nếu không thì đã bị lửa giận thiêu chết rồi!

Một tuần nay cô đều trốn trong nhà, chán nản không muốn ra ngoài, nếu không phải bà chủ của bữa tiệc này là khách quen của quán này thì cô tới thì còn lâu Lam Tử Tuyết mới ra khỏi nhà, vậy mà...

Vẫn còn chưa oán hận xong thì một cơn buồn nôn trào tới. Thôi xong, rượu quả không phải là thứ tốt lành gì!

Lam Tử Tuyết một tay che miệng một tay xách bộ váy vương vীu dày quá đầu gối cắm đầu chạy.

Nhà vệ sinh... nhà vệ sinh...

Ánh mắt bất chợt bị đám đông náo nhiệt thu hút, giữa những cô tiểu thư xinh đẹp, xuất hiện bóng lưng không quen.

Trong tích tắc dừng lại, bản năng chỉ muốn nhào đến ôm chặt lấy người kia, may sao bị chút ít lí trí còn sót lại níu giữ kịp thời.

Sao có thể là anh ấy được!

Không đợi cô kịp quay đầu, hắn đã nhìn thấy cô. Vẫn là ánh mắt đó, vẫn gương mặt đó, vẫn con người cô không thể nào quên, lại một lần nữa xuất hiện trước mặt cô.

Đến bây giờ cô vẫn không rõ ngày đó mình vì lí do gì mà bỏ đi, hắn vì gì mà không giữ cô lại, nhưng cái khoảnh khắc hắn quay đầu đi, biến mất trước tầm mắt cô, cô đã thực sự hiểu rồi.

Vô tình cũng là bản chất của con người.

Tình yêu cũng không thể thay đổi một con người.

Sai lầm lớn nhất khi yêu không phải yêu lầm một người mà là yêu một người sai cách. Khi cả hai đều cảm thấy ngột ngạt, tình yêu sẽ bị bóp chết không lí do.

Nếu như tình cảnh này xuất hiện với người khác, cô chắc chắn sẽ chê họ ngốc nghếch, yếu đuối. Nhưng...

Cảm giác khó chịu một lần nữa ập tới, Lam Tử Tuyết lại chạy đi, không muốn tiếp tục nhìn thấy người kia cười nói với người khác nữa.

Khu biệt thự này dường như một mê cung, bên ngoài rất náo nhiệt nhưng bên trong lại không có người. Lam Tử Tuyết phải lên tận lầu 3 mới tìm được nhà vệ sinh. Nước lạnh làm cả người cô run lên, quả là không thể ỷ vào đêm hè mà ăn mặc phong phanh được.

“Ai?”

Lam Tử Tuyết quay người lại, xung quanh yên tĩnh không một bóng người. Chẳng lẽ cô thần hồn nát thần tính?

Tự cười nhạo bản thân một tiếng, chỉ mới mất đối mắt với người kia vài giây mà thần hồn cô đã điên đảo như vậy rồi.

Hành lang rộng lớn chỉ có ánh đèn mờ nhạt, tiếng gót giày va vào mặt sàn rờ rệt trong đêm tối, Lam Tử Tuyết đi một vòng, không hiểu sao lại tới trước một cánh cửa kì lạ. Bàn tay dừng lại trước nắm đấm cửa, tiếng hít thở đều đều cũng ngay lập tức ngừng lại.

Rõ ràng là có người.

Lam Tử Tuyết đột nhiên có một cảm giác thôi thúc muốn mở cánh cửa này ra, cuối cùng không nhịn được xoay nắm đấm cửa.

Cửa không khoá, cứ thế mà mở ra. Khác với đường hành lang, bên trong có rất nhiều cây nến trắng đang cháy, tạo nên một không gian huyền diệu. Lam Tử Tuyết bước tới giữa phòng, có khoảng gần 50 cây được

sắp quanh tường, đều đã cháy được một nửa. Những bức ảnh chi chít trên tường nhanh chóng thu hút cô. Có rất nhiều bức ảnh, đều là chụp một người đàn ông và một người phụ nữ. Trong bức hình nào người phụ nữ đó cũng cười rất tươi, thân mật khoác vai, ôm em, hay tựa đầu vào người đàn ông kia, người đàn ông kia cũng tỏ vẻ thân mật với cô, chỉ là hẳn ta không cười.

Lam Tử Tuyết hai tay run run cầm lấy một tấm. Người phụ nữ quả thật rất xinh đẹp, nét Tây Âu toả ra từ người cô, có vẻ là con lai, đôi mắt xanh biêng biếc nhưng dường như vẫn còn thua kém so với đôi đồng tử hai màu của người đàn ông kia, khí chất không thể sai biệt.

Tạ Phong.

Lam Tử Tuyết khẽ nhíu mày, ngón tay thon dài lướt qua gương mặt người phụ nữ.

“Amy?”

“Bộp”, “Bộp”. Tiếng vỗ tay đột nhiên vang lên sau lưng cô kèm theo tiếng cười khúc khích của một người phụ nữ.

“Bingo, cô đoán đúng rồi!”

44. Chương 43

CHƯƠNG 43

Tiếng cười của người phụ nữ trong lãnh lại có chút tà mị. Lam Tử Tuyết giật mình xoay người, đôi mắt mở lớn mờ mịt. Người phụ nữ đang đứng bên cạnh cánh cửa nháy mắt với cô, cô ta có đôi mắt xanh biếc, đường nét gương mặt sắc xảo, chỉ là hơi gầy, gương mặt xanh xao.

Nhìn thấy điệu bộ có phần hoảng sợ của Lam Tử Tuyết, Amy phì cười, đi tới trước mặt cô, thân thiện đưa tay ra :

“Đây là lần đầu tiên chúng ta chính thức gặp nhau nhỉ? Không ngờ cô biết tôi.”

“Hân hạnh, tôi là Amy.”

Lam Tử Tuyết chấn kinh, mí mắt nhắm lại. Lúc này cô còn ngỡ ngơ, nhưng cô ta đích thực là Amy.

Sau vụ việc của Tiêu Kính Đằng, Amy dường như mất tích, một chút dấu vết gì cũng không có, anh trai cô đã cho người đi tìm một khoảng thời gian nhưng vẫn không có tin tức gì.

Tại sao cô ta lại xuất hiện ở đây? Cô ta quay về đây làm gì?

Amy vẫn giữ nụ cười trên môi, thu tay lại, không để tâm đến vẻ mặt của Lam Tử Tuyết, bước về phía bức tường.

Tiện tay cầm lên một tấm ảnh, Amy đắm chiêu nhìn một lúc rồi hỏi Lam Tử Tuyết :

“Cô có biết hai người trong ảnh là ai không?”

“Là tôi và anh ấy.” Không đợi Lam Tử Tuyết mở miệng Amy đã tự trả lời câu hỏi của mình.

“Kể từ mười năm trước khi lần đầu gặp anh ấy, tôi đã mơ đến ngày tôi và anh ấy nắm tay nhau đi vào lễ đường, anh ấy sẽ ở bên tôi, chăm sóc tôi đến cuối đời.” Gương mặt xinh đẹp cười rất hạnh phúc, ngón tay thanh mảnh lướt qua các tấm ảnh “Mọi chuyện diễn ra rất tốt đẹp, mặc dù anh ấy không yêu tôi, nhưng so với các tình nhân của anh ấy, anh ấy vẫn quan tâm, yêu thương tôi hơn, cả Tạ gia tôi cũng đã bước chân vào một nửa.” Amy ngừng lại, bật cười ha hả, ánh mắt đó chợt khiến Lam Tử Tuyết thấy bất an.

“Tôi đợi được chín năm, nhưng vẫn là không đợi được năm cuối cùng này. Do cô, chính là do cô, cô sớm không sớm muộn không muộn lại lựa chọn lúc này mà cướp lấy anh ấy.” Amy liếc nhìn Lam Tử Tuyết, hạ giọng “Nhưng không sao, hôm nay quả là thiên thời địa lợi nhân hoà, anh ấy cuối cùng sẽ là của tôi.” Amy cười khúc khích, hệt như một đứa trẻ, cô ngồi xuống bên những cây nến đang cháy, chơi đùa với ngọn lửa.

Hôm nay? Những lời của Amy khiến Lam Tử Tuyết mờ mịt, cô không hiểu cô ấy rốt cuộc muốn nói gì.

“Cô...”

“Im lặng!” Amy gần như hét lên trong mắt đột nhiên hiện lên sát khí, cô ta đứng lên, đột nhiên chỉ thẳng vào mặt Lam Tử Tuyết :

“Kẻ thấp hèn như cô không có quyền được lên tiếng!”

Amy thay đổi hoàn toàn, không còn là người phụ nữ cao ngạo như lúc đầu, lúc này ánh mắt của cô ta như muốn ăn tươi nuốt sống Lam Tử Tuyết. Lam Tử Tuyết chưa từng gặp qua chuyện như thế này, nhất thời không phản ứng được với tiết tấu thay đổi của Amy, ngay lúc bị Amy siết chặt cổ tay ép vào tường cũng không phản kháng.

“Ha, ha, ha” Đột nhiên cô ta ngửa mặt lên trời cười lớn, dùng tay nâng cằm Lam Tử Tuyết lên, móng tay nhọn hoắt cắm vào da thịt Lam Tử Tuyết khiến cô khẽ rên một tiếng.

“Đồ ngu ngốc!” Ngay khoảnh khắc gương mặt của Amy kề lại sát mặt mình, lam Tử Tuyết mới có thể lấy lại bình tĩnh, nhanh chóng đẩy Amy ra. Vốn chỉ dùng không đến một phần ba sức lực, thế nhưng Amy lúc này có thể đẩy ngã cô lại bị cô đẩy ngã nhào xuống đất, nằm giữa những hàng nền lung linh.

“Hoá ra cô đã biết từ lâu rồi sao!” Amy chống tay đứng dậy, phủi sạch bụi trên chiếc váy trắng tinh, lúc này Lam Tử Tuyết mới phát hiện đây là một chiếc váy cưới, nhìn kiểu dáng có lẽ là của mấy chục năm trước, nhưng được giữ gìn rất cẩn thận, không có bất kì vết bẩn nào.

“Biết gì cơ chứ?” Lam Tử Tuyết không thể im lặng nữa, những chuyện này quả thực quá khó hiểu rồi.

“Giả vờ làm gì, cô không phải hận người đã giết em gái mình lắm sao? Sao còn chưa ra tay?”

“Ý cô là sao?”

“Tôi chính là người đó.”

Tạ Phong đẩy những người phụ nữ ồn ào đang vây quanh mình ra, lao đi tìm kiếm Lam Tử Tuyết, kể từ lúc hai người chạm mặt nhau đến giờ đã gần một tiếng đồng hồ, tại sao cô ấy vẫn chưa trở lại?

Những người bên cạnh trông thấy vẻ mặt âm trầm của Tạ Phong đương nhiên ý thức được mà lui ra, để lại một con đường rộng lớn giữa biển người trong khu vườn.

“Tránh ra!” Trước mặt hắn đột nhiên xuất hiện một người đàn ông, rõ ràng là muốn cản đường, Tạ Phong gầm lên một tiếng uy hiếp.

Người kia chỉ hơi kéo mũ xuống che hết toàn bộ khuôn mặt, khẽ cười, lúc thân ảnh của Tạ Phong lướt qua người liền giữ vai hắn lại, đối diện với ánh mắt như muốn giết người của Tạ Phong, hắn nhàn nhã mở lời :

“Alex, lâu rồi không gặp! Không muốn nói chuyện một lát sao?”

Tạ Phong cau mày, thu lại cánh tay muốn xông ra cho người kia một quyền, nét mặt liền trở nên âm trầm, hắn hơi lùi về sau, đứng đối diện cùng người đàn ông kia.

“Muốn gì?” Tạ Phong nhàn nhạt hỏi, hắn muốn mau chóng kết thúc chuyện này để đi tìm Lam Tử Tuyết.

Người đàn ông khẽ cười, trong giọng nói lộ ra đầy vẻ chế giễu : “Vội gì chứ, người kia đã có người chăm sóc chu đáo rồi!” Hắn nâng lên ly champagne bên cạnh, nhấp nháp vị nồng của rượu hoà cùng sự tức giận của Tạ Phong.

Tạ Phong siết chặt nắm đấm, ngăn không cho mình mất bình tĩnh, lần nữa lặp lại câu hỏi : “Mày muốn gì?”

“Đã bảo đừng vội, tao vẫn còn muốn chơi đùa thêm một chút!”

Người kia rõ ràng không phải có ý muốn nói chuyện, rõ ràng là đang muốn chọc tức hắn. Tạ Phong rút từ bên hông ra một khẩu Glock-17, giơ đến trước mặt người đàn ông kia.

“Tao không có thời gian, nói mau, người đã đưa cô ấy đi đâu?” Chỉ cần đụng đến Lam Tử Tuyết, hắn dường như không giữ được bình tĩnh, ngay cả đến việc rút súng ra cũng làm.

Người trong bữa tiệc đa phần đều bị dọa sợ chết khiếp, hoảng sợ chạy toản loạn, nhưng liền bị rất nhiều người có súng khác ngăn lại, tất cả bọn họ đều chĩa súng vào Tạ Phong. Tạ tổng ra ngoài đương nhiên không thể thiếu vệ sĩ. Vậy nên cục diện bây giờ là một nhóm người có súng dần co với một đám người có nhiều súng hơn.

Tiếng la hét, rên khóc bắt đầu vang lên. Người đàn ông tỏ vẻ khó chịu, quát lên một tiếng, không gian lại được trở về vẻ tĩnh lặng.

Tạ Phong chưa giây phút nào để tay rời khỏi còi súng, chỉ cần dùng chút lực, viên đạn ngay lập tức sẽ cắm nơi giữa trán người kia. Người đàn ông không tỏ vẻ lo sợ, hần chỉ cười cười, đưa tay kéo mũ xuống.

Bàn tay đang cầm súng của Tạ Phong run lên, hần ném súng xuống đất, hai tay siết chặt :

“Muốn gì cứ việc tìm tao, đừng đụng đến cô ấy!” Ngày đó hần tha cho tên kia quả thực là sai lầm.

Doãn Lâm xoay xoay chiếc mũ trên tay, chép miệng : “Bây giờ mới biết sợ? Muộn rồi! Quyền quyết định vốn không thuộc về tao!”

Lam Tử Tuyết sững sờ nhìn Amy đang ôm bụng cười, hai tay nắm chặt thành quyền, lao tới đâm một quyền vào bụng Amy. Amy bất ngờ bị đánh, thân thể đập xuống sàn nhà, vừa ngửa mặt lên đã bị Lam Tử Tuyết túm lấy cổ áo, giọng điệu băng lãnh đến rợn người : “Một câu này có thể hại chết cô đấy!”

“Chết?!” Amy liếc Lam Tử Tuyết một cái “Nếu như sợ thì tôi đã chẳng làm chuyện này.”

Về mặt bình tĩnh của Amy khiến Lam Tử Tuyết rùng mình, chợt như nhớ lại chuyện gì, giọng run rẩy : “Chẳng lẽ cha mẹ của Tạ Nhạc cũng là do cô giết?”

“Nếu không thì là ai? Lam Tử Tuyết, cô quá ngây thơ rồi!”

Lam Tử Tuyết buông Amy ra, lùi vài bước, ánh mắt từ lúc nào đã thôi không còn giận dữ nữa :

“Tại sao cô lại muốn nói cho tôi biết?”

“Hừ, cuối cùng cũng biết suy nghĩ. Cô nên cảm tạ tôi đi, đây coi như là ân huệ cuối cùng tôi dành cho cô.”

“Nhanh thôi, cô sắp được gặp em gái mình rồi!”

Ngay khi Lam Tử Tuyết vẫn còn chưa kịp phản ứng, Amy đã lấy điện thoại ra, một cái tên quen thuộc hiện ra trước mắt.

Doãn Lâm nhìn lướt qua màn hình điện thoại, thoả mãn nở nụ cười.

“Tôi xong rồi, anh mau tiến hành bước cuối đi!”

Doãn Lâm xoay xoay chiếc điện thoại trước mặt Tạ Phong, nhếch miệng cười đắc chí :

“Xong rồi!” Hần hất cằm với thủ hạ kế bên, người đàn ông kia liền gật đầu, lấy ra một công tắc, nhấn nút đỏ ở chính giữa.

“Bùm” một tiếng, cả căn biệt đều bị chấn động, khói lửa không ngừng bốc lên từ phòng chứa đồ, dần dần lan rộng ra đình viện, ngọn lửa như muốn nuốt chửng cả căn nhà rộng lớn. Đám khách khứa trong sân vườn đã sớm gà bay chó chạy, bỏ chạy hoảng loạn, không ngừng hô hét, đám vệ sĩ của Doãn Lâm cũng được lệnh mà rút lui toàn bộ, trong sân vườn chỉ còn lác đác vài người. Tạ Phong hoảng hốt đảo mắt tìm kiếm, trong hàng trăm người chạy ra, duy nhất không có bóng hình của một người.

“Rốt cuộc cô ấy đang ở đâu?” Tạ Phong như mãnh thú phát điên, nhào tới nắm lấy cổ áo Doãn Lâm mà hét lớn, nhưng hần không chịu trả lời, chỉ lặp đi lặp lại : “Tạ Phong, chính mày đang trả giá cho tội lỗi của mình!”

Hai tên đàn ông như đều phát điên, không biết từ lúc nào đã lao vào vật nhau, điên cuồng tung ra nắm đấm, không thấy đau đớn hay mệt mỏi, chỉ biết là nhất quyết không được thua người kia.

Trên mặt cổ hỗn loạn, khói bắt đầu lan đến, khiến cả hai hô hấp khó khăn, Tạ Phong cưỡi lên người Doãn Lâm, hai tay đang dìm lại giữa không trung, máy móc lặp lại câu hỏi : “Cô ấy đang ở đâu?”

“Khụ, khụ,...” Trong đám lửa đột nhiên có một người phụ nữ chạy ra, hướng đến chỗ hai người mà hét :

“Tiểu Lâm, không tìm thấy Vu Nhi!” Người phụ nữ vừa nói vừa ho, đã sắp không chống đỡ nổi mà ngã quỵ ra đất.

“Chị nói cái gì?” Doãn lâm vùng ra, chạy tới đỡ lấy người phụ nữ đã ngã đi, thềm rủa một tiếng : “Chết tiệt!” liền chạy đi.

Tạ Phong có linh cảm không hay, liền chạy theo Doãn Lâm xông vào biển lửa.

“Yên tâm, tôi đã tính toán rồi đây là nơi lửa cháy đến muộn nhất, chúng ta vẫn còn thời gian để trò chuyện.”

“Amy, cô điên rồi!” Lam Tử Tuyết ho sặc sụa, một bên dùng tay che miệng, một bên quan sát địa hình xung quanh làm sao để rời đi.

“Vô ích thôi, cánh cửa ra vào duy nhất đã bị tôi khoá rồi.” Amy lại tỏ vẻ rất bình tĩnh, hai tay vất ngang ngực, ung dung nói “Cách duy nhất là nhảy ra ngoài cửa sổ.”

Tầm mắt của Lam Tử Tuyết liền chuyển dần xuống cánh cửa sổ sau lưng mình.

“Nhưng tôi nhắc cô nhớ, đây là tầng ba, dưới kia là biển lửa, đều là tan xương nát thịt cả thôi!”

“Cô muốn chúng ta chôn chung sao?” Người này điên rồi.

Amy phớt lờ câu hỏi của Lam Tử Tuyết, ngồi xuống đùa nghịch với ngọn lửa nhỏ đang thoi thóp. Cây nến kia đã sắp tàn.

“Hai mươi hai năm trước, có một bé gái được sinh ra trên vùng thảo nguyên Bắc Mỹ, nó có đôi mắt màu xanh biếc, rất đẹp. Cô bé lớn lên trong tình yêu thương của cha mẹ, cô rất yêu thương cha mẹ mình. Năm cô năm tuổi, mẹ cô không một lời từ biệt rời khỏi cô, đến một nơi rất xa, rất xa. Cha cô đem cô về Trung Quốc, cha bảo không cần tìm mẹ, cha sẽ tìm cho cô mẹ mới. Cha nói thật, mấy tháng sau cha ”mua” về cho cô một người mẹ rất xinh đẹp, nhưng bà ta rất độc ác, liên tục đánh đập cô.”

“Sau đó thì như thế nào, cô biết không?”

“Cô bé đó...”

“Một lần cô bé sau khi bị đánh thì ngồi trong vườn khóc, lúc đó có một cậu nhóc bỗng dưng xuất hiện an ủi cô, cô bé đó rất cảm động. Những ngày sau đó, người mẹ xinh đẹp kia không tiếp tục đánh đập cô nữa, nhiều ngày sau khi cha cô về liền đuổi bà ta ra khỏi nhà. Cô bé cứ tưởng mình đã thoát được, nhưng vài hôm sau cha cô lại mang về một người phụ nữ nữa, tháng ngày sau đó chỉ là một chuỗi lặp lại.”

“Cậu bé đó ở nhà bên cạnh, hai người cứ thế cùng nhau đến trường, cùng chơi cùng khóc, cùng nhau trải qua những tháng ngày vô vị.”

Ánh mắt Amy được phủ bởi một lớp sương mờ, giọng hơi yếu, lại có chút run, bàn tay bắt giắc co lại. Lam Tử Tuyết có thể đoán ra được cô bé kia là ai, còn cậu bé kia...

“Nhưng mà đàn ông đều thế, cậu bé kia lớn lên liền đi tìm người phụ nữ khác, cô bé đó...cô bé đó...rất hận, hận những người đã cướp cậu khỏi tay cô.”

“Giết! Phải giết hết! Tất cả bọn chúng!” Amy đột nhiên hét lên, dùng tay hất ngã những cây nến đang cháy xuống, bàn tay trắng trẻo phủ đầy sấp đỏ ửng lên, nhưng cô dường như không thấy đau, chỉ điên cuồng hét lên “Giết! Giết chết tất cả bọn chúng!”

Lam Tử Tuyết bắt đầu phát hiện thần trí của Amy không bình thường, lửa đã bắt đầu cháy đến đây, lửa từ những cây nến đổ xuống bắt đầu bùng lên, những cây cột nhà đã cũ bắt đầu có dấu hiệu vỡ vụn.

“Amy, mau đi thôi!” Lam Tử Tuyết trong đám lửa cố tìm đến cánh tay của Amy nhưng càng lúc lại càng xa, trong làn khói cay xè, cô thấp thoáng thấy bóng Amy tựa vào tường, hai tay ôm lấy đầu gối, đầu co lại, ánh mắt sợ sệt đó, hệt như một đứa trẻ đáng thương, không ngừng thều thào điều gì đó.

“Amy!” Lam Tử Tuyết chỉ kịp kêu lên một tiếng, cột nhà đã đổ xuống, khói tràn vào khí quản khiến cô khó thở, hai tay ôm ngực cố gắng bước về phía trước, một thanh xà ngang nửa lung lay sắp gãy. Ngay lúc nó rơi xuống, Lam Tử Tuyết cũng ngất lịm đi.

Lửa đã bắt đầu cháy lan sang khắp cả biệt thự, Doãn Lâm lao đi giữa biển lửa, hắn không cho phép bất cứ ai, bất cứ thứ gì lại một lần nữa mang cô đi. Tạ Phong thần trí có phần an ổn hơn so với Doãn Lâm, vừa chạy vừa gọi xe cứu thương và xe cấp cứu tới.

Doãn Lâm dừng lại trước cánh cửa đã cũ kỹ, dù chìa khóa có xoay bao nhiêu vòng cửa vẫn không mở. Hơn nữa, lửa bên trong tại sao lại còn lớn hơn bên ngoài? Chẳng lẽ...

“Vu Nhi! Vu Nhi! Em có ở trong đó không? Vu Nhi!” Doãn Lâm cố sức đập lên thành cửa nhưng nó vẫn không chuyển động lấy một chút.

“Tránh ra!” Doãn Lâm vừa quay đầu, Tạ Phong đã một cước lao tới, đá tung cánh cửa.

Cảnh tượng bên trong hỗn loạn đến cực độ, lửa nóng làm hai người bất giác lùi về sau, làn khói bắt đầu tràn vào cổ họng.

“Vu Nhi!”

Doãn Lâm chạy tới đỡ Amy dậy, ôm chặt cô vào lòng, vỗ nhẹ lưng cô. Amy dần dần có ý thức trở lại, ngay khi đôi mắt vừa mở ra đã vội đẩy Doãn Lâm ra, chạy ra phía trước.

“Vu Nhi!” Doãn Lâm hét lên, nhưng vẫn không ngăn được bước chân cô.

“Amy!” Bước chân của Amy như ngừng lại, xoay người nở nụ cười đầy ẩn ý.

Doãn Lâm dịu giọng : “Mau trở về đây!”

Amy chợt như một đứa trẻ, ngoan ngoãn bước từng bước về phía Doãn Lâm.

Ngọn lửa đột nhiên bùng lên chia cắt hai người, Amy đột nhiên ôm đầu hét lên, cô nghe thấy rất nhiều người đang nói, đều bảo cô vẫn chưa giết được cô ta.

“Giết...giết!”

45. Chương 44

(Mỗi ngày hai chương nè ~ Có gì không hiểu cứ cmt nha^^

CHƯƠNG 44

Tạ Phong một tay che đầu, hai mắt cố gắng mở lớn, căn phòng này rộng đến không ngờ, khắp nơi lúc này đều chìm trong biển lửa. Ánh trắng nhàn nhạt chiếu qua khung cửa sổ, rơi trên mái tóc đen dài của Lam Tử Tuyết, Tạ Phong lao tới, ôm chặt cô vào lòng, lo sợ lắng nghe hơi thở yếu ớt của cô, người trong lòng lúc này đã hoàn toàn mất đi ý thức.

Hai tay nhẹ nhàng bế cô lên, Tạ Phong vừa định quay trở về cánh cửa liền phát hiện cửa đã bị chặn, hơn nữa bên ngoài cũng đã bị lửa nuốt chửng.

“Chết tiệt!”

Tiếng còi xe cấp cứu vang lên thu hút sự chú ý của hắn, Tạ Phong nhìn ra cửa sổ, nơi này là tầng ba, nếu nhảy xuống e rằng khó bảo toàn tính mạng. Nhưng...lửa càng ngày càng lớn, e rằng để lâu cơ hội lựa chọn cũng không còn.

Tạ Phong siết chặt vòng tay, tiến tới cánh cửa, một hơi nhảy xuống.

Giây phút nhìn thấy Tạ Phong bế Lam Tử Tuyết nhảy ra ngoài cửa sổ, Doãn Lâm liền hiểu rằng đã muộn rồi.

Ánh mắt vô lực nhìn Amy vẫn đang ôm đầu đau đớn, hắn tự cười bản thân mình, vết sẹo trên mặt lại nhói đau.

Phải, vết sẹo này chính là do một tay Tạ Phong ban tặng, ngày đó tên đó không những khiến hấn cả đời tàn tật mà còn khiến hấn vĩnh viễn không thể ngẩng đầu, Càng đáng hận hơn là, bao nhiêu năm cố gắng của hấn, vẫn không phải là đối thủ của hấn.

Mặc dù Tạ Phong không giết hấn, nhưng hấn bây giờ sống không bằng chết, suốt một năm chui rúc nơi đầu đường xó chợ, cuối cùng sau một năm, hấn cũng tìm lại được ánh sáng của đời mình. Không, tất cả chỉ là mới bắt đầu.

Ngày hôm đó trời mưa như trút nước, nơi hấn ở không có ai muốn lui tới bất ngờ có một vị khách. Amy lúc đó ướt sũng từ đầu tới chân, suy yếu ngã vào lòng hấn. Khi cô tỉnh dậy liền duy trì trầm mặc, nửa lời cũng không muốn nói với hấn, Doãn Lâm hấn chính là một tên cặn bã được tình yêu cứu vớt, đương nhiên không suy nghĩ nhiều, chỉ cần có Amy bên cạnh, ngày tháng sau này dù có khổ cực thế nào cũng đều hạnh phúc hơn lúc trước, tất cả những việc hấn làm trước kia cũng chỉ để có được cô thôi.

Cho đến khi đọc được tin tức Tiêu Dĩ Đình bị giết chết, cơ nghiệp nhà họ Tiêu tiêu tan, Doãn Lâm đã đoán ra được lí do Amy đến tìm hấn nhưng hấn cũng vui lòng chấp nhận. Amy lúc đó đã được chẩn đoán bị rối loạn thần kinh, hằng ngày đều phải dùng thuốc, Doãn Lâm hấn lúc đó quả thật không ngờ một người con gái yếu đuối tâm trí không ổn định có thể làm được điều gì.

Những chuyện sau đó đã chứng minh hấn đã sai, một ngày kia, người chị họ đã định cư ở nước ngoài bao nhiêu năm đột nhiên đến tìm hấn, lúc đó hấn ngơ ngác không biết chuyện trả thù mà chị ấy nói tới là gì thì Amy đã bàn bạc, sắp xếp xong mọi chuyện với chị. Kể từ khi đó, có lẽ cả hấn và Amy đã rơi vào vòng bần không lối thoát, bao nhiêu năm đào tạo chuyên nghiệp, hấn có thể dễ dàng đột nhập và DG nghe lén chuyện cơ mật, điều tra ra được địa chỉ nhà Lam Tử Yên và Tạ Vĩnh Kỳ, hấn tận mắt trông thấy máu dính đầy đôi tay và khuôn mặt của cô nhưng Amy lại cười đến gương mặt vặn vẹo, không một chút ghê sợ những thứ đó, so với một Amy thuần khiết trong trí nhớ của hấn là hai người hoàn toàn khác nhau.

Cô bảo sau khi giết chết những người đó, sự nghi ngờ của Lam Tử Tuyết sẽ tập trung lên người Tạ Phong. Lúc trước Tạ Phong có một chiếc nhẫn khắc chữ “Đình” luôn mang theo bên mình, Doãn Lâm đã dễ dàng bẻ khóa nhà cũ của hấn mà mang vật đó ra ngoài, để bên cạnh xác hai người kia, đến lúc đó cả Tạ Nhạc cũng sẽ quay lưng lại với hấn. Cuối cùng là mượn trận lửa này thiêu chết Lam Tử Tuyết đồng thời gán tội cho Tạ Phong.

Amy nói cô hận Tạ Phong, cô muốn trả thù cho cha mình. Doãn Lâm luôn muốn tin tưởng cô, cả kế hoạch cũng thực hiện theo ý cô muốn.

Nhưng...lừa người dối người nhưng sao có thể lừa mình dối mình?

“Có phải là em tìm chị họ anh đến không?”

Amy liếc nhìn Doãn Lâm, cười lớn “Đương nhiên là tôi!”

“Em ở bên cạnh anh lâu vậy là vì muốn lợi dụng anh?”

“Phải, tôi mất hết tất cả rồi, chỉ còn anh vẫn ngu ngốc yêu tôi, tôi không lợi dụng anh thì lợi dụng ai? Hừ, nhưng anh cũng khá hữu dụng đấy, kế hoạch trả thù của tôi đã thành công rồi!”

Thành công? Doãn Lâm nở nụ cười nhạo báng, có lẽ thuốc đã hết tác dụng mới khiến thần trí Amy lại quay về như lúc bình thường rồi.

“Tiêu Vu, cuối cùng thì người em hận là ai?”

“Đương nhiên là Tạ Phong!” Trong ánh mắt bị làn khói mờ mịt bao phủ thấp thoáng đôi chút sợ hãi khi bí mật ẩn sâu trong lòng bị người khác phát hiện.

“Nực cười! Tiêu Vu, em còn định dối người dối mình đến bao giờ? Em làm tất cả những chuyện này vì em yêu hấn!” Doãn Lâm không muốn kìm nén những thứ này trong lòng mình nữa, cảm giác khso chịu sắp bóp chết hấn rồi.

“Tiêu Vu, em yêu hấn!”

“Xằng bậy! Anh cầm miệng cho tôi! Hắn giết cha tôi, tôi phải hận hắn, tôi không được yêu kẻ thù của mình!” Amy quỳ xuống đất, hai tay ôm lấy đầu, nước mắt không ngừng rơi trên gương mặt xinh đẹp, bên tai cô vẫn luôn ẩn hiện lời nói muốn cô báo thù.

“Em giết Lam Tử Yên vì cô ta xem chút là trở thành vợ hợp pháp của Tạ Phong, Tạ Vĩnh Kỳ và Nhạc Cẩm đều có ý muốn hại hắn, ngay cả Lam Tử Tuyết cũng là người hắn yêu nhất.” Hắn hít một hơi sâu, cố gắng để bản thân bình tĩnh, giữ vững giọng điệu hòa nhã không cảm xúc “Em còn nói em không yêu hắn?”

Ánh mắt Amy bỗng trở nên đỏ rực, ngẩng mặt cười với Doãn Lâm : “Đúng vậy, nếu như không có bọn chúng tôi đã có thể ở bên anh ấy! Là vì cô ta, vì các người! Ha..ha”

Amy loạn xạ chỉ tay vào khoảng không trống rỗng, màn lửa ngăn cách giữa hai người ngày càng lớn, có lẽ nên nói lời cuối cùng rồi.

“Tiêu Vu, em... có từng yêu anh không?” Dẫu biết đây là câu hỏi ngốc nghếch nhất trên đời, hắn vẫn muốn hỏi cô.

Những người xuất hiện xung quanh Amy ngày càng nhiều, có Lam Tử Yên-người con gái cô chỉ gặp duy nhất một lần nơi lễ đường, có Tạ Vĩnh Kỳ và Nhạc Cẩm-hai người không thfu oán gì với cô, còn có cả cha cô, họ đều tới để đòi mạng.

“Đừng nói nữa! Đừng nói nữa!”

Amy ôm lấy đầu lao đi giữa đám lửa mà không quan tâm đến cây cột nhà phía trên đã sắp gãy xuống. “Rắc” một tiếng, một thanh gỗ mục rơi xuống kéo theo hàng tá những cây cột con cùng rèm cửa đè lên người cô, lửa nhanh chóng nuốt gọn tất cả, Amy khắp người đều bị lửa thiêu đốt không ngừng kêu rên nhưng cảm giác nóng rát vẫn không thuyên giảm, lồng ngực truyền đến từng cơn khó thở, màu đen trước mắt dần dần rõ hơn.

Hình như có người đang tới.

Doãn Lâm bỏ mặc biển lửa giữa hai người, cắn răng xông tới bên cạnh cô, hai tay không ngừng điên cuồng đẩy những thanh gỗ đang đè lên người cô ra sớm đã bị ngọn lửa nuốt mất phân nửa, mùi máu tươi bốc lên nồng nặc.

“Anh... phải sống... hạnh phúc...” Amy ngập ngừng thốt ra những lời yếu ớt, cổ vươn tay nắm lấy bàn tay rướm máu của Doãn Lâm “...Phong.”

Giọng nói yếu ớt dần rồi tắt hẳn, bàn tay trong tay hắn tại sao lại lạnh dần đi như vậy? Không...Không!

Hắn không chấp nhận, hắn không cho phép! Là cô cố tình lợi dụng hắn, lợi dụng tình cảm của hắn, là cô nợ hắn Nếu hắn chưa cho phép, cô không được phép rời đi.

Hắn dùng tất cả sức lực mà bản thân mình có được lúc này khiêng từng mảnh gỗ nhỏ đang đè lên người cô ra, chẳng biết nước ở đâu từng giọt từng giọt nhỏ xuống tay hắn như xát muối vào vết thương. Không đau, chỉ cần có thể cứu được em, mọi vết thương anh đều có thể chịu được.

Chỉ còn một thanh xà gỗ nữa thôi. Doãn Lâm như một kẻ điên, là vì yêu mà điên rồi, cho dù biết rằng người kia đã sớm không còn hơi thở, vẫn nuôi hy vọng, một thứ hy vọng không rõ tên.

“Vu Nhi đừng ngủ nữa, mau xem...” Một tiếng “Rắc” nữa lại vang lên, thanh cột lại không báo trước mà sụp xuống, hết như lúc này.

“Không!” Doãn Lâm hét lên một tiếng rồi chạy tới chỗ Amy, không có bất cứ phép lạ nào xảy đến, thanh cột rơi xuống trên lưng hắn, tiếng gãy vụn của xương sống vang lên rõ rệt.

Cột chính đã ngã, căn phòng cũng đã bắt đầu sụp xuống, tiếng còi xe cứu hỏa vang lên đâu đây, chỉ tiếc là vĩnh viễn không kịp nữa rồi.

“Vu Nhi, em yên tâm! Tạ Phong nhất định sẽ hạnh phúc!”

Dù đội cứu hỏa chỉ lôi ra được hai cái xác đã cháy đen đến không nhìn rõ mặt, họ vẫn có thể chắc chắn một bàn tay đang nắm chặt lấy một bàn tay khác, dù trời đất có sụp xuống cũng sẽ không buông tay.

Tình yêu là một chuỗi những sai lầm liên tiếp, một thứ gây nghiện còn đáng sợ hơn thuốc phiện cả ngàn lần, nhưng đáng sợ ở chỗ, người ta có thể cai được thuốc phiện, nhưng không bỏ được một chữ tình.

Mùa thu ở Bang Califocnia, đã từng có một cậu nhân viên nhỏ ngày đầu vào làm đã gặp được cô chủ lớn, cô chủ lớn rất xinh đẹp.

Mùa đông ở Bang Califocnia, đã từng có một cậu nhân viên đã hết bờ ngõ lần đầu bắt gặp nụ cười của cô chủ lớn, cô chủ lớn tựa như một thiên thần.

Mùa xuân ở Bang Califocnia, đã từng có một cậu nhân viên thuần thực, đem lòng yêu cô chủ lớn, cô chủ lớn là lí tưởng sống của cậu.

Mùa hạ ở Bang Califocnia... tuyệt đẹp...

“Nếu như ngày đó anh đến trước một bước, có phải hay không người trong tim em lúc này sẽ là anh Em không cần trả lời, anh biết, em không có quyền lựa chọn, anh... cũng thế!”

Mùa thu này ở Bang Califocnia, anh cuối cùng cũng có thể ở bên em.

Vĩnh viễn.

Không bao giờ xa rời.

46. Chương 45

CHƯƠNG 45

Lửa càng ngày càng lớn, càng lúc càng đến gần. Ngọn lửa như thiêu đốt cả người cô, cảm giác nóng rát, đau buốt bắt đầu lan ra khắp cơ thể.

“Nóng... nóng quá...”

Có ai không? Làm ơn cứu với!

Là ai? Là ai đang tới vậy? Mau! Mau cứu tôi với!

“Tử Tuyết! Tử Tuyết!”

Cảm giác lạnh lạnh này...

“Anh hai?”

Lam Tử Tuyết cố gắng mở to mắt nhìn kĩ, cô sợ đây vẫn là mơ, cô vẫn chưa tỉnh lại. Cảm giác nóng rát như vẫn còn nguyên vẹn khiến cô rùng mình.

“Ừm, tỉnh rồi thì tốt!” Lam Tử Uy ngoài mặt vẫn lạnh tanh không thay đổi gì. Nhưng Lam Tử Tuyết biết giọt mồ hôi đang lăn trên má anh hai chứng tỏ hẳn thật sự rất lo lắng.

“Sao em lại ở đây?” Lam Tử Tuyết đón lấy ly nước bằng tay trái từ anh trai, cánh tay phải của cô vẫn còn đang bó bột.

Rõ ràng trước lúc ngất đi cô vẫn còn đang ở trong biển lửa, tại sao bây giờ lại nằm trong phòng bệnh, hơn nữa anh hai còn đến đây?

“Ngốc! Đương nhiên là có người cứu em.” Lam Tử Uy ngồi xuống bên cạnh giường, quan sát thấy vết thương Lam Tử Tuyết không còn chảy máu mới nhẹ thở ra.

“Là ai vậy? Anh nói mau đi!” Cái cách nói chuyện dở dờ ương ương của ông anh trai đúng là khiến người ta phát khùng.

Lam Tử Uy trầm mặc đứng lên, hai tay lần mò túi quần rút ra một điều thuốc, đi tới bên cạnh cửa sổ châm lửa. Mãi đến khi ánh lửa trên điều thuốc bắt đầu tàn thì hẳn mới từ từ cất lời :

“Lúc anh tới nơi thì hai đứa đang được đưa lên xe cấp cứu. Cái tên đó ôm em nhảy từ lầu 3 xuống, còn lấy áo quần ngang người cho em nên em chỉ bị xây xước nhẹ. Hắn ta thì anh không chắc, nhưng lúc đó hẳn vẫn

chưa mất đi ý thức nên chắc không hề gì đến tính mạng. Có điều xương sườn gãy hai cái, chân trái bó bột, sẹo lớn sẹo nhỏ cũng khá nhiều.”

Lời Lam Tử Uy càng lúc càng xa dần, Lam Tử Tuyết chỉ biết là Tạ Phong ôm mình từ lầu 3 nhảy xuống, tính mạng nguy kịch. Trái tim đột nhiên cứ như bị bóp nghẹn, đau đến không thở nổi, hô hấp của cô bắt đầu loạn nhịp.

Thì ra cố gắng bao nhiêu ngày qua vẫn chỉ là công cốc, cuối cùng cô vẫn là thua trong tay hắn, cô không thể quên được người đàn ông đó.

Trần nhà trước mặt bị hơi nước làm cho mờ dần, Lam Tử Tuyết biết mình đang khóc, hơn nữa còn là khóc trước mặt anh trai. Nhưng cô càng không muốn tiếp tục gồng mình chịu đựng nữa, uất ức cứ thế tuôn ra cùng nước mắt.

“Sao em lại khóc?”

Lam Tử Tuyết sững sờ nhìn người đang đứng trước mặt. Gương mặt thân thuộc, giọng nói thân thuộc, nụ cười thân thuộc...

“Vết thương rất đau sao?” Tạ Phong không biết tại sao Lam Tử Tuyết lại khóc, cúi xuống lau đi giọt nước mắt lăn dài trên má cô, ân cần hỏi.

Không gian dường như lặng yên lắng nghe nhịp thở của hai người, hai mắt Lam Tử Tuyết đầm nước mắt chưa từng rời khỏi gương mặt Tạ Phong, bàn tay yếu ớt nâng lên khẽ chạm vào đôi mắt sâu thẳm :

“Là anh?”

“Phải, là anh!”

Bờ môi nhanh chóng bị lấp đầy, không phải cái hôn vội vã của buổi chiều tà, không phải là nụ hôn nồng cháy dưới ánh đèn mờ, đây chỉ đơn giản là môi chạm môi, tay chạm tay, tim chạm tim, đơn giản nhất, thuần túy nhất, cũng là ý nghĩa nhất.

Chỉ cần anh còn ở đây, còn tồn tại, còn có thể chạm lên môi em, đã là một niềm hạnh phúc.

Ôm chặt lấy em, nói với em rằng : “Anh ở đây!”

Lam Tử Tuyết dần thở gấp, Tạ Phong buông thả bờ môi cô nhưng lại tham luyến cái ôm đầy ấm áp này.

“Đã bao lâu chúng ta chưa ôm nhau rồi nhỉ?”

“Tính đến hiện tại đã là 10 ngày 20 giờ 35 phút.” Lam Tử Tuyết liếc mắt nhìn đồng hồ trên tường, thấp giọng oán trách.

Tạ Phong xoa đầu cô, cười đến ngọt ngào. Chỉ tiếc là cô lại không thấy.

“Có phải nếu như không phải em xem chết anh cả đời cũng không gặp em nữa không?” Vốn là nói đùa cuối cùng hình như lại trở thành uất ức.

“Sẽ không.”

Tạ Phong đang nhắm hờ đôi mắt, khẽ tựa đầu lên vai cô, đột nhiên bị đẩy ra.

“Hôm nay em muốn nói rõ ràng mọi chuyện.”

Tạ Phong đỡ khóc đỡ cười, không thể từ chối lời đề nghị của cô, kéo ra chiếc ghế bên cạnh, chân trái quả thực bị bó bột lò dò đi tới.

“Em muốn nghe chuyện gì?”

“Mọi chuyện.”

“Thứ nhất : anh chưa từng nhúng tay vào việc của Lam Tử Yên và Tạ Vĩnh Kỳ, thứ hai : anh không lừa dối em, là Tạ Nhạc hiểu lầm. Thứ ba : người cứu em là anh.” Trên môi Tạ Phong ẩn hiện ý cười nhẹ nhàng.

“Hết rồi?!”

Đương nhiên là hết rồi! Tạ Phong gật đầu một cái.

“Tại sao ngay từ đầu lại không nói với em?”

“Chuyện này khá phức tạp, anh không muốn em biết nhiều. Với tính cách của em, anh chỉ sợ em lo lắng.”
Tạ Phong nhàn nhạt trả lời, ý cười trong đôi mắt ngày càng lộ rõ. Hai người im lặng nhìn vào mắt nhau.

Ở cạnh nhau lâu có một vài thứ không cần nói ra cũng biết. Chẳng hạn như Tạ Phong không cần nói ra Lam Tử Tuyết cũng biết hẳn sớm đã đoán được có người đứng đằng sau, cũng đã có an bài, là hẳn không muốn cô gặp nguy hiểm nên mới không nói cho cô biết.

Thì ra chính mình trẻ con như vậy, suốt ngày chỉ toàn suy nghĩ vẩn vơ. Lam Tử Tuyết tự cười mình phiền phức. Hai tay nắm chặt lấy tay Tạ Phong, đôi mắt sáng lên :

“Sau này dù có chuyện gì cũng không được giấu em!”

“Được. Nhất định không giấu em!”

Tiếng cười khúc khích hạnh phúc từ trong phòng bệnh truyền ra như mang một hơi thở mới-hơi thở của sự sống cho nơi ngày ngày đều diễn ra những cuộc sinh ly tử biệt này.

Không phải ai cũng may mắn như vậy. Có người hạnh phúc đương nhiên cũng sẽ có người đau khổ.

Bầu trời mùa hạ hiếm khi có lúc ảm đạm như vậy. Mặt Trời trốn sau những đám mây đen, không muốn ban phát dù chỉ là một tia nắng. Gió nổi lên, không mạnh lắm nhưng đủ khiến bụi bay vào mắt cô, cay xè. Có ai đó dường như không chịu nổi đã bật khóc, tiếng khóc ngày càng lớn, nhuộm trắng cả núi đồi.

Lam Tử Tuyết lau đi lau lại hai cái lọ bằng sứ trắng có khắc hai con hồng hạc trong tay mình, không muốn để một hạt bụi làm vấy bẩn chúng, ánh mắt thoáng lướt qua người phụ nữ đứng bên cạnh. Người đó chẳng hề xa lạ gì với cô, là vị khách sang trọng thường xuyên đến Wisteria, là người mời cô đến dự buổi tiệc đó, còn là... chị họ của Doãn Lâm.

Lam Tử Tuyết lục lọi trong trí nhớ của mình, lúc nhỏ cô đã từng gặp qua Doãn Lệ nhưng khi đó cô còn quá nhỏ, gương mặt của Doãn Lệ ngày đó và bây giờ đã chẳng còn nét tương đồng. Nhưng cô chắc chắn Doãn Lệ vẫn thương yêu Doãn Lâm không khác em ruột mình như ngày nào.

Tiếng nấc nghẹn của Doãn Lệ dần hòa vào trong mưa, từng giọt từng giọt lạnh buốt chảy vào mắt cô cay xè. Ánh mắt cha sứ nhìn cô ôn hòa, khẽ nhắc nhở : “Đến lúc rồi!”

Khóe môi cố nhấc lên, Lam Tử Tuyết chưa bao giờ thấy thì ra cười lại khó đến vậy, bàn tay vẫn còn lưu luyến hai bình sứ, một lần lại một lần nữa lau sạch nó mới từ từ đặt xuống mặt đất lạnh lẽo.

Khi sống không thể ở bên nhau, hi vọng hai người ở nơi nào đó có thể bắt đầu lại từ đầu, ở bên nhau... hạnh phúc.

Tiếng mưa ngày càng lớn, nuốt chửng tiếng khóc nghẹn ngào. Nếu không phải cảm nhận được vị mặn Lam Tử Tuyết chắc sẽ không biết thì ra mình đang khóc, hơn nữa còn khóc lớn như vậy.

Trời cao có mắt, xin đừng để họ phải chia lìa nữa.

Gió tháng 4 chưa bao giờ lại lớn như thế, nước sông Thủy Tinh tháng 4 chưa bao giờ lặng yên đến thế, màu nước xanh biêng biếc thỉnh thoảng mới cuộn trào. Hơi ẩm mỏng manh từ tấm áo khoác không che đi được cái giá lạnh lúc này.

“Vẫn chưa tìm được cậu ấy sao?” Lam Tử Tuyết chợt phát hiện, thì ra giọng nói của mình càng ngày càng trầm, càng ngày càng ưu tư.

“Không có tin tức gì!” Tạ Phong cảm giác được Lam Tử Tuyết đang run, vòng tay ôm lấy cô càng siết chặt.

Thời gian càng trôi nhanh càng đáng sợ, đã gần 2 tháng kể từ hai người cãi nhau, Tạ Nhạc đến giờ vẫn bặt vô âm tín. Dù cho Tạ Phong đã nói với Lam Tử Tuyết cả ngàn lần rằng không cần quá lo lắng, Tạ Nhạc đã chẳng còn là đứa trẻ lên ba nữa rồi nhưng cô vẫn muốn tìm cậu.

Bao nhiêu năm qua Lam Tử Tuyết cô chưa từng nợ ai, nhưng giờ lại nợ, nợ quá nhiều người. Cô nợ Amy, nợ Doãn Lâm một cuộc đời hạnh phúc, nợ Lam Tử Yên một lần làm mẹ, cũng nợ Tạ Vĩnh Kỳ nợ Nhạc Cẩm một lời xin lỗi, là cô liên lụy họ. Người cô nợ nhiều nhất vẫn là Tạ Nhạc, nợ cậu ấy một lời giải thích, nợ cậu ấy một gia đình hạnh phúc, rất nhiều, rất nhiều thứ.

“Lại nghĩ nhiều rồi!” Tạ Phong cao hơn Lam Tử Tuyết cả cái đầu, hần cúi người rúc đầu vào hõm vai cô, bàn tay to lớn xoa xoa mớ tóc bị gió làm cho rối mù.

Không ai biết đó có thể là lần cuối anh xoa đầu em, hết như một đứa trẻ.

Không ai nghĩ tới đó có thể là lần cuối em có thể để anh tựa vào, vì sau này, có lẽ đã chẳng còn cơ hội.

Lam Tử Tuyết cười trừ, vươn tay chạm đến hàng mi dài của người đang cọ cọ hàng râu lồm chồm vào má mình, chỉ là không thể chạm đến nỗi đau cất giấu ở sâu trong lòng hần.

Anh sợ không thể ở bên em, càng sợ không thể nhìn thấy em, nhưng chỉ cần em còn sống... hạnh phúc... vậy là đủ rồi...

Quán bar Heaven đã mở cửa được 5 năm, cũng đã được xếp vào một trong những nơi xa hoa nhất Bắc Kinh. Đã một tháng nay luôn có một vị khách đêm nào cũng đến, đều ngồi ở phía góc khán phòng, đôi mắt sáng tựa sao đêm lẳng lặng quan sát thế giới bên ngoài.

Tiếng thủy tinh khẽ va chạm mặt bàn vang lên. Thiếu niên anh tuấn nhắc lên ly Vodka quen thuộc, uống một hơi. Tiếng nhạc xập xình lại nổi lên, âm thanh chói tai nhức óc. Cậu chán ghét điệu nhạc này, chán ghét loại rượu đêm nào cũng uống, chán ghét những kẻ chìm vào loạn lạc nơi đây. Nhưng cậu càng chán ghét thế giới ngoài kia, thế giới không có tình người, chỉ có đau thương và ích kỉ.

Đầu óc quay cuồng, đau đớn ứa đến khiến ly rượu trong tay cậu lắc lư, chất lỏng màu vàng nhạt theo đó tràn ra ngoài, dưới ánh đèn mờ lấp lánh như sao đêm.

Cô ấy cũng có ánh mắt như vậy, trong đó luôn ngập tràn yêu thương, ấm áp, đẹp hơn thứ chất lỏng thoáng mùi cồn này rất nhiều.

Nhưng điều đó cũng không thay đổi được gì...

Thiếu niên anh tuấn nở nụ cười, lần mò trong túi áo rộng thùng thình lôi ra một cái hộp màu trắng không nhãn hiệu, đem một viên thuốc trong đó bỏ vào rượu. Viên thuốc nhanh chóng sủi bọt rồi dần tan biến trong dòng nước, chỉ để lại trên khóe môi anh tuấn một nụ cười nhạt.

Tiếng leng xeng va vào nhau của những viên thuốc đã nhỏ hơn hôm qua rất nhiều, xem ra đã đến lúc rồi.

Thiếu niên uống cạn ly rượu, nụ cười chưa từng buông xuống, chỉ là không phải vẻ hoạt bát vui vẻ thường ngày mà ẩn chứa đau khổ.

Cánh cửa quán bar đột nhiên bị mở toang, người thiếu niên anh tuấn bị đá ra ngoài không thương tiếc, phía sau còn ầm ầm tiếng chế nhạo của người phục vụ :

“Đúng là không biết xấu hổ! Đã không có tiền còn dám đến đây uống rượu!”

“Chắc lại là thiếu gia nhà nào lỡ bước chứ gì!”

Thiếu niên anh tuấn cố gắng lê thân rời đi, bỏ lại tiếng cười giễu cợt sau lưng. Xem ra mấy ngày tiếp theo cậu không thể tiếp tục mượn cớ say rượu mà ngủ lại đó nữa rồi.

Lê bước chân trên con đường rộng lớn, chỉ là không biết bản thân phải đi đến đâu. Năm châu bốn bể đều là nhà, chỉ là mãi không thuộc về mình. Cảm giác cô đơn lạc lõng giữa phố xá đông người, đắm chìm trong ánh mắt soi mói của những người đi đường xem ra không tệ, ít nhất nỗi đau này, sự dằn vặt này còn cho ta biết ta còn sống.

“Bịch” một tiếng, thiếu niên anh tuấn ngã xuống đất, vừa ngược đôi mắt mờ mịt lên đã bị một cú đấm quét qua mặt :

“Thằng đàn này! Dám cản đường ông?” Người đàn ông thô kệch cao lớn đứng trước mặt cậu buông lời phỉ nhổ, gương mặt dữ tợn đầy vết sẹo.

“Mẹ kiếp thằng chó này! Ông nói mà mày dám làm lơ à?” Người đàn ông nhìn thấy dáng vẻ bất cần của cậu liền điên máu, cho thêm vào cú vào bụng cậu.

Thiếu niên đã sớm bị men rượu mấy ngày qua làm cho mệt lử người, nào có sức chống lại, đành nằm vật ra đường chịu đánh.

Chẳng lẽ mình sẽ chết ở đây sao? Cũng tốt!

Không được! Mình vẫn chưa...

Cậu cố gắng mở lớn đôi mắt, không cho phép bản thân mình gục ngã. Những cú đá của gã đàn ông ngày càng dùng lực, cậu cảm giác xương cốt mình đều đang vỡ vụn. Bỗng hần đột nhiên dừng lại, cậu loáng thoáng nghe thấy tiếng “Cảnh sát đến!” rồi bóng dáng quen thuộc hiện ra trước mắt.

“Tạ Nhạc?!”

Đi đến tận chân trời vẫn là không trốn được một chữ “duyên”, không tránh được một chữ “phận”.

47. Chương 46

CHƯƠNG 46

Trong khoảnh khắc nhận ra giọng nói quen thuộc đó, Tạ Nhạc từ bỏ ý định đứng lên, người kia vừa bước tới cậu đã cố gắng dùng hết sức lực mà bỏ chạy, ngay cả quay đầu cũng không dám.

Lam Tử Tuyết thu lại cánh tay đang định vươn tới đỡ Tạ Nhạc dậy, ánh mắt căng ra để nhìn cho kĩ người kia.

Nhất định là Tạ Nhạc... Nhưng sao cậu ấy lại bỏ chạy?

Chính Tạ Nhạc cũng không biết tại sao mình bỏ chạy, đó chẳng qua chỉ là một cô gái yếu đuối, đâu thể làm gì cậu, tại sao lại phải bỏ chạy? Mình đang trốn tránh điều gì cơ chứ?

Tạ Nhạc chống tay vào tường mà thở dốc. Ánh trắng sáng ngời chiếu lên khuôn mặt góc cạnh nhợt nhạt, nét tươi trẻ đã bị cùn làm hao mòn. Làn trắng tròn trước, mọi thứ cậu nâng niu trân trọng vẫn còn nguyên vẹn, nhưng bây giờ đã mất... mất tất cả rồi!

“Cha...mẹ...” Thiếu niên yếu ớt gục xuống bên đường, mặt đường lạnh buốt nhắc cậu không được phép ngủ, nhưng thân thể thấm mệt không thể làm gì khác. Đôi mắt nhắm nghiền trong vô thức “Con nhớ hai người...”

Xe đột nhiên xóc lên một cái, Lam Tử Tuyết đang chìm trong suy nghĩ vì vậy mà giật mình, thần thờ nhìn xung quanh. Không biết từ lúc nào hai người đã ra khỏi thành phố, tiến vào vùng ngoại ô.

“Phong cảnh đẹp thế này thì không nên bỏ lỡ.” Tạ Phong đầy hảo ý nhắc nhở người đang ngây người ra kia, vươn tay xoa đầu cô.

“Không được xoa đầu em!” Lam Tử Tuyết xị mặt chống đối, cứ mỗi lần hần vò vò như thế là tóc cô lại rối lên, xấu chết đi được!

Tạ Phong trộm mỉm cười chuyển dời bàn tay nắm lấy tay cô, nghiêm chỉnh mà lái xe.

À, thì cũng không tính là nghiêm chỉnh lắm...

Qua khỏi đoạn đường gồ ghề, xe bắt đầu tiến đến một thị trấn nhỏ, Lam Tử Tuyết đã từng đến nơi này, cảnh vật và con người nơi đây luôn toát ra một loại khí chất đặc biệt, nó khiến người ta có cảm giác yên bình.

“Chúng ta đang đi đâu vậy?” Lam Tử Tuyết chỉ là vô thức hỏi, hai mắt vẫn chăm chú nhìn vào những thứ đang vụt qua, ngay cả phiên não nhiều ngày cũng được cất sang một bên.

Vốn Tạ Phong đưa cô ra ngoài là vì muốn cô thả lỏng, bây giờ trông thấy vẻ háo hức của cô cũng cảm thấy vui lây, từ tốn trả lời:

“Trước tiên chúng ta đến nhà thờ.”

Lam Tử Tuyết đã sớm bị cảnh vật hút hồn, lời của Tạ Phong chẳng qua chỉ là gió thoảng bên tai, lúc hai chân cô đặt ở trước cửa nhà thờ, cô mới biết mình sai đến cỡ nào. Lam Tử Tuyết nhìn ngang nhìn dọc vẫn không thấy Tạ Phong đâu, nhưng bên tai cô lại vang lên tiếng hát trong trẻo của những đứa trẻ. Chúng đang hát thánh ca.

Lam Tử Tuyết rất thích Thánh ca, mẹ cô theo đạo Thiên Chúa, lúc nhỏ những bài Thánh ca đã thay những điệu nhạc quen thuộc ru ngủ cô. Đôi chân dường như chỉ nghe theo tiếng nhạc mà bước đến, không biết từ lúc nào cô đã đứng giữa sảnh chính rộng lớn.

Tiếng nhạc vừa lúc thì kết thúc, sơ đứng trên bục trông thấy cô liền mỉm cười dịu dàng. Lam Tử Tuyết bối rối cúi đầu chào lại, ngay lúc ngước lên, cô phát hiện một cô bé đang chăm chú nhìn cô, đôi mắt sáng lấp lánh như ánh mặt trời, còn tinh nghịch cười với cô một cái.

Ngay khoảnh khắc đó, Lam Tử Tuyết có cảm giác cô bé kia rất quen, nhất là mắt trái màu hạt dẻ kia.

Lam Tử Tuyết cố gắng dùng hai tay mà che nắng, mồ hôi không ngừng tuôn ra. Trời đã gần trưa mà chẳng thấy bóng dáng Tạ Phong đâu, gọi điện mấy lần đều không bắt máy, không biết đang làm cái gì nữa!

Chiếc áo dài tới đầu gối đột nhiên bị giật giật, Lam Tử Tuyết giật mình ngó sang, cô bé lúc nãy cười với cô đang nắm lấy gấu áo, cái đầu cao tới cổ cô lại cúi thấp xuống, phát ra tiếng cười khúc khích.

Lam Tử Tuyết rất thích trẻ con, cũng cười hì hì rồi vươn tay ra nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô. Hai tay vừa chạm vào, cô bé kia đã ngẩng đầu lên nháy mắt với cô một cái rồi kéo cô chạy đi. Lam Tử Tuyết bị bất ngờ, thân thể cũng không tự chủ được mà lao đảo theo hướng cô bé, lát sau thì vì hiếu kỳ mà chạy theo cô bé kia, bàn tay mềm mại của trẻ con quả là nắm không thấy chán.

Đợi đến khi Lam Tử Tuyết thở dốc, cả gương mặt đều đỏ bừng lên thì hai người mới dừng lại.

Khung cảnh phía trước quả thực không uống công cô chạy đến một bờ hơi tai, phía sau nhà thờ là một khu vườn được bao phủ bởi hàng rào phủ đầy hoa tử đằng, nơi đây trồng rất nhiều loại hoa đủ sắc màu, ở giữa còn có một bồn nước lớn, dòng nước trong suốt cứ lên cao rồi chạy xuống, lấp lánh như ánh mặt trời.

Cô bé kia đã ngồi lên mép bồn nước từ lúc nào, đôi tay nhỏ bé hòa vào dòng nước, gương mặt tròn trịa nhưng hơi gầy, đôi mắt sáng lấp lánh, hàng mi dài phủ xuống quá mí mắt, đôi môi hơi nhợt nhạt thỉnh thoảng lại chu lên. Quả thực là đáng yêu đến chết mất!

Nhưng mà...càng nhìn càng thấy quen...

“Cô bé, em tên gì?” Lam Tử Tuyết nhìn đi nhìn lại, mặc dù có hơi cao quá, nhưng nhìn hành động và gương mặt của đứa trẻ này dù sao vẫn chỉ là của một đứa trẻ tầm 12-13 tuổi.

“Thế Hy tên là Thế Hy!” Cô bé vẫn còn mãi đùa nghịch trong nước, cười cười trả lời.

Lam Tử Tuyết cũng bật cười vì câu trả lời ngây ngô của cô bé, hai tay xoa đầu Thế Hy như Tạ Phong vẫn làm với cô, tiếp tục hỏi :

“Sao em lại ở đây vậy?”

“Mẹ ở đây nên Thế Hy ở đây!”

“À, sao lúc nãy em lại kéo tay chị đến đây vậy?”

“Bởi vì Thế Hy biết chị là người tốt!”

Người tốt?! Người tốt nên mới được đến đây?!

Lam Tử Tuyết vẫn còn chưa hiểu được câu hỏi của Thế Hy thì điện thoại đã reo lên, cô cứ tưởng Tạ Phong đến đón mình, không ngờ lại là Lam Tử Uy.

“Tiểu Tuyết, hôm nay anh phải bay rồi. Có một thứ anh muốn đưa cho em.”

“Anh cứ chuyển phát nhanh tới nhà em là được rồi!”

“Không được! Bây giờ em đang ở đâu? Anh đến đưa cho em.” Lam Tử Tuyết thở dài thường trực, ông anh của cô cứ lăm lăm lúc lại dờ hơi thế này đây. Sau khi đọc địa chỉ xong thì Lam Tử Uy lại bảo 5 phút nữa anh sẽ tới, hại cô phải tạm biệt bé Thế Hy đáng yêu mà đi đón anh trai cô.

Lam Tử Uy nâng nhẹ cặp kính đen, nhăn mày khó chịu. Hắn cực kì chán ghét ánh nắng mặt trời, hơn nữa còn chiếu thẳng vào mắt như bây giờ. Em gái sao giờ này còn chưa thấy đâu? Lam Tử Uy nhìn qua nhìn lại, cuối cùng quyết định bước vào trong nhà thờ.

Lam Tử Uy không giống em gái mình, anh không thích những nơi như thế này. Cũng phải thôi, một người gián tiếp giết chết hàng ngàn người như anh sao có thể có lòng nhân hậu bao la biển trời như vậy được chứ.

Lam Tử Uy lang thang khắp khu vực quanh nhà thờ, sắc mặt càng ngày càng đen. Không ngờ cái nhà thờ này lại to như vậy, tìm đến mỗi mắt vẫn không thấy Lam Tử Tuyết đâu, cuối cùng lại đến một vườn hoa kì lạ.

Lam Tử Uy cau mày, bộ vest của hắn bị ướt một mảng rộng nơi chính giữa, anh vừa trừng mắt nhìn xem là kẻ nào to gan đến vậy thì bắt gặp đôi mắt to tròn lấp lánh nhìn lên, đôi môi mọng chu chu lên :

“Ông chú, chú xâm nhập bất hợp pháp!”

Lam Tử Uy thoáng chốc ngây người như tảng đá, sau đó là tức giận đến cực điểm, không lưu tình mà một tay nhấc bổng đứa trẻ lảo xược chỉ cao chưa tới ngực anh lên cao, trừng mắt nhìn nó :

“Đã không biết xin lỗi mà còn nói như vậy?” Mặc dù anh cực kì cực kì ghét trẻ con, à, đương nhiên là ngoại trừ em gái bé bỏng của mình, nhưng dù sao vẫn còn chút “tình người” , nếu không Thế Hy đã bị Lam Tử Uy đập dưới chân rồi.

Thế Hy không ngốc, Thế Hy đương nhiên biết đại thúc lớn tuổi đang nổi giận, nhưng Thế Hy cũng giận! Khu vườn này là bí mật của Thế Hy và mẹ, à, còn có chị xinh đẹp, đại thúc xấu xa ở đâu đến đây, lại tự phép đột nhập nơi này!

“Ông chú xấu xí! Là chú sai! Người lớn phải biết nhận lỗi, không được đổ cho trẻ con!” Hai gò má hơi gầy căng phồng lên, vì tức giận mà có chút hồng hồng, hệt như bánh bao nhân đậu đỏ vừa mới được hấp. (Tuổi đôi ==)

Lam Tử Uy trông thấy cảnh này đột nhiên khẽ môi hơi nhếch lên, vẽ thành một nụ cười bỉ ổi, hắn bỏ bé con qua tay kia, tay còn lại xao lên cái móng căng tròn. (Lợi dụng quá đi >_<)>

“Bốp”, “Bốp”.

Lúc Lam Tử Tuyết và Tạ Phong đến nơi từ xa đã nghe tiếng da thịt bị đánh vang lên thật kêu và tiếng khóc nức nở của trẻ nhỏ.

“Ai cho phép anh đánh chị ấy!” Tạ Phong giật lại Thế Hy đang bị đánh đến khóc sưng cả hai mắt trên tay Lam Tử Uy, trừng mắt nhìn hắn như muốn giết người.

Lam Tử Uy lạnh nhạt nhìn lại, bình tĩnh hơn nhiều so với Tạ Phong. Nhưng ngay lúc đó cả anh và Lam Tử Tuyết đứng kế bên đều bị một câu này làm cho sững sốt.

“Chị?!” Lam Tử Tuyết gần như hét lên, hai mắt sững sờ mở lớn nhìn Thế Hy bé nhỏ đang nằm trong vòng tay của Tạ Phong. Mặc dù có hơi cao nhưng... nhưng rõ ràng đó là đứa trẻ 12 tuổi mà!

Lam Tử Uy cũng ngạc nhiên không kém, chỉ có điều hắn không lộ rõ ra bên ngoài như Lam Tử Tuyết, chỉ là hàng chân mày hơi cau lại mà thôi.

Quán ăn nhỏ bé của người bản địa hôm nay lại náo nhiệt hơn thường ngày vì có tiếng cười đùa của trẻ con. Á nhảm, của một cô gái 26 tuổi...

Tiếng cười của Thế Hy rất dễ nghe, gương mặt lại trắng trẻo đáng yêu, chỉ tiếc là có hơi gầy, trong lúc chờ thức ăn được bưng ra đã chạy qua chạy lại trò chuyện với những vị khách khác trong quán. Hầu hết mọi người đều quen biết Thế Hy, hơn nữa ai cũng thích cô.

Lam Tử Tuyết vẫn không chớp mắt nhìn theo bóng dáng nhỏ bé hoạt bát đó, trong mắt phẳng phất hơi buồn.

Cô nhi viện vào ngày mưa bão năm đó có hai đứa trẻ được nhặt nuôi, một trai một gái, chúng là chị em sinh đôi. Hai đứa trẻ lớn lên đều hoạt bát lanh lợi, nhất là đứa bé trai lại càng nghịch ngợm hơn cả. Một hôm hai đứa trẻ cùng trèo lên cây đại thụ trong sân cô nhi viện, đứa bé trai không may ngã xuống, người chị thấy thế liền ôm lấy em mình nhưng không thể kéo lại, kết quả cả hai cùng té xuống đất. Đứa bé trai may mắn không sao nhưng đầu đứa bé gái lại đập phải một hòn đá cứng ở trong sân.

Các sơ trong cô nhi viện đã đưa đứa bé kia đi chữa trị, nhưng kinh phí cô nhi viện ít ỏi, đứa bé kia bị chẩn đoán là bị chấn thương não nghiêm trọng dẫn đến suy giảm trí tuệ. Cuối cùng vì muốn nó được chăm sóc tốt nhất, các sơ đành gửi đứa bé gái đó cho một nữ tu nuôi dưỡng. Không lâu sau đứa bé trai kia cũng được nhận nuôi.

“Vậy nên chị ấy năm nay đã 26 tuổi?”

“Phải, hơn nữa còn là sinh trước anh vài phút.”

Không chỉ Lam Tử Tuyết, tất cả những người lần đầu gặp Thế Hy đều nghĩ cô chỉ là một đứa trẻ. Tai nạn năm đó mặc dù chỉ khiến trí tuệ của cô dừng lại ở mức 5 tuổi nhưng Thế Hy sau lần tai nạn đó thì cơ thể suy nhược, lại hay ốm đau nên cả chiều cao và cân nặng của cô đều kém phát triển. Tạ Phong đã nhiều lần muốn đưa Thế Hy ra nước ngoài chữa trị nhưng cô không chịu, còn nói không muốn xa mẹ mình.

Đối với người “chị” lần đầu gặp mặt này Lam Tử Tuyết đặc biệt có cảm tình, cô có cảm giác Thế Hy có một sức hút vô hình, khiến mọi người đều muốn ở bên cạnh cô ấy.

À, chuyện gì cũng có ngoại lệ!

Thức ăn vừa được bưng lên đã tỏa ra mùi thơm nức mũi, Thế Hy cũng thăm mệch chạy về bàn ăn, hai mắt tròn xoe nhìn những món ăn ngon mắt.

“Hy Hy, món này rất ngon! Ăn nhiều một chút!”

“Ừm, món kia cũng ngon lắm, để Hy Hy gấp cho Tử Tuyết ăn!”

Hai người đều đã ngoài hai mươi bồng chốc đều giống như một đứa trẻ. Thế Hy sau khi được Tạ Phong “dạy dỗ” liền hiểu được Lam Tử Tuyết là “em dâu tương lai” của mình, liền không ngần ngại gọi trực tiếp tên cô.

Tạ Phong ăn nhiều hơn mọi ngày, nhìn thấy hai người hân yêu thương nhất vui vẻ bên nhau, món ăn trên bàn càng thêm ngon gấp bội. Nếu như không có một cục than ở đây thì lại càng tốt.

“Cục than” đen thui mang tên Lam Tử Uy đang căng chân mày, mím chặt môi, răng như muốn cắn đứt điếu thuốc mà nhìn chằm chằm vào Thế Hy.

26 tuổi?!

Chị gái của Tạ Phong?!

Càng nghĩ anh lại càng thấy đau đầu, càng nghĩ càng khó mà chấp nhận được.

“Chú, chú không ăn gì sao?”

Tiếng nói lãnh lút trong trẻo của Thế Hy khiến Lam Tử Uy giật mình, hắn đưa mắt về phía cô, về mặt ngơ ngếch lộ rõ.

“Có phải chú sợ không? Không sao, để Hy Hy đút chú ăn nhé!” Trẻ con quả thực mau quên, thoáng cái đã quên mất hận thù giữa hai người.

Nhưng tại sao vẫn không chịu thay đổi cách xưng hô?!

Lam Tử Uy trừng mắt nhìn Lam Tử Tuyết đang che miệng cười, Tạ Phong thì khóe môi luôn nhếch lên, rõ ràng là đang cười anh.

“Chú, a một cái đi nào!”

Chính Lam Tử Uy cũng không biết tại sao mình đứng trước bé con này lại không cách nào phản kháng, vội há miệng ra để nó nuốt ăn.

“Ha ha ha! Há Há!”

Có trời mới biết Lam Tử Uy anh bây giờ tức giận tới nhường nào, vội hất tay Thế Hy ra, đứng lên.

“Anh Uy, em... em không cố ý đâu!” Bích Chi xua xua hai tay cười xòa, vội vàng lùi ra sau vài bước. Mặc dù cái bản mặt hung thần ác sát này cô đã không ít lần thấy qua nhưng lần này vẫn là đáng sợ nhất.

“Cô ấy đã nói không cố ý rồi, mong anh bỏ qua cho!” Bích Chi lùi thêm vài bước thì đụng trúng một bức tường làm bằng thịt người, Đồng Văn dùng một tay đỡ lấy vai cô, trộm mỉm cười.

Lam Tử Uy sắc mặt trước sau không đổi, nhìn hai người đang tình chàng ý thiếp trước mặt mình, trầm mặc quát một tiếng : “Hai người tình tứ đủ chưa?!”

Thanh âm không quá lớn nhưng đủ để tất cả mọi người trong quán giật mình nhìn về phía anh, Lam Tử Tuyết cũng thôi không cười nữa, chạy lại giảng hòa, nếu không chắc sẽ có án mạng mất.

Bàn ăn lại nhiều thêm hai người, không khí cũng không khác lắm, vẫn là những tên đàn ông trừng nhau hồng hộc, Bích Chi kéo tay Lam Tử Tuyết về phía mình, hỏi nhỏ :

“Này, cô gái đó là ai vậy? Rốt cuộc là người nào có thể thuần phục ông anh ác ma của cậu vậy?!”

Lam Tử Tuyết lườm Bích Chi một cái, nhắc nhở : “Cậu không sợ bị anh ấy làm thịt hay sao mà nói to vậy?”

Câu nói của Lam Tử Tuyết làm Bích Chi giật mình, trộm nhìn Lam Tử Uy, vẫn may anh ta vẫn đang bận trừng mắt với hai người kia nên không để ý nhiều.

“Cậu mau nói nhanh đi, rốt cuộc là ai vậy hả?!”

“Không cần hỏi Tử Tuyết, Thế Hy chính là Thế Hy, là chị gái của Tiểu Phong!” Một cái đầu nho nhỏ lộ ra giữa hai người khiến cả hai giật mình, lần này đến lượt Bích Chi há hốc mồm không dám tin.

Vốn hôm nay Bích Chi và Đồng Văn đến đây là để bàn chuyện kết hôn, đã định là cuối năm nay sẽ tổ chức, cuối cùng vì công việc bận rộn mà chưa kịp ăn hết bữa cơm đã vội ra về, đương nhiên là thiệp mời đã phát đủ, nay cả ông anh “mặt than” cũng có một cái.

Lam Tử Tuyết cảm thấy chóng mặt, Tạ Phong liền dìu cô vào phòng vệ sinh, lúc đó Lam Tử Uy cũng nhận được điện thoại mà rời đi, lần này rời đi chắc khó gặp lại, thế mà vẫn không kịp nói lời từ biệt.

Nhưng mà vấn đề không chỉ ở đó, lúc hai người trở lại đã không thấy bóng dáng Thế Hy đâu. Tạ Phong hoảng hốt vội vã đi tìm nhưng mọi người trong quán đã về gần hết, những người ở lại thì đều nói không biết. Ngay khi Tạ Phong định ra ngoài tìm thì Lam Tử Tuyết mới sực nhớ ra, uể oải nói :

“Không phải là bị ông anh của em đem đi mất rồi chứ...”

“Ting” một tiếng, tin nhắn vừa vắn được chuyển tới, đập vào mắt cô là dòng chữ “Bảo vật đã bị ta lấy đi, chơi chán rồi sẽ trả!”

“...”

“Lam! Tử! Uy!!!”

(Món quà cuối mà au dành tặng cho các bạn trước khi thi đây ^^ Mn thi tốt nhé ^^ Fighting!)

48. Chương 47

CHƯƠNG 47

Lam Tử Uy mỉm cười vuốt ve mái tóc rối bời của tiểu yêu đang ngủ say trong lòng ngực mình, ánh mắt thỉnh thoảng dừng lại trên khuôn mặt xinh xắn lại tròn tròn đó. Vốn dĩ hẳn không có chủ ý muốn đưa bé con này đi nhưng lúc đi ra thì bị nó kéo lại, lại còn đòi đi theo, miếng thịt đã dâng đến miệng thế này, không ăn thì chán quá...

Tạ Phong, chú em dám cướp em gái anh, hôm nay anh sẽ cướp chị gái chú vài ngày cho chú biết tay! Khả khà!

Bé con trong lòng khê động đây, hàng lông mày hơi nhúu chặt lại, có lẽ là vì lạnh. Lam Tử Uy đắp cho bé thêm cái mềm nhưng bé vẫn run, cuối cùng đành ôm bé vào lòng, dùng hơi người để sưởi ấm bé.

Bé con cảm nhận được hơi ấm thì động động người cố chui rúc cả thân người vào trong lồng ngực Lam Tử Uy. Anh nhúu mày, cảm giác ngứa ngáy không thích chút nào. Nhưng đánh thức nó nhờ đâu nó khóc òa lên thì mệt nên đành mặc kệ mà không tách ra.

Lam Tử Uy đến bây giờ vẫn không chấp nhận được người đang ngủ say là một cô gái 26 tuổi nên vẫn mặc định nó chỉ là một đứa con nít.

Chuyến bay đến Los Angeles còn ba tiếng nữa mới hạ cánh, ôm một cục bông ngủ cho đến lúc đó cũng không phải là ý kiến tồi.

Cánh cửa cũ kĩ kêu lên tường tiếng ken két, chậm chậm mở ra.

“Vào đi!”

Tạ Phong nghiêng người kéo hai cái balo to lớn vào trong, Lam Tử Tuyết theo sau hần, tay nắm chặt lấy vạt áo hần, hai mắt nhìn khắp căn nhà.

Tạ Phong phát hiện ra rằng Lam Tử Tuyết và chị mình chỉ khác nhau về bề ngoài, bên trong vẫn luôn là một đứa trẻ mãi không chịu lớn.

Căn nhà này tính ra không quá rộng lớn nhưng không gian được bày trí trông rất khoáng đạt, tông màu chủ đạo là màu be khiến nó sáng sủa hơn rất nhiều, trên tường còn treo rất nhiều tranh, đa số là tĩnh vật, xem ra chủ nhà rất có năng khiếu nghệ thuật. Hơn nữa nơi đây hình như đã lâu chưa có người ở nhưng lại rất sạch sẽ, mùi tinh dầu còn phảng phất trong không khí.

“Đây là nhà anh sao?” Trông hình như không giống, hai căn biệt thự của hần đều có tông màu chủ đạo là đen.

“Đúng hơn là còn một người nữa.”

“Một người nữa?!”

Tạ Phong không trả lời, Lam Tử Tuyết ngó nghiêng một lát rồi theo hần vào phòng ngủ.

Căn phòng này có thể nói là được trang trí còn cầu kì hơn bên ngoài, ở giữa phòng là một cái giường lớn, kế bên là giá sách, nhìn lướt qua đều là sách về chủ đề âm nhạc, kế bên cửa sổ còn có một lọ xương rồng và... một chiếc đàn dương cầm.

Trên tường ngay trên giường ngủ là một bức ảnh chân dung được phóng to, người con gái trong ảnh rất xinh đẹp, nụ cười trên môi cô căng tràn sức sống, bộ lễ phục tốt nghiệp màu xanh càng rực rỡ dưới ánh mặt trời.

Tạ Phong nhìn bức ảnh đó không chớp mắt, thi thoảng sẽ cười. Lam Tử Tuyết cũng không rời mắt khỏi nó, chỉ là thi thoảng sẽ thấy có chút mất mát, có chút chua xót, lại có chút đau lòng, bất chợt nhớ đến chiếc nhẫn khắc chữ “Đình” lần trước.

“Cô ấy rất xinh đẹp!” Hơn nữa còn có chút quen mắt.

“Ừm.” Ánh mắt Tạ Phong vẫn không rời khỏi bức ảnh đó, nếu như không có một tiếng “ừm” kia Lam Tử Tuyết còn nghĩ là hần không nghe thấy.

Không gian im ắng. Lam Tử Tuyết đã nhìn chán rồi liền đẩy cửa rời đi.

“Sao em lại bỏ đi?” Cánh tay Lam Tử Tuyết bị Tạ Phong kéo lại, ánh mắt thấp thoáng vui vẻ đó liền chính thức chọc tức cô.

“Không đi chẳng nhẽ ở lại để xem anh nhìn tranh nhớ người à?” Gương mặt đỏ lên vì tức giận mà hất tay Tạ Phong ra.

“Đi theo anh.” Tạ Phong sao có thể là người dễ dàng cho cô đi, không nói hai lời liền kéo Lam Tử Tuyết trở lại căn phòng.

Hắn đi đến bên cạnh cây đàn dương cầm, ngón tay lướt trên những phím đàn không một hạt bụi, ánh mắt đầy vẻ say sưa. Ngay khi những nốt nhạc đầu tiên của bản “Night Of The Piano” vang lên, gương mặt người phụ nữ mà Lam Tử Tuyết cứ có cảm giác ngỡ ngàng lại hiện lên.

“Nghiêm Đình Đình!” Cô bất chợt thốt lên rất khẽ.

Đôi mắt Tạ Phong khép hờ, hắn nghe thấy nhưng im lặng không trả lời cô, ngón tay chai sần đầy những vết sẹo lướt trên phím đàn. Không gian nhanh chóng được âm nhạc lấp đầy, Lam Tử Tuyết đắm chìm vào trong bản piano mình thích nhất, hai mắt nhắm hờ lắng tai theo dõi điệu nhạc.

Nốt cuối của bản nhạc được ngân dài ra, Lam Tử Tuyết như vừa tỉnh giấc mộng, ánh mắt mông lung nhìn người đàn ông đang ngồi trước cây đàn dương cầm. Ánh trăng chiếu rọi lên gương mặt góc cạnh, sắc sảo, soi rõ từng giọt mồ hôi lăn dài trên trán hắn, sóng mũi cao gầy, vàng trán rộng cùng đôi mắt sâu thẳm thăm thẳm đắm hồi ức.

“Căn nhà này là nơi mà anh và cô ấy từng sống trong những năm cấp 3, lúc đó cả hai đều có mơ ước có thể thi vào Học viện Âm nhạc.”

“Hai người ở chung một phòng sao?”

“Đồ ngốc, em đang suy nghĩ cái gì vậy? Đây là phòng cô ấy, phòng anh ở bên kia.”

“Ồ, ừm... Rồi sao nữa?”

“Bọn anh thích nhau ngay từ cái nhìn đầu tiên, cô ấy rất mạnh mẽ, hoạt bát, chính vì điều đó mà anh thích cô ấy, nhưng cũng vì điều đó mà anh và cô ấy phải rời xa nhau.”

“Vài tháng trước khi cùng nhau thi vào Học viện Âm nhạc, ông của anh gọi điện tới, nói muốn anh quay về làm kinh doanh. Nhưng khi quay về anh đã nói rõ là muốn theo đuổi ước mơ của mình, ông cuối cùng đành nhượng bộ mà đồng ý. Nhưng khi anh quay lại, mọi thứ đã không thể cứu vãn được nữa rồi.”

“Sau này anh mới biết, trong khi anh đi mẹ cô ấy đã tới, uy hiếp cô ấy phải lấy một người đàn ông giàu có trong thôn thì mới được thi vào trường mà mình mong muốn. Nhà cô ấy rất nghèo, trong 3 năm cấp 3 cô ấy luôn đi làm thêm để gửi tiền về nhà và tiếp tục đi học, nhưng mẹ cô ấy đã đem toàn bộ số tiền cô ấy tích góp được nung vào sòng bạc. Nếu cô ấy không cưới lão già giàu có đó, mẹ cô ấy sẽ không có tiền trả nợ, cả cô ấy cũng không thể đến trường.”

“Vậy nên giữa anh và ước mơ, cô ấy đã chọn ước mơ của mình. Bọn anh từ đó đến nay vẫn không gặp lại.”

Giọng điệu của Tạ Phong rất bình thản, tựa như đang kể câu chuyện của một ai đó xa lạ chứ không phải điều mình luôn giấu kín trong lòng. Nhưng ánh mắt luôn phản chiếu tâm trạng thật của con người, tất cả những bi thương, chua xót, hoài niệm, cả nỗi nhớ nhung mãnh liệt trong đáy mắt hắn cô đều thấy được. Có lẽ là cả sự cô đơn.

Không phải ngẫu nhiên mà hai con người ta yêu nhau, cũng không phải ngẫu nhiên mà họ lại chia tay. Ai cũng có nỗi khổ không thể nói ra, đến một ngày mới bất chợt phát hiện đã không còn nhau nữa rồi.

Ngày đó Tạ Phong chỉ là một tên nhóc con mới lớn chưa nghĩ nhiều, cái ngày Nghiêm Đình Đình bỏ đi hắn chỉ cảm thấy bản thân mình bị xúc phạm mà không đi tìm cô, bỏ mặc tất cả mà quay về Tạ gia thực hiện việc mà ông nội mong muốn, ngay cả ước mơ cũng bị chút bốc đồng đó chôn vùi mãi mãi.

Lam Tử Tuyết siết chặt vòng tay đang ôm lấy cổ Tạ Phong từ phía sau, khó khăn cất lời :

“Tại sao anh lại muốn nói chuyện này cho em biết?”

“Không phải em luôn thắc mắc cái nhãn lần trước Tạ Nhạc đưa cho anh sao? Đó chính là thứ cuối cùng mà cô ấy để lại.”

Ánh mắt Tạ Phong hơi tối lại, ngày đó hẳn đã để cái nhẵn đó lại căn nhà này, muốn để nó mãi mãi chìm vào quá khứ, nhưng cuối cùng vẫn bị đào lại. Tạ Nhạc năm đó rời đi thì tình cảm hai người vẫn còn tốt đẹp, Tạ Phong luôn đeo cái nhẵn bên mình nên khi nhìn thấy vật đó, cậu cứ đinh ninh là do Tạ Phong làm.

Trời về khuya càng trở lạnh, tiếng côn trùng kêu râm rang đầu đây, ánh trăng mờ ảo bên khung cửa sổ chiếu rọi hồi ức đã ngủ quên.

Những ngón tay lại lướt lên phím đàn, tiếng nhạc hòa cùng tiếng hát trong trẻo đầy hoài niệm. Hoài niệm một tuổi thanh xuân đã từng mơ ước, hoài niệm những giấc mơ vẫn còn gian dở xếp lặng trên gác sách. Vẫn mãi tươi đẹp như vậy.

”Em nghe thấy tiếng mưa rơi trên thảm cỏ xanh

Nghe thấy tiếng chuông tan học vang lên nơi phương xa

Nhưng em lại không nghe thấy tiếng của anh

Đang nghiêm túc gọi to tên em

Khi yêu anh em vẫn chưa biết được lòng mình

Xa nhau rồi mới hiểu được thế nào là khắc cốt ghi tâm

Tại sao lại không phát hiện ra gặp được anh

Là điều tươi đẹp nhất trong cuộc đời này

Có lẽ khi đó còn mãi vui đùa và khóc nhè

Mãi đuổi theo sao băng vụt qua bầu trời

Người dĩ nhiên sẽ không nhớ

Là ai luôn âm thầm đứng đó bảo vệ em trong mưa gió

Thì ra anh chính là may mắn mà em muốn giữ lại nhất

Thì ra chúng ta đã từng đến gần tình yêu đến vậy

Vậy em sẽ chống lại quyết định của cả thế giới

Vậy hãy cùng em đứng dưới cơn mưa rào này

Tất cả đều là tấm chân tình không vấy chút bụi trần của anh

Được gặp gỡ anh là điều may mắn đến nhường nào

Nhưng em lại đánh mất quyền lợi được rơi nước mắt vì anh

Chỉ mong rằng ở chân trời nơi em không nhìn thấy

Anh đang rộng đôi cánh của mình

Gặp người đã được định trước cho anh

Cô ấy sẽ là người may mắn nhất thế gian này

Thanh xuân là một chuyến đi đầy trắc trở

Mang theo sự nhận thức muộn màng mà tươi đẹp

Vẫn chưa kịp nói lời cảm ơn anh đã cho em dũng khí

Để em có thể quay lại là chính mình.”*

Kể từ khi biết được chuyện giữa Nghiêm Đình Đình và Tạ Phong, Lam Tử Tuyết rất hay hỏi về Nghiêm Đình Đình. Tạ Phong rất bất ngờ trước thái độ của cô nhưng vẫn vui vẻ trả lời những câu hỏi vụn vặt đó như : Em và cô ấy ai điệu dàng hơn, ai nấu ăn ngon hơn, ai có mắt thẩm mỹ tốt hơn,... Hầu như lúc nào cô cũng có thể hỏi.

Hai người đến nơi đây là để đi nghỉ dưỡng nên suốt ngày Lam Tử Tuyết không có việc gì làm, rảnh rỗi nhàn chán nên chỉ có thể kéo hần ra khỏi mớ văn kiện được gửi đến mà ngồi trước màn hình xem TV. Những chương trình ưa thích của cô đều bị bỏ xó nếu có chương trình Nghiêm Đình Đình xuất hiện, dù là mấy giây quảng cáo cô cũng xem chăm chú.

Tạ Phong phát hiện, mình may mắn thoát việc đứng giữa hai người nhưng lại mua được một tình địch. Lam Tử Tuyết sắp biến thành fan cuồng của Nghiêm Đình Đình mất rồi!

Cuối cùng cũng có ngày cả hai đều rảnh rỗi, văn kiện không tới và chương trình có Nghiêm Đình Đình cũng không có, cả hai cùng nhau đến khu vực thị trấn gần đó mua sắm.

Nơi hai người ở mặc dù vẫn nằm trong khu vực của thôn nhưng lại ở ngoài rìa, muốn đến trung tâm dân cư thì phải đi bộ mất mấy tiếng. Không phải không có xe mà là đi bộ vì sức khỏe và môi trường (Lam Tử Tuyết said).

Khi đến nơi đã là giữa trưa nhưng khu chợ chỉ có đông đúc hơn chứ không kém đi vì ánh nắng chói chang. Ở đây bày bán đủ thứ mặt hàng lạ mắt lại đủ sắc màu khiến Lam Tử Tuyết cứ xem rồi lại mua, xem rồi lại mua hoài không chán. Điều đặc biệt là mặc dù Tạ Phong đã rời đi nhiều năm nhưng có nhiều người vẫn còn nhớ hần, vui vẻ chào hỏi, có người còn cho hần vài cân trái cây đặc sản về ăn dần.

Ăn chơi thật ra cũng là một công việc cực nhọc. Lam Tử Tuyết đưa tay quệt đi khóe miệng dính đầy dầu mỡ, lại hút một hơi hết nửa ly sữa đậu nành mát lạnh, hai mắt lại sáng lên khi nhìn thấy một quầy bán đồ trang sức bên đường.

Tạ Phong ngoài thở dài cũng chỉ có thể thở dài, vật vã lời đồng đồ nặng trĩu chạy theo cô.

Lam Tử Tuyết lại chìm vào những thứ lấp lánh muôn màu, bất chợt nhìn đến một chiếc nhẫn sáng lấp lánh phủ đầy bụi ở nơi góc hàng. Trên đó khắc một chữ “Phong”.

“À, cái nhẫn này là nhiều năm trước có một cặp tình nhân đến đặt làm, nhưng cuối cùng chỉ lấy một chiếc, tôi thấy chiếc này đẹp nên giữ lại làm mẫu, cô cũng muốn một cái như vậy à?”

Hai mắt Lam Tử Tuyết không rời khỏi chiếc nhẫn đó, cô có thể tưởng tượng ra khung cảnh khi hai người đó tay trong tay đi dưới ánh chiều vàng đẹp đôi như thế nào.

Thật ra cô rất để ý, cô sợ mình không đẹp bằng Nghiêm Đình Đình, không nấu nướng giỏi như Nghiêm Đình Đình, không hiền dịu như Nghiêm Đình Đình, không xứng với hần bằng cô ấy. Cô sợ rất nhiều, rất nhiều thứ nhưng cô không muốn nói ra, càng không muốn để hần biết. Có khi nào hần sẽ cảm thấy cô đánh đá chua ngoa, ngay cả tình cũ cũng không tha?

Lam Tử Tuyết không ghét Nghiêm Đình Đình, càng không có ý trách cứ Tạ Phong, chỉ là có một số chuyện cô vẫn không thể chấp nhận được mà thôi.

“Tôi lấy cái này.” Lam Tử Tuyết nắm chặt lấy cái nhẫn rồi đi, quảng lại cho người bán hàng một mớ giấy bạc, nhanh chóng cho nó vào túi, cô không muốn để Tạ Phong nhìn thấy.

“Cô gái!”

Tiếng gọi làm Lam Tử Tuyết giật mình. Cô quay đầu lại. Một bà lão đang ngồi bên vệ đường, khác với những gian hàng được trang trí đẹp mắt bên cạnh, chỗ của bà chỉ đơn độc một mảnh chiếu rách cùng tấm biển bằng giấy đã cũ nát: “Xem bói.”

Lam Tử Tuyết lùi lại vài bước, cúi xuống ngồi bên cạnh bà cụ, bà bị mù, những nếp nhăn như xô vào nhau trên gương mặt gầy gò, xanh xao, mái tóc đã bạc trắng.

Cô lục túi này túi nọ rồi lôi ra vài tờ tiền lẻ, lục lại vẫn không được gì hơn, có lẽ lúc này do quá tức giận mà cô đã đưa hết số tiền của mình cho người bán hàng kia rồi.

“Bà ơi, bà cầm đỡ đi ạ!” Ái ngại nhét vài đồng lẻ vào tay bà cụ, Lam Tử Tuyết đột nhiên cảm thấy có lỗi.

Bà cụ nhú mồm, lắc đầu đẩy tay Lam Tử Tuyết ra, chỉ vào hai chữ trên tấm biển :

“Già này chỉ xem bói chứ không xin tiền, cô gái, cháu có muốn xem không?”

Lam Tử Tuyết nghe thấy những lời của bà cụ thì mới nhìn lại tấm biển kia, cười xòa xin lỗi :

“Dạ được, bói như thế nào ạ?”

Bà cụ gạt gù vài cái rồi cất lời : “Đừng nhúc nhích, để ta nhìn kĩ cháu!”

Lam Tử Tuyết thoáng kinh ngạc, hai mắt lại mở lớn nhìn kĩ, rõ ràng là bà ấy bị mù cơ mà? Nhưng vẫn nghe lời không nhúc nhích để bà lão nhìn cho kĩ.

Bà lão lắc đầu thở dài, cầm lấy tay cô khẽ vỗ lên :

“Cháu gái, cuộc đời của cháu có rất nhiều ngã rẽ, cháu có rất nhiều lựa chọn nhưng sao cháu phải chọn con đường này? Cháu với người kia có nhân duyên nợ từ kiếp trước nên kiếp này chắc chắn phải trả. Nhưng cái giá phải trả rất đắt, kết quả cuối cùng người chịu thiệt thòi vẫn là cháu. Nghe lời ta, nên sớm rời xa người đó, chọn một lối đi khác cho riêng mình, cháu có thể tránh được kiếp nạn này.”

Lam Tử Tuyết đơ ra, càng nghe càng không hiểu. Người kia là ai? Kiếp nạn gì vậy?

Bà cụ lục lọi trong túi một hồi rồi lấy ra một sợi chỉ đỏ có đính một miếng bạc nhỏ, đeo lên tay cô, nhỏ giọng dặn dò :

“Giữ kĩ nó, nó sẽ giúp cháu giữ cho ngọn lửa sinh mạng cháy rực.”

Lam Tử Tuyết mặc dù không hiểu nhưng vẫn giữ chặt cái vòng trong tay, cảm ơn bà cụ. Lúc cô quay người lại thì phát hiện một bóng đen ở sau lưng mình.

“Á! Anh làm em giật cả mình!”

Tạ Phong nghiêm mặt nhìn cô rồi lại lướt qua bà lão, khẽ cau mày, không nói hai lời liền lôi cô rời đi.

“Ấy, khoan đã! Từ từ một chút!” Tạ Phong phát hiện cổ tay Lam Tử Tuyết đã bị mình nắm đến đỏ lên liền đi chậm lại, dần dần thả lỏng tay cô ra.

“Lời bà ta nói không đáng tin đâu!”

“Tại sao?” Lam Tử Tuyết nghiêng đầu về phía trước, thăm quan sát sắc mặt của hắn.

Mặt Tạ Phong ngày càng đen, liếc cô lại một cái rồi mới chịu nói :

“Ngày đó anh và Đình Đình cũng từng đến đây. Bà ta còn nói bọn anh sẽ bên nhau đến già, kết quả thì sao chứ? Có khi bây giờ bà ta cũng không nhớ đã từng nói gì với bọn anh đâu!”

Tạ Phong luôn như vậy, khi nói chuyện luôn che dấu cảm xúc của mình, chẳng ai biết được hắn đang buồn hay vui, đang tức giận hay hạnh phúc. Lam Tử Tuyết chỉ là có cảm giác khoảng cách giữa hai người chưa bao giờ được kéo lại. Hắn luôn như vậy, ẩn ẩn hiện hiện như thế khiến cô không thể nắm bắt được.

Lam Tử Tuyết đột nhiên có cảm giác đầu đau như búa bổ, lồng ngực thắt chặt từng cơn khiến cô khó thở, loạng choạng đứng không vững. Tay cô chống lên tán cây to lớn bên cạnh, cố gắng điều chỉnh nhịp thở của mình. Vừa lúc điện thoại của Tạ Phong reo lên, hắn lướt qua màn hình điện thoại rồi quảng lại một câu “Em đến chỗ ghế đá bên kia đợi anh.” rồi vội vã rời đi.

Từ chỗ gốc cây to lớn đến ghế đá bên kia chỉ có vài bước chân nhưng Lam Tử Tuyết phải cố gắng lê tấm thân mệt mỏi một hồi mới đến ngồi xuống được. Hô hấp càng lúc càng khó khăn, cô có cảm tưởng như mình vừa đi bộ vài km vậy.

Thật ra sức khỏe cô từ lần vào bệnh viện trước đã bắt đầu yếu đi nhưng bác sĩ khám cho cô là cô bạn khá thân hồi học trung học nên đã giúp cô giữ bí mật này, không để cho Lam Tử Uy hay Tạ Phong biết, đồng thời âm thầm kê thuốc cho cô.

Lam Tử Tuyết lục lọi trong chiếc túi đeo ngang vai, lọ thuốc trống rỗng hiện ra trước mắt cô. Lam Tử Tuyết quả thật trên người chắc là một chuyện rất vui nên ông trời mới thích trêu ngươi cô như vậy.

Lam Tử Tuyết chống tay định đứng dậy nhưng lại ngã xuống. Chất lỏng màu đỏ sền sệt từ từ chảy ra từ mũi cô, nhỏ từng giọt từng giọt xuống chiếc váy xanh lam. Lam Tử Tuyết vội vã dùng ngón trỏ chặn lại dòng máu đỏ thẫm đang chảy xuống, vội vàng lấy khăn giấy lau đi.

“Em sao vậy?”

Lam Tử Tuyết giật mình đến đáng rơi cả khăn tay, vội vã cúi xuống nhặt lên.

“Đi nào, anh đưa em về!” Tạ Phong thấy nắng càng ngày càng gắt liền giục Lam Tử Tuyết trở về, cũng không để tâm lắm đến biểu hiện thất thường của cô.

Lam Tử Tuyết thở ra một hơi, may mà không bị hấn phát hiện. Lau sạch sẽ những vết máu kia xong liền ngẩng đầu cười hì hì, quàng tay hấn cùng nhau trở về.

* : May mắn bé nhỏ - Hebe

49. Chương 48

CHƯƠNG 48

Lam Tử Uy lần mò trong bóng tối một hồi rồi bật công tắc đèn lên, ánh sáng chói mắt nhanh chóng phủ khắp căn phòng rộng lớn. Bỏ áo khoác dày cộc lên trên ghế, hấn vợ vội lấy cái khăn rồi bước vào phòng tắm.

Dòng nước mát lạnh khiến da thịt hấn tê rần, cảm giác vì mệt mỏi mà buồn ngủ nhanh chóng bị sự lạnh buốt xua đi. Dòng nước mát lạnh men theo đường cong cơ thể mà chảy tới các vết thương còn chưa liền da, đau rát khiến Lam Tử Uy bất giác nhíu mày.

“Chú! Chú đang làm gì vậy?”

Một cái đầu nho nhỏ chẳng biết từ đâu xuất hiện lù lù trong phòng tắm, cái miệng nhỏ xinh mỉm cười với Lam Tử Uy.

Lam Tử Uy hấn dám thề, đây là lần duy nhất, duy nhất trong đời hấn cảm thấy thế giới này thật đáng sợ. (=)) Hai tay cuống quýt vội lấy khăn tắm che đi nửa thân dưới của mình, giận dữ chỉ vào khuôn mặt nhỏ nhắn kia mà quát :

“Cô làm gì ở đây hả?”

Thế Hy tuy nhỏ người nhưng trí tuệ tuyệt nhiên là phát triển bình thường, nhìn thấy Lam Tử Uy vội vã dùng khăn tắm che lại liền tò mò nhìn qua nơi kia. Đột nhiên lại đỏ mặt. Thế Hy biết Thế Hy có lỗi, còn tốt bụng định xin lỗi, nhưng ông chú đã già lại còn khó tính đột nhiên lại quát Thế Hy. Thế Hy cảm thấy không vui nên đương nhiên sẽ không xin lỗi rồi.

“Ông chú già, đừng làm như mình có giá như vậy! Lè!” Thế Hy lè lưỡi trêu tức Lam Tử Uy, khuôn mặt tròn vo phồng lên, giơ lên một ngón tay tỏ vẻ thách thức. Đóng cửa phòng tắm cái “rầm” rồi hiên ngang rời đi.

Sai lầm! Quả thực là sai lầm! Sai lầm đến không thể sai lầm hơn!

Đáng lí lúc đầu mình không nên mang tiểu quỷ đó đến đây, đã tốn tiền tốn của nuôi nó mà còn bị nó sỉ nhục thế này! Trong lòng Lam Tử Uy không ngừng rơi nước mắt, thương tiếc cho một đời trong trắng của mình. (Poor you =))

Đóng cửa phòng tắm lại thật mạnh, Lam Tử Uy cố tình muốn nói cho cái người đang nằm trên giường đó biết hấn đang thật sự, thật sự rất tức giận! (Hừn cả thế giới >_<)>

Cái người trên giường rõ ràng không biết mình đã sai, cuộn tròn trong chăn bông ấm áp, căn bản là không chú ý tới Lam Tử Uy.

Lam Tử Uy dù sao cũng... lớn hơn người kia 2 tuổi nên cũng không muốn thể hiện cái bản tính trẻ con của mình. Hấn lấy kính ra đeo vào, tiếp tục với công việc của mình.

Đồng hồ tích tắc tích tắc quay từng vòng lớn, mới đó mà đã một giờ sáng. Lam Tử Uy đặt cặp kính dày sang bên cạnh, hai tay day day huyết thái dương.

Lần này qua Mỹ mục đích chính của hắn chính là thanh toán một đơn hàng lớn, số vũ khí mà lần này bán ra nhiều gấp 3 lần bình thường. Điều quan trọng nhất vẫn là đối tượng để buôn bán lần này. Đơn hàng này được người trong giới vô cùng coi trọng, có không ít người muốn lấy được số vũ khí kia, nhưng hai thế lực lớn nhất vẫn là Scaper và Dumb, Lam Tử Uy vẫn đang đau đầu không biết nên đồng ý với ai.

Dưới chân đột nhiên có cảm giác nhột nhột do bị một vật mềm mại chạm vào, Lam Tử Uy cau mày nhìn xuống, hắn không thích những thứ như vậy một chút nào.

Thế Hy tay ôm một con heo hồng nho nhỏ trong lòng, thoãn thoắt leo trèo, trong chốc lát đã yên vị trên đầu gối Lam Tử Uy, hai mắt tròn xoe nhìn vào một mớ thứ cô không hiểu trên bàn, nghiêng mặt hỏi :

“Chú! Đây là gì vậy?”

Lam Tử Uy kéo tay Thế Hy ra khỏi đồng văn kiện, lỗ đầu nhóc con làm bắn nó thì sao? Nhưng mà cái bàn tay này sao mà nhỏ quá vậy, còn mềm mềm âm ẩm nữa, dù sao mình cũng “nuôi” nó, cho cầm chút chắc là không vấn đề thì đâu.

“Chú, tay của chú lạnh quá!” Thế Hy bị hai tay lạnh buốt của Lam Tử Uy nắm chặt, rùng người một cái rồi nói.

“Phải chú ý sức khỏe!” Cảm thấy còn chưa đủ, Thế Hy ngửa người ra sau, lưng tựa vào lồng ngực vững chãi của Lam Tử Uy, cái đầu nhỏ cọ cọ vào cổ hắn, đem thân nhiệt trên người mình truyền qua cho Lam Tử Uy.

Không tồi! Lam Tử Uy vô cùng hưởng thụ ôm cục bông nhỏ trong tay, hơi cúi đầu tựa vào hõm vai Thế Hy, hai mắt nhắm nghiền đầy mệt mỏi.

Hai người đã đến Los Angeles được ba ngày, vấn đề đã phát sinh ngay từ lúc cả hai đặt chân xuống sân bay. Tiểu quỷ không chịu ở yên một chỗ vừa quay đầu đã chạy đi đâu mất, báo hại hắn phải lục tung cả sân bay để tìm, cuối cùng thì nhìn thấy cô đang ngồi bó gối tại một góc sân bay.

Lúc đó hắn đã định đánh Thế Hy vài cái nhưng khi đôi mắt tràn ngập những giọt nước trong vắt đó đập vào mắt hắn, hắn chỉ có thể ôm cô vào lòng mà xin lỗi.

Khi về đến khách sạn Thế Hy đã ngủ gục trong lòng hắn từ bao giờ, vì không muốn cô thức giấc nên Lam Tử Uy đành phải hủy phòng, nhân từ độ lượng mà chia cho Thế Hy nửa cái giường, dù sao cô cũng đã đủ tuổi rồi, chắc không bị bỏ tù vì tội ấu dâm đâu nhỉ?

Mà Thế Hy tội nghiệp lại cảm thấy ông chú mặc dù hơi lớn tuổi, hơi già một chút, lại còn khó tính và không đẹp bằng em trai nhưng lại rất tốt bụng, mua bánh ngọt cho cô ăn lại còn cho cô ngủ chung nữa, ngoài mẹ ra chưa có ai đối xử với cô như vậy. (Cái đồ dụ dỗ trẻ em ==)

Cuộc sống của hai người cứ thế diễn ra rất hài hòa, trong lòng Lam Tử Uy vẫn mặc định Thế Hy là một đứa nhóc con nên không so đo với cô chuyện xưng hô nữa. Còn Thế Hy... không thể nào, người như cô sao có thể nghĩ nhiều như thế!

Đương nhiên sẽ thật tuyệt vời nếu lắm lúc không có những đoạn hội thoại kiểu này...

“Ông chú già, mau dậy!”

“Om sòm quá, đã bảo là hôm qua 2 giờ sáng chú mới được ngủ cơ mà!”

“Không được! Mẹ nói rồi, con người sống phải có kỷ luật, hằng ngày phải thức dậy lúc 6 giờ, ăn sáng lúc 6 rưỡi, đi làm lúc 7 giờ, 11 giờ thì về nhà, sau đó phải ăn cơm... còn gì nữa nhỉ?...”

“Khò... khò...”

“Thế Hy, đã bảo cái này là hàng mẫu, không ăn được!”

“Thế Hy, đã bảo cái này là đồ cổ dễ vỡ, không được đụng vào!”

“Thế Hy, đã bảo đây là chó thật, chó thật đó, không phải đồ chơi! Không được cắn! Á!”

“Thế Hy,...”

“Chú! Người già rồi không nên nói nhiều như vậy, chú đau họng còn Thế Hy đau đầu, chi bằng chúng ta cùng ngồi xuống uống trà đi! Được không?”

“Thế Hy! Đó là rượu! Không phải trà!”

“Đi ngủ!”

“Đọc truyện!”

“Đi ngủ!”

“Đọc truyện!”

“Đi ngủ!”

“Đọc truyện!”

“...”

“...”

“Được rồi! Một lần thôi đấy!”

“Yeah, chủ nghĩa vô sản thắng lợi, vùng lên hỡi anh em!”

“...”

Mệt nhọc mở hai mắt, Lam Tử Tuyết nhìn về phía đồng hồ, tối qua hai giờ cô mới thiếp đi được một lúc, giờ đã là chín giờ.

Nơi bên cạnh vẫn không chút hơi ấm, đêm qua Tạ Phong vẫn không về nhà. Lam Tử Tuyết không còn nhớ nổi đã bao nhiêu đêm hần chưa trở về, có lẽ là từ ngày trở về từ chuyến đi đó, chưa một đêm nào hần về nhà.

Nhưng Lam Tử Tuyết đã chẳng còn đủ hơi sức để quan tâm chuyện đó, những ngày này sức khỏe cô càng lúc càng kém, đã bước chân lên giường thì sẽ không có sức để bước xuống, ngoài cháo trắng ra thứ gì cũng không chui vào bụng được. Ngay cả thuốc bổ máu cô cũng không uống được.

Tủ lạnh trống trơn chỉ còn lác đác vài chai sữa, Lam Tử Tuyết lấy bừa một chai bỏ vào lò vi sóng. Vừa định ngồi xuống thì chuông cửa vang lên.

“Bạn hiền, mau nhìn xem tớ mang gì cho cậu này!”

Lam Tử Tuyết nở nụ cười, nghiêng người để Bích Chi vào.

Bích Chi liếc qua cái lò vi sóng đang quay, bên trong chỉ vờn vờn một chai sữa, bĩu môi : “Biết ngay là cậu không chịu ăn sáng mà! Lại đây! Nhìn xem!”

Lam Tử Tuyết gượng cười, nhìn Bích Chi lấy trong túi ra biết bao nhiêu là thứ. Có thịt có rau có cá, không thiếu thứ gì.

“Mau lại đây! Cậu thích ăn gì thì ăn!”

“Ờe...”

Bích Chi còn chưa nói hết câu, Lam Tử Tuyết đã bụm miệng bỏ chạy, cái mùi tanh nồng đó chỉ khiến cô mắc ói chứ đừng nói là ăn.

“Cậu sao vậy?” Bích Chi vội vàng chạy theo sau cô, tay vuốt vuốt sóng lưng Lam Tử Tuyết, lo lắng hỏi.

“Không sao...” Lam Tử Tuyết mở vòi nước rửa mặt, quay qua cười với Bích Chi “Chắc mình sắp chết rồi mới vậy!”

Câu nói đùa của Lam Tử Tuyết không khiến Bích Chi vui được chút nào, nhưng trông thấy Lam Tử Tuyết vì để cô an lòng mà gượng cười, Bích Chi cũng đành cười theo, đỡ cô ra phòng khách.

“Ngồi đó đi!” Đờ Lam Tử Tuyết ngồi xuống, Bích Chi chạy vào phòng bếp, tắt lò vi sóng lấy chai sữa vừa được ủ nóng cho cô.

“Lần sau đến tớ sẽ giúp cậu mang chút cháo!” Bích Chi ngồi xuống bên cạnh Lam Tử Tuyết, chăm chú nhìn cô khó nhọc chỉ có thể uống được sữa, gương mặt gầy gò xanh xao cô chưa từng thấy trong hơn 10 mười năm qua, đã chẳng còn là người hoạt bát sôi nổi cô từng biết nữa rồi.

“Cậu vẫn không định nói cho hần ta biết sao?” Bích Chi do dự rất lâu mới nhỏ giọng hỏi, cô vừa tức vừa hận nhưng lại sợ nói ra sẽ khiến Lam Tử Tuyết đau lòng.

Lam Tử Tuyết hơi khựng lại, buông chai sữa xuống né tránh ánh mắt của Bích Chi, vững giọng nói : “Anh ấy biết tớ cũng đâu có thể hết bệnh. Biết để làm gì chứ...”

Giọng Lam Tử Tuyết vẫn trầm ổn như vậy nhưng sữa trong chai không ngừng rung lắc, Bích Chi có thể biết tay cô đang run rẩy, nhưng điều duy nhất cô không hiểu là sao cô không muốn nói cho Tạ Phong biết.

Lỡ như... lỡ như...

Bích Chi vội vàng gạt cái suy nghĩ vừa thoáng qua trong đầu mình ra, đột nhiên cô cảm thấy rất sợ hãi, bật dậy vào phòng tắm.

Bích Chi dùng nước lạnh vẩy lên người mình, thầm trấn định bản thân đã suy nghĩ nhiều, Lam Tử Tuyết chẳng qua chỉ là bị thiếu máu, không sao cả... không sao cả... uống thuốc rồi sẽ hết... sẽ hết thôi...

Bích Chi thở ra một hơi, vừa bước một bước thì đụng trúng thùng rác trong nhà vệ sinh, thùng rác đổ xuống, bao nhiêu giấy thấm dẫm một màu đỏ tươi lẫn đến chân cô, có rất nhiều, rất nhiều, hơn nữa đều còn rất mới.

Nước mắt cố kìm nén bấy lâu nay đều trào ra, Bích Chi lấy hai tay bịt kín miệng mình lại, không muốn để Lam Tử Tuyết nghe thấy từng tiếng nấc nghẹn của cô.

Nỗi sợ hãi bấy lâu nay ở trong tim cô bây giờ thật sự đã trở thành hiện thực. Nước mắt lăn dài trên má cô, mặn chát. Vậy mà bấy lâu nay cô vô tâm như vậy, chìm đắm trong cuộc sống hạnh phúc của mình, Tạ Phong đáng hận nhưng cô lại càng đáng hận hơn.

“Bích Chi, lần sau cậu đến nhớ mang giùm tớ một thứ nhé!” Giọng Lam Tử Tuyết vang lên khiến Bích Chi giật mình, cô lau vội nước mắt trên gương mặt mình, vội ừ một tiếng để Lam Tử Tuyết an lòng.

Chỉ cần cậu ấy còn sống là được rồi.

Lam Tử Tuyết thầm nhủ hôm nay quả là một ngày đặc biệt, Bích Chi vừa rời đi Tạ Phong đã trở về. Vẫn gần gũi vẫn ấm áp như vậy, vẫn quan tâm như vậy. Hần cởi áo khoác đắp lên vai cô, xoa đầu, nhét vào tay cô 2 tấm vé :

“Em cứ ở nhà một mình như vậy sẽ rất chán, cuối tuần nay chúng ta đi xem nhạc hội đi.”

50. Chương 49 + 50

CHƯƠNG 49 + 50

Ánh đèn chói lòa, âm nhạc xập xình bên tai, tiếng la hét, tiếng reo hò, cả những tiếng hoan hô lẫn chê bai hòa quyện vào nhau.

“Nghiêm Đình Đình! Nghiêm Đình Đình!”

Người con gái trong bộ váy trắng xẻ tà trên sân khấu với đôi mắt sâu tĩnh lặng như nước nhẹ nhàng cười, cất tiếng hát. Cả khán phòng đều im lặng, chìm đắm vào những lời ca du dương, giọng hát trong vắt nhưng chứa đầy phiền muộn đó của cô.

Lam Tử Tuyết không ít lần nghe qua nhạc của Nghiêm Đình Đình nhưng chưa từng thấy cô dùng tâm trạng như vậy để hát. Có da diết, có nhớ thương, có ngọt ngào, là hồi ức một thời tươi đẹp, chỉ là đau lòng ẩn sâu trong đó vẫn bị cô nhìn ra.

”Trống vắng quá

Xung quanh em thật đáng sợ

Em chán ghét cảm giác này

Sự an toàn không thể cảm nhận

Những câu nói khiến em đau lòng đó

Vẫn là mỗi khi nhắm mắt không thể nào quên được

Để rồi nước mắt lại làm ướt gối

Có lẽ đối với người khác đó chẳng là gì cả

Nhưng ba năm dày vò đâu phải một khắc là quên được

Chỉ người trong cuộc mới có thể cảm thấu

Nỗi đau này đáng sợ đến nhường nào

Đến bao giờ mới có thể quên đi...”

Những người trong khán phòng đã bắt đầu chực khóc, Lam Tử Tuyết chỉ thấy buồn, lòng trĩu nặng, nhưng nước mắt không cách nào rơi xuống được. Đôi mắt cô chỉ không ngừng dõi theo ánh mắt của Nghiêm Đình Đình.

Cô không nhìn ra được cô ấy đang nhìn gì.

“Hân hạnh được gặp em! Chị là Nghiêm Đình Đình. Cứ gọi chị là Đình Đình là được rồi!”

Đến khi Nghiêm Đình Đình chân chính đứng trước mặt mình, đưa tay chào hỏi trước, Lam Tử Tuyết vẫn cứ như người mất hồn nhìn thẳng vào mắt Nghiêm Đình Đình nhưng lại không bắt lấy bàn tay đang vươn ra của cô.

Nghiêm Đình Đình thấy vậy cũng chỉ mỉm cười, không chấp nhặt gì mà thu tay về, lại tiếp tục trò chuyện với cô.

“Em tên gì? Năm nay bao nhiêu tuổi rồi?”

Lam Tử Tuyết cau mày, Nghiêm Đình Đình trước sau chỉ nói chuyện với một mình cô, không hề liếc mắt đến Tạ Phong đứng bên cạnh chứ đừng nói là nói chuyện với hắn.

Chẳng lẽ chỉ là do bản thân mình quá đa nghi sao? Thời gian cũng qua lâu như vậy rồi...

“Chào chị, em là Lam Tử Tuyết!” Lam Tử Tuyết bình tĩnh, nở nụ cười xã giao trên mặt, lần này lại chủ động nắm lấy tay Nghiêm Đình Đình khiến cô hơi bất ngờ.

Hai người chẳng qua chỉ là lần đầu gặp mặt nhưng Nghiêm Đình Đình lại rất nhiệt tình trò chuyện với cô, Lam Tử Tuyết chẳng qua chỉ là vì phép lịch sự tối thiểu mà đối đáp nhưng Nghiêm Đình Đình lại không tỏ vẻ có gì phật ý, khác hẳn với suy nghĩ đại minh tinh của Lam Tử Tuyết.

Hơn nữa hai người còn là “người tình cũ” và “người tình mới”.

Nhưng điều khiến Lam Tử Tuyết ngạc nhiên nhất chính là khi Nghiêm Đình Đình bị một người đàn ông anh tuấn, lịch lãm kéo đi còn đưa cho cô danh thiếp, nói sẽ liên lạc sau.

Lam Tử Tuyết nhìn tấm danh thiếp trên tay, sững người. Ban đầu sau khi kết thúc màn biểu diễn là chính cô một mực muốn kéo Tạ Phong đi tìm Nghiêm Đình Đình ở cánh gà, vậy mà lại gặp được Nghiêm Đình Đình thật, hơn nữa hai người còn nói chuyện rất lâu, bây giờ lại tin tưởng đến mức cho cô cả danh thiếp.

Danh thiếp này được làm rất đơn giản nhưng không kém phần sang trọng, bên trên còn khắc chìm hình hoa tử đằng nở rộ trong gió. Trên danh thiếp có ghi rõ số di động, địa chỉ nhà, lại còn có địa chỉ studio. Nghiêm Đình Đình là ngôi sao hạng A mới nổi trong làng giải trí, đám fan cuồng của cô có thể xếp hàng dài. Nếu

Lam Tử Tuyết đưa cho một trong số họ tấm danh thiếp này, chẳng phải Nghiêm Đình Đình sẽ bị khủng bố điện thoại đến chết sao?

Hai người là lần đầu gặp mặt, tại sao cô ấy lại tin nhiệm mình như vậy?

Lam Tử Tuyết không phát hiện bản thân ngày càng suy nghĩ nhiều, chỉ một sự rung động nhẹ cũng khiến cô nhú mào đỏ mặt, còn cần cần môi đến đôi khi chảy cả máu.

“Em có nhìn nữa cũng không ăn nó được đâu!”

Tiếng Tạ Phong vừa vang lên tấm danh thiếp trong tay Lam Tử Tuyết đã mọc cánh bay thẳng vào thùng rác. Cô vẫn chưa kịp phản ứng đã bị nhấc bổng lên, rồi lại nhẹ nhàng “rơi” xuống giường, gương mặt hằn gợn kẻ trong gang tấc. Hơi thở ấm nóng có phần gấp gáp hướng đến môi cô. Gương mặt Lam Tử Tuyết đỏ bừng, cô nhắm hờ mắt, nhẹ mở cánh môi nghênh đón nụ hôn kia.

“Chóc” một tiếng, Tạ Phong nhẹ hôn lên trán Lam Tử Tuyết, kéo chăn lên đắp ngang người cô.

“Ngủ ngon!”

Cô rõ ràng nghe thấy lúc hân quay người đi đã trộm cười!

Lam Tử Tuyết nhìn tấm lưng trần săn chắc, bờ vai rộng của hân mà từ từ nhắm mắt lại, tay vươn qua ngang hông nắm lấy bàn tay ấm áp kia. Thật ra cô có rất nhiều nỗi băn khoăn, cũng là ngàn điều muốn hỏi hân nhưng cô cũng không muốn hân khó xử, thế là đành im lặng.

Thời đại công nghệ phát triển như hiện nay, chỉ cần một cú click chuột, mọi thứ đều hiện ra trước mắt bạn. Lam Tử Tuyết chỉ cần gõ “Nghiêm Đình Đình”, rất nhiều rất nhiều bài đăng liên hiện ra, đa số đều là ca ngợi cô ấy, đương nhiên, thông tin cũng không thiếu.

“Nghiêm Đình Đình năm nay 26 tuổi, từ năm 18 tuổi đã bắt đầu có tên tuổi trong ngành giải trí, là 1 ca sĩ có thực lực được công chúng công nhận, gần đây đã đá chân sang lĩnh vực diễn xuất, đồng thời một tháng trước đã công khai tình cảm với CEO trẻ của Phong Vân - Phong Lượng.”

Lam Tử Tuyết há hốc mồm, hai mắt mở lớn kinh ngạc. Người đàn ông trong bức hình kẻ bên dòng chữ đó không phải là người lần trước kéo tay Nghiêm Đình Đình rời đi sao?

Sắc mặt Lam Tử Tuyết trầm đến cực độ. Nếu quả thực như vậy thì hai người họ là người yêu sao? Vậy là trước đây cô đã trách lầm Nghiêm Đình Đình rồi sao? Không, trực giác của cô chưa bao giờ là sai. Ánh mắt của Nghiêm Đình Đình khi đó rõ ràng là vừa vô tình lại vừa hữu tình, nếu đã thật sự dứt tình với Tạ Phong tại sao ánh mắt lại phức tạp, chất chứa nhiều cảm xúc lẫn lộn như thế? Hơn nữa... hơn nữa...

Thật ra khi đó Lam Tử Tuyết cũng không nhìn rõ ánh mắt của Nghiêm Đình Đình khi nhìn Tạ Phong, chỉ là cô cứ có cảm giác lo lắng, bất an không yên.

Lam Tử Tuyết ho khan vài tiếng, gió lạnh từ cửa sổ lùa vào khiến cô rùng mình. Vươn tay khép hờ cánh cửa, ánh nắng Mặt Trời cuối tháng tư dịu nhẹ khiến cô không nỡ rời đi. Tử Đằng chẳng biết đã nở từ khi nào, nhuộm tím cả một khung cửa u buồn, những cánh hoa nhỏ bé đung đưa theo làn gió, như đang tận hưởng giây phút này.

Con người tại sao không thể tự do tự tại như vậy? Một kiếp người có bao lâu, việc gì phải suy nghĩ nhiều như vậy? Lam Tử Tuyết thở dài một hơi, tự khuyên chính bản thân mình buông bỏ chấp niệm, việc gì phải tự hành hạ mình chứ, việc gì đến rồi cũng sẽ đến thôi!

Di động vừa lúc vang lên nhạc chuông quen thuộc.

Gió mang theo hơi lạnh luồn qua cửa sổ, nhẹ rơi vào căn phòng rộng lớn. Thiếu niên với nét cười khô cứng đọng lại trên gương mặt khế cho hai tay vào túi, gắt gao nắm lại, nhưng lại không dám để lộ một chút cảm xúc nào của bản thân ra ngoài. Ngồi đối diện cậu là một người đàn ông, trưởng thành hơn, chín chắn hơn, thâm trầm lại điềm tĩnh hơn, trên gương mặt hân ta cũng thấp thoáng nét cười, chỉ là không một chút gượng ép, hoàn toàn là thật lòng mà cười.

Hai mắt hắn lướt qua tờ giấy trước mặt vài lần, đối với bốn chữ “Hợp đồng chuyển nhượng” kia không phản ứng gì, không do dự kí tên mình vào phía cuối, hai chữ “Tạ Phong” kia vừa dứt khoát lại tuyệt tình, chính thức cắt đứt một mối quan hệ, từ nay về sau, không ai nợ ai, mỗi người tự có con đường riêng cho mình.

“Đừng trách tôi tàn nhẫn, chỉ trách là anh ra tay ác độc trước.” Tạ Nhạc khó khăn mở lời, tại sao cứ mỗi lần đứng trước mặt người này bao nhiêu dũng khí của cậu lại bay hết mất vậy chứ?

Tạ Phong không đáp lời cậu, chỉ nhanh chóng đóng lại nắp bút, đứng dậy rời đi.

Tạ Nhạc như người mất hồn nhìn hắn đứng lên, từng bước lại từng bước rời khỏi tầm mắt cậu, cảm xúc không rõ trong lòng lại một lần nữa dày vò cậu. Rõ ràng người làm sai là hắn, cậu chẳng qua chỉ là trả thù cho cha mẹ, vì cái gì phải cảm thấy tội lỗi cơ chứ?

Mẹ kiếp! Tạ Nhạc thầm chửi một tiếng, cái cách hành xử của Tạ Phong lúc này, cả gương mặt không chút cảm xúc, nhìn không ra vui buồn kia càng khiến cậu khó chịu, cảm giác tội lỗi tràn khắp lồng ngực khiến cậu khó thở.

“Anh con mẹ nó đừng có giả vờ! Chẳng phải hận tôi lắm sao, căm thù tôi lắm sao? Đừng có trưng ra cái vẻ nhân nghĩa giả tạo đó nữa!” Tạ Nhạc nghĩ mình phát điên rồi, chính là bị người đàn ông làm cho điên rồi! Chân không tự chủ được mà chạy theo hắn, không những kéo tay lại còn mà còn nổi giận với hắn.

Chỉ là người này đi rồi sẽ không trở lại nữa.

Tạ Phong cười nhạt, gạt tay Tạ Nhạc ra, nghiêng đầu nhìn cậu em trai cùng mình lớn lên, cùng mình chơi đùa, cùng nhau thành công, nhưng lại tự tay đẩy mình xuống vực, tự tay cắt đứt quan hệ của hai người.

“Cậu còn muốn gì nữa sao Tạ tổng?” Giọng điệu Tạ Phong rất trầm ổn, thanh âm đều đều mang theo hơi khàn kia rõ ràng là rất bình thường, có sao Tạ Nhạc lại chỉ nghe ra châm chọc cùng khinh bỉ.

Tạ tổng. Cái danh xưng dễ nghe này từ lúc nào đã chuyển sang người cậu vậy?

Tạ Nhạc xiết chặt nắm đấm, cố gắng kìm chế cảm xúc của mình. Người đàn ông này, từ trước đến nay chưa từng một lần khuất phục trước cậu. Nếu hắn chịu cầu xin, cậu nhất định sẽ cho phép hắn ở lại, vậy mà...

“Anh nên nhớ rõ giao ước của chúng ta, rời khỏi đây càng nhanh càng tốt!” Tạ Nhạc đè nén giọng mình xuống, hai mắt gần như trừng mà nhìn Tạ Phong.

Chỉ là Tạ Phong cũng không quan tâm nhiều như vậy, hắn đã sớm quay lưng lại, chân từng bước từng bước rời đi.

“Yên tâm, tôi đương nhiên không phải người bội tín, rất nhanh sẽ cắt khỏi mắt cậu ngay thôi!”

“Có một vài điều tôi vẫn phải nhắc cho cậu nhớ. Tôi và cậu từ nay về sau không ai nợ ai, cậu có con đường của cậu, tôi có con đường của tôi. Sau này nếu gặp lại, cũng chỉ là người đứng.”

Người đứng? Hai chữ này có thể nói ra nhẹ tựa lông hồng vậy sao?

“Người đứng?! Nói thì dễ, làm mới khó! Ai có thể chắc chắn anh một chút hận tôi-người lấy đi tất cả của anh cũng không có?”

“Hận cậu?! Tôi việc gì phải bận lòng với một người đứng cơ chứ!” Tạ Phong cười lạnh một tiếng, không che đi được tia khinh thường trong lời nói, hỉ nộ ái ố trong lời hắn đan xen nhau, hư hư thực thực khiến Tạ Nhạc có muốn nhìn rõ lòng hắn cũng khó.

“Nhưng cậu quả thực khiến tôi bất ngờ.”

“Anh không nghĩ tôi sẽ phản bội anh?!”

“Đúng hơn là không ngờ cậu phản bội tôi sớm đến như vậy, càng không ngờ cậu lại có thể đem tính mạng của một người vô tội như cô ấy trở thành vật trao đổi trong trò chơi của chúng ta.”

“Chuyện này tốt nhất không nên có lần thứ hai.” Tạ Nhạc rõ ràng nghe thấy tiếng cười vụn của hắn nhưng sống lưng lại khẽ run, cảm giác lạnh buốt nhanh chóng truyền tới. Đây rõ ràng là đe dọa!

Hừ lạnh một tiếng, đến bây giờ vẫn còn kiêu ngạo? Chỉ e bản thân mình hẳn còn không bảo vệ được, nói chỉ đến người khác!

“Được, tôi chờ anh đến báo thù tôi đây!”

Lam Tử Tuyết hai tay nắm chặt lấy điện thoại, không ngừng đổ mồ hôi, chốc chốc lại nhướn người nhìn vào bên trong cánh cửa kính, một lúc sau liền trông thấy Nghiêm Đình Đình. Lam Tử Tuyết hít một hơi, nhìn thoáng qua xung quanh rồi vội mở cửa bước vào.

Quán Bar Heaven, không phải nơi trụy lạc nhất nhưng là nơi nhiều cám dỗ nhất Bắc Kinh, những người đến đây rất hiếm khi chỉ thuần túy vì uống rượu giải sầu. Nghiêm Đình Đình là một trong số ít đó.

“Em tới rồi đấy à?” Mắt thấy Lam Tử Tuyết đang bước tới, Nghiêm Đình Đình phất tay gọi phục vụ, bảo mang thêm ly, trong giọng nói phảng phất hơi men, quả thực đã uống không ít rượu.

“Chị...” Lam Tử Tuyết ngồi xuống chiếc ghế đối diện, tiếng nhạc xập xình chói tai làm cô phải gần như hét lên, Nghiêm Đình Đình mới nghe thấy “Chị gọi em tới làm gì vậy?”

Nghiêm Đình Đình như con ma men cứ tiếp tục nốc rượu, một lúc sau mới trả lời Lam Tử Tuyết :

“À... uống rượu giải sầu này! Hức! Em muốn uống không?”

Hơi men từ người Nghiêm Đình Đình tỏa ra nồng nặc, chẳng hẳn trước lúc cô đến đây đã uống không ít rượu. Đối với người phụ nữ lần thứ hai gặp này, Lam Tử Tuyết cũng không quan tâm lắm, cô ta có ra sao cũng chẳng liên quan gì đến mình. Nhưng chẳng phải quý cô Nghiêm đây là đại minh tinh sao, sao lại có thể buông bỏ hình tượng mà ngồi đây uống rượu như vậy? Cũng may cô không phải paparazzi, nếu không sự nghiệp một đời của Nghiêm tiểu thư coi như tàn rồi!

“Chị đừng uống nữa! Người khác thấy thì không tốt đâu!” Chẳng biết ma xui quỷ khiến thế nào mà Lam Tử Tuyết nói như vậy, cô chỉ biết là người phụ nữ này quả thực rất đáng thương.

Đáng thương?!

Nghiêm Đình Đình chẳng qua chỉ là uống say một chút, nét đẹp trên gương mặt không chút biến đổi, hơi men còn làm gương mặt cô phảng phất nét hồng, càng làm tăng thêm vẻ mê người, nếu như Lam Tử Tuyết cô là đàn ông thì đã sớm say đắm Nghiêm tiểu thư rồi. Trên người cô vẫn đang vận đồ biểu diễn, hiển nhiên là vừa từ sân khấu mà đến đây.

Rốt cuộc là chuyện gì khiến một ca sĩ không kíp cởi bỏ đồng phục diễn đã vội đến đây nốc rượu?!

“Hức! Hức!” Nghiêm Đình Đình hình như đã say rồi, Lam Tử Tuyết nghĩ nghĩ một chút, đi ra một góc lấy điện thoại định gọi taxi đưa cô về.

“Phong... Đừng rời đi...”

Tiếng Nghiêm Đình Đình rất nhỏ, lại có chút nghẹn ngào, vô thức rơi vào tai Lam Tử Tuyết. Bàn tay đang cầm điện thoại của cô run run, cả người cứng ngắc không dám xoay lại. Cô sợ nhìn thấy nét mặt Nghiêm Đình Đình lúc này.

“Em không phải muốn rời xa anh đâu! Là ông nội anh... ông ấy ép em... ép em rời xa anh... còn muốn bắt mẹ em...Phong, đừng đi!”

Lời Nghiêm Đình Đình từng chút từng chút ngắt quãng, lại được từ thiếu từ nhưng Lam Tử Tuyết nghe rất rõ, cũng hiểu được ý tứ trong lời nói của cô.

Thì ra năm đó căn bản chẳng hề có cái gọi là phản bội, kẻ đáng thương Nghiêm Đình Đình là bị Tà lão gia uy hiếp, mới không cam tâm mà rời đi. Cũng đúng, Tà lão gia sao có thể dễ dàng chiều theo ý Tà Phong, để hẳn lấy một người không quyền không thế như Nghiêm Đình Đình được?! Là Tà Phong lúc đó quá ngốc hay Tà lão gia che giấu quá kĩ?!

Lam Tử Tuyết bật cười vài tiếng vụn vặt, hai mắt gắt gao nhìn Nghiêm Đình Đình vẫn đang lăm bắm uống rượu, hình như cô ấy không hay biết những điều kia cô đều nghe thấy chứ không phải Tà Phong! Năm năm

rồi mới có thể có dũng khí nói ra bí mật giấu kín sâu trong lòng, nhưng không ngờ người nghe được lại là tình địch của mình, không biết Nghiêm Đình Đình khi biết chuyện sẽ phản ứng như thế nào nhỉ?

Lam Tử Tuyết cất di động vào túi, ngồi xuống đối diện với Nghiêm Đình Đình, tự tay rót đầy rượu vào ly của hai người. Chắt lỏng màu đỏ tươi như máu lấp lánh dưới ánh đèn mập mờ, lưu lại chút ánh sáng trong đáy mắt cô.

“Nào, để em uống với chị!” Lam Tử Tuyết nâng ly, một hơi uống cạn. Vị cay nồng nặc khiến cổ họng cô như bị thiêu đốt, nhưng ngược lại khiến Lam Tử Tuyết cảm thấy cực kì dễ chịu.

Nghiêm Đình Đình cố gắng nâng ly, cười rộ lên rồi lại tiếp tục nốc cạn rượu trong ly, giờ ly rượu ra tỏ ý đáp lễ Lam Tử Tuyết. Hai người phụ nữ vừa uống vừa nói chuyện phiếm, thoảng chốc trên bàn đã ngổn ngan vỏ chai, hai người đều gục đầu xuống bàn ngủ say như xác chết.

Đồng hồ dinding đoong điểm 12h, Tạ Phong dụi dụi tàn thuốc, vợ vội áo khoác dày mở cửa lấy xe phóng đi. Từ lúc hai người ở chung đến giờ, Lam Tử Tuyết chưa lần nào đã khuya như vậy còn không về, điện thoại cũng không nghe máy. Thời tiết lúc này bất ngờ trở lạnh, hắt ngồi trong xe nhả ra từng làn hơi khói, không ngừng nhả chân ga, chiếc BMW như con báo đen lao vút trong bóng đêm.

Heaven dù là nơi mê loạn nhất Bắc Kinh rộng lớn này, nhưng bên ngoài vẫn giữ vẻ nghiêm chỉnh, luôn luôn là đúng 12 giờ sẽ đóng cửa. Khách khứa trong quán lúc này đã rời đi gần hết, lúc phục vụ đi thu dọn thì mới phát hiện ra còn hai vị khách nữ đang gục mặt ngủ trên bàn.

Người phục vụ là một nữ sinh đại học, mới làm thêm ngày đầu tại quán bar này, hiện giờ trong tình cảnh này nhất thời lúng túng, không biết phải làm sao. Nhẹ nhàng lay lay bả vai của hai người :

“Cô gì ơi, đã đến giờ chúng tôi đóng cửa rồi!” Nhưng hai người đều ngủ say như chết, căn bản không bị chút âm thanh nhỏ nhỏ như tiếng muỗi kêu của cô đánh thức. Người phục vụ không còn cách nào, đành chạy vào trong gọi điện kêu taxi đưa hai người về.

Tạ Phong đẩy cửa. Tiếng nhạc xập xình đã tắt, ánh đèn chói sáng đủ màu đã biến mất, chỉ cần đảo mắt qua một vòng, hẳn đã có thể nhìn thấy bóng dáng quen thuộc kia, cuối cùng cũng có thể thở phào một hơi.

Lúc chạy đến bên cạnh lam Tử Tuyết, Tạ Phong mới phát hiện thì ra ở đó còn có Nghiêm Đình Đình, cho dù là không nhìn thẳng chính diện, hẳn vẫn có thể nhận ra cô. Đôi mắt khép hờ khi ngủ, hàng lông mi dài cong vút, tóc mái rẽ thẳng sang hai bên, thỉnh thoảng lại cắn môi đến rướm máu, tất cả những điều khiến hẳn từng yêu cô sâu đậm, chỉ e cho dù cả đời này cũng không quên được. Ánh mắt Tạ Phong chỉ dừng lại trên người Nghiêm Đình Đình vài giây, lưu lại một chút rồi rời đi. Hắn cởi áo khoác trên người, nhẹ đắp lên vai cô rồi bế Lam Tử Tuyết rời đi.

Tạ Phong rời đi, không gian lại yên tĩnh như lúc đầu, Nghiêm Đình Đình áp tai lên mặt bàn, lắng lắng nghe từng tiếng bước chân hắn rời đi. Áo khoác có dày mấy cũng không chống cự được giá rét đêm đông, không cầm lòng được mà nước mắt từng giọt từng giọt chảy dài trên khóe mắt.

Mặn chát.

Tạ Phong kết thúc cuộc nói chuyện với Phong Lượng, cất di động vào túi nhướn người qua cài lại dây an toàn cho Lam Tử Tuyết, ánh mắt dừng lại trên đôi môi ửng hồng của cô, hôn nhẹ một cái, cuối cùng biến thành không kìm được mà vòng tay qua ôm chặt lấy eo cô, nghiêng đầu chui rúc vào hõm vai Lam Tử Tuyết. Lam Tử Tuyết bị hơi thở nóng bỏng của Tạ Phong làm ngứa ngáy, chỗ ngồi trên xe khiến cô không thoải mái, nhả mào “ừm” một tiếng giãy dụa khỏi vòng tay của hắn, mơ mơ hồ hồ mà nửa nhắm nửa mở hai mắt cần nhân :

“Đừng ôm chặt như vậy!”

Tạ Phong phì cười. Hẳn rất ít khi cười như vậy, đuôi mắt nheo lại trông như một đứa trẻ lên 3, chỉ là bộ dáng này Lam Tử Tuyết không thể thấy được. Đôi mắt tràn ngập ý cười cùng ầm ập, Tạ Phong vươn tay vuốt xuống vài lọn tóc rối của Lam Tử Tuyết, khẽ gọi tên cô :

“Tử Tuyết!”

“Hửm...” Men rượu làm ý thức cô mập mờ, Lam Tử Tuyết chỉ có thể phát ra chút đơn âm yếu ớt.

“Anh sắp phải đi rồi!”

“Đi đâu?”

“Một nơi rất xa! Nơi mà em không thể nhìn thấy anh nữa!”

“Ừm... xa vậy sao... đi sớm về sớm!”

“lúc anh không ở đây, nhất định phải chăm sóc tốt cho mình! Không được uống nhiều rượu như hôm nay nữa!” Anh chỉ sợ anh đi rồi khi em say sẽ không có người đưa em về nhà.

“Không được ăn mặc phong phanh, cho dù là ở nhà!” Khi anh không ở đây, chỉ sợ ngay cả một người mua thuốc cho em cũng không có.

“Không được ăn bậy bạ, phải ăn uống đúng giờ đúng giấc!” Dạ dày em không tốt, nếu lại phát tác thì phải làm sao?

Tạ Phong còn muốn tiếp tục dặn dò, nhưng Lam Tử Tuyết đã giẫy đành đạch, than phiền hần nhiều lời. Tạ Phong cũng hết cách, cười vội nói lỏng vòng tay để cô dễ thở hơn một chút, ngược lại càng rúc sâu vào hôm vai cô, đôi môi kề cạnh bên tai Lam Tử Tuyết, nhịp thở đều đều dần dần ru cô yên giấc.

“Còn một điều nữa, em nhất định phải nhớ rõ, không được phép quên!”

“Ừm...”

“Anh yêu em.”

Rượu quả thực là thứ hại người, Lam Tử Tuyết ôm cái đầu đau nhức, từng tiếng “ong, ong” âm vang bên tai, ngồi xuống đối diện Tạ Phong, cứng nhắc cầm lấy muống, vô lực múc được một ít cháo trắng.

Tạ Phong nhú mày, đoạt lấy muống trong tay cô, kéo tô cháo đang bốc hơi nghi ngút lại trước mặt mình, từng muống từng muống đưa tới miệng Lam Tử Tuyết. Dù sao hai người cũng đã chính thức sống chung được một thời gian rồi, loại chuyện chăm sóc nhau này cũng là đương nhiên. Lam Tử Tuyết nghĩ vậy liền cười cười há to miệng, vui vẻ để Tạ Phong đút mình ăn no, còn vui vẻ xoa xoa bụng, nằm dài như con sứa không xương trên ghế.

Bụng thì no rồi, nhưng đầu cô vẫn chưa hết đau. Lam Tử Tuyết bị cơn đau làm tỉnh, nhớ tới chuyện tới qua uống say đến nửa đêm khiến cô chột dạ. Tình cảnh này thì dám chắc là Tạ Phong đã đưa cô về, đương nhiên là cả chuyện người uống rượu với cô là Nghiêm Đình Đình. Lam Tử Tuyết nuốt nước bọt, liếc nhìn Tạ Phong đang rửa chén, biểu tình bình thường đến bất bình thường của hắn khiến cô càng chột dạ hơn.

Sau đêm qua, hầu như mọi ác cảm của Lam Tử Tuyết dành cho Nghiêm Đình Đình đều tiêu biến, chỉ còn lại sự thương hại, có thể là xuất phát từ đồng cảm, cũng có thể chỉ đơn thuần là tiếc thương cho thanh xuân của một người con gái quá bấp bênh. Chưa bao giờ Lam Tử Tuyết cảm thấy may mắn như lúc này. Cô mất mẹ từ nhỏ, cha không yêu thương, nhưng ít nhất cô còn có anh trai bên cạnh, quan tâm, chăm sóc cho cô, lo cho cô đầy đủ không thiếu thứ gì. Cô cũng được theo học ngành mình mong muốn, thực hiện ước mơ của mình. Quan trọng là ngay bây giờ bên cạnh cô còn có thêm một người yêu thương, chăm sóc cho cô không kém gì anh trai.

Những thứ đó Nghiêm Đình Đình không có.

Cô ấy là chân chính đi lên từ thực lực, từ hai bàn tay trắng mà gây dựng sự nghiệp, hơn nữa người thân duy nhất bên cạnh là mẹ cũng đã mất một năm sau khi Tạ Phong rời đi.

Lam Tử Tuyết chỉ vừa thở dài, người kia đã bước tới, cách mặt cô chỉ gần trong gang tấc, lông mi như va chạm vào tim cô, phát ra từng tiếng “thịch, thịch”. Đôi mắt sâu thẳm thăm thẳm đó mỗi lần nhìn vào liền khiến người ta say đắm, có muốn dứt ra cũng không được. Cả cô và Nghiêm Đình Đình đều như vậy.

Tạ Phong đặt tay lên cánh tay đang đặt trên mặt mình mà sờ loạn lung tung, khóe miệng hơi cong lên, hỏi :

“Em đang nghĩ gì vậy?” Đến nỗi hần đến gần như vậy cũng không phát hiện ra.

“À, em chỉ nghĩ tới qua mình có nói năng lung tung gì không thôi?” Lam Tử Tuyết cười gượng, tìm đại một lí do để né tránh ánh mắt của hắn.

Tạ Phong vụn vặt cười, ra vẻ bắn khoăn : “Anh cũng không nhớ rõ lắm, hình như em nói rất nhiều, nào là em yêu anh nhiều bao nhiêu, nhớ anh nhiều bao nhiêu,...”

“Còn nói sẽ đem thân mình báo đáp anh!”

Mặt Lam Tử Tuyết đỏ bừng lên sau nụ cười âm hiểm của hắn, thẹn quá hóa giận mà cùng Tạ Phong kẻ đuổi người chạy khắp nhà, tiếng cười đùa vui vẻ âm vang trong không khí.

Rõ ràng đêm qua người uống rượu say là Lam Tử Tuyết, nhưng người ăn nói không chút suy nghĩ lại là Tạ Phong. Cũng may hình như Lam Tử Tuyết hoàn toàn không nhớ chút gì về chuyện đêm qua. Tạ Phong hắn tự hỏi, đây có phải chuyện tốt hay không đây?

Mấy ngày trước, Tạ Phong cả ngày đều bận rộn ở bên ngoài, hai người có muốn gặp nhau cũng khó, hiếm khi có khoảng thời gian ở nhà cùng cô cả ngày như thế này. Lam Tử Tuyết vui đến quên trời đất, không cần uống thuốc bệnh tình cũng tự động thuyên giảm, suốt ngày bám lấy tay Tạ Phong, một tắc cũng không rời.

Đối mặt với con đĩa “bự” này, hắn cũng không có ý kiến gì, ngược lại dường như rất hưởng thụ những ngày tháng này, rất hay xoa đầu, vuốt tóc, cười với cô. Hai người dường như đang sống một cuộc sống vô âu vô lo, cách biệt với thế giới bên ngoài.

Trên thế giới này mấy ai được hạnh phúc toàn vẹn, ngay cả ông trời cũng ghen tị với hạnh phúc của hai người, rất nhanh liền chia cắt nó.

Mặt Trời đã leo lên đến đỉnh tòa nhà, Lam Tử Tuyết mới thức dậy mua đồ ăn sáng, lúc đi ngang qua sạp báo cạnh đó, cô tùy tay chọn vài tờ mang về, mấy ngày nay hai người đều trốn trong nhà, có những thứ này cũng tốt.

Lam Tử Tuyết mở cửa, cất giày vào bên kệ, hình như Tạ Phong đang ở thư phòng, cô không muốn làm phiền hắn, liền xuống nhà bếp lấy đồ ăn ra. Đồng tạp chí đột nhiên rơi khỏi tay cô, rơi xuống đất. Lam Tử Tuyết cúi người nhặt chúng lên, trong đó có một tuần san tài chính khá nổi tiếng, lúc tay cô chạm vào, nó đang mở ra trang giữa, dòng chữ “DG chính thức đổi chủ, nguyên nhân sâu xa bên trong” được in đậm bằng màu đỏ chói, trực tiếp đập vào mắt cô.

DG?! Đổi chủ?!

Lam Tử Tuyết vội vàng nhặt tờ báo lên, hai tay cô run run, từng dòng từng chữ trong đó như khảm sâu vào tim cô.

“DG là một trong những tập đoàn lâu đời, được thành lập từ hơn 10 năm trước. Bắt đầu từ thời thiếu gia nhà họ Tạ lên nắm quyền, tập đoàn từng bước từng bước xây dựng được chỗ đứng trên thị trường hiện nay, từng lọt top 10 tập đoàn phát triển nhanh nhất thế giới. Ngày hôm qua, tổng giám đốc hiện tại của tập đoàn-Tạ Phong đã lên tiếng chính thức chuyển giao toàn bộ cổ phần và quyền lực trong tay mình cho em họ-Tạ Nhạc. Đối với việc này, nội bộ trong công ty phản ứng rất dữ dội, nhưng vẫn không lay chuyển được quyết định của vị CEO trẻ này, hiện nay mọi thủ tục đều đã hoàn tất...”

Phía sau còn rất nhiều, rất nhiều chữ, nhưng tay của Lam Tử Tuyết đã chẳng còn chút sức lực nào nữa nào, cánh tay lơ lửng giữa không trung, tờ báo trên tay cô đã rơi xuống từ lúc nào, khoảng không phía trước trở nên mờ mịt.

Không thể nào! Chuyện này không thể xảy ra được! DG là tâm huyết 5 năm của hắn, sao có thể nói bỏ là bỏ! Tờ báo này rõ ràng là bịa đặt!

Lam Tử Tuyết không suy nghĩ được nhiều, trong đầu cô chỉ xoay vòng ý nghĩ đó. DG là xương máu của hắn, là mồ hôi và nước mắt của hắn, vài ngày trước không phải hắn vẫn còn bận ngập đầu sao? Chuyện như thế này vĩnh viễn không thể nào xảy ra được!

Tiếng di động vang lên khiến Lam Tử Tuyết giật mình, đây không phải tiếng chuông của điện thoại cô mà là của Tạ Phong, là phát ra từ thư phòng. Lam Tử Tuyết bước nhanh về phía thư phòng, ngay khi tay cô đặt lên nắm đấm cửa, tiếng chuông rất vừa vặn chấm dứt, tiếng hai người nói chuyện nhanh chóng vang lên.

“Tôi đã nghe mọi chuyện rồi! Cậu... nhất định phải làm vậy sao?”

“Không còn cách nào khác. Thời gian không còn nhiều nữa rồi!” Tạ Phong dụi dụi tàn thuốc, tựa người vào cánh cửa. Hai mắt hần khép hờ đầy mệt mỏi. Chuyện hần đã làm, hần tuyệt đối không hối hận.

Phía bên kia truyền đến tiếng thở dài. Đồng Văn lắc đầu ngao ngán, bọn họ bên này vẫn còn đang cố gắng tìm ra cách, nhưng cuối cùng vẫn không kịp, mọi chuyện vẫn diễn ra như vậy.

“Bây giờ cậu tính sao?” Công ty đã mất, Tạ Phong tuy trong hắc đạo cũng có thể lực, nhưng Đồng Văn tin chắc hần sẽ không cam tâm như vậy, có ý muốn dò hỏi tâm tình của hần.

“Còn có thể sao chứ? Tôi bây giờ tay trắng rồi, đành để cô ấy nuôi tôi thôi!”

“Cậu đừng nói với tôi là muốn sống như vậy cả đời chứ?!”

Bên kia im lặng không trả lời, Đồng Văn tức đến đấm một đấm lên tường.

“Cậu điên rồi à?! Nếu vậy thì mau tỉnh dậy cho tôi! Cậu mau vứt cái ý nghĩ thối nát ấy ra đầu ngay cho tôi!”

“Nếu không thì tôi có thể làm gì?” Hai người quen biết nhau 5 năm, đây là lần đầu tiên Đồng Văn nghe được Tạ Phong nói chuyện bằng giọng điệu đó. Bất lực, đơn độc, lại có chút... yếu đuối.

Đồng Văn thở dài, day day huyết thái dương, đột nhiên nhớ tới một chuyện : “Cậu có còn nhớ ngài Smith không? Chính là cái người cậu từng cứu đó! Lúc trước ông ta có gọi điện muốn mời cậu qua bên đó. Thế lực của ông ta bên đó không tồi, hơn nữa cậu còn từng cứu ông ta. Nghe lời tôi, qua bên đó bắt đầu sự nghiệp mới đi!”

Tạ Phong trầm mặc, im lặng không nói. Hần đương nhiên biết hần quen biết một người tên Smith, cũng biết thế lực của ông ta, có điều...

“Tôi không thể đi Mỹ được!”

“Tại sao chứ?! Tạ Phong, tôi biết cậu chắc chắn không cam tâm ở lại nơi này sống một cuộc đời tầm thường, đi Mỹ thì có sao? Cậu ở đó vài năm, xây dựng được thế lực của riêng mình rồi vẫn có thể quay về đây mà!”

“Tôi không thể!”

“Cậu không thể đi hay không thể rời xa cô ấy?!”

Câu hỏi không ai muốn trả lời. Cả hai người đều rơi vào trầm mặc. Tạ Phong hần có chuyện nguy hiểm gì chưa từng trải qua, lần này qua Mỹ đối với hần chẳng có tí áp lực nào! Nhưng hần thực sự không yên tâm về Lam Tử Tuyết, ít nhất hần muốn ở lại đây cho đến khi Lam Tử Tuyết khỏi bệnh. Đồng Văn biết hần đang lo lắng điều gì, nhưng việc hần ở lại đây hoàn toàn không có lợi cho cả hai người. Tạ Phong lúc trước kết thù không ít, bây giờ hần mất đi DG, ai có thể đảm bảo đám người kia không thừa nước đục thả câu mà trả thù hần, hần bây giờ ngay cả năng lực bảo vệ bản thân cũng không có, chứ đừng nói là muốn bảo vệ Lam Tử Tuyết.

“Ông ấy hẹn 3 ngày nữa ở Washington đợi cậu ở tòa nhà XXX, lần này tôi không đi cùng cậu được rồi, tôi cứ từ từ suy nghĩ đi!”

“Tử Tuyết! Tử Tuyết!”

Lam Tử Tuyết giật mình, nở nụ cười hối lỗi với Bích Chi. Đoạn đối thoại cô nghe được quả thực quá ám ảnh, khiến cô không thể tập trung vào chuyện gì khác được.

Bích Chi bĩu môi, hai mắt hơi nhếch lên, giả vờ hờn dỗi, lôi trong túi ra một cái túi nhỏ đưa cho Lam Tử Tuyết, còn cố ý cười cười tà ác :

“Vật như thế này cậu không phải nên tự mua sao?”

Lam Tử Tuyết nhận lấy, đối với câu chọc ghẹo của Bích Chi chỉ mỉm cười, không nói gì thêm. Cánh tay hơi gầy đảo qua đảo lại cả phê trong tách.

“Đám cưới của cậu chuẩn bị đến đâu rồi?”

“Haizz, đừng nhắc tới chuyện này nữa! Tớ quả thực không muốn lấy chồng nữa!” Bích Chi giãy đành đạch, tay chân quơ lung tung như một đứa trẻ khiến Lam Tử Tuyết bật cười hì hì.

Hai người cứ gặp nhau là sẽ sinh ra phản ứng hóa học, lúc nào cũng nói chuyện đến không biết trời đất, mới đó mà trời đã tối sầm lại, Lam Tử Tuyết đang định đứng lên tính tiền thì bị Bích Chi kéo lại, hai tay gắt gao nắm chặt lấy tay cô, ánh mắt chất chứa những cảm xúc hỗn độn, ngập tràn lo lắng. Hai người từ trước đến giờ ở bên nhau luôn luôn để nụ cười trên môi, chưa từng bày ra bộ dạng lo lắng, bất an này với đối phương.

Tay Bích Chi rất ấm, càng ngày càng siết chặt bàn tay lạnh lẽo của Lam Tử Tuyết, mãi một lúc cô mới có đủ dũng khí mở miệng :

“Có chuyện gì cũng phải nói cho tớ biết, không được im lặng!”

Lam Tử Tuyết hơi sững sờ, rồi “ừm” một tiếng, tươi cười nắm lấy tay Bích Chi.

“Dạo này chị có khỏe không? Bệnh của chị đã đỡ chưa?”

“Chị rất khỏe, bệnh của chị đã hết từ lâu rồi, em không phải lo! Việc học của em thế nào rồi? Chị Bích Chi đã gửi thiệp mời cho em chưa?”

“Em là em trai chị, đương nhiên học hành không làm khó được em rồi! Em đã làm sẵn đơn xin phép rồi, cho dù có bão tới, em cũng nhất định đến dự lễ cưới của chị ấy!”

“Đương nhiên em cũng rất mong chờ thiệp mời từ tay chị! Hì hì!”

Lam Tử Tuyết hơi ngây ra một chút, rồi cũng cười đáp lại Lam Tử Trình. Đám cưới của cô và hắn, chỉ sợ không biết phải đợi đến bao giờ...

Lam Tử Tuyết vừa cúp điện thoại, một đôi tay rộng lớn đã vòng qua eo cô, ôm thật chặt, đầu đặt trên bả vai cô, mùi hương nam tính quen thuộc truyền tới.

Lam Tử Tuyết để mặc Tạ Phong ôm một lúc lâu mới chịu buông ra, vội chạy xuống phòng bếp chuẩn bị cơm tối.

Từ sau khi cô biết chuyện, hai người vẫn ở bên cạnh nhau như chưa có chuyện gì, Tạ Phong không hề đề cập đến chuyện đó, có lẽ hắn thật sự muốn giấu cô, nếu đã như vậy, Lam Tử Tuyết đương nhiên cũng không mở miệng trước. Hai ngày trôi qua nhanh như chớp mắt.

Tạ Phong đang ngồi trong phòng khách đọc báo thì đột nhiên cúp điện. Hắn vội vàng đứng lên chạy vào phòng bếp, còn không quên dặn dò : “Tử Tuyết, em ở yên đó!”

Trong không gian tối tăm không một tia sáng, lấp lóá một ánh sáng le lói rồi lớn dần, tỏa ra không trung.

“Happy Birthday To You! Happy Birthday To You!”

“Happy Birthday, Happy Birthday, Happy Birthday To You!”

Lam Tử Tuyết hai tay đỡ lấy bánh kem, trên đó cắm đủ 26 ngọn nến nhỏ lung linh, ngân nga hát khúc mừng sinh nhật, giọng cô trong trẻo lại đầy tình cảm, trông nhất thời khiến hắn không kịp phản ứng.

Lam Tử Tuyết tinh nghịch cười, để bánh kem xuống bàn rồi loay hoay chạy đi, đèn nhanh chóng được bật sáng, cô có thể nhìn thấy rõ ràng khuôn mặt của Tạ Phong lúc này. Hắn đang nhìn cô chăm chăm, bằng ánh mắt đầy tình cảm, có chút ngượng ngùng, cũng có chút ghen ngào động lại nơi khóe mắt, đương nhiên ý cười cũng đều lộ ra. Lam Tử Tuyết nghĩ mắt mình chắc đã cận nặng lắm rồi, vì cô nhìn thấy trông mắt hắn lấp lánh như ánh sao, bóng loáng một tầng hơi nước.

“Sao em biết hôm nay là sinh nhật anh?”

Tạ Phong vừa cười vừa đưa tay kéo Lam Tử Tuyết ngồi lên đùi mình, vuốt ve đôi bàn tay thon dài, trắng trẻo của cô, mắt không rời khỏi đó. Nói hắn không cảm động đương nhiên là giả! Sinh nhật hắn mọi năm chỉ là Tạ lão gia bày một bàn tiệc nhỏ, rồi người trong nhà cùng ngồi lại, bữa tiệc kiểu này chẳng qua chỉ mang tính chất công việc, một công đôi chuyện chứ làm gì có không khí như bây giờ. Tạ Phong ngẫm lại,

thật ra mấy lần đón sinh nhật ở cô nhi viện mới đúng là thật tâm làm vì hắn, đến nay cũng đã quá lâu rồi! Thú thực, nếu Lam Tử Tuyết không nhắc, hắn cũng đã quên bèn mất hôm nay là sinh nhật mình.

“Trên đời này có chuyện gì mà em không biết chứ!” Lam Tử Tuyết đắc ý cười, nháy mắt với hắn một cái, ngay lập tức khiến nhịp tim hắn tăng vọt, so với việc cô tặng bánh sinh nhật cho hắn, còn kích thích hơn gấp bội.

Lam Tử Tuyết vẫn chưa kịp hoàn hồn đã bị một bờ môi hung hăng đè xuống, một vật dài ấm nóng nhanh chóng luồn vào khoang miệng cô. Lam Tử Tuyết cũng không phản kháng, nhẹ vươn đầu lưỡi nghênh đón, rất nhanh liền bị hắn quất chặt, từng chút từng chút nuốt xuống toàn bộ nước bọt cùng đường khí của cô.

Cứ nghĩ tới việc có thể đây sẽ là lần cuối cùng hai người hôn nhau, Lam Tử Tuyết không kìm chế được cảm xúc, hai tay quần ngang cổ hắn, nhướn người về trước, lần đầu chủ động càn quét khoang miệng hắn, tham lam chiếm lấy tất cả của hắn.

Tạ Phong hơi sững sờ rồi phát ra tiếng cười vụn vặt, một tay vòng qua eo cô, một tay đỡ lấy cổ cô, tiếp tục hung hăng càn quét sâu hơn, sâu hơn nữa.

Hai người cứ ôm nhau mà hôn như vậy, lúc không hít thở được thì buông ra một chút rồi lại tiếp tục cuồng nhiệt mà hôn. Mãi cho đến khi Lam Tử Tuyết phát hiện nến đã cháy gần hết, hai người mới chính thức buông ra.

“Anh mau ước đi! Nến sắp cháy hết rồi!” Sau khi dập tắt nến hôn đó, Lam Tử Tuyết mới hòa hồn, ba hôn bảy vía nguyên vẹn cho cô biết bản thân vừa rồi cuồng nhiệt như thế nào, nhất thời lấy tay che khuôn mặt đỏ ửng, chạy vội vào phòng.

“Em... em đi lấy quà cho anh!”

Tạ Phong chưa nghe hết câu Lam Tử Tuyết đã mất dạng, hắn cứ thế ngơ ra đó cho đến khi cô quay lại, trên tay cầm một cái túi nhỏ, dúi vào tay hắn.

“Tặng quà gì cũng không thiết thực bằng em tự tặng mình cho anh!” Tạ Phong giả giọng đùa cợt, dùng tốc độ rùa bò nhất có thể mở chiếc túi ra. Ngay khi hắn nhìn thấy vật đó, ánh mắt trong chốc lát thay đổi rõ rệt.

Lam Tử Tuyết nghe được tiếng hít thở đều đều của hắn, chưa từng một giây loạn nhịp. Là hắn âm thầm đồng ý hay hắn vốn dĩ luôn như thế?! Lam Tử Tuyết không biết, cô thấy cũng không cần biết. Lúc trước cô rất hay đoán tâm tình người khác qua ánh mắt, qua nhịp thở, nhưng đối với hắn cô luôn không thể, cô muốn hắn chính miệng nói ra những điều trong lòng hắn kia.

“Em biết rồi?!” Có phải cô nghe lầm rồi không? Tại sao giọng hắn lại run run như vậy?

“Em nói rồi, trên đời này không có chuyện gì là em không biết cả!” Lam Tử Tuyết cố gắng cười, không dám nhìn thẳng vào mắt hắn. Khó khăn lắm cô mới có đủ dũng khí để làm chuyện đó, xin anh, đừng khiến em hối hận!

“Con đường phía trước còn rất dài, anh có thể vấp ngã, nhưng em không cho phép anh gục ngã! Ra đi có gì là không tốt, nơi đây có em rồi, anh đừng lo gì cả! Cho dù năm năm hay mười năm, em vẫn sẽ ở đây. Đợi anh.” Tay hai người nắm chặt lấy nhau, chưa bao giờ chặt đến thế, chẳng ai muốn buông tay.

Cái túi nhỏ rơi xuống đất, bên trong là một vé máy bay đến Washington, chuyến bay sẽ khởi hành vào 5h sáng mai.

Từ trước đến nay đều là hắn bảo vệ cô, che chở cô, vì cô làm rất nhiều chuyện, hắn khiến cô cảm động, khiến cô khóc, cũng khiến cô tin tưởng vào tình cảm này. Nhưng mà, từ khi yêu nhau đến nay, ngoại trừ ỷ lại, dựa dẫm, làm nũng với hắn, cô chẳng thể làm gì khác. Lần này nếu cô còn là vật ngăn cản hắn, chỉ sợ cả đời này cô đều hối hận!

Chấp nhận để anh rời xa em không phải vì em hết yêu anh, mà là vì em quá yêu anh nên mới vậy! Yêu xa có gì là không tốt? Có người để đợi chờ có gì là không tốt? Em nói rồi, em sẽ đợi anh!

Tạ Phong vốn là người kiệm lời, hai người ở bên cạnh đều là hiểu ý nhau mà không cần nói nhiều. Người ngoài đều biết, huống hồ chỉ đây lại là người đầu ấp tay gối với hắn, trước sau gì Lam Tử Tuyết cũng biết, chỉ là Tạ Phong không ngờ tới, cô lại mạnh mẽ như vậy, thực sự để hắn rời đi.

Không gian yên tĩnh. Nền cấm trên bánh sinh nhật đã cháy hết, sáp đã bắt đầu cứng lại thành một mảng đồ tươi.

Lam Tử Tuyết rời khỏi lồng ngực Tạ Phong, đưa tay lau đi nước mắt chực chờ trên khóe mắt, nắm tay hắn kéo đi : “Hôm nay là sinh nhật anh mà, cười lên đi, em dẫn anh đến một nơi!” Nói rồi lại dùng thêm lực, trực tiếp kéo hắn ra khỏi cửa.

Tiết trời mùa thu khá mát mẻ, hai người nắm tay nhau đi dạo một hồi. Hôm nay là ngày tốt, trên đường có không ít các cửa hiệu khai trương, đều nhiệt tình mời chào. Mùi hương thoang thoảng trong không khí là của hoa tử đằng, gần đây có một nhà trồng rất nhiều loại hoa này, mới đó mà đã nở rồi sao!

Chỉ còn 9 tiếng nữa, Tạ Phong sẽ rời khỏi nơi này. Không thể ở nơi đã ở bao nhiêu năm, không thể gặp những người thân thiết, không thể ra ngoài nhìn đèn Bắc Kinh sáng lấp lánh đủ sắc màu, không thể nghe người Bắc Kinh chào hàng, cũng không thể nghe mùi hương hoa tử đằng thoang thoảng trong gió. Lam Tử Tuyết có một cảm xúc muốn để Tạ Phong trong thời gian ngắn ngủi còn lại có thể tận hưởng hết hương vị quê hương, lại như cô máy không biết mệt mỏi nắm tay hắn chạy đi trên đường phố.

Người bị nắm tay cũng không nói gì. Chỉ lặng lẽ làm hai việc : chăm chú nhìn Lam Tử Tuyết và chạy!

“Mệt chết em rồi!” Lam Tử Tuyết ngồi bịch xuống thảm cỏ, không ngừng thở dốc, mồ hôi trên trán không ngừng chảy xuống.

Tạ Phong nhẹ mỉm cười ngồi xuống kế bên cạnh cô, dùng tay áo lau đi mồ hôi trên trán cô, nhỏ giọng khiển trách : “Ai bảo em chạy nhanh như thế làm gì!” Hắn còn tưởng cô gấp như vậy là muốn đi đâu, không ngờ lại là đến bờ sông này.

Hai người nằm trên bãi cỏ mát rượi phủ đầy sương sớm, mười ngón tay đan vào nhau, lặng yên nghe tiếng gió thổi rì rào như đang hát khúc tình ca của tuổi trẻ, bi thương đấy nhưng cũng thật đẹp!

“Cảm ơn em...”

“Hửm?”

“Vì đã đến và yêu anh.”

Lam Tử Tuyết cười, nhắm mắt để mặc cho Tạ Phong nhẹ đặt lên trán cô một cái hôn, như nghĩ đến điều gì đó lại rời khỏi tay hắn, chạy đi.

Tạ Phong dở khóc dở cười nhìn bóng cô dần xa, người con gái 23 tuổi chạy một quãng đường dài rồi lại quay đầu vẫy tay với hắn, rốt cuộc là muốn làm gì?

Trong phút chốc, Tạ Phong phát hiện hình như Lam Tử Tuyết đang hét lên điều gì đó, có ba chữ, nhưng ngay lúc đó tàu hỏa ở bên kia đường ray chạy ngang qua, tiếng ồn làm hắn không nghe được cô nói gì.

Mất một buổi chạy lại, cuối cùng nhìn thấy bộ dáng cười xòa xin lỗi của hắn, Lam Tử Tuyết đoán chắc Tạ Phong không nghe thấy những gì cô nói rồi! Nhất thời không nhin được mà xị mặt, bĩu môi không nói chuyện, trong lòng có chút buồn.

“Chờ đến khi anh trở về, anh chắc chắn phải nghe em nói lại đấy!”

“Được! Anh hứa với em!”

“Còn nữa, đêm nay em muốn ở đây ngủ, không muốn về nhà!”

“Tuân lệnh bà xã!”

Lam Tử Tuyết phì cười. Cô quả thực không nói dối, do tác dụng phụ của thuốc mà cô rất hay buồn ngủ, sức đề kháng của cô thể cũng ngày càng yếu đi, lúc này chạy nhiều như vậy quả thực đã tiêu hao hết sức lực của cô, Lam Tử Tuyết chỉ vừa đặt lưng xuống đã vội thiếp đi.

Cô không biết rằng Tạ Phong lúc đó đã hôn trộm cô, còn nói : “Chỉ cần anh yêu em là được rồi!”

Đó là lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng Lam Tử Tuyết nói với hắn ba chữ : “Em yêu anh!”, mà hắn chỉ là lơ mờ đoán được, chứ không hề nghe thấy.

Đêm đó rất dài.

Khi Lam Tử Tuyết mở mắt dậy đã là 5h15, mặc dù là sớm hơn mọi khi nhưng chuyến bay của Tạ Phong cũng đã cất cánh. Cô lê người khỏi giường, vốn là muốn đem qua hai người có thể thức đêm tâm sự, cuối cùng lại là cô ngủ trước, còn để hắn phải bế về, quả thực là mất mặt!

Chỉ là người đã không còn ở đây, mất mặt cũng đâu có ai xem!

Lam Tử Tuyết đã dự định không đi tiễn Tạ Phong, cô cho dù mạnh mẽ cỡ nào vẫn sợ chia ly, càng sợ chính mình lúc hắn rời đi rồi thì lại khóc, sống chết giữ hắn ở lại.

Bây giờ thì tốt rồi! Chuyến bay đã cất cánh, người đã thật sự đi rồi, càng đỡ cho cô khỏi phải buồn bã lung tung.

Nhưng sao tim lại đau thế này... Phải rồi, thuốc!

Lam Tử Tuyết như mất trí chạy đến bên tủ thuốc, trên đó đã để sẵn thuốc mà mỗi sáng cô đều phải uống, chỉ là trong đó lẫn một viên thuốc lạ màu xanh nhạt mà cô chưa từng nhìn thấy, bên trên có 4 số “7862”, kèm theo là một lá thư, trên đó không sai lệch là bút tích của hắn.

Như một người điên lao ra khỏi nhà, Lam Tử Tuyết vội vã kêu taxi, một bên không ngừng giục taxi chạy nhanh, một bên không ngừng lau nước mắt, còn cắn lên tay mình, không cho phép rơi nước mắt nữa. Thật sự đã dọa tài xế phát sợ, không hỏi gì nhiều lập tức nhấn hết chân ga mà chở cô đến sân bay.

Chuyến bay đã cất cánh gần 30 phút trước, sân bay vẫn còn nhiều người thân ở lại tiễn đưa, cũng có nhiều người ngồi chờ chuyến sau, tất cả đều trở mắt nhìn người con gái chạy như điên giữa sân bay, cuối cùng dừng lại bên cửa sổ, lấy hết sức bình sinh mà hét lớn :

“Tạ Phong, anh nhất định phải quay lại!”

Em và con, đợi anh!

Hề nhô các độc giả thân yêuuuuuuu!!!!!!

Vậy là cuối cùng phần 1 của bộ này cũng hoàn rồi, ôi, 50 chương tròn trĩnh nhé ^^ Có ai hóng phần 2 không ?

Hôm nay mình trời lên là có đôi lời muốn nói với độc giả, những người luôn sát cánh và ủng hộ mình : Cảm ơn mọi người nhiều nhé ^^ Khi bắt đầu viết mình mới cảm giác được viết truyện quả thực không hề đơn giản chút nào, nó đòi hỏi sự kiên nhẫn kinh khủng, mà mình lại lười, những lúc muốn drop truyện mình lại đọc được những cmt của các bạn-động lực chính của mình, mình lại tự nhủ bản thân phải cố gắng, và.... phần 1 hoàn rồi đây *tung bông*

Sau màn chào hỏi đơn giản vừa rồi, mình sẽ vào vấn đề chính. Ngay cả bản thân mình đọc truyện cũng thấy truyện mình có nhiều sai sót, xin lỗi các bạn nhiều và mình cũng muốn hỏi các bạn một chút :

1. Các bạn có thấy lỗi chính tả nhiều không? Có ảnh hưởng nhiều đến quá trình đọc không?
2. Truyện có tình tiết nào còn rắc rối mà các bạn còn chưa hiểu không?
3. Các bạn có ý kiến gì về mấy tình tiết trong phần 1 và dự kiến trong phần 2 không ?
4. (Quan trọng nhất) Các bạn có CHÁN khi mình ra phần 2 không? Có muốn mình tiếp tục viết không?

Tại mình để chia thành 2 phần vì kết phần 1 cũng có thể coi là OE (Open Ending) còn phần 2 thì mình không chắc nữa =)))

Thương yêu các bạn nhiều nhấm nhấm lun á <3><3><3——end phần=“”>

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ba-xa-anh-chi-cung-chieu-em>